

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

A C C U R A T E E X P R E S S A

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS .

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIOCCXCI

Receipt No. 589 / 05.

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ω ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὅ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυνατόα οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι, ἔρῳ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petitum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista & prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse
Lucian. Vol. IX. A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτη-
σθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακάς, καὶ ἄρ-
γυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. τού-
των οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν
ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον
αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

- 2 ΚΡΟΝ. Ὅρα; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἤτησας; οὐ γὰρ
ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχῆ-
σεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὅποταν εἰς
ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς
παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἐπτά μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶ-
σα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι,
ιδιώτης εὐθύς εἰμι, καὶ που τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν
αὐταῖς δὲ ταῖς ἐπτά σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοι-
κήσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δέ, καὶ μεθύειν,
καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ἱερισμίοις. G. quae septem diebus absolveban-
11 Τῶν ἐπτά μ. ἡμ.) Saturnalia, tur, & hieme celebrabantur. G.

dominum; & mancipia habere multa, & vestem floridam
atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecun-
que pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi
copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii con-
sequar, nec solus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petisti, quod in mea potestate sit: nec
enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre,
si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum
paulo post transierit imperium. Ego vero conditionibus
quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum
mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo
sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis
vero septem diebus serium quidem nihil, neque publicum
negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & cla-
mare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ἵψυχρόν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφείπαί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκείνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὁ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προ- 3
χείρας. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ
Ῥωῇ· ὁ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα
ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, ὀριμὸν ἐνο-
ρῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δὲ ποτε καὶ ἐπι-
πύση τινί, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν-
ταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὁ δὲ
παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦ-
τον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν
τά γε σοι δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& servos excipere convivio, & nudum canere, & tremu-
los plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam prae-
cipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere
mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & au-
rum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equi-
dem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omni-
no non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmi-
ne, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterreret. Si
quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic
vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus
viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes cir-
cumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos
homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sac. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κύβευόντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλισμένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἡδίστον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλου δοῖναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τοῦπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τᾶθλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικῶντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritiorem videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτίαση, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὐκ ἔμοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἀκατηριθμησάμεν, θαρράων αἶτει, ὡς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀποκρίναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι· καί μοι ἦν εἶπης αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τῇ ἀμοιβῇ ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἣν εἰδώς τύχω.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ἀπερὶ σοῦ ἀκούομεν, ὡς κατήσθεις τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστὸς τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rhea, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑπόβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὅπασαν μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἐορτήν, ὦ οὗτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ λουδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδισθεῖς πολὺν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἷσι γὰρ τι τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'

9 Ἐγὼς ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἐξῆς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας θεὸς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖτό μοι. V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permiffum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἄσεβει ἁδελφῶ περιπεσῶν, ἥσθιε; καὶ ταῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσῃε λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκοτάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς, αἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὀμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδησθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπίορκους, ἢ

4 Ἀιάλγης) Ἀντίοχος, ἀπαθής. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum iam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniiciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato,

ιεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμεντα τοῖς παισὶν οὓσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τάναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἡδίστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὥς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους αἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἔτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμηδόν, καὶ

quo periuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa & iuvenis vires poscens: itaque Iovi, quod nondum poeniret, cessi imperium. Et aliquin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem delicere interdum cogerer; sed vitam hanc agerem senilem iucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum serente nullo aut arante nascerentur illis omnia, nec spicae, sed paratus iam panis, & carnes curatae, fluebat amnium instar vinum, & fontes mellia

πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευτέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δούλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἵκαζον εἰς τοὺς 8 δούλους καὶ παιδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπέκριναι. τὸ πεττεύειν σύνθετος ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι-
7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque laetis. Boni enim erant tum omnes atque auri. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas fortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non definis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & definam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam h'is, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὥς μὴ ἀνιάσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἔοντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττευσον, αὐτοὶ ὀλόχρυσοι ὄντες; ὥς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδ' ἐτι ἐνενόησα· εἴ τις ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, εἰς τὸν ἡμέτερον τούτου βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄβελος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἷδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾷται τὸν Ὀρέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἳ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ Φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσδοον οἱ πολλοὶ πεποιήντας τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς Φίλους· οἱ δὲ σοί τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναίτιας ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. Ἄτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κύρακας. G. 9 Αἱ Θρᾷται) Threissae. G.

leret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstinere.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurssione facta illum, novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Aetaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

ἤποτε ἀβρὸς οὕτω θεὸς ὦν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἐτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπνηθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφοῖ τὴν κάμνον οἱ πολλοὶ, τήνικαῦτα ἐορτάζει; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἥδη πίνειν δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφίλοσφῶν. ὥστε ἦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πτωτάρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπύχει) Χειμῶντος γὰρ τὰ Κρόνια ἔγχετο. V. 11 Παρήρησαι) Ἀφῆρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis & senex, electa iniucundissima anni parte, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores siccae ac nudae, destitutaque foliis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homines instar valde senum, ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam bibendum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ Φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἀ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψόμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens bibere non possit, si cui iucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

ΤΑΤΕ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ 10
 Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς
 πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπεμψα, ἄλλο βι-
 βλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενουῦσι καίκεῖνοι
 τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ
 κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὄρισταί. ὑμεῖς δὲ, ὦ
 πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 καύσητε τῶνδ' αὖτ' ἀνθρώπων προσταγμάτων. ὥς ὅστις ἂν οὕτω μὴ
 ποιῇ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ'
 εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προέλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν
 ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶν ἐγρηγορότι ἐν-
 ἀργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδότης, οὐδὲ αὐχμοῦ
 πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

C R O N O S O L O N

1 LEGISLATOR SATURNALIIUM (q. d. Saturnifolon.)

HAEC edicit Cronosolon, sacerdos Saturni & prophe-
 ta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, le-
 gislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descri-
 pta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros
 poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane
 statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem viole-
 tis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicun-
 que ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se
 spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges cele-
 britati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed
 nuperrime videnti vigilantique praesens oblarus. Erat au-
 tem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοίσοδε ὥφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦ-
 11 τα προειρῆσθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνων αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρίος, καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρίσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶσονται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὅπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἶωθε, τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

piçtores a nugacibus poetis acceptum ostendunt; sed fal-
 cem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus,
 & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae
 vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum
 est. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inam-
 bulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae
 meae causam, & graviter a me paupertatem ferri, qui
 praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer.
 Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix:
 ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod ap-
 propinquante celebritate videbam alios comparare se, uti
 sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non val-
 de festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehen-
 sum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc*, inquit,
Cronosolon, videris affligari? Non enim merito, inquam, cum

ἔφη, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὄρῳ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορία καὶ ἀμηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι τὰυτα, καὶ μετακασμῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ράδιον ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἥδε ἐστὼ. Ἴθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφη. Ἐγὼ, ἥδ' ὅς, δι- 12
δάξομαί σε κατὰ ἀρχάμενος ἐδίδασκεν. εἴτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἶπε αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἀρπὴν ταύτην ὀξείαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε- 12
12 Ἡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἀρπην) Δρεπάνην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

facerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego. Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia iam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-

ποιηκῶς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπέιλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς Θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδένα μηδὲν μῆτε ἀγοραῖον, μῆτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἐορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδίαν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὁποιοὶ μόνοι καὶ πεμματοουργοί, ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδὲν ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἐορτῇ, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκχος μέγας μὴ, ἀνέκτος δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχοι. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφροσύνην, τέρψιν. V.

lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violaverint, non castrem, ut tanquam Galli stipem Magnae Matri colligant cum tibiis & cymbalis ! Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & delicias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulciarii operosi sunt. Aequali iure omnes sunt & servi & liberi, & pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστέῖοι,
καὶ Φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

N O M O I Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ι .

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
ἐς πινάκιον ἐκάστου τῶν Φίλων τοῦνομα, ἐχόντων δὲ καὶ
ἀργύριον ἑτοιμόν, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέ-
κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση
παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων
οὐκ ἐλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς
ἑορτῆς, καθάριστον μὲν τι περιφερῆσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν
ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυ-
ρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύννοκα
τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν
ἐξεργάσωνται, θυόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώ-
τορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἴτα περὶ δείλην
ὄψιαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum
& iocum prae se ferat.

L E G U M C A P U T A L T E R U M .

Diu ante solemne in tabella scribent nomen uniuscuius-
que amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in
promtu, decimam circiter annui redditus partem; & quod
superest ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo
apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidius-
que; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in prom-
tu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purga-
minibus, domo eiiciuntur fordes, & avaritia, & lucri cu-
piditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria.
Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum da-
tori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini.
Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

15 πινάκιον. Καταλείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἥδη πρεσβύται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφοτέροι ὑποπτεύουσιν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πίνοντες, ἀποτρεχόντων ἀπαιτούντων δὲ μὴδὲν πλεόν. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὥς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθὲς δὲ μὴδεὶς μὴδὲν συνεπιστελλέτω, μὴδὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μὴδὲν πεμπέτω, μὴδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότημον. τῶν εἰς τὸ πεμθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσέσθω μὴδὲν, μὴδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque instituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem fidissimi servorum iam senes. Inscribatur autem in tabelam, quid sit, quod mittatur, & quantum, ne ambo suspectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quisque calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis dupla mittuntur omnia: aequum enim, illos esse duplicarios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam moderatissima sunt & paucissima: odiosum autem nemo quidquam eadem mitto, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mitto, nec convivio sui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum nihil servator; neque poenitentia muneris subeat. Si quis superiore anno absens ea re expers liberalitatis fuerit,

βαρίτω καὶ κείνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρεία
 ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἳ τινες
 ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχῃσι· καὶ
 ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἶδέναι ὅτου μάλιστα
 δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
 ρία, καὶ τὸ πεμφθεν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα δοκεῖτω. οἶνου
 ἀμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ
 δοκεῖτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δαρεὰς εἰς γέλωτα φερέ-
 τωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πε-
 παιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὖφημον, καὶ
 συμποτικὸν ᾗ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὅποιον ἂν δύνη-
 ται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πᾶν Φαιδρῷ τῷ
 προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἣν δὲ
 ἀπόθῃται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἀρπῆς ἀπειλῇ ἐν-
 οχος ὢν, καὶ πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν
 στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἣν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis
 pauperibus solvunt, atque habitationis mercedem, si qui
 eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in
 universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re
 maxime indigeant. Abeſto autem ab accipientibus etiam
 ingrata querela, & quidquid fuerit, quod missum erit, ma-
 gnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pin-
 guis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Sa-
 turnalicia in risum vertunt. Diviti vicissim mittat pauper
 eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis. aut
 convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, quaecunque
 potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & ac-
 ceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat
 falcis se minis obnoxium, etiamsi, quantum oportebat, mi-
 serit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραβὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

- 17 Λούεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἦ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἴνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μὴδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομαχοῦ ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὥς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδὲν μηδέν. ἀλλὰ μὴδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὅποτεν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν γαί σκιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοι-
 8) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀπτίτος τοῦ ἡλίου χεῖρον ἐκάλουν. V.
 τῶν σωματικῶν περιγραφομένην λέ-

ro pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cunctantur, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅπως α-
 χὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ
 μικρὰ παρατιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ
 γνάθος συὸς, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ὅξυ δε- 18
 δορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἑκάστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δε-
 σπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παν-
 τοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν.
 πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐβέλων, προπιόντες τοῦ
 πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνη-
 ται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν
 αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἣν τις ἐθέλῃ,
 σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι.
 πεττεύετωσαν ἐπὶ καρύων· ἣν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύ-
 σῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
 τω ἕκαστος, ὅπότεν βούληται. ἐπὶ δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ
 πλούσιος εὐωχῇ, διακοινοῦντων καὶ αἱ φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipsis videtur, praetermittant ac differant, quae feren-
 da sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva ap-
 ponuntur, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed
 aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut*
de specula in unumquemque, & minus in dominum: &
 acutius etiam audito. Sunt varii generis calices. Ius esto
 propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
 omnibus, si voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
 sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam
 tironem in convivium ne adducito. Dicti iocosi, si quis ve-
 lit, ius esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia
 alea de nucibus ludunt: si quis pecuniam luserit, postri-
 die esurito. Maneat unusquisque & abeat, quando lubitum
 ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα
 ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ
 ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη
 μένη, οὔτε λιμός, οὔτε λοιμός, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλ-
 λο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἦν δὲ
 ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἶα
 πείσονται.

2 Μεσαιτάτω) Μίσση καὶ ὑψιλῶ. G.

amici cum illo ministranto. Hasce leges unusquisque di-
 ves inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque
 legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque
 famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque
 aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed
 si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis even-
 turum sit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19
 εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμειρος εἶναι
 τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπηγγέλκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεῖς
 (μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν
 ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι
 τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῶ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦ-
 τα, Κρονίων ἐνεστῶτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέ-
 στειλας, ἡγησάμην δεῖν αὐθις ἀναμνήσαι σε τῶν αὐτῶν.
 ἐχρῆν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἀνίσον τοῦτο ἀφελόν-
 τα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα,
 ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μῦρμυξ ἢ
 13 Μύρμηξ ἢ κάμμος) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλυχουμένων ἡ παροι-
 μία V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonstravi, quo lo-
 co essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne
 solus sim expers eius, quam denuntiasti, solemnitatis: adie-
 ceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi
 adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, ne-
 que quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus;
 alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus.
 Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; facien-
 dum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem.
 Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inae-
 qualitate, bonis in medio omnium positis, deinde impe-
 rare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐνόησον, θατέρῳ μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὅποτερον ἀν πόδα προβαίη; τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνισόν. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγωδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν, εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν,

20 εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καίτοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιόν, οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνε αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἔτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ αἱ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φατῶσι μακρότεροι. V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero eius pes discalceatus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico nos fastu conculeant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene notis, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poetas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potientem; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, pararas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvius autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam,

ἔρπον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους Φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοὺς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἀνείκτως δοκοίημεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἦττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἡνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐωρῶμεν τοσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, οἱ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετίδωσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιούσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21 γει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aiunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* &c., unde *nauciscar?* &c., *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μὲν ἐφ' ἀλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς
 ἐντρύφῃν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμο-
 νιζόμενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους,
 ὄνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὥς
 ἔχοιμεν ἄρτων γούνῃ ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύ-
 δεῖν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ
 τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν εἰς τὸ
 ἰσοδίατον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτοὺς γε ἐκείνους κελεύειν
 τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε
 ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ
 ὑπὸ σπητῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε· ταῦ-
 τα γούν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου δια-
 φθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλίσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν
 ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρώτι πολλῷ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ' ἀλουργίδων) Πορφύρῳ καὶ κίστις, θύκη, ἀγγεῖον ἢ ὃ τὰ
 χλαμύδων. V.

10 Χοίνικα) Εἶδος μέτρου. V.

12 Σπητῶν) Σκαλίκων. V.

15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστη

καὶ κίστις, θύκη, ἀγγεῖον ἢ ὃ τὰ
 βρώματα κίται, ἢ ἱμάτια τινα. τὸ
 τ ἀπὸ τοῦ θ. κίστη γὰρ . . . οὗ
 δὲ τετραγώνους κίστας ἱετικῶτατο
 πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, &
 beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos
 agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem
 etiam & in somnis curare, unde quatuor confiant oboli,
 ut pane certe aut pulve oppleri, adhibito nasturtii aut por-
 ri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur
 haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut,
 quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli
 fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem cer-
 te in nos omnes spargant: de vestibibus autem tantum, quan-
 tum e tineis si corrodat, aegre non ferant; haec ergo
 omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti
 dent induenda potius, quam in arcibus ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
 ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μὲν-
 ται ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώ-
 τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
 φορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶ-
 τα, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
 ἐπὶ παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ-
 αμύβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἣ ὅσον ἐστὶ
 τοῦ πλακούντος τὸ λοιπόν· μηδὲ ἐσκομισθέντος σῦος,
 διαίεοντα, τῷ μὲν δεσπότη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
 ἅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα Φέρειν ἐγχε-
 καλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμέ-
 νειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
 λά ἢ ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖαι, καὶ ἀναδοῦναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότη.
 καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸν

7 Παραμύβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δηλοῦντι, ἢ
 τῇ πίνακι, V.

computrescant. Verum etiam coena excipere illos iube as-
 sumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
 men praesenti modo coenarum, sed populari magis ratio-
 ne, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem
 obsoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, do-
 nec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum vene-
 rit idem servus, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
 praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placen-
 tiae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
 apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero invo-
 lura ossa offerat. Praecipere porro illos iube pocillatoribus,
 ne exspectent, dum septies bibere unusquisque nostrum po-
 stulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tra-
 dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
 cem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ παῦ γὰρ γεγράϑηαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκου
 23 διαρρήγνυσθαι τὴν καστίρα; Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης, καὶ μετακωσμήσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορταζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λουσάμεναι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατὰξαι· τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρεισπεοῦσαι τὸν τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν οἰσποίων ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὕν δὲ, καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὀμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν Φησὶ· μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα Φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἶνον, καὶ ἡδύς. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκου διαρρήγνυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν παταθῆ. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἰδὸς ἐντέρου ἰσχυασμένου· καὶ ἀλλαντο· πῶλως ὁ ταῦτα παλαῖ. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοίρους, G.

que esse *impera*; ubi enim scriptam esse illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rumpatur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum ut vita vita sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer eversam illis fregerit amphoram; coquus autem nidore ius corruerit, & aliud agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimidiamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, & porcelli, dum assantur, simile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exsistentes in montem ipsi cum veribus aufugiant: galli-

παχέας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὖσας, καὶ ἐσκευασμέ-
 νας, ἀναπταμένας οἷχισθαι καὶ ταύτας, ὥς μὴ μόνοι
 ἀπολαύοιεν αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
 μὲν χρυσίον μύρμηκας τινας, οἴους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύτ-
 τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρία τῶν ἐπιμελητῶν κοσκι-
 ηθὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὥς
 σαγήνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
 τοὺς ὠραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ῥακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
 λίας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
 σι τὸ ἔκπωμα, Φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑπὸ ῥρεούσης τῆς
 κόμης, καὶ πῶγωνα φύειν ὄζυν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμ-
 ωδαῖς οἱ σφηνοπῶγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
 πᾶν λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν τὸ μεταξὺ δὲ λείον
 καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπῶγωνες } Σφηνοπῶ-
 γωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσὶν, ὁ μὲν
 ἐλευθερὸς ἀναφαιλατίας ὄφρυς ἀνε-
 σπασμέναις, ὄζυγνείους ὁ δὲ οἰκίτης

ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ
 πλατὺν κοιλονόμενον ἐν περιφορᾷ,
 ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων
 ἀγγίλῃ. V.

nae autem faginatae, licet vulvis iam pennis apparatusae,
 evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruuntur.
 Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae,
 quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in pu-
 blicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam cura-
 torum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne
 quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri il-
 lorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles,
 vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, co-
 ma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, qua-
 les sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis tem-
 poribus plane hirsuta, vehementerque pungens, interie-
 ctis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἀν, ἣν μὴ θέλῃσι τὸ ἄγαν φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν ὀνόματι φίλῳ καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio fui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 **Τ**Ι ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἐτέρου ἀν εἶη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὥς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὦν, πέπαυμαι [εἰς ὦν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτὰ. ὥστε περὶ τῶν μεζόνων ἀ Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἀνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas instituere? At illud alterius *opus* fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem *fere contineri*, idque septem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
 τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δι-
 κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δει-
 πνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθῆτων,
 ὡς καὶ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς Φατὲ, εἰ μὴ τι εὐλογον
 ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχουσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ὥστε οἱ 26
 πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
 περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
 εἶναι, καὶ μόνους ἢ δύν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
 πολυτελεῶς ἔστιν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
 καὶ παισὶν ὑπαιρίοις, καὶ γυναῖξιν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
 μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πᾶν ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν.
 αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
 ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλα-
 κεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάβῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακίστας) Μαλακισθεῖς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae
 ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam ali-
 quid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divi-
 tes epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus,
 ut vobis etiam solemnis causa aliquid mittant: iusta enim
 ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem
 scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sen-
 tire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam so-
 los vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vi-
 no inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus es-
 se, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id
 sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus
 est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispen-
 sator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne acescat

σῖτος Φθειρίζῃ, ἢ ὁ ληστὴς ὑφέλῃται τὰ ἐκπώματα,
 μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραν-
 νεῖν αὐτὸν ἐβέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν
 ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιόντων αὐτοῦς. εἰ γοῦν ἠπίστασθε
 τοὺς Φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν
 27 ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλοῦτος ἐδοξεν. Ἐπεῖταί οἱ με αὐτὸν
 οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλου-
 τεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχω-
 ρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ιδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχε-
 σθαι ὑπ' ἄλλω ταπτόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα
 εἰδῶς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
 28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτινῶ
 πρὸς μὲ, ὥς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορου-
 μένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμου ἐπι-
 τρώγοντας ἐν τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ
 τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆται. V. καλεῖν μετ' αἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν
 12 Ἐποτινῶ) Ποτινᾶσθαι, παρα- τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀτιᾶσθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula la-
 tro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem
 ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una
 de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fue-
 rit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugien-
 dae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum
 me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo ef-
 fent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, de-
 fideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed
 cum scirem multa illa, quae adeste divitibus atque impe-
 rantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae
 autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgi-
 tare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut ce-
 pam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In prae-
 sens enim suave utrumque, & minime forte molestum,

ὥς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἶτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, σῦτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδές τι καὶ καπνώδεςτερον ἐρυγάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύη συναναφυρέντες, ἢ Φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδρον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ραδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντας ὥχρον ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὀλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάρραθον δὲ τὰ ἐνδόν, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥαυῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιττοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὴν βαροῦνται ἀπὸ μέθης οἶνου. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde enim vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructeris. At illi, cum istum divitiarum fructum habeant, tum maiorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum utentem pedibus, non quatuor hominum humeris investum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero confutilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vilibus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

μονίας, οὐχ ὁρᾷθ' ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἰδοὺς ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν.

29 καὶ συνῶν. Ἐγὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρώσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνῶν· καὶ ὅλως, πολλὰ ἐστὶν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἣν ἰδῆτέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχρήνατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν, μήτε μεταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφειωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτώμενοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse? aut si quid tale simili alia causa accidat. Quamquam ne ipsis quidem suave iam est ipsum illud quotidie, & ultra, quam fatis est, de his edere. Verum videas illos adeo oloris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita leporum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant, aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer necessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in univ-
ersum, quorum vos ignari aurum modo illorum spectatis & purpuram. Et si videas illos aliquando albis equis vestos, hiatis admiratione, & adoratis. Si vero despiceretis ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum in anulo respiceretis, & cum stupore quodam mollietiem vestium admiraremini; si pro se divites illos esse patere-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδαιπνεῖν, ὡς ἐπιθήξαιτο ὑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἡ κτῆσις ἔσθ'. Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὗροτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30
 κωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθούμαι, εἰδὼς τῷ βίῳ ἑκάτερον, καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ἐλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, καὶ κείρους τὸν πλούτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πληρὴ ἐπιστελῶ γὰρ αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγορήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coneris rogent, uti suos vobis lectos, & mensas, & pocula ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat possessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videatis, non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus norit. Et *vel hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari dignum est, si cogitetis, abundum esse paulo post de vita omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate. Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΤΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Οἱ πένητες ἑναγχὸς ἐπεστάλασσί μοι, αἰτιώμενοι 31
 ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον,
 2 Ἐναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiatis. At-

ἡξίουں με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλεόν, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ὥσπερ κατὰ τὴν ἐορτὴν, ἐώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γράφειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, Φασί, ῥιγούντες τοσούτω κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἐορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐβέλοιμι καὶ κείνους μετέχειν τῆς ἐορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθλήτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδύνααι αὐτοῖς, εἴ τινες περὶ ταῖς, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάσαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μήτε ἀμφοισβητεῖν ὑμῖν ἐτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in universum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituat^r aequalitas, nec plus alius *quam* opus est, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. *Quomodo enim*, aiunt, *rigentes tanto gelu, & fame pressi festos insuper dies agamus?* Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogere, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

ἀναδασμὸν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προθῆ-
 ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἀ-
 καλῶς ποιῶντες ἔχετε. Νῆ Δία καὶ τῶν δείπνων πέρι, 32
 ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου τῇ
 ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισα-
 μένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε καὶ κείνων τινὰς ἐστιᾶν διὰ
 μακροῦ ἐφελήσετε, πλέον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὰ
 ἀπαρὸν τῷ δείπνῳ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γί-
 γνησθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν.
 Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν
 ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἷχονται, ὅλον
 ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδ' εἰς κόρον ὁμῶς
 φασὶ πίνειν· ταῦς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀ-
 δυσσεύς ἐταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰρ
 ἄλλα οὕτως αἰσχρὰ ἐστίν, ὥστε ἀκῶ λέγειν ἀ περὶ
 10 Καταγνώσκων) Λοιδόρεϊν. V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi pri-
 mum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admo-
 dum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente ha-
 betis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum ca-
 piam, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc
 solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque
 etiam illorum quosdam convivio excipere post longum
 intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coe-
 nae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut il-
 lud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam
 est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non
 inter haec surgant, & discedentes vestrum vobis vos con-
 vivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturi-
 tatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos
 Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo
 sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carniū divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὅμῳ
 μὲν παρεστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορῆθῃτε, ἐκείνους δὲ
 παραθεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ,
 καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἡδίστον, καὶ
 συμποτικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστί, καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τού-
 του ἕνεκα ἡγεῖται ὅμῳ τῶν συμποσίων, ὥς τὸ ἴσον ἅπαν-
 33 τες ἔχοιεν. Ὁράτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται,
 ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ Φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων ταύτων με-
 ταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος,
 ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις ἀείμνηστος. ἄλ-
 λως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ
 πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαι-
 μονίαν ὑμῖν συντελοῦντων, οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμά-
 ζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἣν μόνοι καὶ ἰδία καὶ ὑπὸ
 σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμασά-
 τωσαν ὑμῶν τὴν ἀργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προ-

fione & ministris dicunt, qui vobis adstent, dum ultra
 modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrent, &
 alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime
 digna liberis. Suavissimum enim & maxime convivale est
 illa aequalitas: & praest hanc ob causam conviviiis ve-
 stris aequus ille dapium divisor *Bacchus*, ut aequum
 omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accu-
 sent, sed honorent potius amentque, minorum istorum
 participes, quorum vos sumtum non sentiat; quae ta-
 men, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore da-
 tum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne
 habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civi-
 tate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem con-
 ferant: nec habeatis, qui divitias admirentur vestras, si soli
 & privatim, & in tenebris sitis divites. Videat igitur vul-
 gus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & ami-

πρότων φιλοτησίας, μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖτωσαν
τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴτωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαν-
τες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς
ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ φιλανθρώ-
που ἀκούειν, καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γε-
ήσασθε· τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι, καὶ δι-
δόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὖξαιτο εἰς τὸ μήκιστον
διαβῖναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν
ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ
πλοῦτος, ἀπῆθης δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδῦ, 34
εἶμαι, μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς Φασι,
καὶ τοὺς μόνιους τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιόις ἀνδρά-
σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἱ πρῶτα μὲν
τὸ κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον εἰάσουσι εἶναι, ἀλλ'
ὃ μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθεῖσι,

1 φιλοτησίας) Φιλικὰς δεξιότητας. V.

ciniae poculum sibi invicem propinent; atque inter biben-
dum confiderent poculum, cuius pondus ipsi manu libran-
do explorent, & argumentum quam accurate expressum
sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam
illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat
sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet,
quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut
vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae
opportuna sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra ex-
pers. Neque enim aequum iucundum, puto, est, impleri so-
lum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum soli-
vago; atque in convictu hominum dextrorum, & gratiam
inire omnibus in rebus studentium; qui primo non patien-
tur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabu-
lis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genere

καὶ Φιλοφροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἡδιόταις
 διατρίβαί, Φίλαι μὲν Διονύσιω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι
 δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν
 διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευά-
 35 ζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ
 ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύαντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑπο-
 θάμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠρίασεν οὐκ ἔχοντας
 οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκο-
 λούθων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; εἴω λέ-
 γειν ὡς καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ μίση. παρὰ τῶν πενήτων
 ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι τρυφᾶν ἐθέ-
 λητε. ἃ μὲν γὰρ εὗξεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπο-
 τρώπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστήναι
 τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλα-
 κούντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῇ δὲ ὑμῖν

1 Φιλοφροσύνας) Δοξιάσσει ἢ
 προσποιεῖται. V.

6 Εἰ μύαντες) Καμμύοντες, τρυπέ-
 σιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una versabuntur: quod genus suavissimae con-
 fuerudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis.
 Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate ve-
 stra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redi-
 mere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis
 oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostende-
 retis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin in-
 fidias & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in neces-
 sitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen
 gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reli-

σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει· ὅς δὲ καὶ ἑλαφος ὀπτιώμενοι
μεταξὺ θρασυῶν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ
ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι, ἄπτεροι καὶ αὐ-
ται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέ-
γιστον, οἱ ὠραιότατοι τῶν αἰνοχῶν Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ
τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα
τῷ ἀμφορέϊ. πρὸς τὰδε βουλεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ
πρέποντα γένοιτ' αὖν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλίστατα, καὶ ἐπι-
κουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσμα-
τος Φίλους οὐ μεμπτοὺς ἔχοντες.

1 Σαπέρδην) "Οτι αἱ ἀφῳῖαι κα-
λάμοις διαποπαρμέναι καὶ τιταρι-
χουμέναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ
ὑπὸ τοῦ ταχίως ἀποδραμεῖν τάσε-
ως τεμάχια ἢ γόνυς Παφλαγί-
ων φασί. V.
3 Ψύττα κατατείνασα) Ψύττα
ἐπὶ τοῦ ταχίως ἀποδραμεῖν τάσε-
ται. V.

querit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper &
cervus, dum affantur, fugam de culina meditabuntur in
falnum: & gallinae, ilicet! contentis aliis etiam implumes
ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pin-
cernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient,
idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies fe-
stos deceant, tum vobis sint tutissima, statuite, & mul-
tam illis paupertatem levate, quos parva pensione interpo-
sitis amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γὰρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πένητων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώ-
φωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα,

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIRUM ad te solum scripta esse a pauperibus ista,
Saturne, existimas? Nonne etiam Iuppiter diu est cum ab
istis obtunditur clamantibus, & divisionem fieri postulan-

τὸν ἀκαδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν
 τε εἰμαρμένην ὡς ἄνησον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ
 ἡμᾶς ὅτι μηδένες αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιούμεν; ἀλλ'
 οἶδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τιςιν ἡ αἰτία, καὶ
 διὰ τοῦτο παρακούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως
 ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς
 γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας,
 ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς θεομένοις, καὶ ὡς
 ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ δι-
 τελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδαιτητάς καθεστῶτες, ὡς
 37 ἂν μηδὲ τὸν συνδαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ
 ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπαξ
 αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέισαν ἄλλα ἐπ'
 ἄλλοις αἰτῶντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἕπος
 λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖστος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασ-
 φημαί· καὶν εἰτι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἳ γε ἀκούον-
 14 Πάντα εὐθύς) Ἦτοι παριυθὺς, ἢ ὅσα ἤτισαν. V.

tibus, & fatum accusantibus, quod inaequalem illam divi-
 sionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur?
 Verum novit ille, ut qui sit Iuppiter, penes utros culpa
 sit, & ob id ipsum preces illorum surda fere aure trans-
 mittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe no-
 bis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti,
 ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset
 auxilium ferre de sua copia indigentibus, & suavius, ver-
 sari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamur ita,
 aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum,
 quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se
 habere dixerant, cum semel fores iis aperuissimus, alia
 super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim
 neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & male-
 dicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόντων ἐκ τοῦ συγγεγο-
 νέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι
 πάντως ἔδει, ἢ πάντα προἰεμένους, αὐτίκα μάλα πένε-
 σθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
 ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες
 τοῦ ἐμπίπλασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπει-
 δαν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίνωσι, ἢ παιδὸς ὠραίου, μεταξὺ
 ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἐνύξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ,
 ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέσαντες τοῦ
 συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λαιδοροῦνται ἡμῖν κατελ-
 θόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διηγούμενοι.
 καὶ εἰ σοὶ ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν
 ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξίω-
 θῆς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἶσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἑρᾷ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεισθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν
 χρεῖαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex con-
 victu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil
 dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia il-
 lis *diripienda* permitteres, ipsum fieri statim pauperem, &
 unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabi-
 lia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & in-
 gurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibis-
 sent, vel formosi pueri, dum poculum praeberet, manum
 stringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare au-
 debant. Deinde ubi vomitu opplevēre triclinium, postri-
 die maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam fa-
 mis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri con-
 tra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis,
 qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vo-
 bis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

44 LUCIANI EPISTOLAE SATURNALES.

39 μεθυσθεὶς ἐπεχειρεῖ ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθοῖντο, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν θάσι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσοῦ ὅποσον οἶόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὀμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἕστωσαν, ὡς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιτο, καὶ κείνων τὰ θέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus induci decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, petituros, neque contumeliosum quidquam admissuros in conviviiis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendemus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere definunto, pro adulatoribus & parasitis amici funto. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

ΣΤΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὡς Λυκῶν, διατριβὴν Φασὶ γε-
γενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δειπνον,
καὶ τινες Φιλοσόφους λόγους εἰρησθαι, καὶ ἔριν οὐ σμι-
κρὰν συστήναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος,
καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέ-
λος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συναυσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρίνος ταῦ-
τα; οὐ γὰρ συνεδέκναι μεθ' ἡμῶν.

1 ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον
ἢ Λαπίθαι ἐπιγράφεται. ἀφα-
μίσσεται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ
Περικλοῦ τετελεισμένοις· καὶ γὰρ
οἱ Κενταυροὶ μεθύοντες, εἴτα ταῖς
τῶν Λαπίδων γυναιξὶν ὑβριστικῶς
ἐπιτίμνουν, μέχρι τραυμάτων καὶ
φόνου προὐχόμενοι, ἀφ' οὗ καὶ εἰς
πίλοιποι προέβησαν ἀσπονδοί. τῶν
Λαπίδων γὰρ τις γάμος ἐπιτελεῖται,

ἐκάλεισέ τινες τῶν Λαπίδων, καὶ
τινας τῶν Κενταύρων· εἰς δὲ τῶν
Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθύσθεις,
τὴν νύμφην ἐβούλετο βιάσασθαι.
κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίθαι,
ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥίνα, καὶ τὰ
ἄλλα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη
Λαπίθαις κατὰ τῶν Κενταύρων ὁ
πόλεμος. V. (Maro in Georg.
C.)

CONVIVIUM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. **V**ARIA nos ratione tempus fefellisse aiunt heri in
coena apud Aristaenerum, & philosophos quosdam sermo-
nes habitos, & contentionem non parvam super iis or-
tam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque
rem proceffisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque
enim nobiscum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὁπὲρ μεσοῦσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θανατίζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν εἶδυατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἶμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεκία.

- 2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τάληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἠκεῖν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διονίκον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παρεγένετο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παράργως τῶν τειούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀναμνωτὶ ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαράησαν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πρᾶξαι.

ΛΓΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν 3 ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγούμενους πράγματα, ἐν οἷνῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακῶθω τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς

1 Ἐξω βέλους) Διεξιότατα κίχεται τούτω, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκείμενὴν ὑπόθεσιν μεταβαλόν. ἐπὶ μὴ γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτίρω τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐστίασει πόλεμος μεθυῖται συν-

εῖράγει, εἴτα τὰ κατὰ γενημένα διηγείσθαι καθ' ἑσυχίαν προὔκειτο, παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' εὐδοκίᾳ ἅτε διωχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὅντες τοῦ χθρσινου πολέμου καὶ τῆς ἐκτὶ παροινίας. V.

ce & sine sanguine, extra teli iactum epulabimur, five senes vinolento furore turbarint convivium, five iuvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista & persequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchiâs facris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque Odi, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρίνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἄπαγε, οὐκ ἂν τι τοιαῦτον εἴποιμι.

- 4 ΦΙΛ. Θρύπτη ταῦτα, ὦ Λυκίνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων παλὺ πλεόν ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καί μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσῃ. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἀπείωμεν ἄλλου αὐτὰ πειυσόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν) Ἡνίκα συνέπιον ἀλλήλοις παρ' Ἀθηναίς οἱ γέροι, ἐπὶ ἑκάστου κρατῆρ οἶκου ἐτίθετο· καὶ εἰ τις ἐκαθύδουσε μὴ πιδὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρῶτὸ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξέχέτο,

καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἐωλοκρασία. ἐῶλον γὰρ τὸ χέουσιν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀπὸ τοῦ ὕβριν. V.

9 Ἀμυστί) Ἀντὶ τοῦ μῦθου, καὶ κλείσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuamve cupide accessurus, effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non sinas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΑΤΚ. Μηδὲν πρὸς ὕργην, διηγῆσομαι γὰρ, ἐπεὶ περ
οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλυσμαι Λυκίου,
αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ Φθάσεις εἰπὼν
ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶ- 5
τον εἶπε, τῷ παιδί τῷ Ζήνῳ ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος
γυῖάκα, εἰστία ὑμᾶς;

ΑΤΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν
Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ Φιλο-
σοφῶντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῶ γε
μὴν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων.

ΑΤΚ. Ἄλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδιότερον, οἶμαι.
τούτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς Φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὕργην) Τὸ μηδὲν κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον,
πρὸς ὕργην, καὶ τὸ ἄλλ' ὅπως μὴ τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σχῶ
πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα πει. V. (ὡς πολλάκις παρεθίμεθα
ἐλλείπεισι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus
es; sed ne multis dicas.

Phil. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse
tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne
mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo
Zenoni Aristænetus uxorem cum daret, convivio vos
excepit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foenera-
toris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescentulo, sed
tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc
igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

Φίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ προείλετο νυμφίον ἐξ ἀπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὕσπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόβემις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου υἱέος, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἷσθα τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; Ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμῶν παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσσάττομενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἢ οἶκον σχολιαστάτον. καὶ ἐπειδὴ σχολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῇ) Ἀκάθαρτον, μιαιφόν. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeoptavit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristateni filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Vèrum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristateni ipsius amici & familia-

κέληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ἔν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς
 Ἰστιάσις, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν κυμφίον 7
 τὸν Χαιρέαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιάτο, διδά-
 σκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπής, καὶ
 πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν
 οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώ-
 μης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο
 πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιόουντο ὡς τινα τῶν κρείττωνων
 καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυ-
 μαστὸς συμπαράν. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάν- 8
 των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
 κες ὅλον τὸν κλιντήρα ἐκείνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖ-
 σαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκα-
 λυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀν-
 τίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

11 Αἱ γυναῖκες) Σημιοῦ ὅτι ἐπὶ εἰστίαν, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς
 τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐκάθιστον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνὸν
 ἐστὶ μίαν τραπέζην τοῖς ἀνδράσι συν- οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus
 Histiaeus & Dionysodorus Rhetor. Propter sponsum ve-
 ro Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister,
 venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu mul-
 tum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vo-
 cant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes.
 Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam
 Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicuius inter
 homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis prae-
 sentia. Cum vero iam accumbendum esset, praesentibus fe-
 re omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum
 mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter
 eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in le-
 cto vero ianuae opposito alia multitudo, pro sua quisque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἢ ἔτε γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικούρειον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοις, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξις Ἑρμῶνος, τουτοῦ τοῦ ἀνδρός, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἶπω, Ἐπικουρείου, ἅπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρώτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπέξι-
στασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικουρείον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμοῦς ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικός, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, ἐπ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἡμφισβητεῖτο. V. Ἀνακας γὰρ ἔλεγεν αὐτοῦς, καὶ
4 Τῶν Ἀνάκοι) Τῶν Διοσκούρων. Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, accubuit. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristaenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, Si me, inquit, post Hermonem duces, virum istum, ne quid aliud finistri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, Habe tibi, inquit, locum primum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet, inquit Zenothemis, sacerdotem Epicureum! & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponsus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιάσιος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκίῃ, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10
διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν
Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκτασιότατην ἑορτὴν ἄγων,
τοὺς σοφωτάτους ἐστῖαν πρὸ τῶν ἄλλων ἡξίωσεν, ὅτι
περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἵρέσεως ἀπανθισάμενος,
οὐχὶ τοὺς μὲν, τοὺς δ' οὐ, ἀλλ' ἀναμῖξ' ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἐταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων
πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ
πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰσιτώμεθα 11
οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα.
πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρή καὶ ταῦτα καταριθμῆσθαι, χυ-
μοὺς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκίας· ἅπαντα γὰρ
ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζημούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας. V. (πλακ-
κύντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκίας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristanetum, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden'*,

Ὅρᾱς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνοθέμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζώμου τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγῃ, λαμβάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένους τῶν μεθ' αὐτόν; δείξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἴωνος,
 12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς. Ἄμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεοδήμος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἄκλητος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἤκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τίπου. V. (e specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπιδυόμενος, σκάπτων. G.

10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκῆοι καὶ γήσοι. ἂν δὲ τις μὴ τοιοῦτος παρὶσιφίρῃ σι τῷ συμποσίῳ διεκάλλοτο. καθ' ἃ ὄηλοι Ἀλέξῃς ἐν τῷ, Ἀθροισμός ἐστιν μὴ δοκῆς Κυρηνάιος. καλεῖ γὰρ τις ἂν ἐπὶ δείπνον ἵνα καλεῖ, πάρσιον

ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι καὶ δεχ' ἄρματα καὶ συναρίδες δεκαπέντε. τοῦτοισι δὲ δέῃ σι τ' ἀπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἢν κράτιστον μῦθον καλέσῃ. 1148. παρ' Ὀμῆρ. Eustath. Vide & reliqua illic. At . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. Solan.)

12 Ἀφραίνεις) Μοραίνεις, παραφρονείς, παρατομείς. G.

inquit, *senem*, (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitat se pulmentarius, quam oppleta iure illius vestis, & quantum statim post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sis te lis.* Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruiat Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, *sponde venire Menelaum*. Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promptu erant, maxime mustitantes subiiciebant, alius illud, *Heus, Menelaë, furis!* alius,

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὐστόχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονουρόντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερόν οὐδείς ἐτόλμα λέ-
γειν ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς
ᾧτα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ Φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἰστιάϊόν τε καὶ Διονυσό-
δωρον. ὁ δὲ, ἀπαγέ, Φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακὸν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὑπτιοὶ κα-
τακείμενοι, ἐστίασθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοστάθην δεσπνήσῃμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ
συμπόσῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα.

2 Ὑποτονουρόντες) Ὑπογογ-
γύοντες. V.

4 Τὴν Ἀλκιδάμαντα βίον) Ὁ
πρωτὸς ἐπὶ Μινελάου βοὴν τὴν μά-
χην ἔπει. ὁ Δουκιανὸς δὲ παραύ-
γει αὐτὴν εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκι-
δάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγὴν.

οὐ βοὴν δὲ ἰταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὅ-
στις κρακτικὴν καὶ βορυβάδην. ὁ καὶ
διὰ τῶν ἰσομένων παρίστανει κρα-
κτικὴν ἱππύγχαν. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου,
σκάμνου. G.

*Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes.
Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Al-
cidamantem, clamorū plane hominem & Cynicorum
omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur
superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collau-
datum Aristaeus iussit sella capta affidere ad Histiaeum
atque Dionysodorum. Ille vero, *Apaga*, inquit, muliebre
quiddam iubes ac molle, in sella affidere, aut lecto, ut vos, qui
molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, sub-
iacta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inam-
bulans simul in coenatione; fessus autem humi subiecto palliolo*

ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφθονοτέραν νομὴν μετέξαιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
 14 ρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστών. Καὶ μέντοι καὶ σιτού-
 μενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας μεταξύ διεξ-
 ῶν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκόπτων. ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἰ-
 τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα
 δυναμένων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διανοχλαῦντα ἔπαυσεν
 ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδί νεύσας εὐμεγέθη
 σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχείαντα. καὶ ἐδά-
 κει ἄριστα ἐπιπνεονικήναι, σὺν εἰδῶς ὅσων κακῶν ἀρχὴν
 ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδά-
 μας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζωρ. ἰγλ. G.

cupito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit
Aristaenetus, siquidem ita pavis. Ab eo tempore per qu-
 bem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut
 Scythae solent, ad copiosiorems pastum transferens, & cir-
 cumferentes opsonia ministros prosequens. Verum dum
 pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio in-
 terim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet
 derisui. Interrogabat enim Aristaenetus, quid sibi vellent
 tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed
 eum, cum iam molestus esse inciperet, ad quietem in prae-
 sentia redegit Aristaenetus, quod innueret puero, uti scy-
 phum illi daret bene magnum, infunderetque meracius.
 Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens,
 quantum scyphus iste malorum initium dedisset. Cete-
 rum sumto illo tacuit paululum Alcidas, atque humili

ἐαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ἡ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δείκνυται. Ἡδὴ δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσβεῖτο 15 ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησίαι, καὶ ὀμλῖαι, καὶ Φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὠραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀπολψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέβλεψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμάς δύο, εἶμαι, συναπέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κριταύρων εἰς, παρ' ᾧ ἐξεδόχθη Ἡρακλῆς. V.

4 Περιεσβεῖτο ἡ κύλιξ) Ἐκίπτε, περιεφέρετο. V. (Προεφέρει το C. πρηνε.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλίαι, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

6 Ἐν τούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ὅς ὅτι ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτατον) Ὁδίσιοι. G.

10 Ὁ, τι) Οὐκ αἰτιολογικῶς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρέλκειν ἀρίστον Ἀπτικῶ ἴθι. V.

abiectus iacult feminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, imprimis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὐθις ἐμειδιάσεν, οὐ μὴν συνοῦδεν οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὐ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένῳ τὴν ἀπόρριψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τούτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι δένευσεν τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεώκομον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τοῦτο μὲν ὥδ' ὡς ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνῃς αἰτίον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφθοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικός δὲ Ἀλ-

16

12 Ὀρεώκομον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιότων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non fumente, strepitum cadentes duae drachmae deriderunt, utrisque, quod aperte observares, erubescens. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abiectos dissimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaenetum. Transtulit enim puerum paulo post, quem nemine sentiente exire iuberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percrebuisse, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaeneto vinolentam libidinem accipiente, Cynicus autem Alcidas, qui iam abbibisset, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἢ τις ἢ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέται. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγέλασατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προῦπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρῆ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμι-

2 Παῖς ἐκαλοῖτο) Γράφεται καὶ καλοῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σκύπει τὴν σύναξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέται. ὃ νῦν ἀγροικικῶς φησιν αἱ τὴν πρῶτην τοῦδε, ἢ τὴν

ὕγιαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγείας. ἢ προπίνω βασιλείας μεγάλου, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi, inquit, Cleanehi, Herculis ducis atque principis poculum! Ridetibus autem ea de causa omnibus, Rissilis, inquit, purgamenta, quod sponsae propinavi, advocato Deo nostro Hercule? Quin bene notitis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi melis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus! hic magis se, ad summam usque turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus surgere, atrox quiddam & furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam.*

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερῶτε-
 ρος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
 17 περιῶν. Καὶ οἱ πλείστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστὸν
 ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ρήτωρ αὐτοῦ
 ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατό-
 πιν ἐφροσώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἰστιᾶϊος ὁ γραμματικὸς
 ἐρραψώδει, ὥστερος κατακείμενος, καὶ συνέφρεν ἐς τὸ
 αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς
 ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
 λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς. καί,

Ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγή τε, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν.
 ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
 18 λεπτογράμμον τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον,
 ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ οὔρα, μηχανώ-
 μενος Ἀρισταίνετος μηδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

11 Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς) Καὶ μὴν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πιν-
 δάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata effet placenta bene magna: coniectis
 in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prose-
 quens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrüi, iam cla-
 more plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi
 didiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum,
 qui a tergo adstabant, servis. At qui post ipsum accum-
 bebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, col-
 latis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibus-
 dam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum
 conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupear: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat caprum a puero libellum, minutissimis
 scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more,
 qui opsonia inferebant, curaverat Aristanetus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόν-
τα γε εἰπεῖν τι, ἢ πράξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ
συμπόται διαχυθεῖν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυ-
ρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας
ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ
διαστρέφων, ὥς γελοιότερος φανεῖν· καὶ ἀνάπαιστα
συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος
ἐπέσκαπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὅποτε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαν-
τα ὁμοίον τι ἀπέριψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν
αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκείνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν
φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπό-
σιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προῦκαλεῖτό οἱ παγκρα-
τιάξιν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.)
Κοιτῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
τῶν χορῶν ἄσματα· ἰδίως δὲ τῷ
ἡμῶν . . . λύσει χοροῦ σκηνικοῦ
τοῦ κυνελικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ
παράλληλον δίδωσι στάσεις τῶν χι-
ρῶντων, ὥπως δὲ καὶ εἰς τὸ δια-
τροπὴ ἀποβλέποντες οἱ χερνυταὶ ἔλε-

γοι τινα. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀνακίλουθα. G.
7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτῶν
τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελί-
της, ὅτι δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν,
καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νανύ-
δα. V.

quoque delectationis experts tempus esset, aut vacuum;
iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quid-
dam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur.
Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite
relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque cor-
pore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum va-
ria gesticatione, voce Aegyptium quid fonante, pronun-
tiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. At-
que alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidasman-
tem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret
carellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere
scutras, quod probaretur atque teneret convivium, pallio
abiecto istum ad pancratii certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστάς, ἐπαγκρατίζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελοιοποιῶ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παϊόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν ἠδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παϊόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς. γέλως οὖν πο-
 20 λὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δέ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καί τι καὶ γελοῖον διηγῆσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσθαι τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύναίτο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam se illi impaeturum minatus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim scurrae nominis erat) consistit, certat parcratio. Erat res iucundissima, philosophus vir compositus cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidas, a compacto atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum causa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret iam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, & clausa ianua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisset, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶ-
να γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῶ πληγῶν ἀριθ-
μῷ καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ
δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐ-
τοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ
τῆς Φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
τούτου, ἀσφαλέστερον ἢδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπι-
καλεῖσθαι τοὺς γειτνιώντας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων
τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν
πληγῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ
μὲν Διώνικος, οὐ μείον εὐδοκίμησας τοῦ γελωτοποιοῦ
ἐπὶ τῇ διηγῇ, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας
ἑαυτὸν, ἐδείκνυε ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινος ἡμῖν
ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα
γεγενημένοις. Παρελθὼν γὰρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, 21
παρ' Ἐτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχᾶς) Ἀμυχὰ ἐκπύ-
λαι ὄλκας. Cicatrix, puto, est.
6.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ
στονάζιας κατακλίνας. βῦσαι γὰρ
τὸ φράζει. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se
illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac pri-
mo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi
tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque
quam celerrime per fenestram deiecit in impluvium; & ab
hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos
advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Osten-
debat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in
facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum,
quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coe-
nabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adve-
niens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.
Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματίδιόν τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὅπισω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχρον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ῥήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

22 ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθὼς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσούτου χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaeus, accedens ad candelabrum recitavit...

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

ΗΕΤΟΕΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te diutioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λυπαρῶς τεβέραπυμένος, οὐκ ἡξίωσας ἐναριθμῆ-
σαι καὶ με τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγὼ σοι
ἄμοφος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκαῶν. ἀνιῶμαι οὖν
ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, οὕτως ἀχαρίστῳ Φανέντι· ἐμοὶ γὰρ
ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν υἱὸς ἀγρίου μοῖρα, ἢ λαγωῦ, ἢ
πλακούντων, ἀ παρ' ἄλλοις ἀφρόνως ἀπολαύω τὰ
καθήκοντα εἰδόςιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ
Παρμένει δειπνῆσαι πολυτελές, ὡς Φασι, δειπνον δυ-
νάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν
συλάττω. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, 23
ἐικότως· αὐτῷ γὰρ δύνασθαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ
τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν
μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων,
Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπεῖν δὲ καὶ ἡ Ἀδρά-
στια) συλλογισμῷ ἐν ἀποφράξει ἂν μοι τάχιστα
δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστὶ φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστια) Ἀδράστια δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μέγα
καυχόμενις ὑπερημεύουσιν. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis digna-
tus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
Magis igitur tua causa mege fero, qui ingratum adeo te iam
demonstres. Mihi enim non in apræ portione, aut leporis, aut pla-
centium inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officiū
non ignavis. Alioquin vel hodie apud Pammenem discipulum coe-
nare cum liceret coenam, ut aiunt, sumtuosam, non annui,
maius licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.
At tu, relinquis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim
fuit tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagi-
nes. Verum unde haec mihi veniam, intelligo: ab admirabilibus
illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego
(absis dicto invidiā) syllogismo uno ora obturare quam celerri-
me mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit phi-

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἑξέως ἢ ὡς μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τί, κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν σπαιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἶσω βραδίως
 24 τὴν ὀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ εἰς ἐκείνην ἔχῃς κατα-
 Φεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λόγων
 ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δις σε τήμερον
 προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνα-
 κείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρούσιν ἀπολε-
 25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἔνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὸ
 κατὰ τὸν Οἰνέα ἐνόησον. ὅφει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν
 ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος
 ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. Φησὶ δὲ
 περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὥδε πως

2 Ὁ μῆτορ σοφίστης σοφιστικός
 ἴσθι λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὥς
 φασιν, ἐρατῆσις ἐπάγων, κατὰ τὴν
 ἔκτασιν τῆς φαντασίῳ, ἐκ' ἀδελφῶν
 ἢ ψεύδος προφανής. ἐρατῆσι γὰρ,
 πότερον ἢ πρῶτον ἡδὺς ἴδρασὶ τι εἰς
 τὴν πέτραν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ ἴδρασι,
 πῶς οὐχ ὁρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ,
 οὐδὲ ἡ δευτέρα, οὐδὲ ἡ ἰσχάτη, πῶς
 ἡ κυλιότις ἐγίνετο τῆς πέτρας; G.

3 Ὅμοιο αὐτ.) Ἀπολαύσις. V.
 § Ἐν τῇ Ἀγκυρῇ) Ἰερὸν τῶν
 Διοσκουρίων. οὕτω δὲ λέγεται Ἀνά-
 κειαν προπαροξυτονίως, ὅσα ἀπὸ κρη-
 νῶν συμπέτοισι, ἢ ἐπιθετικῶν
 ἔχοντων τὴν εἰ διφθογγον. καὶ ἐκεί-
 να προπαροξυτονίως, οἷον Ἡράκλειον,
 οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἄδλος. Χαρά-
 νειον, Ἀνάκειον, Ἀναχτόρειον, Βα-
 σίλειον, καὶ Μανουάλειον ἔργον. V.

losoφία? *aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu? Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de Acervo, aut Metentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusationem possis, aut dicas, in tanto te tumultu & occupatione oblitum esse: bis te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Castrorum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes causam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneco cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solum non invitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet. Dicit autem sic fere de illa Homerus:*

Ἡ λάθεται, ἣ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς

Ἐν ἀντιπέρθευσι, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Σὺς μέγιστον χρήμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,

Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μά- 26

θης οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἑστιάς, καὶ τὸν

οἷον αὐτῷ παραδίδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ

μυακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-

σχρὴν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέθηκα,

ἔπειθ' οὐ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ

αὐτῷ μάθοις ἂν, ἀληθεὺς ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco
Lucianus ex Meleagro Euripidis
adducit, Aristoteles III (ed. Ald.
559.) Rhetoricorum quibusdam
visus est sub Sophoclis nomine
adducere. Vide tamen Victor. lo-
cum defendentem; item apud Ari-
stophanis Interpretem in *Ranis*,

ex Euripidis Meleagro haec &
alia. G.

3 Πελοπίης χθονός) Τῆς Πελο-
ποννήσου λέγει· αὕτη δὲ ἐστὶ Κα-
λυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς
Πελοποννήσου, πεδιδόσας καλλίστας
ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli,

Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam

Immisit arcubus potens Latonia,

Haec tibi pauca de multis apposui, uti discas, quo viro neglecto

Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem.

Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine

auscultur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea

addicerem, quod verum esse, & Zopyro paedagogo illius poteris

- γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιός, δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλο-
 27 σοφίας αὐτῆς ἐνεκα σιωπήσομαι. Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἣν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμοῦντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
 28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομθεναι. Τούτων, ὦ ἐταῖρε, ἀναγινωσκομένων μεταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰδοῦς καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἠυχόμεν, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ἠδύσαν τὸν Ἐτοιμοκλέα, πολλὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος ὢν διαλάβοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πώγωνι, καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἑδόκει μοι οὐκ ἀμελεία παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὔποτ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχροῖς αἰτίαις) *Ἡ καταισχύναι, ἢ ἀποστερήσαι. V.

3 Περισπάνας) *Ἡ καταισχύναι, ἢ ἀποστερήσαι. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Diphilus dignus est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentiae, mihi afferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipias, ne videamur hac illum causu misisse. Haec dum legerentur, amice, & sudore diffuebam prae pudore, &, quod est in proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque verbum, qui aderant, praesertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognovissent, barba ista atque vultus comentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quadam praetermisisse Aristaeetus, sed, quod non speraret

σας κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν
 τοιούτῳ τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν περᾶσθαι ἤξιον. Ἐπεὶ 29
 δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν
 συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφι-
 λον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχρίωντας, καὶ τῇ
 ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας· τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοι-
 μοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο,
 καὶ Θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς,
 καὶ ἐπειράτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονός, ὑπομειδιῶν
 ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελή-
 σεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεστη
 ἄφανώς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι,
 ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30
 πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμ-
 πλαῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, οὐκ ἔχων
 ἀρχὴν εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς

16 Ἐνδόσιμον) Τὸ πρὸ τῆς φύλης κιθάρισμα. καὶ ἡνίοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum
 se casum committere: atque adeo ne tentare quidem su-
 finivit. Cum ergo legere tandem servus desisset, convi-
 vium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos,
 metuentes, pallentes, vultus inconstantia fidem crimini-
 bus Heteroemoclis ipsi facientes. Aristænetus, perturbatus
 ipse quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, &
 subridens bene versere, quae facta erant, studet. Ac servum
 quidem remittit, his verbis usus, *sibi curae fore*. Paulo post
 surgit clanculum Zeno, discedere ipsum, patris imperio,
 iubente paedago. Cleodemus autem, qui olim require-
 bat occasionem, (volebat enim manus conferere cum Stoi-
 cis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei
 non haberet) praebente tum initium epistola, *Talia*, ἐπ-

ἐπιστολῆς. Τοιαῦτα, εἶπεν, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτων δύστηνα, καὶ ἐρατήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλῆς οἱ πλείστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὥρατε ὅπως πρεσβυτικαί, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνύς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὐφῆμα πάντα, καὶ ἑορτῇ πρέποντα. Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακείμενος· ἡγή-
 31 κόει γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ὤτετο μεμνησθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὧ Ἀρισταίνετε, πέμπτε ὥς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ Φθαίσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελιάγρης, ἀπομαραινθεῖς

6 Οἰνύς) Ὁ γὰρ Οἰνύς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἄρτεμιν οὐκ ἐκέλευε, ὥσπερ οὐδ' ὁ Ἀρισταίνετος τὴν Τιμοκλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐκ εἰρωτείας οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελιάγρης) Σβεσθίσσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνεται. τῇ Μελιάγρῳ γὰρ συγγενεῖν λαμπάς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄπτεται, ζῇ ὁ Μελιάγρης. ὅτε οὖν,

σχῆν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνεισε τὸν Καλυδόνιον κάπρον. ἰρῆν τῆς Ἀταλάντης, εἶδεν αὐτῇ τὰ προτεῖα ὀργίσθαι ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ, καὶ γινόμενης μάχης, ἀντίλοι αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπῆθη ἡ Μελιάγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφούς, καὶ ἐπειθοῦσα ἔσβεσε τὴν λαμπάδα. αὐτὴ δὲ ὁ Μελιάγρης υἱὸς τοῦ Οἰνύως. V.

quit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, voculas quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habitus philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaeonius, Hetoemocles autem Diana. Quam boni omnia omnia, Hercules! & solemniter decora. Sic per Iovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeoneto ad coenam: itaque non inopportunitatem ratus est Calydonii illius meminisse: sed per Vestam, Aristaeonete, mitte quam celerissime de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Meleagri ik-

καίτοι οὐδὲν ἂν πάλοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύ-
σιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνοθέμης, ἐπεγείρας ἑαυτὸν,
καὶ φεβυξάμενος παρμυέγεβες) ἢ ἂν ἐνὸς ἀνδρὸς οὐκ
ἐπὶ νόμῳ φιλοσοφούντος Ἐτοιμοκλέους τοῦ γόητος, με-
τρέετε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἀνδράς; οἵ
τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε τὰῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν
Διοσκύρων ἤδη, ὦ Ἑρμῶν, τοὺς πλοκάμους περικέ-
καρκας, χρυσοὺς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς
τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ
ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχί-
στα ἔπαθες; οὐ σιωπήσεις; οὐν τοιαῦτα συνεπιστά-
μενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστροπὸς ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ
γυναίκος, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σὺ οὐδὲ τοῦ ξέ-
νου μαθητοῦ λαβὼν τοῦ Φοδίου παρακαταθήκας, ἔπειτα
ὤμωσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ
τέτταρσι δραχμαῖς δανίζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς,

4 Φεβυξάμενος } Πίνδαρος, Σαρραλίον παρὰ χρυτῆρι φησὶ γίνεσθαι. G.
16 Πολιάδος } Ἀθηνᾶς. G.

*luis inflat contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum
se accidas! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nem-
pe Chrysippi meritionem vos audeis facere, inquit Zenothemis,
erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime
philosophante Hecetocle, impostore; Cleanthen metimini & Ze-
nonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne
tu quidem Castorum capillos, Hermion, detondisti aureos, poenas
daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sofstrati uxorem audi-
toris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poentam
subisti foedissimam. Non ergo tacebitis, tantum vobis consciū? Ve-
rum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quem-
admodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depo-
situm, interpositio per Urbis custodem perituro, accepisse me ne-
gavi: neque quaternarum [in mensem] drachmarum foenus exer-*

- ἢ μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθοὺς. Ἀλλ' ἐκεί-
 νο, εἶπεν ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἕσπερος γένοιτο μὴ εὐχῇ
 33 Φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτῳ ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
 ἅμα, ἔτυχεν γὰρ πίνων, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
 περὶ ἡμῶν σχεδόν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσεν
 δὲ καὶ ὁ Ἰῶν τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιός ὢν. ὁ μὲν
 οὖν Ἑρμῶν, ἀπέξυετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἀκρατον,
 προνενευκώς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπέ-
 πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
 στραφεῖς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρι-
 στερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος, ἐμελλέ παῖσιν κατὰ
 κόρρης καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
 νετος ἐπέσχεν τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν,
 ἐς τὰ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς διασταῖεν, ὑπὸ δια-
 34 τειχίσματι αὐτῶν εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὧν δὲ ταῦτα
 ἐγύνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνενοῶν,

5 Κατεσκέδασιν) Ἐπίχυνται.

14 Ὡς διασταῖεν) Γράφεται
 διασταίουσιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum patri propinandum Critoni te vendidisse. Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob viciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuuit Zenothemin, & , prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incus- surus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset manum Aristaeetus, & transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, & , se tanquam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκείνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστα-
σθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ρυθμίζει
πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς
λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκά-
νοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολ-
λῶν λεγόμενον ἀληθές ἢ, καὶ τὸ πεπαιδευθῆναι ἀπάγη
τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία, καὶ τὰς
ἐν ἐκείνοις Φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν
Φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω
ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἳ δ'
ἔλεγον αἰσχρῶ. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶ-
χον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσι-
τος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 35
πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐστιώμενοι,
αὔτε παροῖνόντες, αὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

1 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὰ μὲν
εὐτὸ τῶν μαθημάτων ἴσθαι, ἀλλὰ
τῶν μὴ κληριμῶν καὶ προσχόν- δὲ ἰδίῳ ἀπάσσειν. V.
τας φιλοσοφούντων· περὶ δὲ καὶ 8 Ἀττικῆς) Συνεχῆς. V.

bam, illud praesertim, quod cuivis in mentem venire ne-
cessesse est, Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam
vitam componat in melius. Illos enim principes in literis vi-
debam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem
venit, verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratio-
ne doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros,
& quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot
enim praesentibus philosophis, neque forte quadam va-
cantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter,
aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae
fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles
impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat
Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebbrie-
tatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὐ-
γε εἰαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδόρουντο, καὶ ὑπερενε-
πίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἤεσαν.
ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς αὖ
ἄριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ῥῆσαι τὸ
μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ'
Ἰλίου γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοῖνυν ἐδόκει μοι
τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ
τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἢ
Ἐρὶς μὲν κληθεῖσα, ἔρριψε μῆλον ἐν
τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐγράφη, ΤΗ
ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἠμφι-
σβήσαντες περὶ τούτου Ἀφροδίτη,

Ἦρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν
παρὰ τῷ Πάριδι. Προκρίθεισα ἡ
Ἀφροδίτη ἔχαρισατο τῷ Πάριδι
ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην. δι' ἧς ὁ
Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

effet, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos;
puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid
illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, convicia-
bantur, supra modum se implebant, clamabant, ad ma-
nus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio
convivio mingeat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi vide-
batur optime ille assimulare, si quis dicat, simillima esse
istius acta convivii iis, quae de Eride poetae narrant: nem-
pe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in
convivium proiecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exor-
tum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola il-
la, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum
Iliade malorum auctor exstitisse. Neque enim desinebant
rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λοσιτικῶντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν, εἰ ἐλεγχθεῖη-
τε ἀμαθεῖς ὄντες· αὖριον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὅν τινα καὶ
χρὴ τρέπον' ἀπάκριναί μοι οὖν, ὦ Ζηνοθέμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ
κοσμιώτατος Δίφιλος, καὶ ὁ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέ-
γοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ
ἀπάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τοῦ-
το ἀμφὶ τοὺς πλουτίους αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανεῖζετε, καὶ
τακογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῶ παιδεύετε. πάλιν αὖ
τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦν-
τες, αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἐνεκα παιεῖτε, καὶ πά-
σχετε, ἀγανακτοῦντες εἴ τις μὴ καλέσῃεν ἐπὶ δεῖπνον·
εἰ δὲ καὶ κληθεῖητε, τὰς αὐτὰ μὲν ἐσθίουσιν, τὰς αὐτὰ
δὲ τοῖς αἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὁδόνην
περισπᾶν ἐπεχειρεῖ, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος,
μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἐμελλε λύσας
ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε.

esset Aristaenetus. Sed, Modo, inquit Cleodemus, satis fue-
rit, si rudiatu convincamini; cras vero vos, uti par est, ul-
ciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile,
qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessio-
nem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quam-
plurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper ver-
setur, & foenori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usu-
ras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis volupta-
tem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa
turpissima quaeque faciatu ac patiamini, indigne ferentes, si quis
ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum eda-
tis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere map-
pulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, ple-
nam omnis generis carniū, soluta illa proiecturus in so-
lum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

- 37 καρτερώς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἑρμών, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὐ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδέσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιούντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπὲ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὐ μνησκον, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἐορτῆς καταβῆσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῶ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθι τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.
- 38 Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὄνομαζόμενον θεῖον, μία ὄρνις ἐκάστῳ, καὶ κρέας ὕδ, καὶ

Et Ihermon, Euge, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, quare ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion professus se manifestius, Desinite, ait; ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars otii in disputatione consumpta est. Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaeonius praesertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniucunditate posse sperarent: transitque in locum suum Aristaeonius, pacem sic factam arbitrat. Et simul infertur nobis ea, quae absoluta coena vocatur, gallina unicuique una, & ossa aprugna, & leporina, & piscis de sartagine,

λαγῶνα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεισθαι ταῦτα. προὔκει-
το δὲ οὐχ ἐν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν
καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ'
αὐτῷ ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ
καὶ Ἑρμονί τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν καὶ τούτοις
εἶτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ,
καὶ ἐμοί τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφόιν, ὃ γὰρ Ζήνων
ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὧ Φίλων, διότι
ὅς ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δῆ.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, 39
εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχών, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη,
τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων
εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί
μοι, ὅπόσοι μὴ κατὰ ταῦτα φιλοσοφοῦσι, περὶ γὰ-

(Ταγέου) Ταγέου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακοῦντος. G.

& placentae e sesamo, & bellaria, licebatque ea domum
ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed
Aristaeneto & Eucrito in mensa una communiter, oportebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, sumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni similiter in commune ipsis quoque offeredatur: deinde Cleodemo, &, qui iuxta erat, Ioni; post quos sponso & mihi; Diphilo autem, quod Zeno discefferat, utriusque *admota portio*. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero sane.

Lyc. Ion igitur, *Primus* ergo, inquit, si videatur, incipio. Et paulum moratus, *Oportebat forte*, ait, in talium praesentia vivorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειβομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδευαστεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετῇ· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κανὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, 40 ὡς ἔγω ζήλου εἴμην. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸν ζήλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ Φθέγγη, κάβαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος ὁ βέλτερος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῶν ἐπιβαλά- 41 μιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

9 Τὸν ζήλον) Ποῦ κίτται ὁ ζήλος ἐπὶ τοῦ γυναικείου ἔρῳ; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίθεισθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθορεῖν. οὕτω δ'

ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπῆν, τοῦτίστι περὶ γυναικὸς μαίνεται, Ἀντίας ἐν τῇ κατὰ Παρτολίοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεία) Ὅλα τὰ ἐλεγεία χωλὰ. καὶ τούτου χάριν εἶπεν

sequuntur, de nuptiis ea; quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platoni obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam mulieribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] esse communes, uti extra zelum sumus. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non desines, inquit, barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, Desinite, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

Ἡ οἷα πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάροις,
 Δία Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
 Προὔχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
 Κρέσσων τῆς Κυβέρης, ἥδ' αὖ τῆς Σελήνης.
 Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐΦήβων,
 Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παῖδός.
 Ἄρμεες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμῆϊον ὕμνον
 Ξυγὸν ἐκ' ἀμφοτέροις πολλαῖς ἀσόμεθα.

Γέλως οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἶκος, γενομένου, ἀρέ- 42
 σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
 τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρίτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκάτε-
 ρος, καὶ γὰρ τὰμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκαίνω ἔκειτο,
 καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἡξίου
 καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπίοντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

ἀ' αὐτοῖς κινεῖσθαι γύμνα. ἐξε-
 πύδεις καὶ τοῦτο Λευκιάου ποιή-
 σαις ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμ-
 πώϊου, καὶ λοιδορίαν καὶ χαμωδίαν
 τῶν ἱστιωμένων. ἄς ὁ λόγος δευ-
 δῆ-

λαχὼν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέν-
 των καὶ προχθίντων. V.

2 Ἐνδυκέως) Ἐπιμελῶς. G.

9 Ἀρίσθαι) Γραι. ἀνελίσθαι. G.

14 Ἀπίοντι) Γραι. ἀπύντι. V.

Unica tandem qualis Aristaeneti in domibus

Diva Cleanthis hera sollicita est alita!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, sive adeo Luna.

Salve tu quoque, sponse, bonorum optime iuvenum,

Nereo praeclans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,

Communem ambobus saepe canemus olim.

Risū super his, qualem credere par est, exorto, auferen-
 di apposita iam tempus erat; auferuntque Aristaenetus &
 Eucritus quisque, quod ante se erat: & ego mea, & Chae-
 rea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleo-
 demus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae
 egresso iam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι· οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς
 διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὀρνίθος ἀντεπει-
 λημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθελκόντες,
 καὶ τέλος, ἐνίκηθῃ, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλῳτα παρα-
 σχῶν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει
 43 μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἡδίκημένος. Οἱ δὲ ἄμ-
 φι τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ
 εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν.
 παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνεί-
 λοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος, πιμελε-
 στέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχὸν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναι-
 ρεῖσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἐκάτερον· ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθε-
 μις (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάντῳ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ
 γὰρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεΦαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὲ
 Ζηνόθεμις, φημί, τὴν παρ' αὐτὸν ἀΦεῖς, τὴν πρὸ τοῦ
 Ἑρμῶνος ἀνείλετο, πιότεραν, ὡς ἔφην, οὕσαν. ὅδ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ καὶ Τρώων, ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρό-
 γάρ Ὅμηρος μεγάλην λέγει χι- κλου σάματος. V.
 νηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων 10 Πιμελιστέρα) Λιπαροτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
 in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc,
 ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimi-
 sit, risu multo convivis praebito, praesertim cum post
 ista indignaretur, velut iniuria maxima affectus esset. Her-
 mon & Zenothemis iuxta, ut supra dictum est, accum-
 bebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant
 reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
 lina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna,
 arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque
 tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum;
 iam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zeno-
 themis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo di-
 cebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

επελάβετο, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγῶνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν· ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τούτον, οἱ δὲ ὡς ἐκείνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἴωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἶδ' ἐμά- 44 χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύζον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταίετου, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη· διέιλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον εἰς δύο, χρηστῶ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν εἰς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μεираκίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῶ μάλα) Ἀγαθῶ, μεγάλῳ. V.

tera parte prehendit, nec patitur istum plus iusto sibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbis auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidadantem & Diphilum: coeuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi confertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristænetum stabat, in Hermonem coniecit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

sponsique frontem luculento sane ac profundo vulnere diffundit. Clamor igitur oritur a mulieribus, profiliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praesertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret;

Lucian. Vol. IX.

F

- τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ Βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεοδήμος, ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ρῖνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμων τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντήρος.
- 45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λαῖξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἶμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαιον. μέγιστον δὲ ἦν πάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obterit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morsu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Iacuit ergo miser, vomuitque, Homeri sui verbo, cruorem. Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

συχίντα· καὶ πολλοὶ ἄν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέα-
 ξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφε-
 στῶς, εἴρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἑμαυτὸν, ὑπὸ
 τοῦ Ἰστιαίου διδαχθεὶς, ὥς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἄν,
 τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ
 σκύφους ρίπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
 τρέψας τὸ λυχίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα, ὡς τὸ εἶκος, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ
 γὰρ οὐ ῥαδίως εὐπόρησαν φῶτος ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ
 ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις
 λυχὸν ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
 αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνεχεχθῆναι αὐ-
 τῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη
 πεποικῶς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξ-
 ἀναστάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, sanguinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidas candelabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa, eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lumen inferret, deprehensa sunt. Alcidas tibicinae subla-
 ta veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ridiculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu fur-
 gentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπό-
 λαιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.
 47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτῆσαν ἐκ τῶν
 δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ
 τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ Ἴωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φο-
 ράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ
 πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέrais, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ
 δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι
 ὑπ' ἀλγηδόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κα-
 -κοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρε-
 σθαι λέγοντα, Μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ
 ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένῳ
 τὸ τραῦμα τοῦ Διονίου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ται-
 νίαις κατειλημένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀνατε-
 θείς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ
 ἄβηλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 (Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδύ-
 μινος καὶ φροντίζαν ἵνα μὴ ἀπό-
 ληται. V.

6 Ποιήρως) Ἀπὸ τοῦ βαρέως. V.
 13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἕτοις
 φασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse: Ion autem providentia qua-
 dam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convi-
 vium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcida-
 mante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes
 exportabantur, ita male se habebant: senex inprimis Ze-
 nothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera ocu-
 lum, perire se doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon,
 licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis
 dentibus, antefaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi,*
te indifferentem iam non putare dolorem! Sponsus vero, alli-
 gato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis
 obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi spon-
 sam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διώνιος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδήσαντες ἀπῆγοντο, ἐμῶντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαζ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48 Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμπασίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάρηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλές, ἀπράγμωνα ὄντα, συνεσκήσθαι τειούτοις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπτως κραίνουσι) Ἀελπίστως τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidas. Neque enim eiicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occepisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Diū insperata patrant:

Certa fides est irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ,

ἜΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-
 τεω ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰρῆ, καὶ ἔστιν ἰρῆ τῆς Ἡρῆς
 τῆς Ἀσσυρίης. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἄμα
 τῇ πόλει οἰκεομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλ-
 λο ἦν· μετὰ δέ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων,
 ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμία ἀπείκετο. περὶ ταύτης ὦν τῆς πόλιος
 ἔρχομαι ἐρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἐστί. ἐρέω δὲ καὶ νόμους
 τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριαις τὰς ἄγουσι,
 καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὁκόσα καὶ περὶ
 τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως
 ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐὼν καὶ τῶν ἀπηγέομαι,
 τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην.

DE DEA SYRIA.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vo-
 catur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunoni Assy-
 riae. Porro illud nomen non statim fuit. ut mihi viderur,
 urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit
 aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cogno-
 minis adepta est. De hac igitur urbe iam dicam, quae in
 ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utun-
 tur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quae faciunt.
 Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fa-
 bulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse
 Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
 tim vero a sacerdotibus sim edoctus, quae, aetatem meam

ὅκιστα ἔόντα ἡμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι γὰρ
 μὲν ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγον-
 ται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἰρὰ εἶσασθαι, καὶ
 τεμένεα, καὶ πανηγύριος ἀποδεῖξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἰρὰ ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱρῶς ἔλεξαν. μετὰ δὲ
 οὐ πολλοστῶ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι
 ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἰρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι
 καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3
 παλαιόν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ
 ἔστι ἰρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι
 ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλείστα ὅπωπα. τό γε τοῦ
 Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν
 Ἕλληνες αἰεῖδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρ-
 χαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4
 ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδῶνιοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέ-
 γουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλῆος) Ἐξ Ἡροδότου
 τῆς τοῦ λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ, παρὰ Σιδῶ-
 νίοις Ἀστάρτη ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos
 novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse,
 & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum cau-*
sa instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narra-
 tiones sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab
 Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, &
 templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quo-
 que ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud
 Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in
 Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate
 inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non
 illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico,
 multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud
 quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Si-
 donii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto

λῆναι ἔμμεναι. ὥς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγγέετο, Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εὐῶσαν Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς ἐγεγόνεε, οἱ Φοῖνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι εὐῶσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε, καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἤρπασε· καὶ μιν ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκητο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 5 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοῖνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἥλιου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκητο. ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τότε καὶ ἀρ-
 6 χαῖον ἐστὶ. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτελέουσι. ἔδαην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ

λίην. Σιδόνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν ἄρπασθῆναι μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ ἀφανέσθηναι αὐτὴν εἰς Θιδὸν κατε-
 φήσαν. Μ.

8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σιδόνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐρώπην κατακτανισμένην. Μ.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narra-
 vit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris re-
 gis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt
 Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pul-
 chra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri
 speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam
 ex Phoenicibus aliis audiui, & nummus, quo utuntur Si-
 donii, Europam habet tauro insidentem, Iovi. Templum
 autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud
 etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegy-
 ptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem il-
 lud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum
 est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris,
 in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συός, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφε-
τέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε
ἐκάστου ἔτους, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέου-
σι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἴστανται.
ἐπεὶ δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶ-
τα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅπως ἔοντι νέκυϊ·
μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ
ἐς τὸν ἡέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται,
ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἀπιοῦ. γυναικῶν δὲ ὁκό-
σαι οὐκ ἐβέλουσι ξυρέεσθαι, τοιγὶνδὲ ζημίην ἐκτελέουσι.
ἐν μὴ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρῆσει τῆς ὥρης ἴστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ
μόνοισι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτῃ θυσιῇ γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἱ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὅσιριν τὸν Αἰγύ-
πτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἀδῶ-
νιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὅσιριν πάντα πρῆσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμην) Ἀπτλ, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione
factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singu-
lis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regio-
nem instituto luctu. Cum vero satis planctus & lacrima-
rum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mit-
tunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo
illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Ae-
gyptiorum, cum mortuus est *his suis* Apis. Mulierum ve-
ro quotquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi.
Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum
autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium con-
fit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepultum
apud se dicunt Ofirin Aegyptium, & luctus illos & orgia
non in Adonin, sed in Ofirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μεταξὺ πλὸν ἑπτὰ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θεῖν ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θαῦμα. καὶ τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθῆρησάμην 8 Βυβλίην. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὖρεος, ἐς τὴν ἅλας ἐκδίδοι ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνις ἐπικέαται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκάστου ἔτεος αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροίην ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσκει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθεόνται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι, ὃ Ἀδω-

1 Κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμίτερος θεὸς προφήτης Ἡσαΐας ἐπι-καρτομεῖ καὶ τωβάζει [ἐν] τῇ κατὰ Δαμασκοῦ ῥήματι, δι' αὐτοῦ φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλείων πύργους, ἐπικείνα ποταμῶν Αἰθιοπίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη ὕμνον ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐπιστο-

λὰς βυβλίνας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος. ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐκτίσιν τῆς παρούσης κεφαλῆς πύμπην ἐπιστελλομένην ὑπὲρ τῶν πλατωμένων ἀποσημαίνων. ὡς καὶ τῇ ἐν ἁγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam, sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte ortum exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, & magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δέ τις ἀπὴρ Βύβλιος, ἀληθεῶς δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἀδωνις ὁ ποταμὸς, ὃ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἐρχεται· ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγεῶς ἐστὶ· ἀνεμοὶ ὧν τρηχέες ἐκείνησι τῇσι ἡμέρησι ἰστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι, εὐῶσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλιώδεα· ἡ δὲ γῆ μὴ αἰμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα θείη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχίη. Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9 πηθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἶσατο· καὶ εἶδεν τὸ ἱερὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτιάδεια) Μίλτος εἶδος χρώματος ἱρυθροῦ. G. 13 Συντυχίη) Συντυχία ἡ ἑταῖσις καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, haspes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Veni ergo vehementes, qui flatos illis diebus flatus habens, terram flumini inferunt minio valde similem. Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non sanguis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa

μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱρά.
 10 Τοσούτων δὲ ἰόντων, ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
 λει μείζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιώτερος, οὐδὲ
 χώρῃ ἄλλῃ ἰοτότερῃ. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
 λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θύματα,
 καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
 φανέες. ἰδρῶει γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
 κινέεται καὶ χρησμηγορεῖ· καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγέ-
 νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαν. ναὶ μὲν καὶ ὀλβου περὶ, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν
 ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἕκ τε
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα
 ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ
 Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάβρῃ ἀπο-
 κέεται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὅκῃσιν ἐς ἀργυρον
 ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκρται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύ-
 ριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαύτῃ ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum sint ;
 nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius esse, nec ae-
 des alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam
 opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda
 multa, & signa augusta, praesentesque valde iis Dii. Sudant
 enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt ora-
 cula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus or-
 tus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum
 causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad
 illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Baby-
 loniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cili-
 ces afferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego, quae in templo
 occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae
 in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum qui-
 dem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ἰστοροῦντι δέ μοι ἐτέων περί, ὅκόσα τῷ ἱρῷ ἐστί, 11
καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέ-
γοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυ-
θώδεις· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλήσι ὁμο-
λογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ σὺ-
δαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἰσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ περί λόγον ἐν
Ἑλλήσι ἤκουσα, τὸν Ἑλληνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ
μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶ-
τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο.
οὔτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ τὸ αὖθις ἐκ Δευκα-
λίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ περί τῶν ἀνθρώ-
πων τάδε μυθεύονται. ὕβρισται κάρτα ἔοντες, ἀβέμιστα
ἔργα ἔπρῃσσαν· οὔτε γὰρ ὄρκια ἐφύλασσαν, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de
annis, quot essent illi facto? & quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae
publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae
Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam
vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham,
aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalio-
nem, sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione
narrationem inter Graecos audiui equidem, quam Graeci
nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc secu-
lum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed
illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis,
quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem au-
ctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant:
*Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque
enim iuris iurandi religionem servabant, neque recipiebant hospi-*

- νους ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνεύχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ
 μεγάλη συμφορὴ ἀπίκητο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ
 ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ
 κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέ-
 βη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο.
 Δευκαλίων δὲ μῦθος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευ-
 τέρην, εὐβουλίας τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἴνεκα. ἡ δὲ οἱ σω-
 τηρὴ ἦδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς
 ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ,
 ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σῦες, καὶ ἵπποι, καὶ
 λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐν γῇ νέ-
 μονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὃ δὲ πάντα ἐδέκετο· καὶ μὴ
 οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφισι μεγάλη διόθεν Φιλίῃ ἐγένετο.
 καὶ ἐν μὴ λάρνακι πάντες ἔπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπε-
 κράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλληνες ἱστοροῦσιν.
- 13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἰρῇ
 πόλει μεγάλως ἄξιος θαυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ
 χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

*tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis
 venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae
 fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum
 ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deuca-
 lion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa.
 Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat
 magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingres-
 sus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leo-
 num genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur,
 bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos
 amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navi-
 gant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant
 Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admi-
 ratione sane digna: in ipsorum regione hiatus factum esse*

κατεδύξατο. Δευκαλίων δέ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς
 τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἑρῆς ἅγιον ἐστή-
 σατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ
 νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔον, νῦν
 τοῖόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι.
 σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρήσσουσι· δις ἐκάστου ἔτεος
 ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ
 οὐκ ἰρέες μῦθον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ
 πέρηθεν τοῦ Εὐφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν
 ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ
 νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ
 δεχεται τὸ χάσμα, μικρόν ἔον, ὕδατος χρῆμα πολλόν.
 τὰ δὲ ποιεόντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέ-
 σθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίας μνῆμα ἔμ-
 μεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ,
 τοῖός ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem ve-
 ro, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram
 Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi:
 & est sub templo sane parvus. An vero ex maiore olim
 tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
 ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc fa-
 ciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum ve-
 nit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis
 & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare ac-
 cedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in tem-
 plo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capit-
 que ille hiatu, parvus licet, aquae vim maximam. Haec
 dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem la-
 tam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac bene-
 ficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narra-
 tio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἶσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἥρῃ δὲ εἶσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς, τῆς Δερκετῶ οὖνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐβησάμην, θήμια ξένον ἡμισέη μὲν γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψάουσι, καὶ ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἡδὲ ἱρῇ. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιεῖσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκητο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, τάχα κου δέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἔνοιό εἰσι, οἱ ἰχθύας

per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Iunoni constituisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto. Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis huius relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, & nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte receperim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 15
 δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκου-
 σα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστὶ· τὸ δὲ ἱρὸν Ἄττεω ποίημα.
 Ἄττης δὲ γένος Λυδοῦς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ
 ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ
 Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἄττεω πάντα ἔμαθον. ὥς
 γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρῆι ἀπεπαύσατο,
 μορῶν δὲ θηλέην ἡμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικῆϊν
 ἐνδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτῶν, ὄργιά τε ἐπετέ-
 λει, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγγέετο, καὶ Ῥέην ᾗειδε. ἐν τοῖσι
 καὶ ἐς Συρίην ἀπῆκετο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφράτῃ ἀν-
 ῥωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ
 χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποίησατο. σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ
 ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμ-
 παιον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοῖν
 Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἱ

qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus
 gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a
 sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum
 vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primus-
 que orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, &
 Samothracae peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A
 quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum
 defuit, specieque permutavit feminea, & vestem induit mu-
 liebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, &
 enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec
 pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei
 neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc
 sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam
 accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet,
 & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρην μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέην δὲ τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμέονται. τὰ δέ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
 16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἀνδάνει δέ μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱροῦ περὶ, τοῖσι Ἑλλήσι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποιήμα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπῖκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων κέρα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεκε, καὶ Φαλλοὶ δὲ ἐστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα μέγαλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
 ΜΗΤΡΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὧν καὶ τὰδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iunoni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quandoquidem etiam castrationis illius causam aliam audivi, multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de templo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem consentiunt, qui nempe Deam Iunonem putant esse, opus vero a Baccho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam venit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in templo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, & gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
 NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσω ἐγεῖρουσι ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσι, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεπονημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ· κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὴν ἀμφὶ τῶν 17 οἰκιστῶν τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ περί, θείσιός τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἑόντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκείνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἑόντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ἰερῇ ἀγοίῃ οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἱμίον αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἰσθὶν ἐκ ὀπίσθεν ἱερῶν σχῆμα αἰδοῖου ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιστῆθαι ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μίστοις μερεῖς, καὶ ἔξωρχοῦντο τιμῆς ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἤγου τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σαμίλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθεῖσα ἰζητῆτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανημένη δὲ τούτω καὶ ζητοῦντι Πολύμνος ταῖς αὐτῷ λεγόμενος περίτρυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δίδειν αὐτῷ

τὴν μητέρα εἰ παιδιστῆσιν αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο ταῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύμνος, ὅτι ἐν Λίρῳ ἰσθὶν ἡ Σαμίλη· εἴτα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λίρῳ. συνεκοιλούθησιν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύμνος, καὶ τῷδε κελυφαῖς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτι ὁ ἱεραστὴς αὐτοῦ ἰθυσκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου πολεκίσας, κατεῖχεν αὐτὸν πρὸς μνήμην τοῦ Πολυμνίου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσιν οὗτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μικροὺς ἐπ' εὐθείαν ἀποδισμούμενοι. V.

aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [*q. d. nervis trassa*]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narant. Iam vero de ipsa aede dicam, & illius positione, quomodo sit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab initio statim struam, sed istam temporis iniuria collapsam: quae vero

ποίημα, γοναϊκὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡρῆσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίη. ὡς γὰρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχυρῷ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσσει. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ οἱ ἥτε χροὴ πᾶμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρὸς, ὡς εἶδε μιν ἐς οὐδέν ἐμφανές ἀρρωστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ ὦνή, καὶ χροὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίηε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νενήσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίᾳ μεγάλη ἦν. ὡς δὲ ἡ μητριὴ ἀπίκετο, τὴν τε χροὴν ἠλλάζατο, καὶ ἰδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἱητρὶ τὸν ἔρωτα ἐποίηε.

nunc sit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intransibus tranquillius admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodii-

καί μιν ᾧδε ἴσατο. Καλέσας τοῦ νηνίσκου τὸν πατέ- 18
 ρα, κάρτα ὀρῶνδρόντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
 ὁδὲ ἀρρωστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη· ὁδὲ γάρτοι
 ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρως δέ μιν καὶ φρενοβλαβεῖν ἔχει.
 ἐπιθυμέει δέ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, Φιλέων γυναῖκα
 ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦδε σοφίῃ
 ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρὸς τε σοφίης, καὶ
 ἡτρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτη
 συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ
 μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιλεῖν,
 μηδὲ ἡτρὸς ἐὼν, Φόνον προξενέεις ἡτρικῇ. ὁ μὲν ᾧδε
 ἀγνώως ἐὼν, ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσιος
 σπένδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρέόμενος, ἥδε ἡτρὸν ἄνδρα
 βιώμενος. σὺ δέ, κῶς ἂν αὐτὸς ἐπρῆξας, εἴ τοι σὴν γυ-
 ναῖκα ἐπόθει, ἐμεῦ τὰδε δέόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλε-
 γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum sanavit. Vocato patre adolescentis
 vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
iniuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum tenet atque amen-
tia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe
uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per*,
 inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire*
mihi filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involunta-
rius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno
universo; neque, medicus cum sis, mortis huius infamiam con-
ciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit
 medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium*
mihi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vera
quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista
deprecetur? Ad haec ille, neque se uxori unquam parfurum,

παιδί σωτηρίας ἐφθόγγει, εἰ καίτοι μητρύης ἐπεθύμει· οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσασαι; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδεα. πείθεται μὲν τουτέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιληίην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χάριν ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτῃ ἐπ' ὠνυμον ἑαυτοῦ ἐποιήσατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὥδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.

19 Ἦδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἐτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὅναρ τοιόνδε ἐβηήσατο, ὡς μιν ἡ Ἥρῃ ἐκέλευε ἐγχεῖραι οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπιυθείοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ ἀπείλεις. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίαν ὥρην ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὡς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγῆσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκειτο, καὶ στήσσειν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα

neque invifurum filio salutem, etiamfi fuam is novercam amaret; non enim aequalem effe calamitatem, conjugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, confilii erant omnia. His ille obsecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipfe autem in Babyloniae regionem difcedit, & urbem fibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus eft. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & fanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio efflet, fomnia vidit eiuſmodi, quaſi imperaret ſibi Iuno, uti templum Hierapoli ſibi excitaret; ſi non pareret, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At poſtea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit viſum, & Iunonem placavit, & ſtatueret aedem recepit. Cumque ſtatim convaluiſſet, miſit

ὑγία γενομένην ὁ ἀσὴρ ἐς τὴν ἰρὴν πάλιν ἔπεμψε, σὺν
 δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰ-
 κοδομεῖν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλῆος εἵνεκα. καλέσας
 δὲ τινὰ τῶν ἑαυτοῦ Φίλων, νεηνίην κάρτα καλὸν, τῷ
 οὐνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε,
 ὁσθλὸν εἶντα, Φιλέω τε μάλιστα Φίλων ἑμῶν, καὶ
 πάνπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας,
 τὴν δὴ ἐπεδέξαο· νῦν δέ μοι χρεὶν μεγάλης πίστεως, τῷ
 σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέ-
 σαι, καὶ ἰρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ
 ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσται. πρὸς δὲ τὰδε
 ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λιπαρέων μὴ μιν
 ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑαυτοῦ μέζονα
 χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἰρὸν. τὰ δὲ ὀρρώ-
 διαι, μὴ ποτέ οἱ ζηλοτυπίῃ χρόνῳ ὑστέρω ἐς τὴν Στρα-
 τονίαν γένοιτο, τὴν μούνας ἀπάξειν ἔμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Iam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & sacra facere, & exercitui cum imperio praesse. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se maiores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abdukturus erat. Cum vero persua-

οὐδαμᾶ ἐπείθετο, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἄπτεται, δοῦναί
οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων μετὰ δὲ ἀποστείλαί μιν, τε-
λέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ρηϊδίως, ἐς
τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πσιὼν χαμάζε, τοῖά-
δε ὠδύρετο. ὦ δέιλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστεως;
τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέκνομαι; νέος μὲν ἐγώ,
καὶ γυναικὶ καλῇ εἶσομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ
ἔσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσο-
μαι. τῷ με χρὴν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάν-
τα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑαυτὸν ἐποίηε,
καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι,
καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφορέε στήμηνάμενος, τὸ τραῦ-
μα ἴητο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκεε, ἀπικόμενος
ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, διδᾷ τε ἅμα τὸ
ἀγγήιον, καὶ λέγει ᾧδε. ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα

deri sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem
conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea
se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime factu opus es-
set. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, & hu-
mi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me,*
quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem pro-
spicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero
magnae mihi erit calamitati, nisi omnem ego mali causam atque
obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est,
quod omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse se mu-
tilat, & resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum
myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo, quem
gestabat, anulo obsignat. Tum curat vulnus, & cum iter
facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis prae-
sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: *Haec*

κεμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοις ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
 ἐπόθεν. νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ
 τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ
 μοι χουσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον.
 εὐτ' ἂν δέ ἀπίκωμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσομαι. ὁ δέ δε-
 ξάμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίῃσι
 φρουρεῖν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὢν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
 ἀσφαλέα ὁδὸν ἦννε· ἀπικόμενοι δέ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν,
 σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ
 ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τά περ ὁ Κομβάβος
 ὀρώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα
 μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο.
 καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἑρην τουτέων αἰτίνῃ
 ἐβέλουσιν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ὄντα λα-
 βείν μηδαμᾶ· Στρατονίκην δέ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηϊδίως
 τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεια, καὶ 22

mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, val-
de mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te
illud deponam. Tu vero tutum mihi praeſta: est enim auro mihi
carius, & non minus, quam vita, pretiosum. Cum rediero, ſalvum
rurſus recipiam. Ille acceptum, alioque obſignatum anulo,
quaestoribus ſuis aſſervandum tradit. Combabus igitur ab
eo inde tempore ſecurum iter peregit. Delati Hierapolin
diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc ne-
gotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus me-
tuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore ſecum
verſaretur, amare coepit: qui amor poſtea in furorem,
& magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem
harum rerum cauſam volentem fuiſſe: non fuiſſe illam,
virum bonum eſſe Combabum; Stratonicen autem ulciſci
voluſſe, quod non facile templum aedificandum ſuſcepſiſſet.

τὴν νοῦσον ἔκρυπτε· ὥς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἥσυχῆς ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκε τε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δέ, ἀμηχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην εἰδίζετο. ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρεῖν ᾗδετο. ἐκινῶσαι ὦν τοιαύτῃ οἶνω ἐωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἶνω ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ οὐ κάρτα αἰσχυρῇ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήσια, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἄπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγει. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καὶ οἱ τὴν μέβην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἐωυτὴν ἐργάσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi *Combabo* occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fateretur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi obiiicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat,

πάσαι τὴν ἑωυτοῦ πάθην ἀπηγγήσατο, καὶ τὰ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεκε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ αὐποτε ἔλπιτο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παραμυθίην ἐποιεῖτο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναῖξί Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπέει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23 τονίκην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεύμενοι κατηγορεῖον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀληθία, τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγορεῖν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν. καὶ τὸ Ἑλληνες Σθε-

7 Γάλλοι) Οἱ πάντα ἀπόκοποι τὰ αἰδοῦσα, οὓς νῦν καρτζιμοὺς καλοῦσιν. M.

rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nunquam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit: amoris autem neutiquam obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget eiusmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram: Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua

νεβοίης περί λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυ-
 τὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν
 ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιαύδε ἐπι-
 τελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθει Φαίδρη.
 24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅπως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγ-
 γελίη ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβης
 τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἦε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίῃ οἴκοι ἐλί-
 πετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδωσέ τε
 καὶ ἐν Φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρευόντων οἱ τῶν Φίλων,
 τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο,
 παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοι-
 χίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπα-
 θέων, πίστιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ
 Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχὸν τε εἶντα, καὶ ἐς πίστιν
 ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ
 τοιαύδε ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες ἤλεγχον, ὅτι
 ἀναφάνδον σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnoſſia, idem de Stratonice fa-
 bulantur Aſſyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, ne-
 que Phaedram feciſſe talia, ſi vere amavit Phaedra Hip-
 polytum. Verum ea ita ſe, uti facta ſunt, habeant. Ubi
 vero Hierapolin nuntius venit, cauſamque cognovit Com-
 babus, cum fiducia abiit, quod domi relictæ ſibi eſſet de-
 fenſio. Venientem rex ſtatim in vincula coniectum tradit
 cuſtodibus. Deinde praefentibus amicis, qui etiam tum,
 cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in me-
 dium accuſare occipit, & adulterium illi atque malam li-
 bidinem obiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam
 memorat, triplici ſe ſcelere obſtringere Combabum affir-
 mans, qui & adulter eſſet, & in fidem ſibi habitam con-
 tumelioſus, & in Deam impius, cuius in opere commiſiſ-
 ſet talia. Multi adſtantes eum convincunt, quod aperte am-

τέλος ἰδόμεναι αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
 ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκεε, λέγων οὐδέν. 25
 ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν φόνον ἤγετο, Φβέγξατό τε, καὶ τὸ
 κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὥς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
 γάμων εἴνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπίων
 παρεθήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν τα-
 μίην, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τὰ οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὥς δὲ ἐνει-
 κε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα
 ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ὅποια ἐπεπόνθει· ἔλεξέ τε, ὦ
 βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρώδεων, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν
 ἐπεμπες, ἀέκων ἦιον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίῃ μεγάλῃ
 ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
 σκότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖόσδε μέντοι ἔων, ἀν-
 δρὲς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ

plexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim
 Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc us-
 que steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium iam du-
 cendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se
 dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius vio-
 lanti causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae
 discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore
 rex afferri iubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum at-
 tulisset, detracto Combabus signo, quae inerant, demon-
 strat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque,
Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, &
ivi inuitus, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset,
hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime se-
cundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir com-
mittere potest, reus sum. At ille obstupescens ad haec, com-
 plexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαιο; τί δὲ σεαυτὸν
 αὐτῷ ἀεικέλιον ἔργον μῦνος ἀνδρῶν ἔπραξας; τὰ οὐ
 πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὅς τοιᾶδε ἔτλης, οἷα μὴ-
 τε σὲ παῖειν, μῆτε ἐμὲ ιδέσθαι ὦφελε· οὐ γάρ μοι
 ταύτης ἀπολογίης ἔδδε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιᾶδε ἤθελε
 πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκο-
 Φαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται,
 χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος ἅπλετος, καὶ ἑσθῆ-
 τες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπποι βασιλῆϊοι. ἀπίξαι δὲ παρ'
 ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης
 ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπε τε
 ἅμα, καὶ ἐποίηε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἤγοντο·
 τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγεγόνεε.
 ἐδόκει δὲ οὐδεὶς ἐτι Ἀσσυρίων Κομβάβῳ σοφίην καὶ
 26 εὐδαιμονίην εἴκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι
 τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολέλοιπε)
 αὐτὶς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

*be, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus
 virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea susti-
 nueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem!
 Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec
 fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa da-
 bitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurum-
 que multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyria, &
 equi regū. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quis-
 quam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore iaceam.
 Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad suppli-
 cium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Ne-
 que videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo
 aut felicitate. Postea cum petiisset, ut liceret sibi, quae dec-
 rant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) de-
 nuo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi*

πρὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 εὐεργεσίας εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἐστάναι χάλκεον· καὶ ἔσται
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους
 τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνή, ἐσθῆτα
 δὲ ἀνδρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τοὺς μάλιστα
 οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωνίην ἐλέ-
 σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ δίαιταν
 τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διατέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ
 τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὥς ἡ Ἑρμ Φιλέουσα Κομ-
 βάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μῦθος ἐπὶ τῇ ἀνανδρείῃ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπε- 27
 ῖν ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστου
 ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομ-
 βάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἑρμ χαριζόμενοι.
 τάμνονται δ' αὖν, ἐσθῆτα δὲ οὔδε οὐκ ἐτι ἀνδρικήν ἔχου-
 σι, ἀλλὰ καὶ εἵματά τε γυναικῆϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene factorum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, inquam, honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, consolandi illius casus gratia, in communionem iacturae illius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt negotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc multis illam castrandi se mentem iniecisse, ne solus ademtam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, postquam semel susceptus est, etiam manet, multique singulis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Combabi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Exsecant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem habent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέαται
καὶ τούτων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη. συνενείχθη γάρ οἱ
καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα
καλὸν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἐτι ἀνδρικήν ἔχοντα, ἔρωτι
μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ὄντα, ἐω-
τὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ
ἀτυχεῶς τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικικήν
ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἑτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο.
ἤδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν
μοι περὶ τοσαύδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ
ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον-
ται, καὶ ταφῆς, ὅκοίην θάπτονται, καὶ ὅτεν εἴνεκα ἐς
τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπέῃν
θέσιός τε περὶ τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάλθεος, καὶ δῆτα ἔρεω.
28 Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρυται, λόφος ἐστὶ,
κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καὶ οἱ

lierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad
Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Pere-
grina mulier, in conventum sacrum quae venisset, conspe-
cto homine ita pulchro & vestito viriliter, magno illius
amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa
se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi in-
feliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sum-
sit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec
causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi
dicta sunt. Gallorum autem deinde procedente sermone
mentionem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*, quo-
modo castrantur, & sepulturae, qua sepeliantur, & cuius
rei causa in templum non ingradientur. Prius autem cogi-
to de positione templi & magnitudine dicere: & iam dico.
Locus ipse, in quo sacrum constitutum est, collis est. Iac-
et autem in media urbe, & duplici muro est circumda-

τείχεα δοιὰ περικέεται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ, ἐς ἄνεμον Βορέην ἀποκέκρυνται, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοις τοῖς προπυλαίοις καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οὐδὲ τριηκοσίων ὀργυιέων. ἐς ταυτέων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἐκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῃ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτὴν δὲ αἰ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ ταῖς θεοῖς ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχολέων ἀγχόθεν ἐπαίουσι. ἄλλοις δὲ δοκέει καὶ τὰδε Δευκαλίωνος εἴνεκα ποιέεσθαι, ἐκείνης ξυμφερῆς μνήματα, ὅκατε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὖρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεια τῶν δεινῶν ἦεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρωδέοντες. ἐμοὶ μὲν ᾧ καὶ τὰδε ἀπίθωναι δοκέω γὰρ μὲν Διονύσω σφέας καὶ τὰδε ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ ταυτέοις. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσω ἐγείρουσι, ἐν ταῖς

tus. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vit singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Causa illi huius ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illum versari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altissimas aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligneos in

Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτεν μὲν εἴη-
 κα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ' ὦν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου
 29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι. Ἡ δέ οἱ ἀνοδος
 τοιοῦδε. σειρῇ μακρῇ ἑαυτὸν τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλον
 περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ
 Φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδός· ἀνιών δὲ ἅμα
 ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἡνιοχέων.
 εἰ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ Φοινικοβα-
 τέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθι κου,
 οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
 ἐτέρην ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει
 τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ
 τῶν ἑδρῆν συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μέμνει τε χρό-
 νον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυ-
 σὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέν-

2 Οὐκ ἐρέω) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον,
 οἶμαι, τὴν αἰτίαν ἐρεῖν, κιναι-
 φηται Διοῦσσαν κατάγορον. παρ'
 ὅσων καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπορευ-

κίτος Κορύβαν Διόνυσοι ὑπάρχοντα,
 μισθὸν τοῦ. οἱ αὐτῶ Διόνυσοι ἐκ-
 τετιχότα, Σαμίλης τῆς μητρὸς μύ-
 θυτρα. Μ.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equi-
 dem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic
 ascendere. Porro ascensus est eiusmodi: Catena longa se
 pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phal-
 lo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat.
 Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu, catenam in altum reiecit. Si quis vero hoc non vidit,
 vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut
 in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico,
 intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso
 alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit,
 quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colli-
 gata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore
 dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & ar-
 gentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τις ἱεῖναι πρόσθε κείμενα, ἀπιάσι, λέγοντες τὰ οὐνό-
 ματα ἕκαστος. παρεστώς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει·
 ὁ δὲ δεξάμενος τοῦνομα, εὐχολῶν ἐς ἕκαστον ποιέεται.
 ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰεῖδει
 μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὐθεὶ δὲ οὐδαμᾶ. ἦν γάρ
 μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνίων ἀνεγείρει τε, καὶ
 αἰκέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἥδε ἡ ζήμει τοῦ ὕπνου ἐπικέε-
 ται. τὰ μὲν ὧν ἐς τὸν σκορπίον μυθεόνται, ἰρά τε καὶ
 θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἐρέειν. δοκέειν
 δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώ-
 σιος ἡ ὀρρωδία. Θαλλοβατέων μὲν δὴ περὶ τοσαῦτα ἀρ-
 κέει. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲν ἐς Ἥλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, 30
 καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιέουσι. ἔδρη
 μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς
 ὁ νῆος ἐπικέεται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποιήται, οὐ
 κάρτα μακρὴ. ἀνελθόντι δὲ θεῶμα μὲν καὶ ὁ πρόνῆος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Ad-
 stans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine,
 preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum
 edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum
 quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim
 somnus illi aliquando obrepit, scorpius ascendens & ex-
 citat illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni
 proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra
 sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut
 mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille me-
 tus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec suffi-
 ciant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est at-
 que opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet
 e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua
 aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non
 sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρησί τε ἤσκηται χρυσήσιν· ἔνδθεν
 δὲ ὁ νῆος χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφῇ
 πᾶσα χρυσή. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη
 λέγεται τῆς χώρας τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόν-
 τι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθὴν· καὶ ἦν αὐτῷ
 ἀπίης, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἴματα ἐς
 πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνή-
 31 σαι. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νῆος οὐκ ἀπλὸς ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ
 θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἀνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλί-
 γῃ θύρησι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀνα-
 πέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν νῆον πάντες ἐσέρχον-
 ται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱεεὶς μῶνον. οὐ μέντοι πάν-
 τες ἱεεὶς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγχιθεοὶ τέ εἰσι, καὶ
 τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλειται θεραπεΐη. ἐν δὲ τῷδε
 εἶται τὰ ἑδεα, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἑόντα
 ἐτέρῳ οὐνόματι κληίζουσι. ἄμφω δὲ χρυσεοὶ τέ εἰσι,

templi praebebat: & valvis aureis excultum est. Intus autem
 aedes auroque multo relucet, & lacunar totum est au-
 reum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur re-
 gionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum in-
 halat optimum; & si inde discesseris, non deferit; quin &
 vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper
 obversabuntur. Intus vero aedes non simplex est, sed tha-
 lamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus.
 Valvis non est ornatus, sed torus ex adverso *venientibus*
 apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes;
 in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes qui-
 dem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & qui-
 bus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collo-
 cata sunt signa, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum sit,
 alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἔζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φο-
ρέουσι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς
ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὀρῇ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἴ-
ματα, καὶ ἔδρην· καὶ μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάζεις.
Ἡ δὲ Ἥρῃ σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφάνει. 32
καὶ τὰ μὲν ζῦμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρῃ ἐστὶ· ἔχει
δὲ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης,
καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοι-
ρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ
ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ
πῦργον, καὶ κεστὸν, τῷ μούνῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέου-
σι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέεται, καὶ
λίθοι κάρτα πολυτελεῖς, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὕδα-
τώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδάωι
πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ Φορέουσι
Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ
Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris insidet. Nempe Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vesti-
bus, throno, nec, etiam si velis, alii ipsum affimules. Ve-
rum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Uni-
versum, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam
Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae,
& Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet,
colum altera: & in capite gerit radios & turrim; & ce-
stum habet, quo solam Coelestem Venerem ornant. Extra
vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae val-
de pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, mul-
tae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, &
Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, &
Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, ταῦτο ἀπηγγέσμαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ Φορέει
 λυχνὶς καλέεται, ὄνομα δὲ οἱ τοῦ ἔργου ἢ συντυχία.
 ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ
 δὲ οἱ καὶ ὁ νῆος ἅπας, οἷον ὑπὸ λύχνοισι φαίνεται. ἐν
 ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα
 πυρώδεια. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξόανῳ. ἦν
 ἰστέως ἀντίος ἐσορέης, ἐς σὲ ὀρῇ καὶ μεταβαίνοντι τὸ
 βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέρωθεν ἱστορέη,
 33 ἴσα καὶ ἐς ἐκείνων ἐκτελέει. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων,
 ἔστηκε ξόανον ἄλλο χρύσειον, οὐδαμᾶ τοῖσι ἄλλοισι
 ξόανοισι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, Φο-
 ρέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλέεται δὲ σημήϊον καὶ
 ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδὲ τι ὄνομα ἴδιον αὐτῷ ἔβητο,
 ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ περὶ καὶ εἶδος λέγουσι. καί
 μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ
 ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὢν ἐπὶ τῇ κορυφῇ
 αὐτοῦ, περιστρεφὴ χρυσὴ ἐφέστηκε. τοῦνεκα δὴ μυθεῖται

tem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gem-
 mam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res
 ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ad
 ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdiu splen-
 dor ille imbecillior, ceterum speciem habet valde igneam.
 Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans con-
 tra intueare, te respicit, transeuntem obtutus ille perse-
 quitur: & si ab alia parte alius hoc experiatur, idem in
 illum perficit. Inter utrumque stat imago ex auro, alia
 nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non
 habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vo-
 catur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere:
 sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Bac-
 chum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt.
 Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam ob cau-

ταὶ Σεμράμιος ἔμμεναι τὰδε σημεῖον. ἀποδημέει δὲ δις
ἐκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ εἶπον ὕδα-
τος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέσται 34
πρῶτα μὲν θρόνος ἡλίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔνι, μόνου
γὰρ Ἑλίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτε
δὲ ἐνέκα ὥδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τότε ἔμαθον. λέγουσι
τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέε-
σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα·
Ἑλίου δὲ, καὶ Σεληναίης, πάμπαν ἐναργέες, καὶ
σφέας πάντες ὀρέουσι. κοίη ὦν αἰτὴ ξοανουργίης, τοῖσι
ἐν τῷ ἡέρι φαινόμενοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέα- 35
ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι· οἱ μὲν
γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνῆται, καὶ
πρωτῆβην ποιέουσι. μούνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενεή-
τεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τὰδε ποιόντες, ἐωυτοὺς μὲν
ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγοροῦσι, καὶ ἄλλων,

nam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit
[desertur] vero his quotannis ad afferendam, quam dixi,
aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis
primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non
inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt.
Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque
didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illo-
rum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Lu-
na plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur
causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se
conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis si-
gnum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui
omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem
pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum
ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt

οἰκῶσι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἰλάσκονται· αἰτίη δὲ ἥδε δοκέει αὐτέοισι, ἀσοφίη μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα, τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινουργέουσι. μῦθοι Ἀπόλλωνα εἰμασι κοσμέουσι.

36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ περὶ, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἱέρω δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου ἐπιμνήσομαι. μαντήια πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλά ἐσσι. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἱέρων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται, ὅδε δὲ αὐτὸς τε κινέεται, καὶ τὴν μαντήϊν ἐς τέλος αὐτουργεῖ. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὐτ' ἂν ἐβέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἑδρῇ πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἱέρες αὐτίκα αἰείρουσι. ἢν δὲ μὴ αἰείρωσι, ὁ δὲ ἰδράει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντα περιδινέων,

Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit insipientia, imperfectas. Dis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult reddere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille sudat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeuntes opus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς
 ἀπείσας, ἐπερέσται μιν περὶ πάντων πραγμάτων· ὁ
 δὲ ἢ τι μὴ θέλη ποιεῖσθαι, ἀπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δὲ τι
 παλαιή, ἄγει ἐς τὸ πρῶτον τοὺς προσφέροντας, ὅπως
 περὶ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θεόφαιτα, καὶ
 αὐτὲ ἴσον πρῆγμα οὐδέν, αἰτεῖ ἴδιον τούτου ἀνευ ποίεουσι,
 λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος περί, καὶ τῶν ἰσχυρίων αὐτοῦ πα-
 σίων, καὶ ὅποτε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημήϊου
 περί, ὅτε χρή μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημίην.
 Ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἐπρήξε. οἱ μὲν 37
 μιν ἰφῆες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλ-
 πε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μόνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38
 Ἀπόλλωνα, ἑοῦρον ἔστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆα
 καὶ Εἰλειθυίης. Τὰ μὲν ὦν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὧδε κεκο- 39
 σμηῖται· ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλκεος· ἐν
 δὲ καὶ ἄλλα ἑοῦρα μυρία χάλκεα, βασιλείων τε καὶ
 ἰσίων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μῆναισθαι.

& in alium ex alio transiit. Tandem obfistens sacerdotum
 princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque, si no-
 lit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos
 baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula,
 & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc fa-
 ciunt. Praedicat etiam de anno, omnibusque illius tempe-
 stanibus, & quando non futurae sint: item praedicat de Si-
 gno, quando eam, quam dicebam modo, profectionem sus-
 cipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sa-
 cerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit,
 sublimis ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis si-
 gnum est, post Mercurium, & Ilithyiae. Interiora igitur ae-
 dis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex
 aere: adfunt & alia signa sexcenta aenea regum & sacer-
 dotum: recensebo autem, quae memoratu praeceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νῆα Σεμιράμιδος ξόανον ἵστηκε, ἐν δεξιᾷ
 τὸν νηὸν ἐπιδείκνυούσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίαν τοιήδε' ἀν-
 θρώποισι, ὅκοιτο Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἐαυ-
 τὴν μὲν ὅπως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων,
 καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογεῖν καὶ ᾧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς
 οἱ θεοὶ ἀπίκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφορὰ, καὶ ἀλγέα,
 μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἐαυτὴν
 ὁμολόγησε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις αὖθις ἐκέλευεν εἰς Ἥρην
 τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἐτι τοιήδε' ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπι-
 κνομένοισι τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
 40 οὐκ ἐτι ἐαυτὴν, ἀλλ' ἐκείνη ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ
 Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρυμά-
 χης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶ-
 δον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομή-
 λην, καὶ Πρόκην, ἐτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὀρ-
 νίβα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιδος, καὶ Κομβάβου,

gna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dex-
 tra aedem ostendentis. Stat per causam eiusmodi. Homini-
 bus, qui Syriam habitant, legem tulserat, se pro Dea pla-
 carent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem,
 negligenter: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus
 illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a fu-
 rore illo resipuit, & mortalem se confessa est, & suis ci-
 vibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit.
 Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus
 placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se,
 sed illam confessa. Vidi etiam Helenae ibi signum, & He-
 cubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achil-
 lis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaiae filii, & Phi-
 lomelam, & Procnem, adhuc mulieres, & ipsum Tereum
 volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud,

τὴ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρου, αὐτῶ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδα-
 νάπαλος ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐλῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι,
 καὶ ἄετοί, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐ-
 δαμᾷ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροή-
 θεις. Ἱερεῖς δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται· τῶν οἱ μὲν 42
 τὰ ἱρήια σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν Φορέουσι, ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβάμμοι. ἐπ' ἐμεῦ
 δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο.
 ἰσθῆς δὲ αὐτοῖσι πᾶσι λευκὴ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγί-
 γνεται. πορφυρέην δὲ μῶνος οὗτος Φορεῖ, καὶ τιάρῃ
 χρυσῇ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
 πων ἱρῶν, αὐλητῶν τε, καὶ συριστῶν, καὶ Γάλλων,
 καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ Φρενοβλαβέες. Θυσίῃ 44
 δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alex-
 andri ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus, forma alia
 & vestitu. In aula soluti pascuntur boves magni & equi,
 & aquilae, & ursi, & leones, qui nequaquam nocent ho-
 minibus, sed sacri omnes sunt & mansueti. Sacerdotes au-
 tem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias,
 alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium
 assecrae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrifi-
 candum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum
 gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus
 succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimixtus
 aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum homi-
 num, tibicinum, fistulatum, Gallorum; & mulieres fu-
 riosae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

- κνέονται. Διὶ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε αἰδόν-
 τες, οὔτε αὐλέοντες. εὐτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχωνται,
 αἰείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κράταλα ἐπικροτέουσι.
 45 καὶ μοι τούτου πέρι, σάφες οὐδὲν εἰπεῖν ἐδύναντο. Ἔστι
 δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ
 ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ παλυιδέες. γίγνον-
 ται δὲ αὐτέων ἐνιοὶ κάρτα μεγάλοι· οὔτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις
 εἴην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφόρων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
 χρύσειον αὐτέων ἀνεκέαστο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐβη-
 46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
 λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκο-
 σίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
 βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλῶειν
 τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὥδε νο-
 μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ στύλος ἐφειστέως μέγας, ἀνέ-
 χειν τὸν βωμόν. ἔσπεπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrifi-
 cant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero
 Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepi-
 tant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam
 lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nu-
 triuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum op-
 pido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me
 spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cu-
 ius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego
 saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus ma-
 gna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducento-
 rum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum.
 Putes ad primum conspectum, natrare illud, & in aqua
 fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur
 columna subiecta ingens sustinere altare. Vittis illud sem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νη-
χόμενοι, στεφανηφορεύουσι. Γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
πανηγυρίες τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην
καταβάσεις, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱερά πάντα
κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται τῶν
ἐχθρῶν εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδῃται. ἦν γὰρ
τότε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται, καὶ δῆ-
τα ὁ μὲν ἔρχεται ὀψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπειρ-
γαι τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
γιστα δὲ αὐτοῖσι πανηγυρίες, ταὶ ἐς θάλασσαν νο-
μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων περὶ σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἴ-
παι· οὐ γὰρ ἤλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
ὁδοπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιεῖουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγή-
σομαι. ἀγγηγίον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι·
κηρῶ δὲ τὰδε σεσήμανται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
χρῶνται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυῶν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

· 16 Ἀλεκτρυὸν) Πόττην ἔρρι οὗτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
ἢ ἀπὸ τοῦ καλούμενος; ἔρριθι ποία μηχανὴ ἔρρι οὐκ ἀμφίβιος
γὰρ τί συντελέσει μεθ' ἑὸς καὶ τοσ- αἰκίσει; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quotidie pre-
candi causa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus ma-
ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis
numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Iuno pri-
ma advenit piscium causa, ne primus illos Iuppiter con-
spiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit
ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum ar-
cet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis ce-
lebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de
his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse acces-
si, neque illam profectionem expertus sum. Quae autem in
reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua ple-
num pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec
vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνη, ὃς ἐπεὶ Φέων δέξεται τὰ ἀγγυῖα, τὴν τε σφρη-
γίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνούμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσ-
μὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλὰί μνῆες ἐκ
τρυτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔθεν δὲ ἐς
τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκαντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες,
49 ὀπίσω ἀπονοστέουσιν. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα,
μεγίστην τοῦ εἵαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καί μιν οἱ
μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐ-
τῇ τοιγὰν ποίεουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ
αὐλῇ ἱστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἰγὰς τε, καὶ οἶας,
καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτέουσι·
ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀρ-
γύρεα ποιήματα. ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσονται,
περιενείκοντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνιάσι.
τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν
πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τε Συρίας καὶ τῶν
πέριξ χωρέων πασέων· φέρουσί τε τὰ ἑαυτῶν ἱρὰ ἕκα-

est sacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi
illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta eius
rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae
multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in tem-
plum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro
abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum
ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogam, vocant alii;
alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbo-
res excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras,
& oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspen-
dunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Per-
fectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem
subiiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne
multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa
omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

στοι, καὶ τὰ σημεῖα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμη-
 μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἶρόν 50
 ἀγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱροὶ
 ἀνδρες τοὶ τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πή-
 χιας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
 πολλοὶ δὲ σφισι παρεστῶτες, ἐπαυλεύουσι, πολλοὶ δὲ
 τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰεῖδουσι ἔνθεα καὶ ἱρά
 ᾄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τότε γίγνεται. οὐδὲ
 ἐσέρχονται ἐς τὸν νηόν, ὁκόσοι τὰδε ποιέουσι. Ἐν ταύ- 51
 τῇσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ
 ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιέωνται, ἐς πολλοὺς
 ἤδη ἡ μανὴ ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς Θέην ἀπικό-
 μνοι, μετὰ δὲ τοιαύτῃ ἐπρῆξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
 ποιέουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τὰδε ἀποκίεσθαι, ρίψας τὰ εἴ-
 ματα, μεγάλη βοή ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
 ρίεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστη-
 κε· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑαυτὸν, θείει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, & sacri, quos dixi, homines, caerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstrepunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicunque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid agant. Qui ista de se statuit iuvenis, vestibus abiectis magno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἕταμι. ἐς οἰκίην δὲ οὐ
κίην τάδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην,
καὶ κόσμον τὸν γυναικῆϊον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι
52 τομῇσι ποίεουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην
ταφὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ
Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν αἰέροντες, ἐς τὰ προάστεια φέ-
ρουσι. Θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν,
ὑπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρήξαντες, ὅπισθα
ἀπονοστέουσι· φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν,
οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τούτων, ἣν ἐσέλθῃσι,
53 οὐκ ὅσια ποίεουσι. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται του-
τέοισι· ἣν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην
ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν,
ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκῆϊων τοῦ νέκυνος ἕκαστοι
φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφα-
λὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ
54 σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. Θύουσι δὲ βέας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abscidit. In quamcunque vero domum
ista abiecerit, ex ea vestem muliebrem & mundum acci-
pit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non
simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gal-
lus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum
una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus,
eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde septem
dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si in-
trent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce:
Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in
templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui
domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero
singuli, & rasis capitibus, intrant: ante vero quam istuc
fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλας, καὶ αἰγας, καὶ οἷας. σῶας δὲ μῦνον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱροὺς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτίοις περιστερῇ δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι καὶ ἢν ἀέκοντες ἀΨωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ. τούνεκα δὴ αὐτέοις σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήϊα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων πέρι, τὰς 55 ἐκεῖνοι πριεύουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὁδὸν καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνου ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεῶσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχύεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὅκοσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubicula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem professionem susceperunt. Tum abla-

κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορεῖ, ὕδατί τε
 ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εὐνέκα, καὶ
 ἐς πᾶμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γὰρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
 ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ
 56 αὐτίς ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεται μὴ
 ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ρητοὶ γὰρ δὴ ὧν ἐκάστης πό-
 λις αὐτοῖσι ξεινοδοκοὶ εἰσὶ καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκον-
 ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἷδε διδάσκαλοι, ὅτι
 57 σφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
 ἱρῷ ἀλλ' ἐπεὶ ἀν παραστήσῃ τῷ βαμῷ τὸ ἱρήιον, ἐπι-
 σπείσας, αὐτίς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκῆια· ἐλθὼν δὲ κατ'
 58 ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὐχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
 σίης τρόπος τοιοῦδε· στέψαντες τὰ ἱρήια ζῶα, ἐκ τῶν
 προφυλαίων ἀπιάσι, τὰ δὲ κατενεχθέντα θνήσκουσι·
 ἐνιοὶ δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιάσι, οὐκ ὁμοίως
 τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθήμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
 ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea
 pariter & potum aqua frigida, humi semper decumbens :
 nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi
 perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit il-
 lum publicus hospes ignotum : certi enim uniuscuiusque
 civitatis ibi sunt hospites, & pro patria quemque sua do-
 mi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod
 omnia illos *solemnia* docent. Maestant vero non in ipso tem-
 plo, sed cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
 ventem reducit domum, atque apud se maestat, ac preces
 fundit. Est autem alius quoque sacrificii modus, *nimirum*
 iste: Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant, quae
 deiectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum libe-
 ros inde deiiciunt, non similiter ut pecudes, sed intrusos
 in culeum manu deturbant, simul maledicta in eos inge-

δες ἀλλὰ βόες εἰσὶ. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
 πούς, αἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
 ριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
 σι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
 κείνοι ποιέουσι. Τροϊζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
 ἡμέτεροισι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
 πρὶν Ἰηπολύτῳ κόμας κείρασθαι καὶ ὧδε ποιέουσι.
 τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνίαί τῶν
 γενεῶν ἀπάρχονται τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρούς
 ἐκ γενετῆς ἀπιάσι· τοὺς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
 τάμινοσσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
 ρια, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
 ἀπιάσι, ἐπιγράφαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
 ἐγὼ ἐτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἐτι μὲν ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
 ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα.

runt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Pun-
 cturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Affyrii omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentien-
 tes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explica-
 bo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere,
 ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto po-
 suerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iu-
 venes mentorum ibi primitias ponunt. Submittrunt autem
 adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in
 templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem ar-
 genteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscri-
 pro suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam ado-
 lescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

Ι ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτης ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρας, ἔφη, ὁ ποιητής, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν; ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἥδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δεόμενος· ἄσπερ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστὰς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπαρξασθαι.

Ι ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἰνδῇ τῆς τοῦ Λουκίου ἰδίας καὶ ἀρχιείας. G. II Ἀμίλει μὲν) Ἀπὸ τοῦ πάντας. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Ι *N*AMBULANTI mihi in porticu, in sinistro exeuntium inde ltere, sexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam vestrum hominem noverint. Parvus est, vulturino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspiciatus, Heus, inquam, Thersagora poëta, quorsum ergo, & unde?

Thers. Domo, inquit, huc.

Lyc. Utrum, inquam, ambulaturus?

Thers. Scilicet, inquit, & illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poëtices quibusdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποίῳν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδείσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἡδ' ὅς, ἔλαβον ἐμαυτὸν, εἰς ταῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, θεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, 2 ἔφη, προσεπείν τουτοῖ δεόμενος ἦκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον ἐπιδείξας. ἵστε δῆπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμεν, ἔφη, καὶ προσευζόμενος ἀφθόνων μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γὰρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη. πάλαί γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δεκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαί τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσαι τὸ εὐχεσθαι, συμβουλοίμην αὖ σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαῖον.

3 Πολὺ μέντοι πρότερον) Ἡ ὕπερ πολλὴ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοπαιζούσῃ φράσει αὐτῇ συνήθης. V. Ἀττικαῖς, καὶ ποτὶ μὲν, ὡς ἀπὸ 15 Ἑρμαῖον) Ἑρμαῖον λέγεται πρῶτον προσώπου δραματικῶς, ποτὶ τὸ εὐρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ οἶ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. οἶ

Lyc. Praeclare tu quidem, inquam, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas.

Thersf. Inde igitur, inquit, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, ait, precibus adoraturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nempe nosse illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res ineffent, olim sane Demostheni negotium facefiturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeundum opis aliquid conferat. Quare si precari satis esset, socium me tibi adiungerem: commune nobis munus contingeret.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τῆμερον πεποικημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θεῖως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποιήσιν ἐξεβακχεύθη· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπὶ κτῆδες γάρ τοι τοῦτ' ἐπὶ τὸ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ σχολῇν ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκός, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν κύνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θεᾶς ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφερον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς οὐδὺς ἔγραφον. ὅτι καὶ εἰ τι εὐρισκόν τινες ἐν ταῖς οὐδοῖς, τὰς αἰτίας τῇ Ἑρμῇ ἀνέτιθον, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαιον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκός, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκός. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑπεστελλεσθαι εἰώθασιν Ἀπτικοί, ἐν τῶν δύο ἀνάγκῃ παρελίσθαι, συνεπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τεῦ εἶναι, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκός τὸν δόλιχον, συνεπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φανυτότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἶναι, ἑλλείπει

τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνεπακούει οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκός τὸν δόλιχον. ἐγκριτότερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἑλλειπαστέρας τὰς πτάσεις προφέρεισθαι, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμενοι φασὶ πρὸς βασιλεία, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὅτομα δρόμου ὅσπερ ἐστὶν ὀκτὼ στάδια. ἴσταυθ' Ὅμηρος συγκρίνει Δημοσθένει. καὶ δεικνύσκει μεγίστην εὐκρίτητα χάριν, καὶ τὸν βίον δι' ἐμνήναι Δημοσθένους, ἐν διαλίξει τούτοις ἐπαίτους εἰσφέρει. V.

10 Ψυχαγωγούμετος) Πικραμνόμενος, τέρπων. V.

Thersif. Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, inquam, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cura-

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσε-
σθαι τῆς πάλης οὔσης. ὃ δ', Ἄλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος
οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενίκη-
κώς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ὠτρυνφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ
κατορρώδουσι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σοι τὰ τῶν ἀπόρων
ἔστιν, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἰσως γὰρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ
μὲν μέγα ὀφρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δη-
μοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν;

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ
ἂν τοὺς ἥρωας, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὀ-
μήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖ γε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζεις πρὸς τοῦ

7 Κατορρώδουσι) Φοβουμένη. V. ex Demosthene addita in Urba-
13 Πρὸς Ὅμηρου) Πρὸς πρὸ no. Πρὸς Ὅμηρου. πρὸς τοῦ Δη-
ἐπὶ antiqui utuntur. Exempla μοσθένους τετάχθαι. G.

palæstrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi ad cer-
tamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, in cer-
ceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi videris poetici cur-
riculi victor, illudere homini fortunam arenae vehemen-
ter extimescenti.

Thers. *Iste ridens*, Nempe, inquit, tanquam difficile quid-
dam aëtufo.

Lyc. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes,
quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis ar-
gumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero lau-
dato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam
& nihil est.

Thers. Calumniaris, inquit: nollim ego in contentionem
vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, inquam: me vero non putas stare malle a De-

5 Δημοσθένους; Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ρητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανεῖην, ἔφη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης Φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολ-
λάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους
ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα,
καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβα-
ρὲς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέβας, καὶ καρδακισμοὺς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐταῦθ' Ὀμήρου συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσιν μεγαλύνει εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σημνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρειν. V.

13 Ἐνθουσιασμόν) Ἐνθουσιασμός λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Καρδακισμούς) Καρδακισμός ὁ αἰσχυρὸς τῶν μίμνων φόρος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Thers. Absit, ut eo usque, *inquit*, infaniam; licet multo fane furore opus est ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili.

Thers. Novi fane, *inquit*, & saepe iuvat, cum scriptorum solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum *usdem* Homeri virtutibus contendere; & illud *Vixit me-
ra*... conferre cum ebrietatibus Philippi & saltationibus & lascí-

τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ
γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους
ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἦκε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τό·

Πηλεὶον ποτὲ στενάξαίεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ
δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ
καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαί
γεγόνασιν αὖθις αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρο-
μαί. Ἦδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον
μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους,
καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας.

via: istud vero, Auspicium felix unum... cum illo, Opor-
et enim bonos viros spe bona subnixos... & illud:

Hec multum ploret Peleus, agitator equorum, cum isto:
Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & liber-
tate mortem appetivere? Confero autem etiam profluentem illum
Pythonem, cum Ulyssis verborum nivibus; atque illud:

Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:
Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiamsi in
cuncta quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut
in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum
affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo,
& illas satietati medentes variationes, & illos e diverticu-
lis reditus, & suavitates illas comparationum ad vim ea-

- 7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τὰληθές ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεισθαι Δημοσθένους, ὁ τὴν παρρησίαν, ὥς φασιν, ἀνεμμένος, τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαΐδας προσειπόντος· διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγωδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγου ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορὰν σκεδανύοντος.
- 8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἐλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' εἴκει φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ ὅτι περὶ

4 Ἀνεμμένος) Ἐκλελυμένος, παρ-
εμμένος. V.

5 Διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ) Ὅτι
κατὰ τοῦτο κρείττων Ὅμηρου Δε-
μοσθένους. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ
πεποίηκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύ-
κῳ, ὁρῶντι τὴν μάχην διέ-
δικώτερον ἀναχωριζόμενον τῷ λό-
γῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque enim verum dissimulaverim) decantius reprehendere for-
cordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaïdum nomi-
ne Achaëos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
plere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine col-
loquia fingit, fabulisque dispergit pugnantium impetum. Sae-
pe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum,
& numeri ac pedes, non absque poetica suavitatem ingre-
diuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt an-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut
mundities. Sed videtur natura quodammodo ita compara-
tum, ut suae utrique facultati virtutes velut *πυτυω* imple-

Ἐρονοῖν ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων;
 Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον τοῦμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον 9
 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθέ-
 νην ἐπαίνους τίθῃμι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει
 σῆμί' τῷ τοῦμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραΐαν τινὰ κρητῖδα ὑπο-
 βαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς·
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ
 χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφές αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφί-
 λεκτος ἀνθρώποις ἕρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ,
 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ
 Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ
 Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώ-
 πην, Φασίν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γέ-
 νους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα) *Lege Gellium: (III, 11.) Septem urbes certant de pa-*
tria infirmitas Homeri; Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos,
Athenae. G. Graece sic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὸν, Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, ta-
 lem qui norim? Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi
 decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis
 in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt,
 sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet
 firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut pa-
 tria, genus, tempus, quo floruit. Quod si enim certum quid-
 quam horum esset, certamen anceps haud foret mortali-
 bus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut
 Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias The-
 bas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum,
 aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nym-
 pham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tem-
 pus porro vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰ-
 δέναι, ὅπου γε καὶ τοῦνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Με-
 λησιγειῆ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὁμμά-
 των, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα εἶν ἐν ἀσαφεῖ
 κείμενα. περιστενὸν δὴ μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν
 ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζο-
 10 μένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπί-
 δρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον ὅψον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ
 θεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δη-
 μοσθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθηναῖ μὲν
 αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραὶ, καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν,
 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τῆ

tum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad
 Hesiodum fuerit, *prione an aequalis, an posterior*, ut etiam
 nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam de-
 nique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne me-
 lius fuerit & haec pari in obscuro iacere? Ergo in angusto
 sane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu
 rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda. Tuum autem *opus, ita pergebat*, ad manum,
 percurfu facile, & laeve, intra nomina solum definita &
 cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, con-
 dimentis modo a te *adiuciendis* indigens. Quid enim non
 magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot
 celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego sane
 Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amo-
 res Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσίνα. νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων,
καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλατ-
τίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἰς ἐπ'-
ἰστης ἀξίας ἐθικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, φησὶν ὁ Δη-
μοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ
δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζόμενην, ἐν νόμῳ τοῖς
ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικλοσμεῖν τοὺς ἐπαινου-
μένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων
ἐπέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλεύ-
θερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα
ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίας ἐπαγαγέσθαι, μὴ σοι μείζον προσ-
κείτο τοῦ πύγμαμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὴ τὰς 11
Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριηραρχος, χρυ-
σεῖα κρητὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμ-
πρότερον τιμήματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθέ-
ως ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus so-
lemnes, Piraeus, coloniae, & reportata terra marique tro-
paea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi
oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
no mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic seponere
laudationem mihi videar, cum in lege & formula laudandi
sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumi-
mus. Isocrates autem corollarium *laudum* Helenae inseruit
Thesea. Ac poetarum quidem natio libera. Sed tu fortasse
metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem
violatam tibi arceffas, maioremque ipso sacco tabellam at-
que inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis ora-
tionem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo
utar, *crepido*. Nec enim ordo ac census maior tum Athe-
nis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero
admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
 12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὀμήρου μὲν οὖν
 οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καθ' ἱστορίαν παρ-
 ειλήθαμεν, ἀλλ' εὐθύς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μὴδ' οὖν ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα θή-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατὰ-
 λογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης·
 μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθηνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' οὔσης
 τοῖς μεираκίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαί-
 νειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
 ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολυ-
 τικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρίφειν. V.

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam il-
 lam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem ne-
 que exercitationem historiarum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi
 architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, at-
 que disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam He-
 siodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiraret. Tibi vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Callistratus, & splendorum no-
 minum catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubuli-
 des. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates
 illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subie-
 cti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negli-
 gentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilis-
 que virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
 καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κἀνταῦθα, 13
 ὦ βέλτιστε, φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
 ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἐρωτος
 παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσάν ἐν ψυχῇ,
 Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
 ὄμμαϊς, αὐτόχρομα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανοῦ χρυσῆς
 τινος σειρᾶς ἔλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσαλ-
 βεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
 λους ἄχραντόν τε καὶ καθαράν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
 νία σῶφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγυς, καὶ θεῶν
 ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Ἐρωτὶ δὴ πάντα πόρι- 14
 μα, κουρά, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
 διαθρᾶσαι, μετελθεῖν οὔτε τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
 μιν ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πέρην. V. Ἀν πόριση, vel πόριης; Reitz. 14 Μετελθεῖν)
 Ἀσπείν. V.

sed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Plato-
 nis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque,
 vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus
 agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam,
 feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Vene-
 ris procellam, aestuante adolescentium impetu revera ma-
 rinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae
 tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulne-
 rum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pul-
 chritudinis puramque formam contendat, fano quodam il-
 larum mentium furore, quae *Iovis propinquae*, & *proximi
 comites Deum* Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
 via sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, ar-
 ticulare linguam, iam profecta aetate, actioni dare ope-
 ram, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

κτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ
 Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν
 ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς
 δὲ διαθέσεσιν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς
 μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστα-
 τος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν,
 ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι
 τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυ-
 15 χον, οὐ σφυρήλατον παρέϊχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς
 τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς
 τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερ-
 1 μαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει
 πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων ἢ καὶ τὸν
 Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροπο-
 σίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuare diebus laboriosis: e quibus omnibus quis igno-
 rat, *inquirit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate ex-
 stiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum
 moribus atque affectionibus animorum exprimendis pro-
 babilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione
 ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sen-
 tentiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in
 permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut
 dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consoli-
 datamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschylō
 Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in
 vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem
 modo per ebrietatem composuit orationem Demosthe-
 nes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur
 in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades,
 alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

πρόσθετον δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν
 Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ
 λύχνου καὶ τουτὶ μὲν, ἔφη, σοι τὸ χαρίον τοῦ λόγου,
 κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι μείων ὁ περὶ
 τὴν Ὀμήρου ποίησιν ὑπῆρχε καὶ μοὶ λόγος. Ἄλλ' εἰ 16
 μετέοις ἐπὶ τὰς Φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρή-
 μασι Φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρό-
 τητα καὶ ὁ μὲν ἦει συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσω·
 ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἡ πού γε, ἔφη, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν
 ὧτων, ὥσπερ βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοβοΐας τε, καὶ χορη-
 γίας ἐφελουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ
 τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδό-
 ρας, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας,
 καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπιστὸν, γελαῖν ἔπεισί

8 Συντίρασι) Συμπλήκων. V.

scribere. Pythaeae vero lucernam nocturnam olere videba-
 tur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste
 quidem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento communis
 est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque ora-
 tio suppeditat. Sed si ad humanissima illius opera venias,
 & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica
 administranda splendorem... *Atque ille sic continuans ora-
 tionem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas,
 ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam?

Thers. Sic est per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas,
 & voluntarias ludorum erogationes. & trierarchias, &
 moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & eloca-
 tiones virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio
 est; & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illa
 rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοί, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγῳ τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιεν.

- 17 ΛΥΚ. Ἰσως γὰρ, ἔφη, ὦ ἄγαθε, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ἅτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἵγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινός, ὡς σὺ φῆς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τούναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὅψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δέιν, ὡς οὐκ ἀντιβλεπτέον ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεβιζόμενος ἀντίον ὄρᾶν. καὶ μὴδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὅψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

- 18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ

dere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obrutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim absuit, quin abiicerem, quod obrutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus & *insitius* Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

καὶ ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ
 μιᾷ ὁρμῶσιν τῆς ποιητικῆς δυνάμει, ἀνθρώπων ἐξ
 ἀνάγκης ἢ ἀπάσης λαβεῖσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν
 Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μά-
 λα αὖ ἀποροῖς περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων ὅτου
 πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίγχοι πά-
 σχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοι,
 καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεα-
 μάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλ-
 θωσιν, αἰετὴν τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ
 μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε
 περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύ-
 ρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πρά-
 ξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
 σφίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονή-
 ματος, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum mihi negotium. Etenim
 Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum refera-
 tur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si
 ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino
 dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid pri-
 mum cogitatione arripias; quale quid gulosis accidit ad Sy-
 racusanas mensas, aut cupidis audiendi videndique homi-
 nibus, si in sexcentas audirionum spectatulumque vo-
 luptates incidant; nec enim quo se vertant habent, trans-
 ferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc
 illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc
 illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu,
 vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis,
 multorum magnorumque quaestuum contemptu, iustitia,
 humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de mul-
 tis illis & magnis facinoribus reipublicae causa susceptis.

πολιτευμάτων. ἵσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκείθεν ἀποστόλους, Εὐβοίαν, Μάγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἐλ-
 19 κλῆν, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὡς-
 περ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῦν τραπόμενος,
 οὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἴσμηνόν, ἢ χρυσελάκατον Μελίαν,

ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,

ἢ τὰν Διονύσου παυλυγαθέα τιμὰν,

ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;

οὕτως δὲ καὶ σύγε ταῦτ' ὅπως ἀπορεῖν, λόγον, ἢ
 βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἴσμηνὸν καὶ χρυσάλακα) Ἀρ-
 καὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ με-
 λοποιῶν ὕμνων. V.

14 Οὕτως δὲ καὶ σύγε) Γραι.
 οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταυτὶ ὅπως
 ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones,
 leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion,
 Rhodum, Helleſpontum, Byzantium, non habes, quo
 mentem defleſcas, quem tot praeclara velut auferant. Quem-
 admodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens,
 ita fere dubitat,

Ismenon utrum, aureo an Melian colo;

Cadmumne, spartos an genus inclytum,

An caerulea flammea Thebes,

Vimne conantem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne
 an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi ar-

θάνατον τάνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυ- 20
 γῆν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ
 τῆς ῥητορικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατὰ τοῦτον τὸν
 λόγον. ἱκανὴ γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν
 γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέν-
 τρον δοῖη παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρᾶμεν,
 ὅσῳ ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμενον ἔχουσιν,
 εὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
 κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω
 λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
 ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν
 ἡγνισαῶν. ἀποτέμενοςθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοια
 θαψιλᾶς, δύο καὶ σύντρεις ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν
 λόγων ὑποβολήν· πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασῳ ἡ λαμπρότης.
 εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ πάντος, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero la-
 bore, *inquirit*, oberrationem effugeris: sed quamcunque par-
 tem arripiens, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam
 hanc orationem conferto. Aptā tibi *hic* fuerit *eloquentia* Pe-
 riclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae il-
 lum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus
eloquentiam: scilicet praeter formam qualemcunque animo
 conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod
 temporis illud examen iudiciumque possit sustinere... Re-
 liqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si ver-
 teris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in re-
 publica facta converso decens fuerit, quodcunque inde de-
 cerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volue-
 ris, duobus, summum tribus delectis, habere satis mate-
 riae ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in singu-
 lis. Si vero non in univēsum, sed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ ἐλθεῖν. οὐκ οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σῦμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφη, ἐν ἐπιτεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ρασιτώνην ὑποτιθεῖς,

mus, praesto quidem Homericæ lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poetis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quæ pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

Haec ita percurrente Therfagora,

Lyc. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poetam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adiuncta carminibus.

Thersf. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii tui ob oculos positurus eo proventus sum, orationem ut percurre-

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος αὐτῆς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιτο.

ΛΥΚ. Προῦργου τοίνυν, ἔφην, σοι γέγονεν οὐδέν, εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γὰρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὰν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δῃ;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἂν ταραῖξειεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνά-
λνται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπο-
ρίας ἔωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρη μέν-

³ Προῦργου) Προίργου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προῦργον τοι γῆται, ἀπὸ τοῦ πλέον. V.

rem, & levia tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide, ne illud alterum [illa difficultas, quae me angit] etiam ausum sit.

Thers. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras, deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam curas.

Thers. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si quis primum ad eiusmodi orationem aggrediat, mederi conatus es: at illa olim consumpta sunt antiquis annorum anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae medicinae.

Thers. Haec ipsa ergo, inquit, medicina tibi suppeditat.

τοι καθάπερ ὁδοῦ, θάρραλευστάτην εἶναι τὴν συνηθιστάτην.

- 13 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προῦδέμην, ἣ Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον Φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἄρματῆλασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοτροχίας ἀπαιτας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦμὲν δέ γε, τοῦναντίον σπένδει, τὰς ἄρματοτροχίας ἀλεεῖν· οὐ μάλα ῥάδιον δ', οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφη· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

- 24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tritissima est.

Lyc. Male narras. Nam contrariam, inquam, ego mihi proposui illi, in qua gloriam appetiisse dicitur Cyrenaeus Anniceris apud Platonem eiusque sodales. Cyrenaeum enim aiunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum Academiam egisse curricula, per eandem omnia orbiter, quam nusquam egrederetur, ita ut curriculi non nisi unius in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem facile arbitror, novas comminisci vias, declinatis his, quae tritae sunt.

Thers. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonis commentum est.

Lyc. Quodnam? inquam: nec enim audivi.

Thers. Pausoni pictori pingendum locatum aiunt equum volutantem se: at illum pinxisse currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κονιαρτὸν περὶ τὸν ἵππον ὡς δ' ἔτι γρά-
φοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ
ταῦτο προστάξαι τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ
μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν
ἐπιδείξαι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον
ὁφθῆναι καλινδύμενον.

ΛΥΚ. Ἦδὺς εἶ, ἔφη, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἷμ με
στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πά-
σας στροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
μετατίθεντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ
Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρᾶ-
σμον ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὀψέως, ἐπεὶ κατηνα-
λώκει πάσας ιδέας ἂν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοι-
χείων, αὐθις αὖ πενία μορφῆς ἐπείσακτον, Πρωτέα
γενέσθαι.

circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
locaverat, questumque: neque enim hoc se iussisse. Pau-
sonem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus
ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum in-
versum volutari visum esse.

Lyc. Suavis homo es, inquam, Therfagora, si putas,
unam me tot annorum hominum conversionem machina-
ri, non potius conversiones omnes & circumductiones
mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
mihi denique, quod Proteo, usu veniat.

Thers. Quid illud est, inquit?

Lyc. Ne fiam, inquam, quod ille factus est, cum huma-
nam speciem studeret effugere: quando consumtis formis
omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus
denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανῶ
τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθεῖ, ἔφην, τοῦτο. παρέξω γοῦν
ἐμαυτὸν ἀκρόασθαι, παρὲς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα.
τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τοῦ σοῦ κηήματος ἄΦροντις γε-
νόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμΦροντίσαις. Ὡς αὖν ἰδοῦ-
κει ταῦτα αὐτῶν, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος,
ἐγὼ μὲν ἡχροώμην, ὅδ' ἀνελέγέτο μάλα γενναῖα ποιή-
ματα. μεταξύ δ' ὥσπερ ἑνθους γενόμενος, ἐπιπτύζας
τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικόν, ἔφη, μισθόν,
καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν·
ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἴσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς

Thers. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae re-
citationis effugiendae rationes comminisceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc
audiendi operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cu-
ra. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam
meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi
quoque videretur, in proxima aggere assidentes, audiebam ego,
ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero sa-
natico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis,

Thers. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut
Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi,
inquit, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam,
quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis?

Thers. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οικίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερσθεῖς, τὸ βιβλίον
οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην
ἔχων οἰκαδὲ. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ
πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἅ
μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων
χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπο-
λείβομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι·
σύ δ' εἰστιάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέ-
θλιον, εἰκάς δ' εἰστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.
Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 27
ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δι-
καίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις
μὲν, ἐπιτυχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε
μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέ-
θη, ὥς οὐδὲν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie
libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum,
Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi ge-
stis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditu-
rus esse videris.

Lyc. Et nunc, inquam, pro istoc nuntio eam tibi gra-
tiam perfolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: ne-
que vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis
constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis ac-
cepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris acceptu-
rus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati pau-
lum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae do-
mum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo
ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam,
ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus & verbis illum

τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μείον τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ἄσματα, τὰ Ἀλυσσίδου τοῦ Τροί-
 ξηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ἄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ
 μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας,
 ἐκλέλειπται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον
 ἐν καιρῷ νομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρεи, τῷ τὸν
 28 θεὸν δοκεῖν τιμημέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτο.
 (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῶν μέρος τῷδε
 δράμα) τὸ βιβλίον Φησὶν, Ἀντίπατρω μεμνησθῆναι
 παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἰ τις ἄρα τῶν νεω-
 τέρων ἀγνοεῖ, τοὺς Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν.
 ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυ-
 ρίας πείσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπα-
 τρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύ-
 τῃς ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὥς
 οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio, si, cum nemo salutantium fecit cantica, Alifodemum Troezenii & Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium opportune profertur, non minus commendant, quod sic honorem habuisse Dūs videntur. Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Archias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsulis fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasionibus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies expectans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Ar-

εὐθὺς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἶσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
ἤγαγες;

APX. Ἦγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω
τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία.
τί γὰρ τῶν ὁσίων, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ
ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατελήφατε;

APX. Κατελήφαμεν.

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπερ ἦν, ἐν Καλαυρία.

*etiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille...
Sed ipse libellus dicet reliqua.*

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sum, si adduxisti Demosthenem?

*Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum De-
mosthenis affero.*

*Ant. A spe deiecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa
& urna, Demosthenem ipsum non habenti?*

*Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non
poterat.*

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

ARCH. Ἄλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 ARCH. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν σὺδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

ARCH. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείβουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοί δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδεὶς ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννευκέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non factis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabaris: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove-
re, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim fane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μη' ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ
 τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότες, Ἱμεραῖον τὸν
 Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν
 ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ραγδαίων ρευμάτων οὐδὲν
 διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
 ρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταρα-
 χῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἴτα πτήξαντας
 οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν
 ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν
 οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακία τοῦ πλήθους συκο-
 φαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρα-
 σχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο.
 μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ
 κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκάσαμεν γενέ-
 σθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπησχύνετο κατὰ τῶν

sed putare simile & eiusdem felicitatis esse, invenisse De-
 mosthenem, & illos conquirere homines male perditos,
 Himeræum Phalæreum, & Marathonium Aristonicum, &
 illum ex Pirææo Eucraten, torrentibus rivis nihil diffimiles,
 humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasio-
 nibus *velut* innatantes, & ad parvam spem turbarum feroci-
 ter exsurgentes, deinde paulo post, ventorum vespertinorum
 more, residentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum
 ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adu-
 latione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea prae-
 bere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratifi-
 catus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post il-
 lam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi,
 reditum *ab exilio* contigisse accepimus. Verum hic [*Hy-
 perides*] penſi nihil habuit, neque puduit ipsum contra

ποτε Φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἦν ἐχρῆν δῆπου τῆς ἀγνώμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, Φίλων πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γάρ τοι καλὰ καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτός τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὥς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παυδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων) μοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ
Ἀλλ' εἰ δὴ τίνα θαυμάσας Δη- θαυμάσας. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, convenerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τω, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν
 διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ
 τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε
 τοὺς Ἑλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγχοντες
 Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
 πεπιστευκότες, εἶτα Δημοσθένης, καὶ τοῖς Δημοσθέ-
 νους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύ-
 ναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
 ἔταττον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τοῦ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως,
 ἀκλιτῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα
 τρικυμίαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδι-
 δόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ
 τάνδρὸς ἠπιστάμην. οὗτος μέν γε δημηγορίας ἐξαγγελ-
 τίσσης Ἀθήνηβέν ποτε, καβαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum
 compositionem, & circumscriptam sententiarum concin-
 nitatem, & demonstrationum continuationem, & illam
 cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poe-
 nituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare
 Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis
 inducti, ac deinde in Demosthenem & argumenta De-
 mosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi,
 quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam
 secundam numerabam, quam in instrumenti loco pone-
 rem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia
 sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut
 clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinan-
 tem servaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo ean-
 dem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille qui-
 dem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-
 Lucian. Vol. IX. L

καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτηκός, καὶ τι καὶ σκωπτί-
κον εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, ὦ Παρμενίων,
ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρήσσιας τυγχάνειν· μό-
νος γέτοι τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμῶς
τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμά-
των. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριη-
ρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκα-
στος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμ-
ματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λα-
βόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶπτον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοι-
34 μεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ
Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις
λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν
προείμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δὲ τις ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν non est in Codice D. Marci. G.
Λυχνίαν. Vel Βοιωτίας accusativi
casus: sunt enim duae. Lege
Stephanum. Sed illud ἀδύνατον,
11 Μηχαναῖς) Κριόες ἢ κατα-
πίλτας, arietes, τοιχομαχικὰ ὄρ-
γανα. G.

lippum investus fuerat, & indignante Parmenione, atque
ioci etiam aliquid in Demosthenem adiiciente, *Iure suo*, in-
quit, o Parmenio, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes.
Solutus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum
rationibus inscriptus est, cum tamen mallet ipsi, quam scribis
triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum,
ligna, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, par-
tim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius ma-
chinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem.
Atque ego, inquit, Parmenio, si quis Atheniensis Athenis di-
cens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiecerim,
non autem amicitiam. Si quis autem patriae causa odio me ha-
beat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω
 δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ πτήματος τὴν πό-
 λιν καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἡδιστ' ἂν
 προσεπολέσαιμι τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ'
 ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον,
 καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὅπλων
 βίας τὴν τοῦ λόγου πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθές
 εὐδαμῇ τιθεῖς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
 τοιούτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν
 γὰρ μετὰ Διοπίθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὃδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη·
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγόν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος
 ἔμοι γε, καὶ Φληναῖος. τίδ' ἂν ἄνθρωποι πράττειεν
 διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;
 εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν
 εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θίτταλους ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admiror, beatam civita-
 tem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum con-
 stitutus lubens una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc autem
 malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Tri-
 ballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viri-
 bus vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem postponam
 minime. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me
 sermones habuit. Misso enim Athenis Diopithe cum suis, sol-
 litudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in risum solutus dice-
 bat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Tri-
 remes quidem, & Piraeus, & navalia, nugae mihi & ludibria:
 ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in
 viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non es-
 set, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos fra-

τῶντες, βιαζόμενοι, Φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς
 ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ
 ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγῆ-
 μασιν ἀντιπαρατάττεται. λαμβάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε-
 χνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ
 καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῶν ἄνθρωπος
 ἐστὶ, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐ-
 τὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, οὐ Φω-
 κίας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνησου, καὶ τῶν
 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι
 μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐ-
 τοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας
 τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντί-
 σας. μετατίθῃσι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν
 θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθῃσι δὲ τὸ ναυτικὸν
 νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοῦ τελέως
 διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetit, non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phoces haberemus & Pylas, nec Chersonesum, & quorum circa Hellepontum potiti sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & secans illorum socordiam, parum, quid iucundum illis sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abieciam satis longo iam

δραχμῶν καὶ τὸ τριῶβλον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῶνι κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαβεῖν ἔστιν, οὐ φενάκισαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὧ' Ἄν- 37.
τίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποστόλους. ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐΦάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ Φρόνημα. ἐκτῆσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διοπίθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιούτους τινὰς ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἴσω κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat: hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad accumulationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutuique auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Aristidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater, magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Pericles, his nunc Demosthenes est, prudentiae nomine comparandus cum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Di-
Bo igitur audientes illis praestitis Euboeam, Megara, quae circa Hellepontum sunt, Boeotiam. Et praeclare e re mea faciunt Athenienses, cum Chareta, & Diopithen, & Proxenum, & horum similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi in tribunali retinent. Quod si hunc hominem armorum faciant &

- θρωπον ὄπλων ἀπέθηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὀκνῶ, μὴ περὶ τῆς
 Μακεδονίας ἀν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν
 ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ
 συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πάρους εὕρισκει, δύ-
 ναμιν συλλέγει· ὁ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει.
- 38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεβίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε
 καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τάνδρὸς ἔλεγεν,
 ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ
 στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὔγε καὶ τοὺς λόγους ὥς-
 περ κριούς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὤρμαιμένους, δια-
 σείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν
 γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς
 ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέ-
 στησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακία στρατηγῶν,
 καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς
 τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνεργασμένη, κε-

pavium, & exercitum, & impetum, & pecuniarum dominum ;
vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem voces : qui
vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concussat, de-
prehendat, redivus inveniat, copias contrahat, amplissimas clas-
ses dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat.
Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dice-
bat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum
non duceret Demosthenes : cuius quidem etiam concio-
nes, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis in-
de ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam
de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud
nos desistit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset.
Esti enim praeter spem, & visio ducum, & militum immodestia,
& nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe perfe-

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
 Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
 βαίους, Βοιωτοὺς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
 βοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλ-
 λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἶσω
 με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
 ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι καὶ
 πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχρι τὸν Ἀθηναίων
 δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
 ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
 Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί, καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς
 τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἢ
 τῶν Ἀθηναίων πόλιν ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶ-
 στα ἦν κεκρατηκώς τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
 Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ 40

*ciendis nos adiuvit, vicinus; tamen uno illo die & imperii & vi-
 tae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestan-
 tissimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenien-
 sibus simul, & Thebanis, Boeotisque reliquis, & Corinthiis, Eu-
 boënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in
 periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare
 prohibeo. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene fer-
 mones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium
 populum Atheniensem, respondebat, *Mihi adversarius solus
 Demosthenes: Atheniensis vero, Demosthene destituti, Aenianes
 sunt & Thessali.* Et si quando legatos ad civitates mitteret,
 atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas
 Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quo-
 ties vero instaret Demosthenes, *Frustra, inquit, legationem**

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις; βῶν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν ἐπαύετο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων, μηδὲνα οὕτω πάποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε Φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
 41 τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοῆσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δάροις καὶ τοῦτον ἀναπεῖβειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρώαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

nissimus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores [nos Philippo] talem virum si cepissemus; per Iovem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio nostro adhibituri? Natura enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam domum audiendi causa frequentaverant, nunquam defuit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeritatem, & libertatem dicendi, & constantiam. Vos autem, inquit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, & Phrynone, & Philocrate, & hunc donis copiamini in partes traducere hominem,

ναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δὲθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
 κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δὲ, φοβήσιν οἷσθε,
 πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς
 πατρίδος ἀδύλοις τύχαις καὶ καθαπτομένου τῶν πρᾶτ-
 τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
 μῳ ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
 πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
 γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὧ 42
 Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε
 γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
 καὶ τῶν αἰεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεό-
 μην, ἀποστὰς, ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
 σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν
 καὶ τι καὶ νουβετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷων ὄντων Ἀθηναίων
 τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον,
 ἐξὸν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρῆσθαι
 φίλοις.

*qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, pu-
 blice in civitatem impenderis; & ubi hac spe excidistis, terrere il-
 lum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam sub-
 iicere incertis patriae fortunis? & in facta illo vestra invehente,
 indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nesci-
 tis, inquit, patriae illum amore tractare, rempublicam, sibi au-
 tem eam philosophiae gymnasium constituisse. Talia, Archia,
 supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo
 audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
 tia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos
 irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem
 percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas
 putarem illum admonere, pro quam ingratis Atheniensi-
 bus vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gra-
 tos magis & firmiores amicos habere.*

APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς Φιλᾶθῆναιος ἦν.

ANT. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

43 APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθραμμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων. εἴκοις γὰρ δὴ πάλαι ὡς ὅδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἡμεν ἀναλωκότες.

ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

APX. Πολλὰ καὶ Φιλάνθρωπα προυτεινόμεν, ἑλεόντινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὥμην δι' ὀργῆς ἔχειν

ἢ Πῶς ἀπέθανεν;) De Demosthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus esses: sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupescēbamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse expectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὅ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καὶ με μὴδὲν ἀποκρύψῃ; μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρῶν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μὴδὲν; οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον αἰσῆτος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε, πῶς γάρ; ὅς ἡδὺ 44 γελάσας, καὶ με δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχὴν;

APX. Οὐκ' εἶγε τῶν λοιπῶν ἀκούσας, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κέλεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4. Παρὸν εἶναι νῦν) Παρέλκει ἀπαγορεύσεις τάττεται, εἶτον οὐκ εἶπαι, ἐπισκοπεῖτον δὲ εἰ ὅμοιον περ' αὐτῶν ἐγὼ ἔκων εἶναι ποιῶν ἔκων εἶναι, ἐκῆ μὲν γὰρ σθεῖνον. V.

bam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad persuadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Et noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime affuisse, & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, ingenium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere. Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclinam illam mentis altitudinem servavit?

Arch. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusum esse. Sed, quando iubes, Rex,

γειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμετον, οὐδὲ
 παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς
 Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολ-
 λὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην,
 ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ
 Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ
 αἶν' Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πε-
 λύ μοι μάλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτῇ
 παρ' Ἀντιπάτρου δωδωροδοκηκεῖναι, μὴδ' ἣν ἑμαυτὸν
 ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
 45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ
 ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπι-
 δέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξ-
 ειργασμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἐθελοντὴς
 ἐχρῆγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρη-
 σία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα
 στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων
 ἀρεταὶ, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοια, τῶν ἐμὲ

dicere, de Macedonibus, inquit, nihil non sceleris credibile est:
 neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipo-
 lin, ut Olynthum, ut Oropum. Talia dixit multa. Etenim
 notarios constitui, ut dicta tibi servarentur. Tametsi ego,
 inquit, tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Anti-
 patri nolo; sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi
 cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrup-
 par, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in
 Macedonicam me coniciam. Praeclarum enim esset, Archia, si
 vitam mihi Piraeus ipse praestaret, & triremis, quam dedi, &
 moenia & fossa meis impensis effecta, & Pandionis tribus, in
 qua mea sponte sumtus in pompam factorum feci, & Solon, &
 Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & milita-
 ria decreta, & leges trierarchicae, & maiorum virtutes, & pro-

πολλάκις ἔστεφανώκων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλε-
 θέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς
 αἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν,
 ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συν-
 διελυσάμην. Εἰ δὲ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχή, καὶ θά- 46
 λαττα, παρά γε τούτου Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι,
 καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσει-
 δῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεώ,
 μὴδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχία, τε-
 θναίνην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ θεοῦ κολακευ-
 τῆς. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας,
 καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλι-
 μέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταττόμεν. ἔξην
 γὰρ καὶ ὅψε τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς
 Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐψησχυνόμεν·
 οὐκ οὐν ἡρούμεν αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμεταβάλλ-

*pœa, & benevolentia civium, qui sæpe me coronarunt, & Grae-
 corum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
 misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolera-
 bilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos,
 aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolven-
 dis eranis adjuvi. Si vero servare me non potest insularum im-
 perium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab
 hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit,
 praeſtare poteſt templo ſuo ſanctitatem, neque pudet illum Ar-
 chiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos
 pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere
 Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum
 Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluiſſem.
 Licebat enim vel sero aliter instituere animum, nisi Erechthei fi-
 lias videret & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-*

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ
παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ'
ἐμαυτὸν οὐ κατασχευῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν
ἐλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγω-
διῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθὲν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὁμως,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν·
κὴρ καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου
βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλά-
τωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαβόμενος; καὶ τίνα
πικρότερον ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυ-
βρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ,
τὰ μὲν δεδομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μούσαν
στερῶν κεραυνύντος, Ἐπέισθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρ-
χίας ὦν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκε μοι,

6 Λεχθὲν) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut
ab omnis turpitudinis periculo sumus liberi. Et nunc, Archia,
quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servituti
ultro eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amicu-
lo. Verum, inquit, fas enim est Tragœdiarum apud te meminisse,
nonne praeclarum est illud dictum:

At illa dum moritur, tamen

Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella: & Demosthenes honesta morte vitam turpem potio-
rem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum
oblitus? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos,
qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus
est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhi-
bente, & mollem Musam illa rigida miscente, Moverer, in-
quit, hīce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demo-

ἔω δαιμόνι, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ 48
 τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διανοούμεν· ὅδ' ὡς ἦσθε-
 το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας,
 Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνον, καὶ τριήρεις, καὶ
 τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
 τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
 ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
 Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
 ἢ ξύλινόν ποτε τείχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνεΐλεν ἀπόρθητον
 εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
 μην, ἀδελεῖς δὲ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλη-
 σε δ' οὐδὲν οὐκ Εὐκτῆμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
 Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
 τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
 χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμέ γάρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὺς
 πείσεται· τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν εἴφομαι. καὶ γὰρ

*sthenes, ignosce mihi, o pater, quem natura non fingit ad igna-
 viam. Tum sane tum vi illum detrahare ab altari cogitabam.
 At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens,
 Videtur, inquit, putare Archias, arma sola, & triremes, & moe-
 nia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum
 autem apparatus contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii,
 & Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem
 respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem provi-
 dentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis ex-
 pers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Eu-
 ctemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Phi-
 lippus tum, neque nunc Archias. Haec ubi dixerat, Noli, in-
 quit, manum mihi iniicere; quantum enim in me est, nulla fiet
 huic sacro iniuria: sed Deo adorato sponse sequar. Atque ego*

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἄλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δὴ ποτε ἦν;

APX. Ὑστερον βασάνοις θεραπεαίνης ἐΦωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτῷ τεταμιεῦσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτώμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔοθασεν ὑπερβᾶς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένη δὲ οὐκ ἄξις, οὐ, μὰ τούς. . . καὶ μοὶ μὲν ἐφαίνετο
50 προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτυ. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρείων μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egressus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum*; *Demosthenem vero non duces*. Per ego illos.... Et videbatur mihi adiecturus, qui *Marathone ceciderunt*. At *Valete!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obfessi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis & ista, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propositum, quam civilis providentia, in manu semper pignus certissimum li-

τὸ πρῶτον τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἵχεται,
 βίον ἔχων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ
 τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζόμενας ὁδοὺς, ὁπαδὸς τις
 δαίμων ἰσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς
 εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ
 τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Νάμην) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus
 in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae
 putantur animarum in coelum, sectator Daemon Libera-
 toris Iovis. Corpus verò nos Athenas mittemus, dona-
 rium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere,
 praestantius.

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οἷς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδεδόται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος, ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκούντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετόικων καὶ ξένων.

3 Μήκετι τονθορίζετε) Ἀπὸ τοῦ ὕπ' ὀδόντας γογγύζετε. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

11 Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἔξεστιν, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἥρωτα. οὐ γὰρ ἔξην θηλείας ἀμνηγορεῖν. V.

D E O R U M C O M I T I A.

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. **N**OLITE amplius miffare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miscere sermones, & aegre ferre, si indigni multi convivio nostro interfunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari clafficorum Deorum, quibus ius est? Quaestio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψεις
εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ
δέησιν.

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίοις ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόκρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἶνται εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιοι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκούντά μοι ἐς τὸ φανερόν, οὔτε δειδώς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθῆς δεκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praeconiū tibi hoc iam permittit: itaque me [meo permissu] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter se gerere quosdam nostrum, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse factos; sed nisi suos etiam pedissequos atque famulos in aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege possim, cum sciant omnes, quam liber sim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet sunt, reticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam molestus plerisque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σίος τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδέν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.

3 Πολλοὶ γάρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνοδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπῆρέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιαῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοῦνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accusator ab iis propterea dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum est, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam. Multi nimirum, inquam, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Iup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio est, ut coniuciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀλη-
θῆς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τοῦνομα. ὁ γάρτοι
γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην
μητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοίνικός τινος ἐμπόρου, τοῦ Κάδ-
μου, θυγατριδοῦς, ἐπέιπερ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος
μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν
μέβην, οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾶτε
ὡς θᾶλυσ καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκρά-
του ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσεποίη-
σεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς
ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύ-
ρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς,
σκιρτητικούς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους·
ὣν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
αἰγὶ ἐοικώς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμιμένος, ὀλίγον

7 Οὗτε τὴν μίτραν) Μίτρα ὁ διός τις ὅπλις ἀλυσιδωτὴ, τῶν
γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδυσμένη· πρὸ τοῦ ἥ-ρου φυλακὴ τις καὶ
λίσσεται δι' μίτρα καὶ προγαστρί- ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare fane, Iuppiter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie istuc profecto facis & magno
animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno gene-
re, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos,
postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non
dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incestum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit
& effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo in-
de mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum
secum chorum adducens adest, Deosque fecit Pana & Si-
lenum, & Satyros, rusticos & caprarios plerosque, lasciv-
os, aliena figura, homines: quorum unus corniger, &
ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens

τράγου διασέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρων, σιμὸς
τὴν ῥίνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος·
οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κε-
ράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίβοις τὰ κέρατα
ὑποβύεται, Φρύγες τινες ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς
5 ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷους ἡμῖν Θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴ-
τα θαυμάζομεν, εἰ καταθρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἀνθρώποι,
ὁρῶντες οὕτω γελοίους Θεοὺς καὶ τεραστίους; ἐγὼ γὰρ
λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρω-
μένην οὔσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδην, ἧς καὶ τὸν στέφανον
ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

Ι Ὁ δὲ Φαλακρὸς) Τὸν Σιλανὸν
λέγει. V.

11 Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργῶ)
Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγι-
γίνει γεωργός· τούτῳ φασὶν τὸν
Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον,
ἐφ' οὗ Ἰκάρια ἢ πρώτη ἀμπέλος
ἀνομάσθη, καὶ ἡ χάρα ἢ ἐνεγκυῖσα
τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος εἰσάκε
ποιμένει τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττι-
κῆς, οὗ πιόντες νομίσαντας τοὺς
λοιπούς, ὅτι τεθνήσκουσιν οἱ βαθεῖ τῷ
ὑπὲρ διὰ τὴν οἰνοποισίαν κατασχί-
θεῖτες, ἀποκτείνονται τὸν Ἰκάριον, νο-
μίσαντας θαλάσσιον φάσμασιν δε-
δωκέναι· οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν,
ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐγρηγορήσιν καὶ
τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποι-
ν

τικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον
ἀποθανόντα ἐπὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ
τῆς μέθης, τὴν Διόνυσον χεῖρον αὐ-
τοῖς ἐμβαλεῖν τοιόντι. ἐλθὼν γὰρ
πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ἄραιου παι-
δός, ἐξέμηνεν αὐτοῖς πρὸς ἐρηλὴν με-
ξείας. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν
διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφα-
νὴς ἐγίγοντο. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου
ὑποσχομένου τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς
εἶναι ἐκτελέσαι, ὁρμήσας ἀκρι-
νήσεως. καὶ δὴ μεμνημένοι οὕτως
διὰ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατά-
παυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς
ἐξήλασμένοι τὸν Διὸν, τοιαῦτα
κατὰ χρησμόν πιπτείναντες πᾶσινα
σχήματα, καὶ ἀνθ' ἑαυτῶν ἀναθή-
τες ἐπαύσαντο τῆς μανίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus senex, simis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri
autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus prae-
diti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges.
Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste
Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos ho-
mines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentofos.
Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, ama-
siam alteram suam Ariadnen, cuius etiam coronam sive

χειρῶν θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοϊότατον, ὦ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηδες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον, ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἶπης, μήτε περὶ Ἀσκλη- 6
πιῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἱ Φέρη τῷ λό-
γῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ
τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων· ὁ δ' Ἡ-
ρακλῆς, υἱὸς ὦν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τῆς
ἀθανασίας, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σκαπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν
ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ
πυρός. εἰ δὲ ἔξην καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρη-
σθαι, παλλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inferuit, alteram Icarii rustici filiam : & quod
omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem huius
Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puel-
la, si non habeat in coelo, familiarem sibi illam dilectam-
que caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, &
ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, ne-
que de Hercule: video enim, quorsum ferat te orationis
impetus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis excitat,
compluresque unus dignitate exaequat : hic vero meus
filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi
paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, causa tacebo, multa dicere cum
habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia.
Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt,
quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξοσι μάλιστα. μῶν δ' οὖν καὶ μὲ ξενίας διάκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκούσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τὰ Φον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείβομαι, οὔτε Ἀχαιῶν 7 Αἰγυῖουσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἄ δε μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῶν ἠγάσμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες. θνηταῖς ἐπιμυγνύμενος, καὶ κατιὼν παρ' αὐτάς, ἐν ἅλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μὴ σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότ' ἂν ταῦρος ᾗς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διός.

5 Οὐτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖουσιν)
Αἰγίῳ καὶ Ἐλίῳ καὶ Βούρᾳ καὶ
Ῥόπῳ καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πε-
λοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὴ πρὸ
τοῦ Κρισαίου κόλπου καταντικρὺ
πρὸς Ἐχιδάαν ἴσται, ὥς πρὸς τὴν

ἰῶ. αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι,
τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἐλίῳ
δὲ καὶ τὰ ἐρείπια ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ
τῇ αἰγιαλῷ· αὐτὴ δὲ πᾶσα ἡ πόλις
ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, σι-
μεῖν πέλας τοῦτο παθεῖσα. V.

Iur. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, suppositivum te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spurios hic noster confessus habet, rute, Iuppiter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὄρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ
ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ
γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιοτάτον
ἐστίν, ὅπότ' ἂν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ,
τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεῶς, οἰκέτου ὄντος,
καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότης αὐτοῦ. καὶ πά-
λιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἶδ' ἀνελπιστοῖ αὐτοῦ, ὁ
Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων
ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τειούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς
θῆτας ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηταί σε· καὶ οὐχὶ
ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θῆλειαι
θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιβωνόν,
καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 Ἡ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη) Ἐλλόβιον, τὸ ἐνέστιον παρὰ τὸ ἐνέριον εἶναι
τοῖς τῶν ἀντὶν λιβοῖς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. In-
super vero coelum nobis femideis istis opplevisti: neque
enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subi-
to audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero,
qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propin-
qua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eu-
rysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus,
& Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicitissimi.
Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti
talibus, conversus ad mortales feminas, imitari te sunt
universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum
est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
& Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ἄσπε ταῦτα μὲν ἑάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴ-
πης· χαλεπανῶ γάρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεिरάκιον, ὄνει-
δίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αἵετος εἶπω, ὅτι καὶ
οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου
καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτ-
9 τεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμή-
δους ἕνεκα ἑάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλή-
θησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν,
καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ ὥστε οὐδ' ἦν
προπῆ τις, ξυνήσι; τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται
ταῦτα ὀρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες,
αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν
ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥπερ καὶ Ζάμολξις,

*Itaque haec missurus mihi videor: longum enim fuerit
omnia reprehendere.*

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim
feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius
aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa in coe-
lo est, in regio sceptro sedens, & tantum non tuo in ca-
pite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam
Ganymedis causa missam faciemus? Verum Attis sane,
Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro
vocati sunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara,
qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi pro-
pinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum
videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi do-
nant, & Deos, quosque voluerint, suis suffragiis con-

δούλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών.
 Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια· σὺ δὲ, ὦ κυνο- 10
 πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
 βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλαϊτῶν; τί δὲ βου-
 λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
 προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
 μαι δὲ ἰβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
 ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς
 ἀνεχέσθε ὀρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
 κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ
 κέρατα φύσασί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φησὶ τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
 γυπτίων ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
 ματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελαῶν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

stituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum
 esset, in album, nescio quomodo, delitescens irrepsit. Quam-
 quam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum ca-
 nino rostro, involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir
 bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid
 vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus,
 quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pu-
 det vero ibides & simias dicere, & capros, & alia magis
 etiam ridicula, in coelum, nescio quomodo, intrusa ex Ae-
 gypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter,
 vel magis etiam, quam vos, coli videaris? Aut tu quemad-
 modum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producant?

Iup. Turpissima sane ista nobis narras de Aegyptiis. At-
 tamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque
 omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo mysteriis nobis, Iuppiter, opus est,

ὥς εἶδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἐα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

- 12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποσπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, θεσπιωδῆ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τῶν δυῶν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλων, εὐδοκίμεις, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοδῆι, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητραλοῦ υἱὸς ὢν) Ἀλκμαίαντος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὃς Ἀλκμαίαν τὴν μητέρα ἀπικτονθὲς ἐπλατῆτο κατὰ πάσης γῆς, μηδὲν αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρησάντος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοικίαν, ἥτις οὐκ ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὐρεθῇται, ἥκει πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχιλῆους. Δο-

ληρὸς γὰρ οὗτος αἰετὶς ἦν, καὶ ταῖς Ἐχινάσι νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκδίδους, ὑπαπτύθη αὐτῷ πρόσχυσιν οὗτος ἐν τοσοῦτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναθεῖξαι, ἥτις ἱκανὴ εἴη ἀνθρώπου ὑποδείξασθαι, μὴ πρότερον οὕσα τοῦ τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναι φασί, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἐνδὸς τῶν υἱῶν Ἀκαρῆαντος, Ἀκαρτασία τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, &, quod maxime angit me, Amphilochum, qui, facerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praestigiis, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praestigiatorem hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριάς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορὶ θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρατεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσούτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιουρκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιῶντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13 περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῶν, οὔτε συστήναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυβρύλλητος ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδὲς ἡμῶν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας ἐκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσιν

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat Olympiae, & Theagenis in Thaso; & Hectori sacrificant in Ilio, & Protefilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot numero facti sumus, magis periuria invaluere & sacrilegia, & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de spuris & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnantia sibi & casta rerum nomina, a stupidis hominibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere fides, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare iam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἂ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστω ἐπεκλώσθη. ἠδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἡ ἀρετὴν, ἡ Φύσιν, ἡ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοῶντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
 14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγηται.

funt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus, novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, desinam orationem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, & exhibilare illa, eos praefertim, quos tetigit mea in dicendo libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: & oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum excrescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐβδόμη ἰσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δοξάντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν αἶραν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου παραχάδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Q U O D felix faustumque sit! Comitibus legitime habitis, septimo die ineuntis *mensis*, Comitibus Iuppiter habuit, reulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudo sit convivium, diversarum linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque ambrosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus & veris Diis, priorem sibi

15 θεοὺς, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 πατρία, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι. Δεδόχθω
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
 τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, εἰλίσθαι δὲ
 ἐπιγνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
 παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὁμόσαντας τὸν νό-
 μιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυ-
 αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυτελεῖν εἰς τὸ συνέ-
 δριον· τοὺς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τούντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
 τωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ
 θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
 σφετέρα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἣν δὲ
 τις ἄλλῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμό-
 νων ἐκκρίβέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν Τάρτα-

accubitus praeter patrum morem arrogant, & in terra quoque honore praeferrī illis velint: Earum rerum causa placeat senatui & populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, & eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quaesitores autem illos federe iuratos prius legitimū iusiurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & semel eiektorū a Quaesitoribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitur

ροι ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
στον. καὶ μῆτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μῆτε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν χρησµωδεῖν, μῆτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ καθαρωδόν,
ἢ ἱατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀνα- 17
πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
σιν. Ὅπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων 18
μὲν καβαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
δὲ τάδον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστῆσαι ἀντὶ
βωμοῦ. ἢν δὲ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ
ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ
καταδαιτησάντων. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνα-
τεπάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro *placeat*, suum quemque Deorum opus
facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aescu-
lapium oracula edere, neque tot res unum agere Apolli-
nem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse,
aut medicum. Philosophis porro edicendum, ne nova fin-
gere nomina velint, neque nugas agere de his, quae igno-
rant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altari-
bus sunt culti, illorum sublati simulacris, imponi *placeat*
aut Iovis *signum*, aut Iunonis, aut Apollinis, aut cetero-
rum alicuius: istis vero tumulum strui a civitate, & cip-
pum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat,
& ad Quaesitores adire recuset, eum deferta lite damnan-
to *etiam inauditum*. Hoc nobis decretum est.

Iur. Aequissimum, o Mome; & cui ita videtur, manum
proterdat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt,

γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ ἦν
 μὲν ἄπιτε· ὁπότεν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκατε, κομίζον-
 τες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς
 ἀποδείξεις, πατὴρ ὄνομα, καὶ μητὴρ, καὶ ὅθεν καὶ
 ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. ὥς
 ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώ-
 μοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄν-
 θρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum ve-
 ro praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quis-
 que argumenta afferentes, patris nomen, & matris, &
 unde sit, & quomodo Deus sit factus, & tribum, & cu-
 riales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt
 Quaesitores, si magnum quis in terra templum habeat, &
 homines Deum illum esse arbitrentur.

Κ Υ Ν Ι Κ Ο Σ.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. **Τ**Ι ποτε, ὦ οὔτος, πάγωνα μὲν ἔχεις καὶ ἰ
κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ, καὶ
ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ
θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον
δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περινοστέεις
ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου,
ὡς ἄσπην πάμπολλον τουτὶ τὸ τριβάνιον φέρειν· οὐ μέντοι
καὶ τοῦτο λεπτόν, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιοῦτον δὲ ὅποιον ἂν περι-
σθείη ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλα-

Ι ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic
fuit in C. G. Πῶς δὲ Κυνικὸν
εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κιν-
δυεύει οὕτως ὁ λόγος ἄλλου τοῦ
ἡμισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. G.
9 Τριβάνιον) Τὸ τριβάνιον ἐν-

ταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεργηκὸς
ἱμάτιον. τριβῶν δὲ τριβανος τὸ τῶν
φιλοσόφων ἐνδύμα εὐτελές. Erat
autem usque ad pedes, καὶ χει-
ρίδας ἔχον πλατείας καὶ κεκολλη-
μένας. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. **H**EU S tu, quid tandem barbam alis & comam,
tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & sine
soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secu-
tus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut ce-
teri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans,
ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum
tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & fa-
cillime paretur, & possessori quam minimum faceflat mo-

2 χίστα παρέχον· τριοῦτον γὰρ ἄρκει μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετὴν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὄρων ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτία, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἰδῶμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

leſtiae, tale, inquam, mihi ſatis eſt. Tu vero, per Deos, mihi dic, ſumtuofae vitae vitium inefſe non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parſimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita ſane eſt.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam pleroſque, viſtu & cultu utentem, illos vero ſumtuofos magis, me accuſas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu viſtuque, quam vulgus, videris uti, ſed indigentiori, aut potius in ſumma vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Viſne ergo diſpiciamus, quando huc ſermo nobis progreſſus eſt, quid ſit, quod deficiat, quid ſit ſatis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

ΚΥΝ. Ἄρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστω, ὅπερ ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνου χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἔστω τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεὲς δέ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρεῖας, καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δεόν;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδέν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεὲς ἐστίν. οὐδέν γὰρ αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρεῖαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἑκάστον, ὧν δεόμεθα, οἷον οἰκία, ἃρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δέ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis, quod aequè late, atque usus & necessitas illius, pateat; an aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non aequè late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum rerum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, nonne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνος ἐδέη-
θημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ' οὖν, τὼ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὕτως ἂν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμὰ
πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ
ἐαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἰσως.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον
διακεείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipsū vero illud, ut recte effemus, per Deos, cu-
ius rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum,
quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur hi mei pedes peius habere tibi viden-
tur aliorum pedibus calceatorum?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam
ceterorum?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

Cyn. Neque ergo peius habent, si non deterius opus
suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem quod attinet, non videor dete-
riore, quam plerique, conditione esse.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῦμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον ἀρετῇ γὰρ σώματος
ἰσχύς. ἄρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ ταῦν εὐθ' οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης
ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶ-
χον, κακῶς ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῖα πανταχοῦ κακὸν,
καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν
οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦμὸν.
ἐτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνον-
ται γὰρ αἰ-πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, ἐπὶ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, 5

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum corporibus
deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim
corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus
defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male ha-
berent. Defectus enim & indigentia semper malum, & fa-
cit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed ne-
que deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus
cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum est.

Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur
enim a malis alimoniis corpora.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτία μου, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄβλιος;

ΛΥΚ. Ὅτι, νῆ Δία, τῆς Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν Θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ γαθα, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονήν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ ὅπερ αὖ ἐυρίσκῃς, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείττω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλήρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ Θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἔμμελλα· τοῦτο δ' ἀμπελούς ἡδυοίνους, τοῦτο δὲ τὴν ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλῃν, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχεν μὲν ἡμᾶς· σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis contemnis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad voluptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, expertus es, nec ullo illorum frueris, non magis quam bestiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quidquid inveneris, uri canes: neque cubile canibus habes melius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his rebus contentus recte sapias, non recte Deus, qui hinc oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vires, reliquumque apparatus admirabiliter varium produxerit, & oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοῦτα πάντα, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδὺ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίαν καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατασκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστί. τὸ δὲ πάντων αὐτῶν ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμοτηρίοις· πάλυ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστερήσῃ πάντων τῶν καλῶν. μακρία τε ἤδη τοῦτό γε σαφές.

ΚΥΝ. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δὲ μοι εἰπὲ, 6
ἥ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἔτι τε φιλοφρόνως ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἄμα καὶ παντοδαποὺς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐξ ἄνω-
μένους, καὶ περὶ παραβέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μό-
νη, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενεῦσι παρε-
σκευασμένα, ὑγιαίνειν αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum suavem habeamus, habeamusque pecu-
nias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pul-
chras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim
opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem
omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis
privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem
miserius, si quis ipse bonis se omnibus abiudicet, ac pro-
fectus iam furor.

ΚΥΝ. At tu fortasse recte istos. Verum illud mihi dic, si
quis, viro divite prolixo, & humaniter, & benigne adeo
accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex ge-
nere homines, infirmos partim, partim robustos, ac mul-
ta deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, vo-
ret omnia, non quae prope sint solum, sed etiam remo-
ta, parata infirmis ipse robustus, idque unam ipse alyum

κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ
τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ ἀνὴρ
ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἀρά γε Φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σῶφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τρα-
πέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν
ἐγγύστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίει κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ
χρᾶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τοῦτον οὐχ
ἡγῆ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγώ γε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνω

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis
illis perendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid
prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus,
multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae
proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessi-
tati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua
ne quidem adspiciat, hunc nonne iudicas sanio-rem, & me-
liorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est.

ἔωκε, παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδα-
 πὰ, ὅπως ἔχωσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ
 νοσοῦσι καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενεῦσιν· οὐχ
 ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
 ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μά-
 λιστα θεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
 ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα εἰοίκατε,
 πᾶσι χρῆσθαι ἀξιούντες, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
 τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
 ρεύμενοι τὰς ἡδονάς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀεὶ
 προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελεῶν, καὶ τὰ
 δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα,
 καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐβέλοντες, ἢ δίχα πραγμά-
 των ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
 κὰ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολ-
 λῆς ὑμῶν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique
 convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrorantibus,
 & quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes uta-
 mur omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt,
 & inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero
 illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxi-
 me similes estis, uti postulantes omnibus, & quae usquam
 sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram,
 non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extre-
 mis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina
 semper praeferentes domesticis, & pretiosa vilibus, &
 quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui
 in universum molestias & mala habere, quam sine iis ae-
 tatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretiosi, & beati
 apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὧνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλείοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοί, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμαχίτᾳ ἐστὶ, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδὲν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκῶν οὐδὲν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἄργυρῶν οὐκ ὠφελοῦντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίστα

feriam aerumnamque coniungunt. Considera enim, sis optabile illud aurum, & argentum, domus sumptuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quae-runt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed sae-

παρχομένων· ἀλλ' ὅψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντί-
 ης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὖ-
 δαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ
 παποδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεύειαι, τρέφου-
 σι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ
 τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν 10
 ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσί τε καὶ πάσχου-
 σιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥάδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν
 ἐπιθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην
 ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν,
 ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκά-
 στῳ χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ'
 ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξῃ.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, ὧς τοῖς ἀνθρώποις ἄτε ὑποζυγίοις χρῆ-
 σθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας
 τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατάκεισθε τρυ-

pe videas eburneo super lecto, & pretiosis in stragulis;
 beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi
 circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed
 corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero
 dicam, quot negotia Veneris causa homines & faceffant
 aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cu-
 piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in il-
 lam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus vi-
 detur. Sed iam etiam usum rerum pervertunt, utentes una-
 quaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plau-
 stri loco uti tanquam plauastro velit lectulo.

Λyc. Et quis est ille?

Κyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iube-
 tisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi

Φῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες,
καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μαπαρί-
11 ζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέαςι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον,
ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰ-
σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
Φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ Θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δία, δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθιέ-
σθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν' ἐπεὶ καὶ τῷ
κρατῆρι δύναιτ' ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρα χρήσα-
σθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πᾶς
ἅπασαν τὴν τούτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναιτ'
ἂν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βούλομαι
ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς; ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμος
ἐκείνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero supra iacetis delicati, & inde velut asinos habenis re-
gitis homines, hac non illac vertere se iussos. Quique
haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum
illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tinctu-
ras machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram infi-
ciunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae para-
vit Deus, utuntur?

Lyc. Recte sane. Potest enim inficere, non edi modo
caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam craterē
possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non
est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem ho-
rum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in
partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Ceterum
vivo, ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa,
quae ante me posita sunt, &, quae minimo parari pos-

λεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 οὐκ ἐφίεμενος. Καὶ πεῖτα θηρίου βίον, βραχέων δέομε- 12
 νας, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν
 εἰ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατὰ γε τὸν σὸν
 λόγον, οὐδενὸς γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέ-
 στερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι
 ἑκατέρῳ ἐστίν, ἐννόησον· ὅτι δέονται πλειόνων οἱ μὲν
 παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 νοσοῦντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ
 χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ
 μὲν οὐδενός, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δέονται.
 Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἄρι- 13
 στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ
 κακοδαιμονίαν περινοστεῖν γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχον-
 τα, καὶ μηδενός τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κα-
 κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

funt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem defide-
 rans. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam,
 & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem
 rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re
 indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrum-
 que sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus
 indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, ae-
 grotos, quam sanos: in universum vero, quod ubique dete-
 rius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius.
 Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
 accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem,
 illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, &
 pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse
 nudum, pelle sola instructum, nullaue earum rerum,
 quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui
 & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακά· οὐδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν,
 ἐφ' ὃ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει,
 καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐένετυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυ-
 τοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς
 στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ
 τοῦτο περιέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρα-
 τῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾶν
 οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τούτου μαθητῆς, οὐ βασι-
 λεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνας, ὥς
 14 Φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν; Ἀλλ' ὅμως καὶ κεί-
 νος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίσειν, καὶ
 πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. ἀμείνους
 γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν
 οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τίς, ξυρῶμενος. ὑγρότητα
 γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναῖξί πρέπειν ἡγοῦντο·
 αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἀνδρες ἤθελον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet
 impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aeta-
 tis vel similem se vel meliorem incidit, donec ab homi-
 nibus discessit. An tu putas, stragula illum veste & calceis
 indiguiffe, & propterea sic oberrasse? Non est, quod il-
 lud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat
 vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theseus di-
 scipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius ve-
 ro Neptuni, ut aiunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?
 Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, & incedere
 nudus, & barbam & comam alere ipsi placuit: & non
 ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis
 meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se
 passus esset, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem
 carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ira

καὶ τὸν πύγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζαν, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πύγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων οὐδέν, ἣ πέφυκεν, ἔχειν ἑῶντες. Εὐχο- 15
μαι δὲ μοι τοὺς μὲν πόδας ὀπλῶν ἵππειων οὐδὲν διαφέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρώματων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἄπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάστην πορισθῆναι. χουσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animalibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invidio admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quis-

Φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μειονεκτῶν
 16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δῆπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν, ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω δέ σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν, καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, ἢ Δία, σχῆμα, καὶ στολὴν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόποι ἀνμᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum cupiditate nascuntur, & seditiones, & bella, & infidiae, & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At a nobis illa absit, & plus aequo habere nunquam ego concupiscam, minus contra me habere possim tolerare! Habes rationem nostram, multum fane diversam a vulgi voluntariis: nec mirum, si habitu ab illis differimus, qui tam diverso sumus instituto. Te porro miror, quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes & habitum esse, & tibicinis habitum, & longam vestem Tragœdi: viri autem boni habitum & vestem non iam putes, sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vulgus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus & suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam ille, qui minime omnium delectet luxuriosos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστα,
 ἔχων; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
 μὲρόν εἶναι, λασίον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
 ποδητῆν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναιίδων, καὶ
 διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχρι, οὐ τῇ χροιά τῶν ἱματίων,
 οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
 τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
 τριχῶν, οὐκ ὁδμῇ. καὶ γὰρ ἀπύζετε ἤδη παραπλήσιον
 ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί
 ἂν θῶῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιίδαις ὁδμὴν ἔχον-
 τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
 ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἤττον. καὶ τρέ-
 φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
 ζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσ-
 περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
 νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν δέωμαι. καί-
 γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλλος

quemque habere hi maxime detestentur? Iam vero is est
 meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod
 detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis.
 Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere ne-
 mo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, ne-
 que tunicarum multitudine, neque amiculis, neque cal-
 ceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem
 quoque iam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, ma-
 xime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi,
 olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis,
 voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus ali-
 mini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin ince-
 dere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus
 partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocun-
 que opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

- Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄβλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμψεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα Φέρειν οὐκ ἐβέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐΦίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρους, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.
- 18 Κάπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ιδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ Φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πᾶσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὅ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aeternus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de forte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione administretis, sed consuetudine omnia & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον
 ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὃδ' οὐκ ἔτι
 καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέντος ἐδύνατο. καί τις ἀπαν-
 τήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου
 ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις
 ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τάληθ' ἐβέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε
 ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ
 μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ·
 ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεΐᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ
 ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνε-
 ται. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵπ-
 πων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάν-
 των, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάρα-
 θρα, καὶ κρημνοὺς. ἵστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι
 πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nempe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam descendere ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, *Quorsum abiret?* respondit, *Quorsum huic;* equum monstrabat, *visum fuerit.* Sic vos interroganti, *Quorsum feramini?* si quidem verum respondere velitis, dicatis simpliciter quidem, *Quorsumcunque libebit cupiditatibus:* per partes autem, *Quocunque libuerit voluptati;* interdum, *Quo gloriae studio;* interdum, *Quo lucri cupiditati.* Interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, verum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus quidem universis, abripimini. Igitur in barathra vos & praecipitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, nequaquam scitis. At istaec detrita, quam ridetis, penula,

λατρεῖ, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμόν, τηλικαύτην
 ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ
 πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι.
 τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδεύτων, οὐδεὶς
 ἂν ἐβέλει μοι προσέναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ
 καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψό-
 τatoi, καὶ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗ-
 τοι μάλιστα μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ
 χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ
 θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορ-
 φύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελαῖ.
 20 Ἴνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὡς οὐκ ἀνδράσι
 μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα
 καταγελαῖς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν,
 πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ
 μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quie-
 te vivendi copiam mihi praestet, & faciendi, quod volo,
 & cum his versandi, quibuscum volo. Inficitorum enim
 hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me
 ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longin-
 quo devitant: accedunt commodissimū homines, & aequif-
 simi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum
 his enim versari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum,
 qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coro-
 nas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo.
 Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo
 bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde deri-
 deas, simulacra Deorum adspice, utris similia videan-
 tur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed bar-

καὶ ἐπισκόπει περιῶν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι,
καὶ γενιῶσιν. ὥς ἐγὼ, ἢ καβάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι
πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχέτῳνας
οἶμι τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶης
περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς Φαύλου, ὅποτε
καὶ θεοὺς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati
sint Dii & barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingan-
tur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plectisque,
ui me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
quam contemibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos
decere appareat?

Ψ Ε Υ Δ Ο Σ Ο Φ Ι Σ Τ Η Σ
Η Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Σ Τ Η Σ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

Υ ΛΥΚ. **Α**ΡΑΓΕ ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς, οὕτως καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, οὐδὲ γινῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

⁴ Ἄραγε) Βουλόμενος ἅπαντα εἶδέναι τὰ σολικά. ὁ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος — εἰσῆγαγε σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφι-

στέν αὐτὸν ἀτόμαστον. ἱππιδῆς οὖν ὁ Λουκιανὸς σολοικίζειν, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμεστον ἐλέγχειν τὸν σολοικίζοντα. V.

P S E U D O S O P H I S T A
S E U S O L O E C I S T A.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. **N**UMQUID, si quis deprehendere perverse iungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iungat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [*loquentem*]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τη-
λικοῦτος ὢν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο
δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι ἦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ
σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐγωγέ ἤδη τὸ δεινὸν εἵργασμαι, σὺ δὲ
οὐκ ἐπέγνωνς.

ΣΟΛ. Παίξεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαβόν σε
ὥς οὐκ ἐπιστάμενον. αὐθις δὲ σκόπει, οὐ γὰρ σέ Φη-
μι δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ
οἶσθαι.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι 14 Ἄ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐ)
μέλλοντι οὐ συτάπτεται. οὐκ ἄρα Ἐχρὴν εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V.
λέγοντι ἄρτι σολοικιῶ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a sribligine hoc
aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem
possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito sribligine utentem.
Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante,
peregī.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloe-
cismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rur-
sus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quan-
doquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοίκισται μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΤΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἔπη τοῦτο δρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθήσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΤΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναμαι τὸν ἕνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΤΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖας.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παίζω δοκῶ.

6 Ὁφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μίλλοντος συντάττεται ἀπαριμφάτω, ἢ ὑποτακτικῶ, ἀλλ' ἐνιστάτω ὀριστικῶ, ἢ ἀπαριμφάτω ἢ εὐκτικῶ, ὁσαύτως καὶ παρρημένον. ὅτε οὐν αἰπὴν, ὄφελον ἀκολουθεῖν

δυνήσεται. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόσκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μίλλοντι συντάττεται. Διπλῶς οὖν ἐν τῇ ἐνὶ σεσολοίκισται. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρεῖς σεσολοίκισται. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverse voces iunxi, tu vero non agnovisti.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & foloecismos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc perfecti possis!

Sol. Mira narras, si foloecismum ego observare non potero.

Lyc. Et qui possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem,

ΛΥΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' οὐκ ἔγνωνς. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφη σε καταπραῖσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρθῳς ἔφη. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόϊτί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἔπεσθαι. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσειας.

5 Μέγα οὖν ἄθλον) Ἐπὶ τοῦ προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ
ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V. προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο.
12 Καὶ πρόϊτί γε ἐς τὸ ἔμπρο- κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν,
σθεν) Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἢ καὶ πρόϊτί φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil eiusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, & stribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confecerias, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi iam professo necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἄλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθέν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὐτίς, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεβῆκα θεῶν λαγὼ ταχέως. ἄρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ χενόμενοι λαγὼ λήσανσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας.

7 Μεβῆκα θεῶν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοικοι γυνικῇ χρῶσθαι ἀπὸ γυνικῶς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἢ γυνικῶς, ἢ δ' αἰτιατικῶς τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ εὖ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ εὖ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimissi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [*corrupt-*

ὥστε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόσσιτι αὐτῶ τὸ τίνα.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΤΚ. Καί μὲ τοίνυν εἴσῃ τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων γένη, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει τῶ μηδὲν εἰδότε.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν αὐτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγθ

1 Οὐ γὰρ πρόσσιτι) Ἐπειδὴ φησι οὐ πρόσσιτι τῇ σολοικισμῷ ὡς τίνα σολοικισμῷ. τούτου χάριν οὐκ ἔγνωσ τὴν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων) Ἡ τίθῃ θηλάζει, ὃ δὲ ἀντιστρέφας ἴσῃ, τὰ παιδία θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία) Αὐξαιόμενα γὰρ ἴδῃ εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲ γνωσόμεθα) Ὡς οἶδε γὰρ καὶ τὸν δυνατικῶν προσθῆναι ὀνόμαζον τὸν ἄν. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γινώσκον οὐδὲ

γνωσόμεθα. τὴν δὲ διπλῆ σολοικισμῷ, καὶ τῇ ἑλλείπει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνατικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero Vossiano sic: [ἀν] ἰστίον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν ἰσφύονται. οὐ γὰρ εὐρηται ἴσῃ ἄν, καὶ ἴσῃ ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἄν ἢ το τῇ ἐπιστάτι καὶ παρκαίμην, ἵνα μέλλοντα δηλώσομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρῆα τοῦ ἄν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἐνικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

pus es], ut neque in hoc ipso [verbo corruptis] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactant]. Aut si ne nunc quidem me sribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri soloecismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοίνυν ἐτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτω.
 § Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μούσου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μὲντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς τήμερον ὡς ἔξιῶν; ἑτέρου δὲ Φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρώα, πῶς Φῆς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου; ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι ἑλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος εἶ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, ὁ θεῖνός ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοῖς

4. Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν) Πίστους παῖδας εἰπείς. V.

5. Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἡμερον, ἐπιστάτος γὰρ. τί οὖν φησι ἐρωτᾶς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν; V.

7. Τὰ πατρώα) Πατρικὰ ὅταν εἰπῶμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν, ζῆντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ πατρώα, τέθνηκός. V.

9. Πατριώτης) Ὁμοῦθις γὰρ ἴδωι εἰπῶν, ὁμόγλωσσος, ὁμογενής. τὸ

δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· αἱ βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φασί, ἀπὸ τοῦ πόλεως· καὶ ἴσως ἔτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μίττοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς κώμοις, τὸ πατρίω ἐχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: Ὡς περ Σικελίης ὁ αὐτόχθους Σικελιώτης οὐδὲ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὕτω πατριός, καὶ πατριώτης.

11. Μεθύσης) Μῦθος γὰρ, ἀλλ' οὐ μεθύσης. V.

h ergo amplius dicere, te aprum esse ad deprehendendum soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita tibi confuso. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, nec peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora [quando] exires? Quis enim, inquit, responderet tibi de hodierno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, Luculentum habeo patrimonium; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mortuus est? Alio rursus dicente, Concivis meus est; Nesciebamus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebriofue [ebriosus]; Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio ἐκλελοχότας dicente, Duplicas, inquit, ἐξελοχότας. Di-

ἔξειλοχότας. εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσεισιν ὁ μεῖραξ σὺμὸς Φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς Φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν Φίλων ὁ κορυφαϊότατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἔξορμῶ δὲ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἔξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς πιθαύκηνς. λέγοντος δὲ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα πάρεστιν) Λῆμα γὰρ ἢ ἀνδρία δὲ ἐνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμα διὰ ἐνός τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μεῖραξ) Τὸ μεῖραξ οὐ φαίνεται ἐπὶ ἀνδρὶ λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὶ ἀξίως· ἐπὶ δὲ ἀνδρὶ μεῖραξιν λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τούτο ἐνέργειαν οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαϊότατος) Κορυφὴ ἡ κεφαλὴ. τὸ εὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται υπερθετικὴν τὸ κορυφαϊότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἴτερον καὶ ὁρμηθῆναι ποιεῖν· ὁρμῶμαι δὲ ἐν αὐτό. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τούτο διαβίσιος. V.

cente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μμ (cum velles λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet. Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum & fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summussumus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid altius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Exsuperne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Coniunxit [iniunxit] mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumfeti [subterfugi] illum, ut delitescerem;

περιέστην αὐτὸν ὥστε λαβεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἴς
ὦν, περιέστης τὸν ἑνα. ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
6 αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰσὶν δὲ καὶ πρὸς
τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς
γούν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῦν
ἔρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἑτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου
τὶ τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ
μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ.
καρῆσαι δὲ τινὸς εἰπόντος ὡς δεοίτο, τί γὰρ, ἔφη, σοὶ
δεῖν ἐργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περιέστην αὐτὸν) Ὑπαγαγόμεν γὰρ ἰδεῖν εἰπεῖν, ἢ μεταλθεῖν αὐτόν. τὸ γὰρ περιεστῆναι ἐπὶ τοῦ κύκλου λέγεται τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in Vossiano maiore ita habet: Περιέστη) Τὸ περιεστῆναι ὅλως τὸ περίε αὐτοῦ. πᾶς οὖν εἰς αὐτὸν περίε αὐτοῦ ἵστανται;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικάζετο γὰρ ἰδεῖν εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβητεῖν, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πικρυνύσθαι ἢ δοκίμῃ χρῆσις τῶν Ἑλλήνων οἶδεν. V.

In Voss. maiore sic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισιν πασιν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἰσῶσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς πασιν ἐν τῇ συνθείᾳ τὴν ἀντίταξιν. οὖν συνεδικάζετο ἰδεῖν εἰπεῖν, ἢ

ἡμφισβᾶται.

3 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ τοῦ εὐθεία καὶ αἰτιατικῆ. ἀλλ' οὕτως καὶ δοτική. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικῆς ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζων αὐτὸν εἰρηκεῖν ὡς σὺ καὶ τῶν ἑρῆς ὡς ἀμαρτάνομεν, ἰδεῖν γὰρ εἰπεῖν καὶ τῶν ἀμαρτάνομεν ἑρῆς, τουτέστιν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὰ φαμίην γυναικί, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί. V.

9 Καρῆσαι) Τὸ κείραςθαι ἐπὶ τοῦ κορμίου: τὸ δὲ καρῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀτίματος, καὶ μετὰ ὕβριος. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίας διαλεγόμενοι ἐρισχελεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλοσοφεῖν: ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, si unus ipse unum circumstetisti. Alio dicente, Commiscebatur [comparabatur] illi; Omnino etiam separabatur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more foloci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, Nos [nobis] hoc videtur; Tu, inquit, etiam Nos [nobis] dices, nos peccare. Alio serio narrante rerum patrum quiddam, ac dicente, Illa vero Herculi mixta; Non igitur, inquit, mixtus illi Hercules? Quodam dicente, Se tondendum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, & dignum ignominia? Et, decer-

δὲ τίνος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσῶντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; προκόπτει δὲ τίνος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δὲ τίνος εἰ μελετήσῃ ὁ δεινα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεινα; Ἀττικίζοντος δὲ 7 τίνος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐπταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρῶμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Φεῖδομαι αὐτοῦ, μὴ τι, ἔφη, διήμαρτες βαλὼν; ἀφιστᾶν δὲ τίνος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

2 Βασανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ καλεζομένης διὰ τιμαρτυκῶν δργάνων. V.

6 Εἰ μελετήσῃ) Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἰντρογυτικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γὰρ φασί

μελετήσῃ, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξεται γὰρ ἐχθρὸν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρῳ. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς τάττεται τὴν βολὴν, ἢ τοῦ τεκμαιροῦσθαι. V.

ware quodam dicente [*de amica disputatione*]; Cum hoste, inquit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaeris, qui torquet? Cum diceret aliquis; Proficit in disciplinis; ille, Plato, inquit, hoc vocat progressiones facere. Interrogante aliquo; Num declamabis [*declamabit*] iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans declamaturusne sis, dicis iste? Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, Mox morieris [*morietur*]; Melius, inquit, erat etiam hic non affellare sermonem Atticum & male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, iaculando aberrasti? Cum ἀφιστᾶν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis lar-

διπλᾷ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδ-
 ᾠστικόν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν,
 ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὁ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέ-
 γει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε χρωμένου τινος, ἕτερα ἀνθ'
 ἑτέραν, ἔφη, σημαίνει. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ
 συνίημι λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντι-
 ποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον
 δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βα-
 ρεῖν δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ
 νενόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον,
 ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ
 πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως
 τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερόν δέ τινος εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρῆσθαι γὰρ λί-
 γουςι Ἀθηναῖοι. V.

2 Ἐκτοτε) Ἐξέτεν γὰρ τὸ δό-
 κημον. V.

5 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντι-
 λαμβάνειν. Ἀττικῶν ἐπὶ τοῦ κα-
 λῶναι ἢ ἀντίχισθαι τάττουσι. μά-

λιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ πειραταῖς, βρα-
 δύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα
 Ἀττικῶν εἴληχα φασί, καὶ τὸ λέ-
 λαιφα, εἴληφα. V.

gratis [*gratis & frustra adeo ponis*]. Et χρᾶσθαι [*pro χρῆσθαι, uti*] dicente quodam; *Verbum*, inquit, *Pseudaiticum*. Dicenti ex tunc, † *Pulchrum*, inquit, *dicere ex superiori an- no*, *Plato enim in tunc ait* †. Ei, qui ecce pro *vide* utebatur, *Alia*, inquit, *pro aliis significas*. Dicente quodam accipio pro intelligo, *Mirari se dicebat, quomodo* † *qui vindicat sibi dicendi partes, dicat, se vindicare* †. Βράδιον dicente aliquo; *Nonne est*, inquit, *simile* [*aeque vitiosum*] alteri, τάχιον; Βαρεῖν [*gravare*] cum dixisset aliquis; *Non est*, inquit, *βαρύνειν qua putasti* [*ita insolitum, ac putasti.*] Cum λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα [*sortitus sum*], dixisset, † *Parum*, inquit, *eiam apud quos peccatur* †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [*volare*] dicerent; *Verbum hoc esse a πτήσις* [*volatus*] plane scimus. *Columbum* [*pro columba*]

ὡς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν, ἔφη. Φακὸν δὲ
 τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι· καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακὸν τις
 Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίσταται δὲ, εἰ 8
 δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμίλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ
 μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον.
 ἡμῶν γάρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπα-
 κούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος·
 ὁμῶς εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς Φῆς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
 σχεδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τοίνυν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

1 Φακὸν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνδὲς
 ἔσται καὶ ὁμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐφῆ-
 τεῦ φακὸς λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν
 μάλλιν τιμῶσαντα. ἐπὶ οὖν τὸ δυνά-
 σεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται
 αὐτοῦ, ὡς μὴ συνιέντος σελοικί-
 σαιτα. V.

11 Τὸ ἀνίστασθαι) Βούλεται μὴ
 λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθή-
 σεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆ-
 ται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν
 ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδοντι
 ἀνίστασθαι λέγων ἡ θύρα σου πάν-
 τῳ. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiā hunc apatem*
vocabimus, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro*
lente] *se edisse*; *Quomodo tandem, Lentiginem quis edas?* in-
 quit. Atque ista Socratea sunt. Redeamus iam, si vide-
 tur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem ci-
 tabo optimos, ut sint universi: tu autem *qui sint* agnosci-
 to, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* pos-
 sis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, poterō. Sed dic
 tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Ianua enim prope
 tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μὴδὲ νῦν ἀκολουθήσῃ τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ρηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ὥμην ἵππεις εἰς πεδῖον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἵππεις κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὖς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9. ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἀδελόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλὴν γε ὁ Ἀπόλ-

6 Ἴππεις εἰς πεδῖον καλεῖν) Καὶ εἰς πεδῖον φημὶν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. Ἴππον γὰρ ἵππεις. V.

Sol. Nihil certe, quod ego assequeretur.

Lyc. Non ergo illud aperuit se affecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respiciens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipso*s agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipso*s, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντεύμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἷς λαμβάνει σε περιϋάν;

ΣΟΛ. Ἐοίκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἷς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμος;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτο;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς τοῦμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ Φάσκων εἰδέναι. καὶ ταῦτο μὲν

¹ Μαντεύεται γοῦν) Χρᾶ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσ-
κτ. V.

⁴ Εἰ ἄρα καθ' εἷς) Οὐ γὰρ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἑκάστος δέ τι λέγειν.
V.

⁸ Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύεσθαι· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μιᾶσθαι. μιᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatum intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo *ad unus* [ad unum] fugit te oberrans *soloeicismus*?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud *ad unus* quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?

Sol. Quid ergo istuc?

Lyc. *Soloeicisum* committat necesse est, qui *sibi conciliat* nuptias.

Sol. Quid ergo *ad meam rem*, si quis *aubens* *soloeicisum* faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολεί-
ποι τὴν γυναῖκα, ἅρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδι-
κούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σοιοκίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐ-
τῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σο-
λοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδακτέον, ὅπως τοῦτο μὴ
πείσεται. καὶ εἰ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ
ἐξιὼν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδεν, ἐμαῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλε-
σθαι, ἢ ἐξίεναι.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦν-
τα, οὐδεν ὅλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

Ἰ' Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Ἀπο-
λείπει γὰρ γυνὰ τὸν ἄνδρα ἰριῖ.
ἄνδρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλ-
λει. V.

10 Νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν) Κί-
πτοι μὴ γὰρ τὴν θύραν ἔξω τι
ἵσθαι, φοβεῖ δὲ ὁ ἴσθ. V.

quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se
discedere ab uxore, num illi permittas?

Sol. Quidni vero permittam, si is iniuria affectus vi-
deatur?

Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num
hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico
stribilagine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat.
Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut exiens
pulsus, quid tibi animi fuisse dicemus?

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel *pulsantem* vel *crepitum excitantem*
ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo
hominem?

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΤΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς ἄλλ' εἰπὲ τὶ τοιοῦτον, ὥστε καὶ μὲ μαθεῖν.

ΛΤΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας, ἐμὲ λαβεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σε σολοικίσται.

ΛΤΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καὶ ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερ' ἅττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἅττα

2 Νῦν δὲ) Πλατωνικόν, σημαίνει τὸ ἀρτίως. ὥσπερ οὖν τὸ ἀρτί διὰ τὸ ἀπαρτιαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐπιστάτης, μέλλοντος ἀντιπιδεχτον σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς τὸ γινεσθῆναι ἀντιάρτητον, ἵνα μὴ

σολοικίζοι ὁ χράμματος οὕτως. V.

13 ἅττα) Τὸ ἅττα δασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἅτινα, φιλούμενοι δὲ τὸ σινά. λεγόμενοι δὲ μετὰ τοῦ ἕτερα φιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τιτά. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus *fiam*, dum tecum disputo? Videtur autem male iunctum illud modo *fiam*, quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, &, in quo quidque peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Iam vero alia quaedam [ἅττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἕτερα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἢ ἂν. ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως, ἢν με Φῆς ὑβρίσαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, Φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἥτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοὶ ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παραιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

ἅττα non densò spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte dictum apparet post nomen ἕτερα compositum.] Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed in te contumeliosus fuisset; proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui filium tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis esse dictus est, verbi gratia in proverbium, ut Plato ait in Symposio.

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἄλλα νῦν εἰσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν δοξεῖ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη ταῦτόν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστὶ. τόδ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τινα, τὴν εἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi stribliginem orationis obiiici?

Sol. Certe nunc [*a te monitus*] sciam.

Lyc. Sed ipsum immutare?

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem sit permutare & immutare, cum hoc sit [*proptio*] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero eius, quod plane non est, pro eo, quod est [*falsi pro vero*]?

Sol. Iam assequor: permutare est improprium dicere pro proprio: immutare, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent ista quoque contemplationem non iniucundam: *Studiōse appetere* aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: *studere alicui*, utilitatem eius, cui studeamus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦνται παρά τισι βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστῳ.

ΣΟΛ. Ὅρθῳς γὰρ λέγεις.

ΙΙ ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθέζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἃρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθῃσι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῳς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἦσο ξεῖν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆομεν ἔδρην.

ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὸ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστὶ τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθέζεμαι ἅρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴ-

tem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *confidere* & *federe*, itemque *asside* & *sede*, numquid nosti; quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audiavi, *confeditor* esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego *asside* & *sede* differre aio.

Sol. Et quī tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur *Asside*! alterum autem ad sedentem. V. g. Quin, *peregrine*, *sedes*, *sedem* invenimus & ipsi: *sedes*, pro *manes sedens*. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloca autem a *sedeo* numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus

πρὸς τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίξιν λέγω· τὸ δὲ
μόρους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέξουσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελήλυθας, καὶ ἤ λέγε, 12
οὕτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶ-
σθα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέ-
γῃς.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυ-
τὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νερόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα δια-
φορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἕτερον, τὸ καταδουλοῦν δ' ἐαυτῷ
γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκρά- λωσιν. οὐκ ἀσφαλὲς οὖν τὸ τοῦ
της ἐν τῇ Εὐαγόρᾳ καὶ τὴν νῆσον Λουκιανοῦ. V,
ἔστι βασιλεῖ τῇ μεγάλῃ κατιδού-

in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis solis, sedere.

Sol. Haec etiam satis enarraſti: & dic ſane ultra: ita
enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non no-
ſti, quid ſit vir ſcriptor?

Sol. Omnino novi nunc quidem, poſtquam te iſta dicen-
tem audiui.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem,
quod καταδουλοῦσθαι, putaſti. Ego vero differentiam ea
non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum ſignificat alterius poteſtati ſubiice-
re; καταδουλοῦν vero ſibi.

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μάνασθαι,
εἴπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδώς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλόμεθα
νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superfunt alia quoque multa tibi discenda: nisi
tamen ipse scire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc
autem solvamus colloquutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίω-
 σας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχμον φε
 βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπαλῶν, κερδαλεό-
 φρονι εἰοικώς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὥχρος τέ σευ εἶλε
 παρείας. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ
 αἵλου ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντη-
 κας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐ-
 τὸν ἡκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ
 τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ αἰεὶς
 ἡμοῦ ἐπιβωμμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γεγενησά-

1 ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λευκιανῶ δοκεῖ
 εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐδ' οἷον ἐπιφέρειν. V. 5 Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βά-
 θους σκίπτει. V. 7 Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

QUID hoc rei est, Critia? totum te mutasti. Su-
 perciliis deorsum contractis profundas volvis sub pectore
 curas, sursumque & deorsum vagatus animos sub vulpe la-
 tentes, ut est in poëta, videris circumferre, oraque pallos
 occupas. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
 ascendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti?
 Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mun-
 dam, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum peritu-
 rum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non au-
 dis multum tibi inclamantem, & prope iam te consistentem

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκακώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἡγορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕβλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μὴ που ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθούμην αὖ ἐπὶ κεφαλῇ σκοτοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδημα τοῦ Ἀμβρακιάτου ἐμυθεύθῃ ἐπ' ἐμοί.

- 2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταί, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθανεῖμαι, ξηρανθῆσομαι. V.

tem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an exspectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audiavi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim atomi poëtae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius mearae mugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρόν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γεγήση παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρόν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπελεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ θεοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕβλους, μή τι κακὸν παθέης.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμι ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάσῃς τοῖς πολλοῖς ἀναφαῆς· καὶ που καταπεσὼν, Τριεφῶντειον πέλαγος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν. ἂ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκατάρτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

§ Ἀρίγνωτος) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatus, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis audiui, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὅπόσόν καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φὺ, Φὺ, Φὺ, Φὺ, τῶν ὕβλων ἐκείνων. ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαυθίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀπὸ τῆν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ἀλκᾶδες τοῦ Εὐξείνου πόντον οἰχίσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ Φυσήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμὸς, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε! πολὺώτερον σεαυτὸν ἀναπέφνης, τσ-αῦτα ἀκηκοώς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἠκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit! Cum enim amtea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super Propontide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi conturbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθῆασαι,
καὶ κεφαλὴν κύουσαν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναι-
χείαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μετα-
βαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει
πιστεῦναι τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κιχάνω
τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπώμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον
ἐργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐῆχα κελαδοῦσιν,
ὧ ἢ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνθύνουσα, τό, τε
ὕδωρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταθέλξειε.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμέν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μὴ παυ 4
ἐπωδὴ τὸ ἠκουσμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερον, ἢ θυρετρον,
ἢ ἄλλο τι τῶν αἰφύχων ἀπεργάζεται ἡ θαυμασία σου
αὕτη κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσε-
ται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἐτι με ἐξεφύβησας, τὸν Δία ἐπομοσά-
μενος. τί γὰρ ἂν δυνήσῃται ἀμυνέμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vi-
disti, & caput praegnans; maris vero naturam in feminam
divina vi transeuntem, mutataeque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum
te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo,
ubi solem platani arcent, lusciniæque & hirundines dul-
cisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permul-
cens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam
tranquillet.

Trieph. Eamus sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio
sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid
rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua perculsio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ira futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Iovem deierasti. Quam
enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

Lucian. Vol. IX.

Q

βαίης τὸν ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς Θεοὺς πάντας ἀπερρίψεν ἀπὸ τοῦ Θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρώην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γιγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσελγείαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκείνος ταχέως ἐπαμίσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἡροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιός, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodiernum, prout quisque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, imprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

πλῆγι κατέκιντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνέυωχῆσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὴ ἐφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πῶγωνα τηλικούτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἵτου, καὶ τῆς Ἰδῆς, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπομοσόμεθα, ὅς ῥ' προφήτης ἄριστος, καὶ ἱητρὸς, ὦ γαθέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρώην διολωλεκότα; καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἐτέρους μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὅς τρίαينαν ἐν ταῖν 6 χερσὶν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾶ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὃ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται;

fentiret & scuticam. Illud vero non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, Nigra viris facie & vultibus obtenebratis, & duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρῶν, πρῶην διέΦθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τῶ τῶν Θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνῃς σιωπῶντων, ὃ ἱππειος Ποσειδῶν ἐκλαυσε δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γρᾶες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ηφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχῳλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτερον Θεόν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν· ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι τὸν κακὸδούλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmo-
nei filiam, olim corrupit, & insuper adulteria committit,
taliumque, & sibi similitum liberator ac patronus est. Mar-
tem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indis-
solubilibus constrictum, omnibus Diis prae pudore tacen-
tibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum
sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipien-
tium, effusus, deslevit. Instabat autem Vulcano, ut Mar-
tem solveret; claudumque illud daemonium misericordia
senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui
saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinosissimi Iovis
administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu
infanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σφαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρῶην παρὰ σοῦ.
ὥστε ἐάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἐτι ἐπιμνησθήσο-
μαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς
θεᾶς, ἥ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει
περιάπτεται, τὴν Γιγαντολέτην θεόν. αὐ γὰρ ἔχεις τι
λεῖγων περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς
Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρειται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν
τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους,
καὶ ἑτεραλκεία τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκατα-
μάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mitta-
mus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virgi-
nis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pe-
ctori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra
hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si re-
spondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utili-
tas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averrun-
dandis apro. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut
lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχῆτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' αὖ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐθέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἶδέναι, ὡς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπῆς, καὶ ἐπέραστος Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδαιροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαισιδαίς ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασιν.

ΤΡΙΕΦ. Τοῦτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλὸν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuerunt.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσπαιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο,
καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέ-
μεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον καρατομήσειε, ταῦτό
γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας δια-
μελείσθαι τμηθείσας Νήσω ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην δὲ τέ
μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία,
πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε
στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ
δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περσέως διέκριναν, ὡς
πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἄλλ' ἔτι ἀνεμνή- 10
σθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ
Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς
αἰθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται διαμέκουσι.

1 Προσπαιρίζετο). Ἐταίρους προσέλαβεν. V.

praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero
clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese no-
minavit?

Crit. Per ignotum; qui colitur Athenis, Deum, virgo
usque ad capitis percussionem permanfit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum
terriculamentum eiusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi
enim vel decies mille virgines, membratim omnes disse-
ctas in insula, quam Cretam dixere, ambit circumfluus hu-
mor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem
ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecis-
sem? Poëtae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum
inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudica-
sent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc,
illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quae
ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque per-
petuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οὐκ ἐγίνωσκας τὴν ἐπαῶδην, καὶ τὰ ὄργανα.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπαῶδης ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἦσαν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχη;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ πόδοῦν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεῶν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νικητῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poetis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitum, manibusque ac pedibus extensam ocius praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. Per magnum regem, coelestia regna tenentem, Morte carentem omni, natum patris, inde profectum Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum. Iuppiter haec tibi sunt, solum hoc pro numine habeo:

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὅρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἔν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ἀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σύ· ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφаланτίας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἵχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἣν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

11 Ἀναφаланτίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, & quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nafonem, qui per aëra incedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φό-
βου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκός ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ
δραματοποιῦ ὀρκίᾳς πειρημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἑρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' αἶθρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις, εἴτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανήγητον,
ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκασμίαν ταύτην ἀπῆλασε,
λόγῳ μόνῳ ρηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος
ἐπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάμυσεν,
ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὐς
σύ σέβη θοὺς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἄν-

11 Φῶς) Θιός. V.

13 Ὁ βραδύγλωσσος) Μωῦς. V.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incessit;
Trieph. Legistine unquam Aristophanis Comici ποῦμα-
τια, quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

*Chaos olim & nox erebusque fuit nigrum, tum Tartarus
ingens:*

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisa, incomprehensa,
quae solvit tenebras, squalorem numine abegit. Verbo tantum
a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram
aquis impositam condensavit, coelum expandit, stellas for-
mavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Dis
venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

θρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἡν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινηνησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν,
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ' Ὅμηρος ὁ αἰοίδιμος ποιητὴς εἶρηκε,

Μοῖραν δ' οὗ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνθρώπων.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεῖη Φύγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἐπιδόξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent; produxit. Iamque observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, qua praefinitur die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poeta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,

Qui Iove natus erat, patri carissimus idem:

Ἄλλὰ ἱ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἦρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθυμάρθαι, καὶ τὰς ἐν
τούτῳ μεταβολάς·

— ἔνθα δ' ἔπειτα

Πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι

Γιγνομένων νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἰόλον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,

Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἴσα Φίλῃν ἐς πατρίδ'
ἰκέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

— θακάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 'Ε) Αὐτῆς. V. 7 Γιγνομένης) Ἀνθρώπου. V. 13 Τῇ υἱί)
Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse
constitutas atque ordinatas, idem docet:

— *Hinc ordine cuncta*

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti nevere, utero cum prodit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a
fato constitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque

In patriam iuvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constet. Io-
vem ipsum non velle a gnato

— *diram defendere mortem,*

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo.

Παῖδα Φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδὲν προσθεῖναι περὶ
τῶν Μοιρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγό-
νεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμυθήης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, 15
διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὡς
τόδε μὲν τι πράξαντι, τοιῷδὲ τέλει συγκυῖσθαι τοῖον δὲ
ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,
Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
᾽Ωλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέκεν οἴκαδ' ἵκωμαι,
᾽Ωλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν,
Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχῆνορος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli

Ad Troiam periturus erat.

Quæ cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non
voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in
coelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poëta du-
plex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud
quidem facientem certus rerum exirus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille,
qui de se dicit:

Bina Theis mihi fata tulit, mortemque bisformem:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἶδ' αἶψ' ὅλον, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
 Πολλάκι γάρ οἱ εἶπε γέρον ἀγαθὸς Πολυίδης,
 Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ Φθισθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

16 Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφόκηρυτος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοὶ τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἴρηκεν ὥς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθέμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου; τούτο καὶ γὰρ πολλάκις προῦμαντεύσαμην· εἴαν κτάνης τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δὲ γε μὴ τοῦτο πράξης, βίωσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτῳ κηχήν.
 οὐχ ὅρας ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλοξα, καὶ μηδέπω ἠδραιωμένα; ὥστ' εἴδῃσιν ἅπαντα,

Qui fati gnarus, naves classemque petebat.

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria petiturum, aut inter Achivum

Nigras Troianq casurum vulhere naves.

Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambiguum potius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Iovis etiam, si vis, orationem adiiciam. Nomen Aegistho dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Agamemnoni struendis, ut diu viveret, esse in fati? sin ista facere aggredieretur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum & ego varicinator saepe sum, si occideris alium, ab ipsa Nemese mortem exspecta: si hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poëtae fingunt, quam ambigua, nullisque subnixa fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφονται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλά 17
μοι τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῶν Σμυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ
ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γὰρ Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλοὺς γὰρ γραφέας Φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς
ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἶπης Φλαῦρον Θεοῦ
δεξιῷ, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ
ζῆν χρήξεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξήπλω-
σε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν,
ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ
τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ
οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, ἢ Φλαῦρον ἀνδρὶς, δύσφημον, λυ-
κατόν. διαφέρει γὰρ Φλαῦρον καὶ παρὶν. V.
Φαῦλον. Φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ
μικρὸν κακόν, Φαῦλον δὲ τὸ μέγα. 11 Δέρριν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, si fapis, omitte, ut te etiam in coelestibus
bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discefferamus. Sed il-
lud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse
inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem de-
scribant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas
petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi auscul-
ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem
explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit,
& stellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante
adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam
describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαβε τούτων πρᾶ-
ξις ἀπόβλητος· πόσῳ μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα
θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστου πρᾶ-
ξιν, καὶ ἔννοϊαν; οἱ γὰρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ
φρονούσιν ἐγένοντο.

- 18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς
Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφθηνα.
ὥστε τούτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι πα-
θεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἐτε-
ρεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοὶ,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπης.
ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκείνο ἀκουσμάτιον ἄεισον,
ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλουωθῶ, καὶ
οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνειον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδήσω) Ἀπαγορεύσω. ἀπα-
λύγωμαι. V.

exstruēta, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima
eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non
multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium &
actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui
rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex
homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide
homo iam factus sim. Hunc igitur Deum iuriurando adii-
cio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, ca-
ve committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agendum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut
& ego palleſcam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut
quondam Niobe, enecari penitus: sed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἔκπληξιν κατ' ἀν-
θρῶπον λειμῶνα ἐκτραγωδήσω.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ
λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καβεδοῦμαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰδῶν.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ ¹⁹
χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπλου ἐς τὸ οὐς
ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ
δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφά-
ροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που
γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν
παλιτικόν, παιδόθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἶρη-
κας· εἴτα τί;

¹⁰ Παπτήνας) Σκοπίας. V.

*mela olim, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstu-
pescendam consternationem tristi vocola referam.*

Crit. Ira me filius, qui ex Patre est, amet, ut istuc
non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute.
Ego vero hic confidebo,

Cantare, expectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus,
prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in
aures aliter alteri infusurrabant, adeo quidem ut labia hae-
rerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque
incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime
cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim.
Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque
compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatore illum.
Sed quid inde?

Lucian. Vol. IX.

R

- ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦκον ἐς τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς αὐτόν. 20 Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοῦνομα Χαρίκενος, σσημμένον γερόντιον, ῥέγchon τῇ ρινὶ, ὑπέβητε μύχιον, ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου· εἴτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχυμένον· οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλεπασμούς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, καὶ τὰ τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰραμάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατεφλυάρει ἐτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτόν δὲ ἤδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο. 21 Ἄλλος δὲ τοῦνομα Χλευόχαρμος, τριβάνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοί τις κακοῖμον, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
- 15 Κακοῖμον) Κατὰ τὰ εἰμάρτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni, & aye matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio autem aliquis Charicenus nomine, putridus seniculus, inter ingentes ronchos, tussimque imis ductam pulmonibus, enixe screat. Erat vero spurum ipsa morte lividius. Tum exili voce ita infit: *Hic, quemadmodum ante dicebam, Peraequatorum indulgebit omiffa, debitaque reddet creditoribus, privatasque impensas aeque ac publicas solvet. Recipiet etiam vanos futuri coquiescentes, non aestimans illos ex arte. Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audientibus rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, exalcoatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul concrepans ira interlocutus est: Osendit mihi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum*

Θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῦς γράμμασι, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου, οὐ καλῶς ἀποβήσονται, ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῶν' ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσεται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 12 δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἢ εἴπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν Τελμυσέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσταγωγῇσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσονται 15 ἦ δ' ὅς.) Ἐφ' ἑκείνου. V.

in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua solutionem somniasisti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba rupo, somniorumque indormiisse populo, cum tantum contractissimis hisce noctibus somniasitis. Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut praefocari illos prae nimio risu metus esset, imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Malene omnia olfeci, inquam, ut ex comoedia loquar, neque secundum Aristandrum Telmessium, Ephesiumque Artemidorum, probe investigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia: si enim potis es, ut fileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque iam iam eventura. Cave enim somnia illa putes: verissima sunt,

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατε-
γνωκὺς, ἥρπυρίασσα, καὶ σκυθραπάζων ἐπορευόμην,
πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ ὄριμν καὶ
Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπους, ἐσπά-
ρασσε, ρήττην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυ-
τόμενος παρὰ τοῦ πεπαλακωμένου ἐκείνου δαιμονίου.

- 23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν
κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ
ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφα-
σκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθῆναι. καὶ δὴ
διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδοὺς.
ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσό-
ροφον οἶκον ἀνῆλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μελεάου Φη-
σί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπίαζον, ὅσα ὁ θεσιώτης ἐκείνος

1 Μεσορί) Αὐγουστόν. V.

5 Λοπιδε) Ἐνδύματος. V.

6 Ῥήττην) Ῥήτται, συνθήκαι,

λόγος, νόμος, ὁμολογία, ψήφι-
σματα, συγγράμματα. V.

15 Ὁ θεσιώτης) Πρωτοσίλαος. V.

& intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cra-
tone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui,
vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem incre-
pans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum
intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemo-
nio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, in-
ductus instigatusque. Sermone autem longius producto, per-
suadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatores homines
accederem, & in infaustum, quod aiunt, diem inciderem:
dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum.
Transimus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea, mul-
tisque per orbem superatis scalis, in aurea tecta ascendi-
mus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus.
Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:

πενήσιος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκυφότες, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γήθησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς εἴ τινα λυχρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. Ἐφαίνοντο γὰρ αὐτοὶ ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποιητικοὶ ἐπὶ θεάτρῳ, τὰς κεφαλὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἤροντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς; χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ. Ὀλίγοι γε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ Κριτίας δὲ τούνομα, πόλις δὲ μοι εὖθεν, ὅθεν καὶ ὑμῶν. Ὡς δ' 24 ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαιρήσονται, οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν. Οὐχ οὕτω δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, sed homines vultibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviāque procedere: dicebant enim, numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui manifesto pessima quaeque optarent, atque, ut in theatri solent furiae, luctuosis rebus gauderent. Tum vero capita invicem conferentes in aures quaedam insusurrant, ac denique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes? Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo minime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium, quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem, quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt, Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque, gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt; clades enim perniciosaeque civitas paratur. Tunc ego ex ipsorum sententia,

γνώμην Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ
 ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε νανοῦκα-
 τε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ
 σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνή-
 σει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ
 Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμα-
 Φροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε; εἰ ραγ-
 δαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νιφετὸν πολὺν ἐπι-
 στρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ
 κατὰξουσιν, λομήϊον καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ
 κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βροττο-
 25 ποῖον δοχεῖον ἀνεμυστώθῃ; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρρω-
 κότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλ-
 λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίας δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν
 πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναν-
 τίων γενήσονται. ταῦτα ἐκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

*Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublatis, tanquam
 de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim
 perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol pa-
 tietur, Luna ad perpendicularum ipsi subiecta? num Mars ex qua-
 drante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur
 Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edola-
 bunt nobis Hermaφροditicos, quibus vos delectamini? Numquid
 impetuosos imbres demittens super? an copiosa nive terram con-
 fectnent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestem ac fa-
 nem immittens? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque
 conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta,
 de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum fa-
 cies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem inva-
 dant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehe-
 menter commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens,*

καόμενος οἰδηθεὺς, διάτορον ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχης, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρίχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, αὐτὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθείας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραυδίων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἰ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, 26 αἱ κεκαρμέναι τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τε τεχασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄστροι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνωδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentissime exclamavi: Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, crista nitentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut conscenso aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia & praestigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maiora vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi confectari solent naenias.

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia somniamus.

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντέειπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρεισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἠδεσθε, μηδὲν οἰόμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε ἐάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας Φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλευμάτα, καὶ μαντεύματα, μή που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Τριερh. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino risu subridentes, Extra tamen lectulum, inquit, nobis obveniunt. Tum ego, Sine vera, inquam, ista, o sublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis indutis, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, nugabimini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae sunt averfemini, magis autem delectemini, idque cum nullum ex tam detestibili facinore bonum consequamini. Omittite igitur absurda illa emotae mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, salacesque vestros sermones ad ipsum referis auctorem, in malam

λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἓνα 27
 θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βού-
 λει, καὶ τὰ γε προστιβῶ σοι, ἃ τινά με καὶ ὡς στήλην
 ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις αὖ ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθοῦ-
 μενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τοὺς
 ὕβλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσ-
 περ κυσφορῶ ἑδύχθην γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς
 ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ Φάρμακον ληθεδανὸν
 ἐμπιὼν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουρούσα ἐν ἐμοὶ,
 μέγα κακὸν ἐργάσεται. ὥστε ἔασον τούτους, τὴν εὐχὴν
 ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ὥδην ἐς
 τέλος ἐπιβίῃς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
 ἐστίν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβας, σπουδῇ δὲ ἤκει καὶ
 κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

*τεπ vos proiciat. Hic vero uno omnes animo multis me
 obiurgare; & si vis, iam ea adiiciam, quae quasi co-
 lumnas elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allo-
 cutio iam saxea membra resolvit, hominique me restituit.*

*Τριεφ. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius.
 Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam ute-
 rum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane
 morsus sum. Atque nisi sumpta procurandae oblivioni me-
 dicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens,
 metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omit-
 te, precationemque a patre incipiens, multisque refertum
 nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc?
 Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatissime gressi-
 bus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?*

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαι, μή τι παραδράμης γε ποσὶ, μηδὲ
παρέλθης, ἀλλ' ἐλθὲ χαίρων, εἴ γε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδὴ; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολύ.
μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν Ὀφρῦς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν.
Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστν.

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,

Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29. ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκείνο, ὡς

Ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμαλῆϊ τῶν ἀγαθῶν,

Ἀλλ' αὖξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν.
εὐσχέрайνον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις κατα-
λιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. αἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν.

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereasve:

Accede, salve, si quid apportas novi.

Cleol. Vos vero salvete ambo, nobile amicorum par.

*Trieph. Quaenam est ista tua festinatio? multum enim
anhelas. Ecquid forte novi factum est?*

Cleol. Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs inclita:

Arabumque tellus tota mox cado

Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc est illud,

Nunquam bonos pioſque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisſque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Ange-
bar enim, quid, cum moriendum esset, liberis meis testa-
mento relinquerem. (Nosti enim mendicitatem meam, ut

ὡς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ
αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ
ἔστος ἡμᾶς ἐν καταπτοήσει.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς
τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον
δουλωμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμῶ
ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ'
οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνα-
στον ἐΦευράντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρα-
νὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιω-
θέντες τοιαύτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι· τοὺς δὲ λοι-
ποὺς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν,
τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἰππακλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος αὐτοῖς μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc satis est liberis, vita Imperato-
ris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ul-
la ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant
Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Persarum gnatos serviū pondere preffos,
excursiones Scytharum repressas, utinam omnino praeci-
sas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis
inventum, adorantes, manibus in coelum sublatis eidem
gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti
essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nu-
gari sinamus, fatisque habeamus illud de iis dicere, quod
est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΤΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

Ι ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΤΣ ἔτυχον χθές, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ραστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προτειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥτερ εἰώθει πρὸς τὴν ὅψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεύσεως εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

C H A R I D E M U S

SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. **F**ORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιῇ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τε-
 θυκότος Ἑρμῆ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν
 Διασίοις. Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενησθαι 2
 ἀστεῖα, καὶ χαρίεντά, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια
 εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰ-
 πεῖν ὑπὸ τε γῆρας ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ
 οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' αὖ ῥαδίως εἰ-
 πεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις
 παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε
 αὐδ' ἐμοὶ ῥαδίον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ
 γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, θορύβῳ πολλοῦ γινο-
 μένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλ-
 λως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνησθαι λόγους ἐν
 συμποσίῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ
 καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἄλλὰ σὴν χά-

raeco, apud Androcle[m] Epicharis filium, qui rem sacram
 fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo
 Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa ur-
 bane facta esse & venuste, tum *illud*, quod pulchritudinis
 laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum
 senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu ser-
 monibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui &
 ipse dixisses laudationem, & toto convivio animum aliis
 attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi faci-
 le est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat
 omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter at-
 que a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, me-
 minisse sermonum in convivio habitorum: scis enim, quam
 obliviosos *ea res* faciat illos etiam, qui praestantissima me-
 moria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν αἴος τε αὖ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιῆσαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

- 3 ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἰ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοῖης, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανῇ καταβοῖο τὴν χάριν.

ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλείους ἐκ τινὸς ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποικημένον αὐτῷ νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

- ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροι. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἀπροις ἰστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiffurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, insomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre; invitatum praesertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

πιστῶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθει· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδούς, μεῖράκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προσημiasάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἐταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὅφ' ἥς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκὴ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ γασθε, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὅποτε Φίλος τις ὢν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni praeter ceteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniæ filius, & Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones provedi estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto sermone enarrato poteramus discere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeun-

5 βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὅτιοῦν. Ἦν δὲ
 ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός.
 καθήμενου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τοῦ θείου, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις
 περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκατε-
 πληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγορή-
 σαντες, κάθηντο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μεираκίου.
 ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ
 ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι
 ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ
 τῶν καλλίστων, ᾧ μόνῳ τούτων οἰόμεθα πρόχειν, καὶ
 δὴ ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῶν,
 οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν
 ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυ-
 φῇ) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως,
 ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Andro-
 clem patrum affideret, multus de illo sermo inter in-
 doctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma
 ipsius supra modum percussos. Igitur obliiti fere reliquorum
 omnium affidebant laudes illius enarrantes: quorum nos
iudicium atque amorem pulchri cum probaremus laudare-
 musque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis re-
 bus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo il-
 lis nos praeferre putaremus, dicere de pulchritudine ipsi
 quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim
 laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit,
 cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordi-
 ne, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre;
 verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅς' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ 6
 ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως τὸν λόγον ἐποιεῖ-
 το, Ὡς ἔστι δεινόν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης
 ἡμέρας, ὥς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ
 δὴ τοῦ κάλλους οὐδένᾳ ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω
 καθεδόμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδαικότες, μὴ λάθωμεν
 ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρό-
 νον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσατο πρεπόντως
 τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ
 τοῦ καλλίστου σιγῇ τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λό-
 γοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα
 παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἐκά-
 στοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ λέγειν μὲν ὥς
 χρή περὶ τούτου διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπί-
 στασθαι περὶ αὐτοῦ, ὥς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου
 πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπε-
 θύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἡξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ

to proposito memoria subiiceret. Atque primas sibi dicen-
 di partes sumens Philo, sic verba fecit: *Quam indignum est,*
si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pul-
chris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus
rationem, sed ita silentio defideamus, quasi vereamur, ne forte
imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus.
Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tan-
to circa res nihili studio, de eo, quod omnium rerum pulcherri-
um est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est,
pulchrius fervetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo fine
eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere
quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa
autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor expo-
nere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt:
digni autem illa habitii sunt omnino pauci. Quicumque autem mi-

ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων
 ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώ-
 πων τὰ εἰκότα τιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν θεῶν
 ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Δίος, καὶ
 Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἔνεκα, ταύ-
 της λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους
 χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν, καὶ τοῖς Διόσ-
 κούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
 7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεζητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀν-
 θρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν,
 πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασι κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τού-
 του χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυ-
 μήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ
 πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι
 συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον
 εἶναι, εἰς Γάργαραν καταπτάντα τῆς Ἰδης, ἀναγα-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, ho-
 nore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argu-
 mentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex He-
 roibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & He-
 lena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse conse-
 cutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam
 mutasse, tum fratribus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius
 in coelum ascensum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam
 qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est in-
 venire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius
 gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes
 Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non
 posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum ama-
 sium venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γῆν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσθαι τὸν ἅπαντα
 ἔμελλε χρόνον. τῷσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποιήται
 τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἤξιασε τῶν οὐρανίων
 ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύ-
 χροι γινόμενος, συὴν ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο
 μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδα, τοῦτο δ' ἐν
 εἵδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκασθεῖς δ' Ἀμ-
 Φιτρώωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι
 λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπιθύμει
 συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον 8
 ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀν-
 θρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν
 τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ
 τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτι-
 κός, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καί-
 τοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾷν αὐτῷ, ὅμως δ'
 αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μῆδεν πα-

gatum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tem-
 pore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non
 tantum ut coelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse
 quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versa-
 tus, nunc in cyncum versus cum Leda luserit, nunc tauri spe-
 cie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis summa forma Hercu-
 lem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis com-
 menta, ut, quibuscum cuperet, una esset machinantis. Qua in re
 illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens
 inter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pul-
 chros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo
 turbidus a communi Graecorum poëta, & audax terribisque in-
 ducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim ex-
 probrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut sa-

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Διὶ τοὺς
 δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἦττον κατέ-
 στησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπᾶσθαι αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ
 θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι κα-
 λοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ τοῖς πᾶσι
 ἐπιεικῆς, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ
 Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδι-
 κοῖς ἀπῆδῃς, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τού-
 του καλλίστου, καὶ οἷου τὸν ὀρῶντα προσαγαγέσθαι
 9 τοσοῦτον αἰδῶς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ
 οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ'
 ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ὥα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα
 κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι
 ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὐ-
 ροὶ θεοὺς ταυτὰ πεπονηότας δῇ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ
 τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

*his haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram
 consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes
 terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum &
 mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, &
 mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa
 Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, for-
 mam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspici-
 entem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini!
 Neque vero solus ita Iuppiter pulchritudine captus est, reliquo-
 rum autem Deorum nullus, ut potius ista criminoſe in Iovem,
 quam pro pulchritudine, dista videri possint. Sed si quis curate
 rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invene-
 rit, Neptunum verbi causa Pelopis forma visum, Hyacinthi
 Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi succu-*

αἰσχύνονται Φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δέῳ συγγενομένην καλῶ διηγέισθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη πραστὰτις οὖσα, οὐχ ἑτέρ' ἀμφοισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηναῶ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ Θήρας· ὡς δ' αὐτως Ἀθηναῖ κακείνη παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἡρ' Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν Ἐσπερέει· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσούτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἐρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ραδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν· ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντα τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντα, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

huisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque prae buisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium suscepit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praestitit quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subdullis rationibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accepto enim pomo, lectoque illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμίᾱς δὲ τολμώσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἄρ' αἰσχροτέρα τῆς ἑτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσai τὴν δίκην αὐτῶ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστὶν ἀπαφίνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ Φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὅδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ σο-

II Φίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκώλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουληθεῖη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι Ἀφροδίτη τε τιμήσται ἂν τοῦ παν-

quaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fontes multi, & sapientes prudentesque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia, & sapientia, & forisudine maiorem esse pulchritudinem. Tantiā porro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poetae persuaserint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Iucundius ergo audiat Iuno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nolit Tritogenia potius, quam Caesia vocari, Venus autem quavisvis aestimat appellari aurea:

τοὺς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
 Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
 ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριον ἐστὶν ἀψευδές,
 τοῦ κρείττονος εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηναῖ
 μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχων ἐπιψηφίζει.
 ἀμφοτέρων γὰρ προίστατο τούτων. Ἦρα δ' ἀπάσης
 ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
 ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τείνουν οὕτω
 μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περι-
 σπούδαστον τοῖς θεοῖς πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ
 καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λό-
 γῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
 μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιβὰς τοῦτο τῇ
 τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
 μακρολογεῖν ἡκίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐκείνον δ' εὐθὺς Ἀρίστιππος ἤπτετο τῶν λόγων,
 πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non
 illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium
 sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantio-
 rem. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiore esse
 decernit, cuius utriusque rei praefes est: Iuno autem imperio omni
 & potestati praeferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Io-
 vem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est,
 de quo tantò studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non
 ipsos quoque, Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quid-
 quid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pul-
 chritudine: qui illud in fine adiecit, se plura hisce dictu-
 rum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam
 orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, multum
 incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, di-

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
 14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ παλλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
 τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ἄρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐ-
 τοῖς μὲν δοκοῦσι δοῦσαν προσάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
 λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
 σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διη-
 γούμενοι τὰ οὐκ ὄντα ἑτέροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
 καίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλι-
 πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὓς
 νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
 γοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περὶπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων οἴο-
 μενος εἶναι πάντα, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
 λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑποθέσιν ποιήσομαι τῶν λόγων,
 καὶ ἦν πᾶς ὁστίσῃ ἀνὴρ Φαίῃ κάλλιστ' ἀνὴρ ἔχειν ἀκού-
 15 εἰν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus. Ita vero exorsus est: *Mul-
 ti sepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicen-
 di materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem
 conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil pro-
 futura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [ea-
 dem cum dicant] inter se contendunt; partim, quæ nusquam
 sunt, ea enarrans; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam
 dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuisse
 ratus, & alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusa-
 tas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-
 cidere; eandem utilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendæ
 materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere
 dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque*

ἐπιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἐνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τούτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις κἀκεῖνός τε διηβῆ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος εἶσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιθαῖνώς ὑπὸ τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν εὐκείστατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξίουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετσχικῶς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ περ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

*ne verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, summi-
barissimum decus est, adeo ut, quibus ea adfit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero abfit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post*

γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὲ σε-
 μνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστίν, ὥστε ἴν' ὅσα
 16 θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παραλείπω. Ἄλλ' οὐκ ἐν τοῖς
 ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐθαυμά-
 σθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὐ-
 σαν ἐντός, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γινό-
 μενος ὁ Θησεὺς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ'
 οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δόξης
 οὐ τῆς τυχεύσης, ἅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης
 ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονία, εἰ ταύ-
 την αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν
 παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν
 αὐτὸν ἐκδούναί μῃπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ
 τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίβουν παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν
 αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφιδνὰν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς.

*Philonem verba sine facienda. Adeo vero augustissima & maxi-
 me divina rerum est, ut - - - (praetermitto enim, quantum &
 quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus tem-
 poribus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admi-
 rationi fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, nego-
 tii alicuius causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspe-
 ctum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, & gloria
 non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum
 esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contin-
 geret. Haec cum animo agitaret, nec spem haberet illius a pa-
 tre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae iustam ac-
 tatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, par-
 vi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpto
 rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-*

καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτη-
 σι, ὥστ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ
 τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως
 καὶ Πειρίθου Φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει καὶ κείνον ἐν Ἄδου
 γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ
 πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας
 ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύ-
 την πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταβήσκειν τὴν χάριν,
 περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι. Ἐπανελθοῦ- 17
 σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπειδὴ
 καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ
 εὖ γεγονυῖας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
 γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
 ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες
 ὡς φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ
 δίδαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομέ-
 νῳ πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὄρκον τουτονὶ ψήφω

*hic oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxiliī no-
 mine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum
 posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille co-
 geretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Ce-
 reris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab
 eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab
 illo gratiam initurus, ut vitæ pro illo periculum subiret. Rever-
 sam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum iam ma-
 tura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres,
 quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenien-
 tes hanc sibi expetebant, contemtiis tanquam deterioribus reliquis
 omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes,
 ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, com-
 muni suffragio iusiurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore*

κοινῇ, ἥ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιώθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ Φαύλοισι μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
 18 ναι, προείλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὕμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἱ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permissuros, si quis iniuriam vellet facere; cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia fecellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post his inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & formis victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam exspectatio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, licetque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,

κῆν τὴν αὐτῶν, οἷδ' Ἑλλήνες ταύτην αὐτοὺς εἰσάσαντες
 ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας
 δυσχερῶν, οἳ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν
 ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμου, περὶ
 ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σα-
 φῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέ-
 τρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάτ-
 τω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γε-
 νέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί
 λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω
 καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς
 γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων
 ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὐ τί γένοιτ' ἂν
 ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων
 ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ
 ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμῶς τὸ πα-
 ράπαν ὠαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ
 μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλους

*Græcis vero hac illis permiffa, difficultatibus bellī atque expedi-
 tionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam fe bellī
 caufam, pro qua morerentur, habituros iuftiorem: ipſique Dii
 ſuos filios, quos aperte ſcirent in illo bello perituros, non potius
 prohibuere, ſed induxerunt, non minori ipſis gloriæ futurum ar-
 bitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii
 effent. Et quid dico filios ſuos? Ipſi inter ſe maius & terribilius
 iniere bellum eo, quod adverſus gigantes ab illis geſtum eſt. Ete-
 nim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra ſe invicem: quo
 ecquod maius eſſe poteſt documentum, quantum humanis rebus
 omnibus præſtet immortalium Deorum iudiciis pulchritudo? Quan-
 do enim de aliarum in univerſum rerum nulla nunquam omnino
 diſſeſſe illos conſtat, pro pulchritudine autem non filios tan-
 tum ſuos dedidiſſe, ſed iam contra ſe invicem pugnaſſe, quidam*

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τραυέστες, πῶς
 οὐχ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;
 19 Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλλους λό-
 γων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἑτερον βούλομαι
 μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἐλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν ταῦ
 κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος
 Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
 ἀλόντας, μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέφηεν ἀποθνήσκειν,
 ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὥς γὰρ
 ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ
 οὐ πολλῶ τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας
 αὐτῆς ἀλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν
 γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ'
 ἀξίων αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκιδιδόναί
 πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώ-
 πων Φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπι-
 θυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἣν ᾤετο ραδίως, ὅπερ ἐβούλε-

etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia
 eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista sem-
 per morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonst-
 randam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad
 Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, hu-
 ius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac dis-
 clusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puel-
 la, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinque-
 re, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet,
 ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam
 secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae
 causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commen-
 tum comminiscitur ipsa cupiditate iniustius, quod putabat facile

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἷόν τε μάλιστα
 ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρ-
 καδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο
 πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελ-
 θόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτίβεις, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφα-
 λῆς ἠττηθέντας. καὶ ἡξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαί-
 νειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμε-
 λῶεν τῆς ἵππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως αἰψα-
 μένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ
 ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνήσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταβεῖναι
 τι τῶν βεβουλευμένων, μεираκιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες,
 τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον
 ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικὼς μὴ τοῦ τεθνάναι
 περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαί-
 δεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνον τῆς πονηρίας μισή-
 σαντες ταυτησὶ, τοὺς τε τεθνεῶντας ἅμα, καὶ τὴν κόρην
 ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηνται τοιού-
 του· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι·

*sibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte
 potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant
 in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praeteran-
 tibz proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: po-
 stulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occu-
 pati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna
 adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & vir-
 gine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare
 consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius
 alium morte praevenerunt, quasi metuentes, ne morte pro puella
 exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii
 autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virgi-
 nem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod
 forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,*

κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλισι τέχνης πεπονημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστῆρ
 20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπέκτονάς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χοῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδαται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 EPM. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

XAP. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potitus est, interfecto in metis victorie socero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expeuita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae premium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

μονεύοντα. ῥᾶον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἐτέροις εἰρη-
μένων, ἢ τῶν αὐτῶ.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦ-
μεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ ὅη τοσοῦτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκεί-
νων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἢν τούτων
ἀποστερήσης, καὶ κείνα μάτην ἔσῃ πεπονηκώς. ἀλλὰ,
πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέσθης ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν
δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν
ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη,
ἴδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποίησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προσιμίων
ἂν ἐδεόμην συγχῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἔρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κε-
χρημένον ὡς προσιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Har. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, sci-
to, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mer-
curium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mi-
hi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es oratio-
nis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc
in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de
pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis:
quando autem post plures, qui ante me dixerant, oraturus ve-
nio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis
usum, ipsam statim meam orationem adiungere: cum praesertim

τ' οὐδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἄρ' οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιούσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἑτέρα μὲν οὖν ἥρκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. τούτῳ δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δοῖαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, ἀεὶ τῶν φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
 23 ραλιπὼν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἐτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκοῦσιν, ἢν μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζωσιν

non alias habitae sint illae orationes, sed hic, & eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam summam, quae unusquisque vestrum singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturae sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum unumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felici prato semper his, qui iam conspiciuntur, decerpentes allicientibus. Ego vero diligens ex omnibus, quaecunque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omiffa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quaecunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
 ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
 σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ Φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες ἀλίσκόμεθα, ὑπεραγαπῶμεν τε, οὐδ'
 ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύον-
 τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκό-
 τι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
 εἰδείη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μὴδ'
 ὁτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
 ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν·
 κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ'
 εἴαν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, εἴαν θ' Ὑάκινθον τὸν καλόν, ἢ τὸν Λα-
 κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
 ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάβωμεν τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
 ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

*idiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti co-
 gant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pul-
 chris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum
 conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatiga-
 mur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, ser-
 viendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felici homini,
 quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniun-
 genti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum
 indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecui; pul-
 chritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum
 Aglaidae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hy-
 acinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vinca-
 mus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuimus,
 ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita
 dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur,*

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστὶ καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἡμέληται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὲν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτά λέγω; ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὦν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν ἀναγκαῶς, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλειω οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρεῖας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσον τοὺς εἰσπυρνομένους ἐκπλήττειν καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκευάσε, καὶ καλλίστους, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἤμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφικνόμενος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνὸς που ταῖδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
αὐτός θ' ὁ τοῦ μεираκίου πατὴρ οὐκ ἄλλου τοῦ χάριν
μιλτοπαρήους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἑλ-

exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate quadam venimus, in his nihil studii intermitimus, quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam ut ingredientes admiratione percelleret: atque ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisistrato diceret Nestoris filio,

*Talis num fuerit Iovis aula introrsus Olympi?
Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia causa splendentes mirio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-*

λοιπὴν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὀρώοντας ἐκπλήττειν
 ἔχη. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται
 τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὀρώσας, καὶ
 τούτου τυγχάνειν τοῦ παντός τιθεμένης. Τοσοῦτον δὲ 26
 τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε
 τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεχόν-
 των, πολλὰ τις ἂν εὖροι τιμώμενα μᾶλλον τῶν δὲ
 ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων βέλτιόν ἐστιν εὐρεῖν
 οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον
 οὐδέν. μάκρους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς,
 ὡς οὐδὲν ὅκ, εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
 λων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
 τουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγ-
 μένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας κα-
 λῶμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θαιμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους
 ὀνομάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

iam, duxis, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes
 prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudi-
 nem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum
 vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] vide-
 tur, ut multa observare liceat, iis, quae vel iustitiam, vel sapien-
 tiam, vel fortitudinem fidei adiunctiam habent, honoratiora: his
 vero, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil
 est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil
 contemtius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus:
 quasi nihil sit, si quis aliquam ceterarum praerogativarum ha-
 beat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in popu-
 lari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,
 demagogos illos, hos adulatores vocamus: solos, qui sub hac
 Pulchrit & Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque & ho-
 nestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοῖσιν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλ-
 λος ἐστίν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν,
 κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνηθῆναι,
 πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον
 ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἔκοντ' ἐπροιέμεθα, μὴδ'
 αὐτὸ τοῦτο αἰσθῆσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα;
 28 Τοσοῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποίησάμην, πολλὰ
 τῶν ἐόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελὼν, ἐπειδὴ
 τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἐώρων.

ERM. Εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε
 τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον
 ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchrorum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte votorum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere? Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio frui sitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

N E P Ω N

H ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΗΗΣΙΟΣ.

MENEKRATOTES KAI MOTESΩNIOT.

MEN. **Η** ΟΡΥΧΗ τοῦ Ἴσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, ἔ
διὰ χειρὸς, ὥς Φασι, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νῦν εἴ-
χεν Ἑλλήνα.

ΜΟΥΣ. Ἴσθι, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυ-
μῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννή-
σου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει τοῖς θαλαττουμένοις,
εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἴσθμοῦ ῥήγματι.

MEN. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς
ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ
δὴ καὶ κείναις ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἣν τὰ ἐπιθαλάτ-
τια εὖ πράττη. ταῦτα δὴ διέξελε, Μουσώνιε, βουλο-

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENEKRATIS ET MUSONII.

MEN. **Α**Τ Isthmum certe perfodere, Musoni, quod prae
manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo
etiam iudicio fuit.

MUS. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuisse
Neronem. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Ma-
leam navigantibus compendificiebat, perrumpendo vigin-
ti stadiorum Isthmo.

MEN. Hoc vero & commerciis utile fuisset, & maritimis
urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fru-
ctus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec

μένους ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι σπουδάσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιγμένοις εἰς ἀηδῆς οὕτως
 2 Σροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν εἰς Ἀχαιῶν ᾠδαὶ ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἤδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκείνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἀποβεν αὐτῷ βεβουλευμένων ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaferat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam *professorum* cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ ταῖς Σκύ-
 θαις· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἰσως ἐνενόησε, μέ-
 γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δὲ
 ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῖναι πάντας, εἰσαίτο τὴν Ἑλλά-
 δα λαμπρῶς ἐστιαῖσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκοῦσαι τοῦ-
 το φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
 Φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ᾗσε, καὶ ᾠσμα οὐ μέγα
 Μελικέρτῃ δὲ καὶ Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσῇ
 δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
 ὄρυχὴν ᾗξε, κροτούμενός τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθικό-
 μενος τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
 μένοις παρακελευσάμενος ξυμπόνως ἄπτεσθαι τοῦ ἔρ-
 γου, ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερ-
 βιβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὴ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, τὰ
 πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera
 forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum ma-
 xima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam
 parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere &
 velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa
 quidem, tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire
 gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat
 Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Meli-
 certae & Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum por-
 rexisset praefes Graeciae, ad fossam accessit inter plausus
 atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque
 eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud ag-
 gredierentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis su-
 peratos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti sa-
 xosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα· Ἐβδόμην δὲ πού καὶ πέμπτην
 ἡμέραν προσεξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφής, ὥς δὴ τοῦ Νέρωνος
 μετεγνωκότες τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
 γεωμετροῦντας τῆς ἑκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
 οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγου-
 μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
 πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω ἐπιχυβέντος, καὶ ὑπο-
 βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τοῦ Ἴσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
 τατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἤρα
 5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσία ἄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
 ἔθνων κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὥς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτό-
 μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
 καὶ Ἴσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
 γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut af-
 fixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum ta-
 men certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi con-
 filio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso utriusque ma-
 ris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed
 altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *finu allabitur*, atque
 Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam
 appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
 ronem quidem a secundo Isthmo neque Thales ille sapien-
 tissimus, & consultissimus naturae, demovisset: magis enim
 secare illum iam cupiebat, quam *ipsum* publice canere. At
 Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui
 rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Grae-
 cia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
 metria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῶ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιόδου. τοῦτ' αὖτε καὶ αὐτοὶ χθές ἤκούσατε τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ Φωνὴ δὲ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, 6 καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυράνῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πῶς. οἱ δὲ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλαίνουσιν τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ αὐτῷ· χρωμάτων δὲ φιλανδραπία, καὶ μελοποιία, εὐαγῶγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδία εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musonicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum apulerunt, admirati quidam sunt, alii deridere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione & mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabiliorumque faciunt, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili sane, & bene composito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὐ καὶρὸς βαδίσαι, καὶ στήναι, καὶ μετα-
στήναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομειῶσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύ-
νην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

- 7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, Φεῦ γέλωτος, ὥς πολὺς
τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπητη-
μένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ
μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἁκρῶν διίστα-
ται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχῷ.
Φύσει δ' ἐρυβρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπραμένου
αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ
ἀποχρῶν που δῆ.

- 8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ
Μουσώνιε; τέχνη γὰρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποκαλαίοντες· ἀλλ'
ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod su-
tum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpi-
tudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtri-
liter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vah ri-
sum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti ter-
rores impendeant, si quis illum derideat. Nurat enim, su-
pra modum collecto spiritu, summis pedum divaticorum
digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae *alligati*
sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa
illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane
sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se sub-
mittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed
tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τῇ, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιος; σφόδρα γὰρ ἀνή-
κοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς
δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9
μένου, μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν,
ἐδόκει Νέρων τραγωδοὺς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν
ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδ' Ἑπειρώτης, ἄριστα
Φωνῆς ἔχων, εὐδοκίμων δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμε-
νος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στε-
φάνου ἔραν, καὶ μὴδ' ἀνῆσιν πρότερον ἢ δέκα τάλαν-
τα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίαινε τε,
καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ὑπὸ τῇ
σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βοῶντων δὲ τῶν Ἑλλήνων
ἐπὶ τῷ Ἑπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματεῖα, κελεύων

perit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si inten-
dant se artifices.

MEN. Et quid hoc, Musonius? plane enim nihil ea de re
audivi.

MUS. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed
in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne
Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Nero-
ni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certa-
men plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus,
qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset,
clarius etiam, quam solebat alias, fingeat se & coronae
amore captum, neque concessurum prius, quam decem
sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari &
furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum
tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten
Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem iu-

ὕφειναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ Φβέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

10 MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσῶνιε, μιὰρὸν αὐτῷ πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμῶν αὐτοῦ τὸ Φβέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὥς μὴδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίῳνας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histrones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotæ guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Græciæ perpetrando?

Mus. Lusus iste iuveni, interfectori suæ matris. Si vero Tragicum histriionem, exstirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum cepert, ut neque sua Apollini vox *porro* esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriæ quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρη-
σαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρί-
σθαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ᾤετο, πραΰτερα τῶν ἀληθῶν
ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; 11
ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς
κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις ἐκ πρῶρας
προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θάρρειν
τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα
ᾤχεσθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε,
ὅσω τῆς γῆς ἀπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὐγε, ὦ Θεοί.

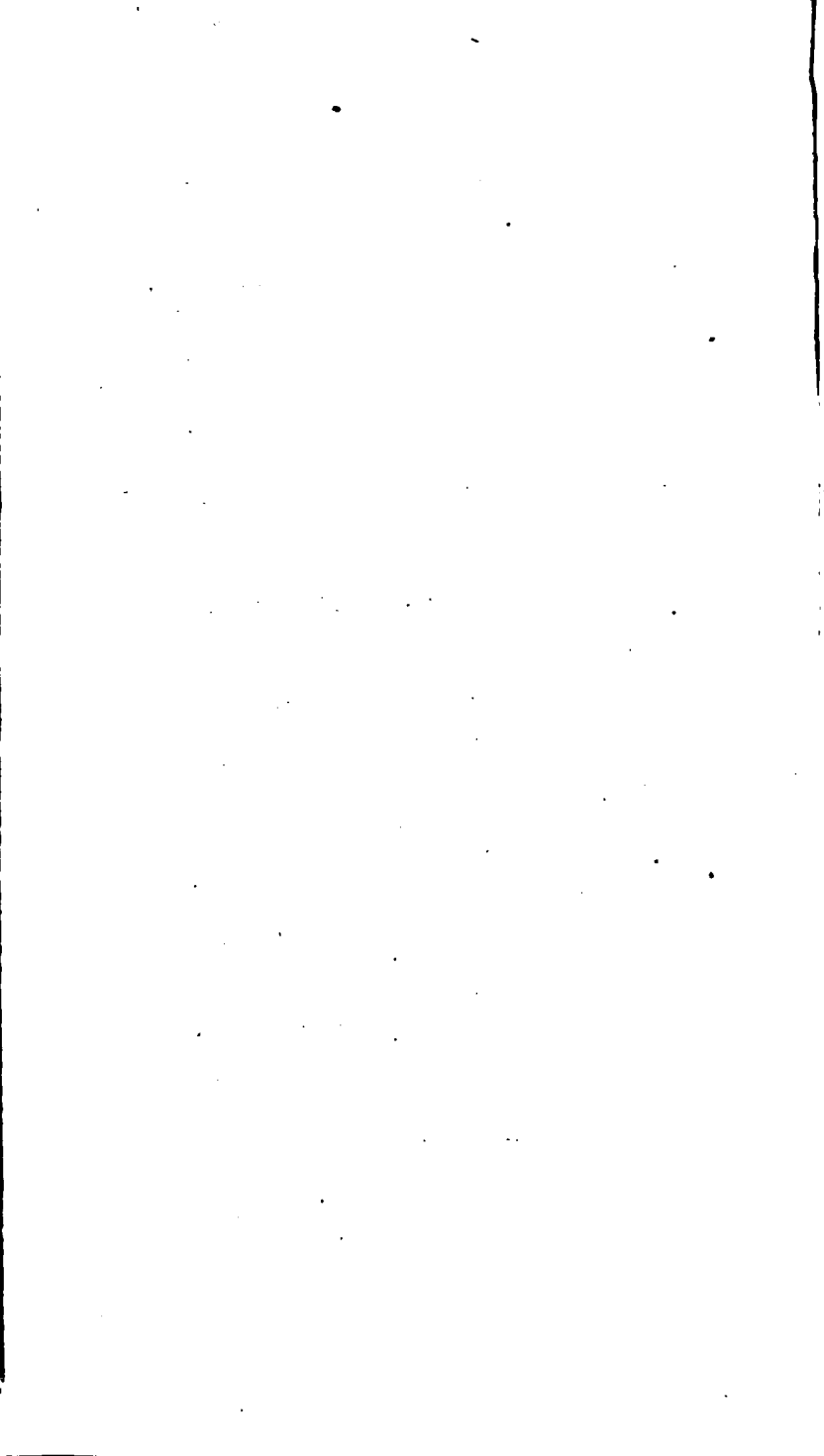
MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα ἐπὶ γὰρ τοῖς κει-
μένοις οὐ φασὶ δεῖν.

nus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum di-
cere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum
a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed
dum loquimur, quatenam navis accedit? ut illa bonum
quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus,
tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis pro-
tendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere:
clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Musoni, & disertius, quo
propius terram venit.

Mus. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere
in defunctis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 2. IEP.) Personar. nomina aderant in *l. B. 1. Fl. Ald. H. S.* Omiffa in *P. Pag. 2. l. 4. Αὐτὸν*) *Recepi ex Fl. l. V. 2. & L. Αὐτῶν Ald. P. &c. male. l. 6. Αὐτῶν*) *Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. l. 11. Ἑπτὰ*) *τῶν ἑπτὰ Coll. male. Pag. 4. l. 4. Σοὶ*) *Sic L. H. P. S. Amst. Σὺ Fl. l. Ald. V. 2. Fr. l. 6. Ἐπινεύσει*) *Sic in omnibus. Ἐπινεύσῃ Ienf. l. 9. Ἄμα*) *Et hoc omnes obsidet. ἄσαι marg. l. coniicit. Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη*) *ὑποβαλλομένην Fl. l. 16. Γάρ τι*) *Sic omnes. Pag. 7. l. 6. Ἀφείλετο*) *Male omiffum in Fl. Pag. 8. l. 2. Εὖ ποιῶν*) *Sic Fl. B. 1. & 2. Εὖποιῶν Iunctim cett. l. 14. Οἷος*) *Bene L. Fl. V. 2. S. Οἷς male Ald. l. Fr. B. 1. & 2. Pag. 9. l. 7. Παιδοτρίβας*) *Erasmus legit, adfcriptum marg. A. 1 W. Et sic H. 1. Παιδοτρίβας cett. male. Pag. 11. l. 3. Ὁ οὐ*) *Ita Fl. l. Sed δ male omifere Fr. B. 1. Ald. H. P. S. Amst. Pag. 12. l. 1. Παλίμπαιδας*) *καλλιπαίδας male Fl. l. 8. Τῶν φίλων*) *Nihil varietatis invenio.*

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. l. 3. Καρτερὸς) *καρτερῶς male Fl. l. 5. Προσιρῆσαι*) *Sic dedi ex Fl. V. 2. Ald. B. 1. S. Προσιρῆσθαι l. H. Fr. l. 8. Μονοχίτων*) *Sic V. 2. Μονοχιτιῶν cett. l. 9. Κρύος*) *Abest a Fl. l. 15. Προσπικάζειν*) *Sic omnes. Forf. προσπικάζειν. Marg. l. etiam πλησίαζειν adfcriptit. Pag. 15. l. 14. Καὶ*) *Non habet l. Habent Fl. H. P. B. 1. &c. l. 15. Μάτην*) *Leg. οὐ μάτην. l. 17. Αὐτὸς*) *αὐτός edita misere. Forfan οὗτος in V. Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare sustinui. Reitz. Pag. 16. l. 3. Κυμβάλοις*) *τυμπάνοις Graev. l. 15. Ἑορτῇ*) *εορτῇ γενέσθαι Fl. l. 16. col. 1. Βάκηλοι*) *βάκηλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? Reitz. Pag. 18. l. 11. Ἐπαχθὲς*) *Bene Fl. B. 1. & 2. P. Ἀπαχθὲς male Ald. l. H. V. 2. Fr. S. ead. Μηδὲν*) *μηδὲ male Fl. Pag. 19. l. 11. Lucian. Vol. IX.*

Ἡ, ἦ) Deest posterius ἦ in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes. *Pag.* 29. *l.* 11. Προνομήν) προνομίαν *Pell.* *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέσθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένντες *Gron.* *l.* 10. Συμπέσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξέστω &c.) Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott. *l.* 12. Καί) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττενέτωσαν) πεττενέσθωσαν *Fl.* *ead.* Ἐπὶ καρύων) Ἀν καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίφ; *Pag.* 22. *l.* 4. Οὔτε λιμὸς) Omissa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

— *Pag.* 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl.* *Ald.* *I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ *S.* *ead.* Ἡ) Ita, ut Iehsius voluit, est in *Fl.* *L.* & *Coll.* at reliquae ἦ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἦ) In edd. haec ad verba ὡς δὲ τῶν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic in *V.* fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit *Notster.* *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἶον) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 1. & 2. *H. P. S.* Οἶοί εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. comma ante h. v. habent, quod sustulit *Solan.* Sed innumera & ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25. *l.* 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl.* *I.* ac cett. *l.* 8. Γοῦν) Nihil variet. inveniri addidit *Solan.* *l.* 13. Οὐ) Omittit negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Non agnoscit *S.* *Pag.* 26. *l.* 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 2. Ἡ) Emendatio *Solani* pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit, unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Χοίρικα) σχίσση edita ridicule. *l.* 20. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam *V.* *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπιβάλλοιμεν) ἐπιβάλλοιμεν *Schol.* At vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *I.* *P.* & *Coll.* cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl.* *P.* & *L.* Ὑμῶν male *I. H. Ald.* *V.* 2. *Fr.* *B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβεσθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora *Solan.* *ead.* Ἐπιβάλλοιμεν) Ita dedit *Solan.* (pro vulgato ἐπιβάλλοιμεν) adscripsitque: sic etiam *C.* Locus est ex aliquo scriptore desumptus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ *Schol.* *l.* 10. Παρσιππεσοῦσαν) Sic & *Fl.* cum *I.* *P.* &c. *l.* 11. Ἀλλάντα) Lege ἀλλάντα. *Schol.* ἀλλαντα. *l.* 17. *col.* 1. Καὶ ἡδέος) Haec verba in edd. omissa, inserta ex *V.* *l.* 18. *col.* 2. Ἐντέρου) Restitutum ex *Cod.* Vulgarum ἔτερον ἔσκειν-ασμένον, misere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπταμένας *Fl.* *ead.* Ταύτας) Bene *P. H. Fl.* *I.* &c. Ταῦται male *S.* *l.* 11. Ὑπορρέουσης) Ex emend. *Solani.* Ἐπὶ ῥρέουσῃς edd.

hæ priores. l. 12. Οἱ) Sic iam omnes. Cum ante c. 19 οἶον
 εἶναι haberent. l. 14. Ἐκκεντοῦν) ἐκκεντοῦντα Fl. Pag. 30.
 l. 13. Εἰς ὧν) Non agnoscit Fl. l. 17. Ἄ φῃς) ἀφῃς Fl.
 Pag. 31. l. 3. Τῶν δειπνῶν) τοῦ δειπνοῦ Fl. l. 7. Ἐχουσι λέ-
 γειν) ἔχειν λέγουσιν Fl. Pag. 32. l. 1. Φθειρίζῃσιν) Nihil mut.
 edd. Φθειρίζῃσιν. Cod. Graev. l. 6. Ἐπείτοι) ἐπεὶ τί Fl. l. 8.
 Αὐτὰ) αὐτὸν Fl. l. 12. Εὖ ποιῶν) Sic iam discretim omnes.
 l. 16. Ἰσως) Ita habere omnes, adscripsit Solan. l. 18. col. r.
 Ἐποτιῶ) ποτιῶ edita. Mutavit Solan. Pag. 33. l. 8. Συν-
 ἐξέλεξαντο) συνεξέλεξαντο edd. priores male. l. 14. Συγ-
 κειαττωμέναι) Ex emend. Solani. Nam συγκεκομμέναι omni.
 antea male. Pag. 35. l. 1. Τιῶς) Bene Fl. ut Iens. voluit.
 Cett. ἡμᾶς. l. 5. Χρῆσονται) Sic Fl. Fr. P. &c. Χρήσονται l.
 l. 7. Ἀξιῶν) Edd. Ἀξιῶν Solanus. l. 23. ΤΟΙΣ) Omisit Fl.
 Pag. 36. l. 3. Μὴδ' ὅλως) Sic P. S. Μὴδ' ὅλως l. Ald. Fl. Fr.
 H. B. Pag. 38. l. 5. Ἰσοδιαίτης) Sic edd. Ἰσοδιαίτητης So-
 lan. Ἰσοδαίτης Gefn. l. 8. Τιμήσουσι) τιμήσουσι καὶ φιλήσου-
 σι Fl. Pag. 39. l. 2. Διαβαστάσαντες) Bene sic Fl. P. S.
 (B. 4.) Διαβαστάντες male l. Ald. H. &c. Pag. 40. l. 8.
 Ἐπιδείξασθε) ἐπιδείξετε Fl. l. 13. Μὴ δὲ) Ita edd. vet. Μὴ-
 δὲ recentiores. ead. Γέννητο) γέννηται Fl. Pag. 41. l. 1. Ὀπτό-
 μνοι) Bene l. P. Ὀπτόμνοισι H. male. l. 3. Ψύτται) Ψύτται
 Ald. H. Fr. P. &c. Ψύτται l. & V. 2. Ψύττα Fl. & Schol.
 l. 12. col. 2. Ψύττα) Sic edita & V. l. 14. col. 1. Γόνδης) Ita
 clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni au-
 ctor habet Ἰόνδην. Cler. Pag. 42. l. 10. Ἰσοδιαίτητας) Ex
 emend. Solani. Ἰσοδιαίτην G. Ἰσοδιαίτοι edd. omnes. l. 11.
 Συνδιαίτητην) Sic iam bene Amst. S. G. Συνδιαίτην cett.
 ead. Αὐτῶν) Sic P. H. B. 1. Fr. Αὐτὸν l. Fl. Ald. S. l. 12.
 Ὀλίγον) ὀλίγον S. l. 17. Πάντα εὐθὺς) Recte huc retulit hoc
 Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur.
 Reitz. Pag. 43. l. 4. Αὐτὸν) αὐτῶν V. 2. sola. l. 15. Λαυρότε-
 ρον) λαμπρότερον C. ut Schol. 14 Ἐταιρ. Δ. Solan. Scribe λα-
 βρότερον. Weist. Pag. 44. l. 4. Συνθοῖντο) συνθεῖντο Fl. (& S.).
 l. 6. Ἐργάσεσθαι) Sic Fl. Ἐργάσασθαι cett.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους B.
 Cod. five O. ead. Σμικρὰν) Sic edd. Μικρὰν B. l. 7. Τραυ-
 μάτων) πραγμάτων male B. l. 12. col. 1. Ἀφομοίωται) In C.
 recte, ex quo & sequentia restituta, cum in V. legeretur

male, ἡ δὲ ὁμοίᾳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz.* *ibid.* l. 14. Τετελεσμένοις) γεγεννημένοις. C. l. 18. col. 2. Κατὰ) καὶ Κανταύροι, omisso πόλεμος, edita, quibus Solanus ita adscriperat: Deest in impress. πόλεμος. Posterior huius Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine reperitur: unde & ex V. ultima in impr. manca restituiimus. *Pag.* 46. l. 4. Σχεδὸν) Deest in B. l. 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B. l. 15. Φθάνεις) φθόνοις B. *Pag.* 47. l. 1. Ἐμπαρήνησαν) Sic dedit Solanus. Ἐπαρήνησαν edd. & B. l. 5. Διηγούμενους) διηγούμενοις marg. A. 1. l. 11. Ἐχει) ἔχειν B. l. 20. col. 1. Ἔστιάσει) ἐστιώσκει male edita; & mox διηγούη, pro quo διηγού ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. l. 2. Τὴν) Omittit B. l. 5. Ἀκριβῶς) ὅς ἀκριβῶς οἶδα B. ead. Γινώσκων) Sic B. l. B. 1. *Ald.* H. Fr. S. Γινώσκων Fl. Γινώσκοντα P. B. 2. l. 10. Ἐξείς) Restitui ex Fl. pro ἥξει, quod erat in cett. & B. l. 15. col. 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. l. 4. Φθάσεις) φθάσῃ Fl. l. 5. Δείσῃ) Et sic cett. cum Fl. l. 16. col. 2. Σχοίης) σχοίσις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς. Solan. *Pag.* 50. l. 1. Πλουσίᾳ τῷ) πλουσίῳ τε τῷ B. l. 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. l. 4. Ὡ) οὖν & Fl. l. 7. Ὁ ἀπὸ) Artic. omittit B. l. 9. Τοῦ Ἀρισταίου.) Articulum omittit B. l. 16. Παρακέκλιπτο) παρεκέκλιπτο male B. l. 17. col. 2. Κοπίδα) παλίδα ante editum prave. l. 18. col. 1. Σκολιώτατον) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet haud addat, unde id hausserit. *Reitz.* *ibid.* l. 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte. Ἐπεκλύθεν male edita. Solan. *Pag.* 51. l. 3. Συνειστιᾶτο) συνεστιᾶται male B. l. 14. Τὸ ἀντίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. l. 18. col. 2. Οἶμαι) Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. l. 8. Σοι) Deest in Fl. l. 11. Ἰερεῖ γε ὄντι) Desunt in B. l. 12. Πάνν) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. l. 1. Ὁ Ζήνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiserant. l. 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. l. 5. Αὐτόν;) ἑαυτὸν B. l. 8. Ἐπεισέπεισιν) Sic omnes. l. 9. Κυνῶν) κυνικὸν B. l. 20. col. 1. Παρισέφορέ σε) Lege παρυσέφορσε. Solan. *Pag.* 55. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ita Q. & Fl. Ἐδεδοίκεισαν edd. cett. ead. Ἀτεχνῶς) Nihil mut. Fl. l. P. &c. Forf. ἀγαθὸν marg. l. Sed nihil est opus. l. 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. l. 8. Καθίζεσθαι) καθίζεσθαι B. hic & mox iterum. ead. Παρὰ) παρ' B. l. 11. Ὑμῖς) Bene B. Fl. Fr. P. H. Ὑμῖς l. ead. Ὑπτιοι) Deest in Fl. l. 12. Ἐστιᾶσθε) Bene sic Fl. Fr. P. &c. Ἐστιᾶσθαι male

*l. & v. 2. l. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. l. 15. col. 1. Ὑπο-
 γογγύζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγίζουτης. l. 16.
 col. 2. Κρακτικὴν) Sic edita recte. Κρακτική V. ead.*Ο) δὲ
 antea lectum. Muravit Solan. Pag. 56. l. 10. Ἰσα) ἴσαν B.
 male. l. 13. Ἀναδούνας) Restitui ex B. & Coll. Δούνας edd.
 Pag. 57. l. 3. Ὑπὲ) ἀπὸ B. frustra. l. 4. Περιεσοβεῖτο) περι-
 σοβοῦτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβεῖτο Coll. In vulgato
 conspirant edd. & B. l. 6. Εἰσεκεκόμεστο) ἐσκεκόμεστο B.
 l. 9. Γλαφυρότατον) γλαφυρότερον B. & Coll. l. 10. Ὁ, τι)
 ὅτι edd. male. l. 14. Συνεδέδωκε) συνέδωκε B. l. 16. col. 2.
 Τούτων) Omissum in editis. Addidi ex V. C. & G. Solanus.
 Pag. 58. l. 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. l. 12. Ὀρεωκόμενον —
 ἰπποκόμενον) ὄρεωκόμενον — ἰπποκόμενον B. l. 14. Διαφοιτήσαι)
 Ita edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτήσαι
 P. l. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν P. sola. Pag. 59. l. 1. Ἐπιπύ-
 κει) ἐπεπτόκει B. l. 6. Προῦπινον) προῦπιον Fl. ead. Ἐπὶ)
 ἀπὸ B. l. 7. Ἦν μὴ λάβῃ) εἰ μὴν λάβοι B. l. 9. Ἄτρεπτος)
 ἄτρεστος B. l. 15. Εἰσεκεκόμεστο) ἐσκεκόμεστο B. l. 18. col. 2.
 Μεγάλου) In impressis omissum, inserui ex V. & G. Reitz.
 l. 21. col. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in
 Exc. & V. habentur. Solan. Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ) Nil mut.
 edd. nec B. Pag. 61. l. 2. Γε) Non habet B. l. 3. Τis ἐξυρ-
 μένος) τις φέρον ἐξυρμένος B. l. 12. Εὐδοκιμοῦντι) εὐδαιμο-
 νοῦντι B. l. 19. col. 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαρά-
 ληλος θέσις edita. Correxuit Solan. l. 21. col. 2. Ναυώδη) Ad-
 didi ex C. Lacuna enim erat. in V. Solan. Pag. 62. l. 1. Σα-
 τυρίων) ὁ Σατυρίων B. Pag. 63. l. 5. Ἐπιρρίψαι) Sic edd. &
 B. Ἀπορρίψαι Graev. l. 7. Ἀσφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B.
 l. 9. Θυρίον) Ex Fl. & L. recepi. Θηρίον cett. l. 15. Γεγενη-
 μένοις) Sic Fr. Γεγενημένος cett. l. 17. col. 2. Μετὰ στενω-
 σεις) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλίνας Exc. G. Μετα-
 στενώσας, κατακλίσας ex V. dederat Cler. Pag. 64. l. 2.
 Ἐπήκουσ) ἐπήκουον B. l. 4. Ἀνεγίγνωσκειν) ἀνεγίνωσκεν B.
 l. 7. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, saepe
 vidimus. l. 13. Οὐδὲ πώποτε) οὐδέποτε B. Pag. 65. l. 2. Μό-
 νος) μόνον Fl. l. 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. l. 6. Ἄ παρ'
 ἄλλοις ἀφθόως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. l. 14.
 Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. Pag. 66. l. 2. Εἶπω
 τί, κερ.) Edd. priores εἶπω, τί κερ. l. 6. Ὑστερον) Omittit
 B. l. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. l.
 corrigit; nam πραγμ. per compendium B. l. 8. Προσηγό-
 ρευκα) προσηγόρευσα B. ead. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ*

B. l. 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I.* καὶ τῷ non melius *V.* 2. l. 12. Παρέλαβεν) παρελλα, per compend. B. l. 21. col. 2. Οἶον Ἑράκλειον οὐ) Sic *V.* Quid sibi velit, nescio. *Solan.* Pag. 67. l. 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. *Aristophan.* l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἐναντι πορθμοῖς B. l. 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυῖαις *P.* l. 13. Παιδαγωγῶν) Recte pleraeque. Παιδαγωγῶν *I.* male. l. 14. Αὐτοῦ) Omittit B. Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας *Coll. & B.* l. 7. Δόξωμεν) δοξῶ per compend. B. l. 12. ἤδειςαν) Ex B. recepi pro vulgato ἤδισαν. l. 17. col. 1. Αἰσχροῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan.* Pag. 69. l. 3. Ἀναγιγνώσκων) ἀναγιγνώσκων B. & *Fl.* l. 11. καὶ) Omittit O. Pag. 70. l. 4. Πλεῖστοι) πλοῖστοι male *I.* l. 5. Αἱ) Sine artic. O. ead. Πρεσβυτικά) πρεσβευτικά *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 6. Ἐτοιμοκλῆς) Bene edd & B. Ἐτοιμοκλῆς *I.* l. 8. Ἑκκῆς) ἄκκῆς *Fl.* l. 10. Καλυδωνίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr.* l. 18. col. 2. Ὠργίσθησαν) Editā Ὠργίσθησαν. Emendarat *Solanus.* *ibid.* l. 19. Θεοὶ) Θεοὶ *V.* Sed in impress. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis Θεοὶ legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam Θεοὶ reposui. *Reitz.* Pag. 71. l. 2. Ἠγεῖτο) ἡγεῖται B. l. 9. Δόσεις) δόσεις B. l. 10. Δημίφ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. ead. Του μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. l. 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. l. 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit *Solan.* Sed varietatem non desidero. Pag. 72. l. 2. Γένοιο) γενομένη male B. l. 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl.* ead. Κρίτωνι) Κρείτων male B. l. 4. Γάρ) Inserui ex *Ox.* aberat in edd. ead. Ὅπως) καὶ ὁπῶς edd. priores. l. 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἂν ἄξιος, vel ἄξιος. l. 7. Ἀπεξέυετο) Admissum ex *Fl.* Ὑπεξέυετο cett. l. 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ἀριστεροῦ B. l. 14. Διασταίειν) διασταίωσιν *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 15. Ταῦτα ἐγένετο) ταῦτ' ἐγένετο B. l. 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl.* Pag. 73. l. 2. Εἰ μὴ τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a *Fl.* Non immerito, quia iam praecessit. l. 6. Ἀπάγη) ἀπάγει B. l. 8. Συνεχῆς) ἀτενῆς B. l. 13. Ἐγεγράφει) Recte *Cod. B. Fl. Fr. P.* &c. Ἐγεγράφη male *I.* l. 14. Ἐστιόμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἐστιόμενοι male *I.* Ἐστιόμενοι B. l. 19. col. 2. Ἀτενῆς) Invertendum hoc Schol. *Solanus* bene monet. Sed & praeterea συνεχῆς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* Pag. 74. l. 2. Εἶναι) Deest in B. l. 7. Εἰκάσειν) θαυμάσειν B. ead. Τῷ συμποσίῳ) Ατ-

niculum ex O. inserui. Deerat in edd. *l. 10.* Σύνδειπνον) δειπνον *Fl. ead.* Ἐπ' ἱλίῳ) Sic esse in edd. & B. addit Solan. *l. 13.* Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι male B. *Pag. 75. l. 1.* Αὐτῶν) Bene sic B. 2. *Fr. H. P. S.* Αὐτὸν male *Fl. & l. l. 2.* Εἰ) Omisit *Fl. l. 4.* Οὖν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *l. 7.* Κτήσασθε) Servavi scripturam *I. H. P. S. &c.* Κτήσεσθε *Fl. & B. l. 8.* Πλουσίους) πλούτους B. prave. *l. 9.* Αὖ) τε αὖ B. *l. 13.* Ἐσθιόντες) ἐσθιόντες φυσιοῦσθε edd. Exc. *Fl.* quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. *l. 17.* Ἀπορρίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag. 76. l. 6.* Τὸ) Abest a B. *l. 9.* Καταδύσω) καθύσω *Fl. l. 13.* Ἀπαλλάξασθαι) ἀπαλλάξεσθαι B. *l. 16.* Εἰσεκεκόμιστο) ἐπεκεκόμιστο B. *l. 17.* Κρέας) κρέα B. *Pag. 77. l. 1.* Ταγήνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. *ead.* Καὶ ὅσα — ταῦτα) Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. *l. 5.* Αὐτῶ) αὐτῶν *Fl. ead.* Τῶ) Omittit B. *l. 9.* Καὶ μεμν.) Abest καὶ ab O. *l. 10.* Εἰς) ἐς B. *l. 16.* Ταῦτα) Sic *I. P.* aliaeque recte. Ταῦτα B. & *Fl. Pag. 78. l. 7.* Παύση) παῦσαι B. *l. 8.* Ἄν) Neglexit B. *l. 12.* Γὰρ) Omisit B. *l. 13.* Ἀνεγίγνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B. *l. 18. col. 2.* Τὰ ἐλεγεία) Ἡ ἐλεγεία) ὅλα, cum esset in editis, Solanus ἦ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in V. *l. 19. col. 1.* Οὕτω δ') εἴρηται δὲ καὶ, & μοχ τῆς γυναικὸς C. *Pag. 79. l. 1.* Ἡ οἶν) Sic omnes, excepta *Fl.* quae οἶν. At B. Cod. Καὶ οἶν. *l. 5.* Κρατερῶν) Receptum ex *Fl. & schedis la Croze.* Καρτερῶν cett. *l. 6.* Νηρῶς) Νιρῶς B. Et sic Guyet. voluit. *l. 8.* Ἀσόμεθα) αἰσάμεθα edd. Ἀεισόμεθα B. *l. 9.* Ἀρέσθαι) Sic *Fl. I. P. &c.* Αἰρεῖσθαι B. 2. (& 4.) Ἀνελέσθαι Coll. *l. 10.* Παρακείμενα) προκείμενα B. *l. 14.* Ἥδη) δὴ Ox. *ead.* Παρατεθεντα) παραδθέντα O. & *Fl. l. 18. col. 1.* Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag. 80. l. 1.* Ἐλεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθεῖναι αὐτὰ O. *l. 2.* Ἀντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. *l. 6.* Ἄν) Omittit O. *l. 10.* Ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος) Neglecta in O. *l. 11.* Δε) Abest ab O. *l. 14.* Ἥδη) Non compareret in O. *ead.* Δὴ) δὲ O. *l. 16.* Ἀνείλετο) ἀφείλετο O. *ead.* Ἀντεπελάβετο) ἀντελάβετο O. *Pag. 81. l. 3.* Εἰς) ἐς O. *l. 6.* Δὲ ὥς) δ' ὥς O. *l. 11.* Ἄμαρτε παρὰ) ἡμαρτε παρ' edd. priores. ἡμαρτε παρὰ O. *l. 14.* Κατεπληθῆσαν) Versus integer hic deficit in O. *l. 16.* Αὐτοῦ) αὐτῶ *Fl. l. 17.* Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. *Pag. 82. l. 1.* Ἡρίστευε) ἡρίστευσε O. *l. 9.*

Ἀπὸ ἐπὶ male O. *Pag.* 83. *l.* 2. Παρὰ πρὸς O. *l.* 6. Ἀνα-
 τετραμμένους) Sic O. Ἀνατροπομένους edd. *l.* 7. Ῥιπτουμέ-
 νους) Ῥιπτομένους O. *l.* 8. Τὸ λυχρίον) τὸν λύχνον O. *l.* 10.
 Εὐπόρησαν) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 12. Ποτὲ) τότε male O.
Pag. 84. *l.* 6. Ἐξεκομίζοντο) ἀκομίζοντο *Fl.* *l.* 8. Ἐπειλημ-
 μένος) Sic *P. B.* 1. *S.* *Amst.* & O. nisi quod ἔπειλημμένους
 male. Ἐπιλημμένους prave *l.* *Fl. Fr. V.* 2. *Ald. H.* *l.* 14. Κα-
 τειλημένος) κατειλημμένος edd. priores. *l.* 15. Ἐμελλε) Re-
 scripsi ex O. & *Fl.* Ἐμελλον edd. reliqq. *ead.* Ὁ) Abest ab
 O. *l.* 17. *col.* 1. Ὅπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἴτ' ἀπολο-
 γούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic re-
 stituit Solan. *ead. col.* 2. Πονήρως) Et haec ita refinxit Solan.
 cum ante ederetur: Πονήρου) ἀντὶ βαρέος. *Pag.* 85. *l.* 1. Καθ-
 αυδήσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεθέντες.
l. 6. Ἡ) Sic emendavit Solan. Ἡ *I.* & *V.* 2. Ceterae ἦ. *l.* 12.
 Γε) Sic O. *Te* edd. *ead.* Ἀπράγμονα) ἄπρακτον O. *Fl.* &
 Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. *l.* 13. Φιλοσόφοις)
 φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DE A.

Pag. 86. *l.* 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea
 male. *ead.* Τὸ ὄνομα) τὸ οὐνομα vult Solan. *l.* 7. Ἀπίκετο)
 ἀπείκατο *W.* Sed mutatum deinde. *l.* 9. Χρίονται) χρίον-
 ται *Fl.* & *W.* male. *l.* 10. Δὲ) δὲ καὶ *W.* *l.* 11. Εἰσαμένων)
 εἰσαγομένων *Fl.* Sed vulgatum *M.* *Pag.* 87. *l.* 3. Εἰσασθαι)
 ἴσασθαι marg. *A. i W.* & *Fl.* hic & c. 9 & 12, ac 14. *l.* 4.
 Ἀποδέξαι) Sic *Fr. I. H. P. B.* 1. *M.* Sed a recentiore manu.
 Ἀποδεῖξαι *Fl. S.* & marg. *A. i W.* *ead.* Ὀνόματα) οὐνόματα
W. *l.* 12. Τούτου) Α τούτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare edd.
 & *M.* studiose notat Solan. *Pag.* 88. *l.* 3. Βασιλῆος) βασι-
 λέως *W.* & *Fl.* *l.* 6. Ἐς) εἰς *W.* & *Fl.* *Pag.* 89. *l.* 7. Καὶ ἐς
 τὸν ἥρα π.) Sic edd. & *M.* *l.* 8. Ξυρόνται) ξύρονται *W.* at
Fl. vulgatum tuetur. *l.* 10. Ξυρέσθαι) Sic *Fl.* & c. Ξύρεσθαι
W. *Pag.* 90. *l.* 3. Φορέουσι) φέρουσι *W.* *l.* 6. Καὶ τοῦτο ἐκ-
 στου ἔτος γ.) Deerrant in *W.* sed lacunae, quae aderat, in-
 scripta. *l.* 7. Ἐθνησάμην) ἐθνησάμην *Fl.* & *M.* *l.* 9. Οὔρεος)
 Sic *M. Fl. Ald. B.* 1. *P. H. S.* Οὔρεος *I.* *l.* 11. Χροῖην) χροῖαν
W. male. *l.* 15. *col.* 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis. Solan.
Pag. 91. *l.* 8. Τῆς) Adiciui ex *W.* quod lens. recte vide-
 rat. *Tis* edd. *ead.* Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι *Fl.* Vulgarum pro-

bat M. l. 16. Εἶσατο) ἴσατο Fl. & M. ead. Εἶδον) ἴδον W. Vulgato favet Fl. Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ex W. est. Δοκέειν edd. l. 13. Φέρουσι) Nihil mutat Fl. An φορέουσι, ut supra; & infra non semel. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic edd. & M. Pag. 93. l. 7. Τὸ) Bene sic M. Ald. Fl. H. P. S. Τὸν I. ead. Εἰσασδαι) ἴσασδαι Fl. Vulgatum probat M. l. 9. Αὐτῶ) αὐτὸν Fl. l. 11. Ὡλοντο) Sic edd. & M. Pag. 94. l. 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. ead. Ὡλοντο) Sic M. ut modo. Ὡλοντο edd. l. 8. Ἐχε) Sic omnes praeter Fl. & W. quae εἶχεν. l. 9. Παῖδας) παῖδα Fl. Vulgatum firmat M. l. 16. Τὰ) τὸ W. & Fl. Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Sic Fl. & M. cum cett. Φορέουσι vult Solanus. l. 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. l. 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐταῖς edd. Pag. 96. l. 2. Εἰσασδαι) ἴσασδαι Fl. hic & statim iterum, invitis cett. & M. l. 4. Ἐθνησάμην) ἰθνησάμην W. & Fl. l. 7. Οὐ) Deest in Fl. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. Δέχομαι cett. Δέχομαι P. (& B. 4.) l. 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. ead. Ἐνίοι εἰσι, οἱ ἰχθύας) ἐνίοισιν ἰχθύας Fl. & W. Ἐνίοισιν, οἱ ἰχθ. M. Pag. 97. l. 4. Ἄττις) Edd. & M. Lege Ἄττις. ead. Γένος) γένος μὲν W. l. 14. Ἀπικέεται) ἐπικέεται M. Fl. & V. 2. Cett. quod edidimus ead. Φέρουσι) Sic edd. & M. Forsan φορέουσι. Pag. 98. l. 8. Ἐπ') Recte L. Fl. I. P. &c. Ἀπ' male Ald. & H. 2. l. 11. Κέρα) Ita Fl. H. P. S. &c. Κέρα I. l. 12. Προπυλαίοισι) προπυλίοισι W. l. 16. Ἐμοὶ μὲν ὄν) τὸ ἔμοι μὲν νῦν Fl. & W. Pag. 99. l. 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. ead. Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. Φορέουσι Solan. l. 3. Πεποιημένους) Bene M. Fl. Ald. P. &c. Πεποιημένους male I. & V. 2. l. 4. Καλέονται) καλέεται Schol. Aristoph. ead. Νευρόπαστα) νευρόπαστα Fl. At vulgato assentitur M. l. 5. Σμικρὸς) μικρὸς W. l. 6. Μῆν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. l. 9. Νῦν) Restitui ex L. & W. Πρὶν edd. ead. Μὲ) Hoc & quinque seq. omissa in W. sed lacuna conspicitur. l. 17. col. 2. Ἐν τῇ Λέρῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. Solan. ibid. l. 21. Πελεκήσας) πελεκίσας C. Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως Fl. l. 2. Ἠράσατο) ἡράσατο Fl. Nil mut. M. l. 4. Αἰσχυρῶ) αἰσχυρὸν Fl. l. 8. Ἀρρώστειοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρώστειοντα Fl. male. l. 15. Ἀρξάτο) Nihil mutant edd. nec M. ead. Ἐχετο) εἶχετο Fl. ἴσχετο M. Forsan ἴσχετο, ut mox, Pag. 101. l. 2. Τὴν) ἦν Fl. & M. l. 4. Φρενοβλαβῆσιν) φρενοβλάβια W. l. 6. Τοιᾷδε) Sic edd. & M. Forsan τοιᾷδε. l. 9.

Ἔσχετο) Sic iam & Fl. l. 10. Ἐγχεῖται) ἐγχεῖται W. & Fl. l. 11. Φόνον) φόνον Pell. ead. Προξενείεις) Lacuna in W. Pag. 102. l. 7. Εὐφρήτη) Sic Ald. l. B. 1. H. Fr. S. Amst. Εὐφράτη P. & Fl. l. 14. Ὠρην) Sic B. 1. 2. (& 4.) Cett. ὦρην cum M. Pag. 103. l. 8. Τὴν) ἦν Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. ead. Ἐπεδέξαο) Sic longe plurimae. Ἐπιδείξαο Fl. Ἀπεδέξαο M. l. 11. Δέ) Non agnoscit W. l. 12. Λίσσεται) ἐλίσσεται W. re. Θε. Pag. 104. l. 1. Ἐπίθετο) ἐπίθετο Fl. l. 5. Ὠδύρετο) ὀδύρετο Fl. l. 13. Τραῦμα) Sic pleraeque. Τραῦμα Fl. Τραῦμα M. l. 15. Βασιλέα) βασιλέα W. & Fl. male. Pag. 105. l. 1. Οἰκίοις) οἰκείοις W. At Fl. cum vulgata facit. l. 5. Αὐτίς) Bene M. & Fl. (S. & B. 4.) Αὐθίς cett. male. l. 6. Ἐτέρη) ἑταίρη male W. l. 7. Ὦν) νῦν W. male. l. 11. Ὀρρώδεε) ὀρρώδεον Fl. l. 12. Ἀρχετο) Nihil mut. edd. nec M. norante Solan. l. 16. Νῆον) νεὼν W. Pag. 106. l. 5. Ἐδίζετο) ἐδίζητο W. l. 6. Ἠδέετο) ἐδέετο male Fl. l. 11. Ἀπὶ κνεομένη) ἀπικομένη W. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Γούνον) γούνον male l. l. 13. Ὡμολόγεε) ὁμολόγεον Fl. Vulgato favet M. l. 15. Ἐνεκάλεε) ἀνεκάλεον Fl. Ἐπεκάλεε W. l. 16. Ἐξέσκηε) ἐνέσκηε Fl. Ἐφηνεν W. Pag. 107. l. 2. Ἦνεικεν) Sic W. Ἐνεικε edd. ead. Οὐποτε) οὔτε Fl. Lege οὔποτε, et si οὔποτε M. cum editionum vulgo. l. 3. Οὔτω) Omisit W. & Fl. rectius. Pag. 108. l. 3. Ὦν) νῦν W. male. l. 7. Ἡε) Bene Fr. P. & c. Fl. ἦεν. M. ἦεν, quod verum credo. l. 8. Μιν) μὴν male l. l. 9. Ἐχε) εἶχεν W. Εἶχε Fl. l. 10. Τοι) οἱ male Fl. & W. Pag. 109. l. 2. Ἐργασμένον) Sic & M. cum l. Fl. Fr. P. & c. At paulo infra cum augmento. l. 4. Ἦτεε) αὐτεε W. l. 5. Εἶνεκα) ἔνεκα W. l. 7. Ἐνεῖκαι) Ita Fl. Fr. B. 1. H. P. Ἐνηκαι l. Ἐνεῖκαι M. a manu rec. ead. Ἐνεικε) ἠνεικεν W. solus. l. 9. Ἐπέδειξε) Nil varietatis invenio. l. 11. Ἡιον) Fl. ἦον. M. ἦιον. Pag. 110. l. 1. Εἰργάσαο) Sic iam Fl. Fr. l. P. & c. cum M. l. 2. Οὔτω & c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. l. 4. Ὠφέλε) ὠφελεν W. Ὠφέλεν Fl. l. 16. Ἀπολέλοιπε) ἀπ—εον W. Ἀ—εν Fl. Pag. 111. l. 2. Εἶνεκα) ἔνεκα edd. & M. male. l. 8. Ἰρολογέουσι) Recte M. Ἰερολογ— edd. l. 14. Παραμυθεμένοι) παραμυθ. male. l. ead. Χαρίζομένοι) χαρίζονται W. Lege χαρίζομενοι. l. 15. Οἶδε) Sic edd. & M. l. 16. Καὶ εἰμ.) καὶ non agnoscit W. Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) Restitui ex M. & S. Ἐνεδήσατο cett. male. l. 9. Μάν μοι) μέντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. l. 10. Πέρι) Omittit W. & Fl. Pag. 113. l. 3. Ἀπακέρνται) Sic M. Fl. V. 2. P. H. & c. Ἀποκέρνται l.

& marg. *A. 1. l. 6. Καὶ οἶδε*) Et sic *M.* cum edd. *l. 10. Ἀγαθὰ* ξὺν *Fl.* omisso ἀγαθὰ. *W.* vero ἀγ. ξὺν ἀπάσῃ. *l. 11. Εὐχολέων*) Bene *S.* & *Amst.* Εὐχολέων cett. & *M.* prave. *l. 14. ἦσαν*) ἴσαν *W.* *l. 15. ὦν*) νῦν *W.* male. *l. 17. Ἐγείρουσι*) ἀγείρουσι *W.* perperam. *Pag. 114. l. 1. Κατίζουσι*) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum *W.* καθίζουσι male *B. 1. P. S. l. 3. Ἀνέρχουσαι*) ἀνέρχεται *M.* Vulgatum probat *Fl. l. 9. Ἀλλοθὶ κου*) Et sic *Fl.* cum *I. P. &c. l. 14. Τῶν*) Restitui ex *W.* Τὸν edd. & *M.* male. *l. 15. Κομίζουσι*) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκείνον πρόσδε κείμενοῦ κατίασι *W.* & *Fl. Pag. 115. l. 6. Ποτὲ*) Nil mut. edd. & *M.* *l. 7. Ἐπικέεται*) Sic *M.* & *Fl.* Ἐπικέεται cett. *l. 9. Δοκέειν*) δοκέει edd. & *M.* male. *l. 10. Μέγα ἐς*) ἐς μέγα *W.* male. *l. 11. Τσαῦτα*) τσαῶδε *W.* *l. 13. Καὶ*) Omittunt *W.* & *Fl. l. 14. Ἐκ γῆς*) Recepi ex *L.* Ἐκ τῆς edd. & *M.* *l. 15. Ἐπικέεται*) Ita Solan. Ἐπικέεται *I. B. 1. S. &c.* Ἀποκέεται *H. P.* peius. ead. Αὐτὸν) Recepi ex *W.* & *Fl.* Αὐτὴν cett. male. *Pag. 116. l. 1. Τε*) Sic edd. & *M.* *Lege γάρ.* ead. Χρυσέειν) Restitut. ex *W.* Χρυσέοις edd. priores. *l. 5. Αὐτὶς*) αὐθὶς *P.* *l. 7. Πάμπαν*) Nil mut. *Fl.* & *M.* &c. *l. 8. Οὐκ*) οὐχ margo *B. 1.* frustra. *l. 11. ὦν*) Recte *W.* ut semper in hoc libello. Οὐν edd. except. *B. 1. 2.* quae ὦν. ead. Ἐσέρχονται) Recte sic emendatum in *M.* Εἰσέρχοντας edd. male. *l. 12. Μοῦνον*) Omisit *Fl.* Adest in cett. & *M.* *l. 13. Τοι*) οἱ *Fl.* & *M.* ac mox οἷσι, frustra. *l. 14. Ἐν δὲ τῷδε*) Bene *Fl. M. P.* Ἐν δὲ δε τῷ *I.* *Pag. 117. l. 1. Φορέουσι*) Recte plurimae. Φέρουσι *Fl.* & *M.* *l. 2. Ταύροιςιν*) Ἐκ *Fl.* Ταύροις male *I.* Ταύροις cett. *l. 3. Εἶματα*) Sic *W.* Ὀμματα edd. *l. 12. Περικέεται*) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l. 13. Ὑδατώδεις*) Vid. nott. *l. 15. Φορέουσι*) φέρουσι edd. priores. *Pag. 118. l. 2. Ἔργου*) ὄρκου *W.* Sed in marg. est ἔργου. *l. 5. Κάρτα*) *M.* *Fl.* aliaeque recte. Κάρτα *I.* male. *l. 6. Πυρώδεα*) Sic & *Fl.* cum cett. Πυρρῶδεα *W.* *l. 7. Ἐστῶς*) ἐστῶς *B. 1.* Sed *B. 2.* cum *Fl. P. &c.* vulgatum servat. *l. 8. Ἰστορέη*) Nil mutare edd. & *M.* addit Solan. Ἐσορέη forsan. *l. 11. Μὲν*) Ex *W.* est. Non erat in edd. *l. 14. Πέρι*) Deest in *W.* *l. 17. Περιστερήν*) περιστερῆν *W.* non assentiente *Fl.* *Pag. 119. l. 3. Κέεται*) Et sic iam *Fl. l. 8. Πάντεσι*) παντέσι *W.* Nil mut. *Fl. l. 11. Κέεται*) κέεται *Fl.* Sed prius *M.* cum edd. vulgo. *l. 14. Προθήβην*) Recte sic *I. Fl. Fr. S. P. M. Pag. 120. l. 2. Ἥδε*) Inferui ex *Fl.* & *W.* aberat vulgo. *l. 4. Ἐν*) Restitut. ex *M.* Nam ἐν edd. male. ead. Ἄλλο) ἄλλω male *W.* solus. *l. 5. Εἶμασι*) εἵματι *Fl.* Vulgato favet *M.* *l. 10. Ἐν*) Sic & *W.*

cum *Fl.* &c. *l.* 11. Ὀδὲ) Ὀδὲ *Fl.* *l.* 13. Ἐθέλησι) ἰθέλη *W.* *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιερεὺς) Sic *B.* 1. & emendat *M.* recte. Ἀρχιερεὺς edd. vulgo. *l.* 2. Ἐπερέτται) ἐπαιρέτται *Fl.* Vulgatum probat *M.* *l.* 3. Θέλη) ἰθέλη *M.* & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) Sic & *M.* cum *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* &c. *l.* 15. Κίεται) κίσται *Fl.* & sic emendatum in *M.* in quo κίεται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμιως *W.* *l.* 2. Ἐπιδεικνύουσης) ἐπιδεικνύουσα *M.* & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο edd. antea male. *ead.* Συμφορὰ) Ita edd. & *M.* Συμφοραὶ marg. *I.* melius. *l.* 8. Ὁμολόγησ) Recepi ex *W.* Ὁμολόγησ edd. *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος *W.* *l.* 6. Χειροῦνθεις) Admissi ex *W.* Χειροῦνθεις edd. *l.* 7. Ἀποδεδέχεται) Sic *M.* cum edd. recte. *l.* 8. Σπονδὴν φορέουσι) σπονδῆφορέουσι *M.* & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) Ita *Fl.* *M.* Πᾶσα edd. vulgo. *l.* 12. Ἀρχιερεὺς) Sic bene emendatum in *M.* Vulgo ἀρχιερεὺς. *l.* 13. Δὲ) τε *W.* solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') Recte *P. S. H. Fl.* καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχονται) Sic *B.* 1. *I. H. P. S.* &c. & *M.* Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἰροί) Omisit *Fl.* *ead.* Γίγνονται) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Εἶν) ἦν *S.* & *B.* 4. *ead.* Δε) Abest ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτίω *Fl.* & *M.* Αὐτίον *B.* 4. *ead.* Ἀνεκίετο) ἀνακίετο *Fl.* & *M.* *ead.* Ἐψησάμην) ἰδησάμην *Fl.* & *W.* *l.* 11. Ἐχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν *M.* *l.* 17. Θυώματα) Bene *M. B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θυώματα male *I.* & *Fl.* Id tamen etiam adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') Abest ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Τα) Sic *I. H. B.* 1. *S.* &c. Τα *P. Añ Fl.* & *M.* *l.* 11. Εἶπαι) Ita plurimae. Εἶπειν *Fl.* & *W.* *l.* 14. Φέρουσι) Nil mut. edd. & *M.* Forf. φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρύων) Et sic *M.* cum edd. *l.* 17. col. 1. Πότερον ὄρις) Vide notam Palmerii ad hunc loc. *Cler. Pag.* 126. *l.* 1. Δέξεται) δέχεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρύωνι) Ex hoc probat *M.* cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνέικαντες) ἀνέικαντες male *Fl.* nec probante *M.* *ead.* Σπένδουσι) Bene *M. Fl. Fr. P.* &c. Σπένδουσι male *I.* *l.* 6. Ἐορτέων) ὁρτέων *W.* & *Fl.* & quidem spiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζῶα *W.* cum puncto subscripto. Nihil mut. *Fl.* *l.* 15. Ἐορτὴν) Sic *Fl. P.* Ὀρτὴν *I. W.* verius. *l.* 17. Φέρουσι) Nihil variant. edd. Sed & *M.* ac *Fl.* vulgatum servant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλέωσι) ἀλέωσι marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὀργια) Ex emend. Solan. Ὀρκια edd. & *M.* male. *l.* 14. Ἀποκίεται) Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως τὸ *L.* Vulgatum tenet *Fl. M.* &c. *ead.* Ἐτεα) ἔτη *M.* ἴσως marg. *A.* 1. *ead.* Διδ) καὶ *M.* & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) Bene plurimae. Τέμνει *Fl.* & *M.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορρίψι) ἀπορ-

βίβλ. W. l. 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P. &c. & M. l. 7. Φέρετρον*) Ita *P. Fr. S. Φέρτρον M. I. Fl. H. B. 1. Ald. ead. Τῷ ἐκδύσαν*) Sic *M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκδύσασαν I. & marg. A. 1. l. 9. Ἐπτά*) ἐννέα *Graev. Nil mut. M. & edd. l. 10. Πρὸς*) πρὸς *Fl. & marg. A. 1. Vulgato adstipulatur M. l. 14. Αὐτέων*) αὐτῶν *edd. & M. Pag. 129. l. 1. Ἐναγέας*) ἐνάγεας *Fl. l. 4. Ἰρότατον*) Bene *Fl. I. P. S. Ἰρότατον W. l. 5. Δικαιεῦσι*) Ita longe plurimae & *M. sed a recentiore manu. Δικαιέουσι I. & V. 2. l. 6. Δὴ*) δὲ *male M. & Fl. l. 8. Πανηγ.*) Omissum περί post πανηγ. in *edd. addidit Solan. l. 9. Ἐκείνοι*) ἑκαστοι *M. l. 16. Αὐτοῦ*) Ἀπ' αὐτοῦ. *Pag. 130. l. 1. Ἀπὸ*) ἐπὶ, ἴσως *L. male. l. 2. Χρωόμενος*) χρεόμενος *M. & Fl. (& S.) l. 3. Χαμοκοιτέων*) χαμαικοιτέων *Fl. Sed vulgatum ruetur M. l. 5. Αὐτίς*) Recte *B. 1. 2. (4.) Fl. & M. Αὐθις I. Ald. V. 2. Fr. H. P. S. male. l. 7. Τόδε*) Sic *edd. & M. Τόνδε L. l. 11. Αὐτίς*) Bene *B. 1. 2. (4.) & M. Αὐθις male Fl. cum reliquis. ead. Ζῶν*) ζῶν *cum puncto subscr. W. Et mox ζῶα eod. mod. l. 13. Στέφαντες*) στρέφαντες *Fl. Vulgatum probat M. l. 14. Κατειχθέντα*) Et sic *Fl. cum cett. ead. Θήσκουσι*) πίπτοντα *θησκουσι edd. vulgo praeter Fl. quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. l. 16. Ἐς πύρην*) Hoc recte exhibent *B. 1. Fr. P. S. & M. Ἐσπύρην iunctim Ald. I. H. Ἐς πύρην Fl. male. Pag. 131. l. 5. Κεῖνοι*) Ita *Ald. Fl. P. H. S. (B. 4.) Nisi quod τὰ, κείνοι pleraeque. Ἐκείνοι minus recte I. V. 2. M. l. 6. Μιν*) μὴν *Pell. l. 15. Τὸ οὔνομα*) Ita Ionice *W. Τοῦνομα edd. Το' ὄνομα Fl.*

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 3. Τὴν ἐντεῦθ.) τῶν *adscript. marg. B. 1. l. 12. Γάρ τοι*) Omittit γάρ τοι *Th. Mag. v. ἀπρ. ead. Ἐδοξε*) ἔδοξα *marg. B. 1. male. Pag. 133. l. 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων*) τοῦτον *Πτολεμαίου Graev. Cod. l. 12. Δημοσθένην*) Nihil variare *edd. norat Solan. Pag. 134. l. 2. Εὐροίας*) Sic *Fl. & ex ea marg. A. 1. Εὐρότας Ald. 2. Εὐνοίας cert. quod reieci-mus. l. 5. Γραμματεῖον*) γραμματίον *Fl. l. 12. col. 2. Τὸ τοῦ*) τὸ αὐτὸ τοῦ *C. l. 14. col. 1. Τῷ Ἑρμῇ*) Ex *C. hoc insertum. Aberat ab V. ibid. l. 15. Παρανόμαζον*) παρανομάζοντ *edita. Emendavit Solan. ibid. l. 19. Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενηκκό-τος*) Quinque haec absunt in *C. l. 21. col. 2. Ὀκτὰ*) *C. κ', quod ad verum propius accedit. Solan. ibid. l. 22. Ἐνταῦθ.*

Ὁμύρω) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus, Carmine autem, ut & alibi fecitavit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetiti. *Reitz. ibid. l. 24.* ῥήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημνίρει. Mutavit *Solan. l. 26. col. 1.* Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλῃον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post εἰ recte inferunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l. 28.* Δὲ τὸ) Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead.* ἑλλείπει) ἐλλείπει edita. Emendavit *Solan. Pag. 135. l. 1.* Ἐπίδοξον) Rescriptum ex L. Ἐπιδόξου edd. *l. 6. Σοι* σὺ L. & Fl. Vulg. tenent cert. *l. 13.* Πλείων) πλέον Fl. *l. 15. Νομίσεις* νομίζεις Fl. *Pag. 137. l. 6.* Ἄν) Deest in Fl. *l. 11.* Ἔσσεσθαι) Ex Hom. l. d. rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. *l. 13. Μυρίαι* Bene *l. Fl. Fr. P. &c.* Κυρίαι male Th. Mag. v. ἐπιδρομή. *l. 16. Καταμανθάνων*) Omisit Fl. *Pag. 138. l. 8.* Μύθοις) Bene sic Fl. *l. B. S. Λύθοις H. 1. Λίθοις P. l. 9.* Δὲ μετὰ) δὲ μετὰ S. *l. 14.* Περιφρονοῖν) Nil mutare edd. addit *Solan. l. 15. col. 2.* Ὀμηρος γὰρ) Ita refinxit *Solan.* Editam enim, οἶον πεπρίσκη. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῶ. *l. 18. col. 1.* Ὀμήρου Δημοσθένους) In V. & editis erat Ὀμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan. Pag. 139. l. 1.* Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλείω Καλλιόπην Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male S. *ead.* Ταυτὴν δὲ) ταυτί δε Fl. Ταυτὶ δὲ S. Ταυτί γε non modo marg. A. *l. 1.* adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam coniecerat *Gesner.* Ταυτῶι L. Ταύτην δὴ marg. B. *l. 1.* Quod edidi, est in *l. Ald. P. H. B. 1. l. 5. Τῶ* τὸ Fl. *l. 10.* Ἰωνικὴν) Ἰον ἢ Fl. *ead.* Σμύρναν) Sic bene B. *l. 2. (& 4.) Fr. Στυππίαν Fl. l. Ald. H. P. S. l. 12.* Μελανώπην) Μελανώπου Fl. Μεγαλώπην marg. A. *l. 18. Ἰος*) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἰος apud Gell. III, 11 f. edidit Gronov. Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag. 140. l. 2.* Μελισγενῆ) Μελισγενῆς Fl. *l. 3. Πενίαν*) Sic *l.* & marg. B. *l. 1.* Πενίας cert. *l. 4. Μὴν*) Adscitum ex L. Μὴ *l.* aliaeque edd. *l. 5. Περιστερὸν*) περὶ στερὸν edd. priores. *Pag. 141. l. 3.* Ἐπ' ἰσθμῆς ἀξίας) Ex emendatione *Gesneri.* Ἐπίσθης ἀξίως vulgo. *l. 5. Τὸ δ')* τόδ' edd. priores. *l. 6.* Ἐγκώμιον) Punctum erat post

h. v. Id sustulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ἔν erat. B. 2. vero sequens οὐκ cum τὸδε coniungit, & comma ante ἔν delet. l. 10. Σκῆμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκώμματι τῆς ἀσυμμέτρίας Fl. l. 12. Τοῦπίγραμματος) τοῦπίσαγμα emendat Erasmi. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato nostri conspirant. Pag. 142. l. 6. Μῆδ' οὖν) Sic Fl. B. 1. H. Fr. Μῆδ' οὖν P. Μῆ δὲ γοῦν I. & marg. A. 1. l. 7. Παθύμως) ῥαδίως marg. A. 1. l. 13. Ἡλικίας) ἡλικίας male I. ead. Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθαίνειν Fl. l. 14. Κομᾶν) κομᾶν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. l. 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl. inverse. Pag. 143. l. 3. Φιλοσοφοῖνς) φιλοσοφεῖς Fl. ead. Ἐπ') Ita edd. Leg. ἐν marg. I. recte. l. 8. Ἐλξιν) Bene P. H. &c. Ἐλξιν male S. l. 10. Μανία) μίαν Fl. Pag. 144. l. 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed solus. l. 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένους δὲ πρὸς ὕδαρ γράφει Fl. Pag. 145. l. 4. Τοι) τι Fl. l. 6. Μεττειοῖς) μεττειν Fl. male. Μεττειν correxit Gesn. Pag. 146. l. 2. Ἐργων) ἔργων prave V. 2. l. 16. Σοι) Constans, at mala lectio. Σὸν Ient. ead. Μοι) Sic Fl. H. B. 1. S. &c. Μὴν P. (& B. 4.) ead. Ἡ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Gesn. Pag. 147. l. 2. Ὁρμώσης) ὁρμούσης marg. A. 1. IV. ex Fl. l. 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας Fl. Sed nil opus est. l. 9. Γὰρ) Omittit Fl. l. 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας Fl. Pag. 148. l. 2. Πρέσβεις) Forf. πρεσβείας. l. 8. Χρυσηλάκατον) χρησηλάκ. male I. l. 11. Ἡρακλέους) Ἡρακλέους Fl. l. 14. Οὕτως δὲ καὶ σύγε) οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. l. 16. col. 1. Ἀρχαί) Utrum est initium, non plura. Sic ramen etiam est in C. Solan. At sic saltem ἀρχαί scribendum fuisset. Forsan ἀρχεται dedit Scholiast. idque per compendium, ἀρχαί pinxerat. Reitz. Pag. 149. l. 3. Κατάδου) καθοῦ Fl. l. 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic I. & V. 2. (& B. 4.) Γοῦν σοι ἢ ἡ cett. Μὴ Fl. l. 6. Αὐτὴν γε) Sic Fl. Fr. B. 1. & 2. Αὐτόν γε H. P. S. Ald. l. 7. Δῆλον ὥς ὑπὲρ) δῆλον. ὥς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἐχουσαν) Receptum ex Fl. & Graev. Ἐχοντες edd. vulgo. l. 8. Οἶον) Ex Fl. recepi. Οἶαν cett. l. 9. Ἀλλα) Ex emend. Gesn. Ἀλλὰ edd. vulgo. l. 13. Δαψιλῶς) Sic pleraeque. Δαψιλῶς I. Δαψιλὲς Fl. l. 14. Ὑποβολὴν) Ex Fr. recepi. Ὑπὲρβολὴν H. 2. Ὑπερβολὴν P. I. &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam B. 4.) ead. Λαμπρότης) λαμπρότης male H. 1. 2. Pag. 150. l. 1. Γὰρ) Omittit Fl. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. A. 1. l. 12. Τῶν λόγων) τῷ δώρῳ Fl. Pag. 151. l. 10. Ταράζειν) ταραΐζειν I. prave. l. 11. Κατηνάλωται) κατανάλωται Fl. l. 12. Παλαιαῖς) πολλαῖς Fl. ead.

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτη ταῖς ἀπορίαις Fl. l. 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν S. Pag. 152. l. 3. *H) Bene Ald. Fr. B. 1. 2. P. S. H. *H adspirate l. V. 2. Fl. l. 8. Παραβάττα) παραβάτας Fl. l. 12. Παύσωνος) Recepi ex Fl. & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & μοχ Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes. l. 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον male Fl. Pag. 153. l. 5. Κείμενον) Omisit Fl. l. 13. *O) à marg. A. 1. l. 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει Fl. Pag. 154. l. 5. Αντι) Bene V. 2. P. Aliae quaedam ἀντι male. ead. Κνήματος) Recte plurimae. Κνήματος H. 1. & 2. ead. *Αφροττις) ἀφροττις male P. sola. l. 10. Γραμματεῖον) γραμματίον Fl. Pag. 155. l. 11. Γραμματεῖου) γραμματίου Fl. l. 16. Περιτρέψας) περατρέψας emendat Gesn. Pag. 156. l. 1. Τε) Omittit Fl. l. 5. Ποίησιν καινήν) Utrumque deest in Fl. l. 6. *Ετέροις) ἐταίροις Fl. prave. l. 9. Τόδε δῖμα) τὸ βιβλίον) Ita Gesn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δῖμα τοῦ βιβλίου. Pag. 157. l. 3. Ἀντίπατρε) Ἀρχία L. male. l. 12. Ἀδύνατον) Omittit M. l. 14. Κατελίσφαμεν) κατηλείφαμεν perverſe l. Pag. 158. l. 3. *Εφ') ὑφ' edd. priores. l. 6. Τε) γε S. & B. 4. Pag. 159. l. 9. Δημοκόλακα) Recte P. l. aliaeque. Δημόλακα male H. S. & Ald. Sed correctum in marg. Pag. 160. l. 15. Παιδιά) Nihil var. edd. Παιδία Marcil. recte. Pag. 161. l. 3. Συνακτικῶ) συνακτικῶ Fl. l. 8. Αὐτῶ) Ita omnes. l. 11. *Επ') ἐφ' Fl. male. l. 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ Fl. cum lacuna. Pag. 162. l. 4. Ἀπο) ἐπὶ Fl. l. 6. Ἡβουλόμην) ἐβουλόμην Fl. quod verum credo, quia alterum magis Atticum. l. 13. Τοῦτω) ταύτοις male Fl. l. 14. Προῖμην) προήμην Fl. Pag. 164. l. 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. A. 1. l. 9. Πύλας) Ita Fl. ut Palm. vult. Πύλον cett. & Graev. l. 13. Φροντίσας) φροντίζον Fl. Pag. 165. l. 2. Τούτους) ταύτοις Fl. l. 10. Τοῦτο τοῖς) Ex emend. Solan. & Iensii. Ταύτοις edd. antea male. Pag. 166. l. 6. *Ο δὲ) ὡς legit I. I. Wettſt. Pro δ δὲ lacuna, & pro ἐπιμάκεις est ἐπισικῶς in Fl. Pag. 167. l. 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. Fl. l. 15. Ῥᾶστα ἦν) ἦν ῤᾶστα ἂν Fl. Pag. 168. l. 3. Εἰ) Deest in Fl. ead. Τοιοῦτον ἄνδρα) τοιοῦτον οὖν ἄνδρα Fl. ead. Τί) ἔτι Fl. l. 9. Λέγων) Sic dedi ex I. V. 2. & Fl. Ἀγων cett. Λέγων etiam marg. A. 1 W. l. 10. Αὐτῶ τῶν) τῶν αὐτῶ Fl. Pag. 169. l. 2. Κατηναλ.) καταναλ. Fl. l. 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσειον I. V. 2. Fl. ead. Τὰ τοιαῦτα) Defunt in Fl. l. 10. Ἐχει) ἔχει Fl. Pag. 170. l. 7. Διεφέρμεν — ὀρώντων) Nil varietatis inveniri addit Solan. l. 14. Καθυπισχνοῦμενος) καθυπισχνοῦμένοις Fl. Pag. 172. l. 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

εν B. 1. Correxīt B. 2. l. 14. Εἰς ἥν) ἥς omisso εἰς Fl. l. 15. Ἐχορήγουν) Bene S. & Amst. Ἐχορηγοῦν male H. 1. 2. P. B. l. Ald. Fl. Pag. 173. l. 3. Παρὰ) Reſcripſi ex Fl. l. & V. 2. Περὶ male cett. l. 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων Fl. l. 15. Τῆς Ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τυχῆς L. Pag. 174. l. 1. Θάνατος) Emendatio Gefneri neceſſaria. Θάνατον edd. priores. l. 8. Εὐσχημῶς) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημόνας edd. priores male. Pag. 175. l. 7. Ἐλέγξιαν) Bene l. H. &c. Ἐλεγξαν male P. l. 8. Μακεδόνες) Μακεδόναῖς Ald. Sed vulgatum eius margini adſcriptum. l. 12. Εὐκτήμονος) Bene Fl. l. Fr. P. &c. Εὐτήμονος male l. Pag. 176. l. 4. Δῆ) Omittit Fl. l. 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. l. 10. Ἀξείς) ἄξῃ Fl. l. 16. Λῆμα) φώνημα marg. A. 1. Pag. 177. l. 2. Ἡ) εἰ H. 1. & 2. l. 3. Ψυχῶν) ψυχαῖς Fl. l. 5. Εἰς) Omittit H. 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 2. ΖΕΤΣ &c.) Nomina perſonar. ex B. 1. addo, quae Ζητὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου inſcripſit. Cett. omiſerunt. ΖΕΤΣ Fl. H. Ald. Fr. l. 3. Τονθορίζετε) τονθορίζετε Schol. Pag. 179. l. 1. Ὅ) Abest artic. in l. adest in Fl. P. H. &c. l. 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. S. l. 15. Ἐπαχθῆς) ἐπαλθῆς B. 4. Pag. 181. l. 10. Φατρίαν) φατρίαν male l. ead. Εἰσποίνσεν) ἐποίησεν Fl. l. 12. Σειληνόν) Σιληνὸν edd. quas vidi omnes. Pag. 182. l. 22. col. 1. Πιοντες) πιοντας V. Sed in impreſſis mutatum eſt. Solan. Deest tamen aliquid. Reitz. l. 25. col. 2. Οἷς) οἷ erat in impreſſ. Οὐς Exc. G. & V. Lege οἷς, ut in C. eſt. Solanus. ibid. l. 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ C. Pag. 183. l. 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male l. Pag. 184. l. 15. col. 1. Ελίην) Ἐλίαν V. ibid. l. 16. Ῥύται) Ῥύται C. l. 19. col. 2. Παθοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. Solan. Pag. 185. l. 13. Θήλειαι) Abest a Fl. l. 15. Ἰάσιονα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Gefn. Ἰάσιονα edd. ſeptem. Ἰάσιονα Fl. Ἰξίονα L. Pag. 186. l. 11. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Reſtitui ex Fl. Ἐπεισεκυκλ. cett. male. (Ἐπεισεκυκλήθησαν S.) l. 15. Μακρὰ) Sic omnes recte, praeter Fl. quae μακράν. Pag. 188. l. 8. Μητρολοίου) Sic l. Fr. P. &c. Μητρολόου Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολόου Fl. l. 14. col. 1. Μητρολόου) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητρολοίου. Reitz. ead. Ἀλχμαίνος) Sic in V. recte legitur.

In impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan. l. 17. col. 1.* Ἀπεκτονὼς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. *ead. col. 2.* Οὐτος) οὗτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec satis arridet illud οὐτος θολερὸς — οὗτος. *Reitz. l. 20. col. 2.* Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid. l. 21. Φασι*) Omissum erat in editis. *ibid. l. 22. Καὶ ἐξ ἐνός*) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοινιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed sic etiam C. *Solan. l. 23. col. 1.* Ἦκε) Quam C. Ergo legit n, recte. *Solanus. Pag. 189. l. 3.* Καταιτικρὺ) Deest in *Fl. l. 6.* Ἡμῶν) ὑμῶν male *Fl. Pag. 191. l. 2.* ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Ita *I. B. 1. Fl. S.* Ἀγαθὴ τύχη, nominandi casu *H. P. Fr. Ald. l. 5. Τῆς*) Sine artic. *Fl. Pag. 192. l. 1.* Ἐαυτοὺς) αὐτοὺς *Fl. l. 15. Θῆκας τὰς*) Omisit *H. 2. sola. Pag. 193. l. 6. Καὶ τὰ*) Et sic *Fl. cum cert. l. 10. Στήλην*) Σύλην male *B. ait Solan. Sed errat, si B. 1. vel 2. vult.* Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (*Σύλην B. 4.*) *l. 13. Τοῦτο*) ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Transposuit personam *Solan. Pag. 194. l. 7. Εἰ οἱ*) εἰ omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B. 1. 2. P. & Fl.* Omitt. in cett. *l. 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.)* Haec iam aderant person. nomina supra scripta in *P. H. l.* aequae ac in *B. &c.* aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκινοῦ *B. 1. & 2. l. 4. Γυμνοδερκῇ*) Nil mut. edd. *l. 5. Ἀνυποδητεῖς)* Sic *Fl. Ald. Fr. B. 1. P. &c.* Ἀνυποδετεῖς *l. ead. Καὶ θηριώδη*) Omisit *Fl. l. 8. Εὐναζόμενος*) συνθησόμενος *Fl. l. 9. Ἄσπην*) ἄσπην *l. sola, & marg. A. 1 W. ead. Πάμπολλον*) παμπόλλην *Pell. l. 10. Τοῦτο λεπτὸν*) τὸ τριβώνιον λευκὸν *Fl. l. 11. ΚΥΝ.) Κυνι. Fl. mox Κυνικὸς* plene, dein bis, ter *K. & Λ.* tantum. Postea vero toto *Dial.* personas omittit, spatio tantum relicto. *l. 12. Καὶ*) Omisit *Fl. Pag. 196. l. 1. Παρέχον*) Forf. παρέχοι, adscript. *Gesn. l. 16. ΛΥΚ.)* Desunt & hic & in seqq. personarum nomina in *Fl.* Nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distinguuntur. *Pag. 197. l. 8. Ἐκκληροῖ)* ἐκτελεῖ *Fl. l. 13. Ἄρα*) ἀρα *Fl. ead. Καὶ αὐτῇ*) Sic *I. Αὐτῇ* sine καὶ *H. P. B. 1. Fr. Ald. S. Αὐτῆς Fl.* similiter spreto καὶ. *Pag. 198. l. 2. Τὸν σκεπ.)* τὸ σκεπόμενον

marg. *A. 1 W.* *l. 4.* Πότερ') Ita *Fl. Fr. I. P. &c.* *l. 6.* Μάθοις) Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. (*l. 11.* Οὐδὲν χεῖρον) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. Οὐδὲν *L. & Fl. ead.* ἢ ἢν *L. l. 15.* Ἐχέιν) Deest in *Fl. Pag. 199. l. 2.* Τῶν λοιπῶν) τὸ λοιπὸν *Fl. l. 13.* KTN.) Addidi ex *I. B. 1. H. &c.* Aberat in *P. ead.* Εἰ κακῶς) εἰν εἰ κ. Iensf. Nil mur. edd. *Pag. 200. l. 2.* ΛΥΚ.) Personam KTN. hic male *H. 1. 2. (& B. 4.) l. 5.* Μόνον) μόνον *Fl.* Sed perinde est. *l. 10.* Παραρκεῖ) ἀρκεῖ *Fl. Pag. 202. l. 5.* Δὲ) δαι *Fl. l. 6.* Οὐδὲ τοῦτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl. l. 9.* Ἐχων) Forfan ἔχων, Gesn. *Pag. 203. l. 14.* Κακὰ) κατὰ male *H. 2.* cum tamen *H. 1.* recte. *Pag. 205. l. 5.* Λυμαίνονται δὲ) ἢ λυμαίνονται *Fl. l. 15.* Χρῆσθαι) χρῆσθαι male *Fl. Pag. 206. l. 4.* Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adscripserat Gesnerus. Bene; sed iam non opus. *Pag. 207. l. 2.* Θηρίου) εἰ θηρίου *Fl. l. 4.* Θηρίων) θηρίων male *H. 2. l. 12.* Τὸν πάντων) τῶν edd. priores. *Pag. 208. l. 6.* Τοιούτων) *Fl.* praeunte dedi. Τοιούτος cett. *l. 7.* Καὶ κρατεῖν) Et sic *Fl.* cum reliquis. *l. 11.* Ἀνυπόδετος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopatr. c. 21 &c. *l. 13.* Μόνον) μόνον *Fl. l. 14.* Αὐτῶν) Bene edd. vett. Αὐτὸν male *P. Pag. 209. l. 2.* Ἰππων) ἵππου *P.* sola. *l. 11.* Χειρῶνος) τοὺς χειρῶνος *Fl. Pag. 210. l. 16.* Μᾶλλον) Nihil variant edd. *Pag. 211. l. 1.* Καὶ) Non agnoscit *B. 4. ead.* Ἀπεύξαιντ') Lacuna hic in *Fl. Pag. 212. l. 9.* Ἐφίεσθαι) ἀφίεσθαι *I. male.* Prius cett. *l. 8.* Ὑμῖν δὲ) ἡμῖν *H. 1. & 2. male. l. 9.* Ἐπανορθοῦν) Bene *Fl. P. S. Amß. (B. 4.) Ἀπανορθοῦν I. V. 2. Fr. H. B. male. l. 10.* Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιτιμῶμεν *L. vel Exc.* Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abest a *Fl. ead.* Βουλευομένοις) βουλευόμενοι, ἴσως *L.* Ἀξιούτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν *Fl.* In vulgato conspirant cett. *Pag. 213. l. 4.* Ὁ δὲ) ὧ δὲ male *I. & V. 2. l. 10.* Φαίνεται) δύναται *G. l. 12.* Ἄλλων) ἄλλας *Fl. l. 15.* Πείσσειν) πείσσειν *Fl.* Πείσειν marg. *A. 1. Pag. 214. l. 9.* Οὐ) Omisit *V. 2.* *Pag. 215. l. 1.* Ἐπισκόπει) ἐπισκόπει male *H. 2. ead.* Αὐτοῖ) Nihil mutare *Fl.* addit Solan.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B. 1. H. P. &c.* Ψευδοσοφιστής *Th. Mag.* male in v. τὸν ἔχειται.
X 3

Sed recte $\downarrow$ ευδοσοφιστῇ idem v. 2. l. 3. ΑΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.) Ita B. 1. P. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. & ΑΥΚ. addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Λ. tantum. l. 12. col. 1. Βουλόμενος) Lacuna hic est in V. Deest nempe ἐλέγχειν, aut simile quid. Solan. ibid. l. 13. Εισήγαγε) Hoc fuit initium Mf. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. Cler. Pag. 217. l. 11. Ἐχον) Nihil variare edd. addit Solan. l. 13. Ἐπιστάμενον) Bene Fl. B. 2. P. Ἐπιστάμενος male l. H. B. 1. Ald. Fr. S. Pag. 218. l. 16. col. 1. Ἀπαρεμφ.) Videatur ἀπαρεμφάτω hic abundare. Vide not. Graev. Cler. Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δὲ) ἐγὼ δέ σε B. 2. & Amst. Non habent σε ceterae. l. 4. Τετραπλῆ) Ita l. H. P. B. 1. & c. Τριπλῆ Fl. l. 13. Συνήσω) συνήσαν Fl. Pag. 220. l. 3. Κακὸν) Sic Fl. & P. (& B. 4.) κακὸν reliqq. l. 8. Παρήξεν) Adoptavi ex l. V. 2. & G. Παρήξαι cert. l. 16. col. 2. Νῦν) νῦν prave editum ante, & erat νῦν hic male in V. Sed mox ν tantum habet, etsi in impr. νῦν utrobique editum sit. Solan. Pag. 221. l. 1. Σολοικίζοντας) σολοικίζοντας Fl. omisso κατανοῆσαι. l. 6. Ἡ) πίουσας Fl. omisso ἦ. l. 7. Παιδεία) παιδεία Fl. male. Pag. 222. l. 8. Σον) σοι Fl. l. 12. Ἐκλελοχότας) Ex G. & marg. A. 1. recepi. Λέοντας edd. Pag. 223. l. 1. Ἐξειλοχότας) Sic G. Λέοντας edd. ead. Πάρεστιν) παίρεστιν Fl. l. 2. Δύο) β Fl. ead. Λήψεται) Bene sic Fl. Fr. P. & c. Λήψεται male l. cum V. 2. l. 19. col. 1. Λέγεσθαι) λέγεται edita, correxerat Solan. ex Cod. credo, quia eodem verfu vulgatum φασὶ ex Cod. V. in φασὶν se mutasse notarat. Sed quia λέγεσθαι vel sine Codice legendum apparet, facile obtecuravi. Reitz. Pag. 224. l. 13. col. 2. Εὐθεία) εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit Solanus: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, reposui. Hunc igitur parui. Reitz. ibid. l. 14. Τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν) In V. & impr. τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ, absurde. Quod vero iam editum, ex G. & ingenio se refinxisse testatur Solanus. ibid. l. 15. Οὖν) Ita ex V. restituit idem, in editis erat τοῦ sine sensu. ibid. l. 21. Φαμὲν) φασὶ editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. Reitz. ibid. l. 23. Κοσμῖως) κοσμικοῦ Exc. G. l. 29. col. 1. Οὖν) Excidit hic aliqua vox, aut συν - οὖν legendum. Solan. Pag. 225. l. 1. Εἶπε) εἶπ Fl. l. 9. Καταρόμενον) καθαρόμενον male l. & V. 2. l. 12. Ἀφιστάγειν) Lacuna est in Fl. ante

ἀριστάνειν, & ἄμφω omiffum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τῶν edita male. *ead.* *col.* 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reitz.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζη *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Gefn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἰς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστιν *l.* 12. Πέτεσθαι) *G.* duce cum Gefn. dedi. Πέτασθαι *edd.* *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνέωγτο) Lege omnino ἀνέωγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. Καθ' εἰς) καθ' ὅς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἰς cum *L.* hic & statim iterum, recte. *l.* 10. Μυστευόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) *Exc. G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσεται) *Ex Fl.* rescripsit *Solan.* Πείσεται *l.* *B.* 1. *H.* *P. S.* &c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μάθης) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in *V.* tantum exstat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Personam hanc, & mox *ΛΥΚ.* inseruit Gefn. *l.* 10. Γάρ) γὰρ *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omisit *l.* Adest in *P. Fr. Fl.* &c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic *Graev.* Ἐναλλάττειν *edd.* *l.* 5. Δόξει) *Forf. δοκεῖ*, Gefn. *l.* 6. Εἰ) *Forfan εἴν.* (Εἴν *S.* & *B.* 4. unde recepimus.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H. P. l. B. 1. Fl.* λέγων *S.* *l.* 15. Ὅν) ὁ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθίεσθαι) καθίεσθαι *Fl.* *ead.* καθίζειν) *Amst.* bene (& *B.* 4.) καθίσειν *edd.* *cett.* *l.* 5. Κάθισον) Sic Gefn. ex *Amst.* Κάθιζον *cett.* Κάθισον *l.* καθίζον *B.* 1. *l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἐτερον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* λέγω) *Ex Fl.* recepi. λέγειν *cett.* *l.* 3. Ἰκανῶς) Rescripsi ex *Fl. l. V.* 2. Ἰκανός *cett.* *l.* 4. Γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν) μὴ προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Gefn. (At sic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφῶντος &c. *B.* 1. ac 2. In *cett.* omiffa. *l.* 4. Συνένευκας) συνένευκας *edd.* *priores.* *l.* 5. Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων *C.* Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐξ) Aberat praepositio ab editis. Addidit *Solan.* *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀποφύξω) Bene omnes, demta *l.* quae ἀποφύξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσῃς) κατονομάσῃς *l.* *Fr. H.* Ceterae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δὲ) Sic nostrae. *Ts Gefn.* *ed.* *l.* 12. Ἀπεργάσεται) Hoc praetuli ex *l.* *Ald. B.* 1.

Fr. S. Ἀπεργάζεται P. H. l. 13. Κατάπληξς) κατάβελξι
 dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. Pag. 242.
 l. 13. Ἐπωμίσατο) Ex emendatione Kusteri. Ἐπωμίσατο edd.
 priores. Pag. 243. l. 9. Ἰατρὸς) Sic edd. Lege ἰατρός. l. 15.
 Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσον Homer. Pag. 244. l. 6. Μοι-
 χίαν) Hoc praeferunt edd. vett. Μοιχείαν S. & Amst. l. 7.
 Ἐκλυσσε) Bene correxit Solanus. Ἐκλυσσε edd. priores.
 Pag. 245. l. 5. Τὴν Γίγαντολέτιν) Sic omnes. l. 8. Γεβούλει)
 καὶ βούλη ed. Gefner. Pag. 246. l. 2. Μυρία) μυρία male l. &
 V. 2. non cett. l. 7. Παρῶ) Bene l. S. &c. Περὶ P. H. (&
 B. 4.) l. 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene l. Fr. B. 1. 2. H. P. KRIT. male Fl.
 l. Ald. V. 2. S. Amst. Pag. 247. l. 7. Δέ τέ μιν) Omiss. τε in
 edd. prioribus. l. 14. Δόχμια) Ex emendatione Solani &
 Guyet. Δόχμια edd. priores. Pag. 248. l. 11. Ἐπομόσωμαι)
 Sic edd. Amst. ἐπομόσωμαι. Gefner. ἐπομόσωμαι, quem se-
 quor. l. 12. Ἀμβροτον) ἀμβροντον prave l. Pag. 250. l. 2.
 Ἐρχομαι) εὔχομαι V. 2. Leg. ἔχομαι. Pag. 251. l. 10. Πα-
 ρά) Sic S. Περὶ cett. l. 14. Ἐπὶ) περὶ S. l. 15. Ἡρακλείη) Ἡρα-
 κλῆος Homer. Pag. 252. l. 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ.
 Hom. l. 7. Γίγνομενω) γινομένω Schol. male. l. 16. Δέ) Ex
 Hom. inserui. Aberat ab edd. Pag. 253. l. 14. Αἰὼν) Aberat
 in S. & Amst. aderat in P. B. 1. l. &c. Pag. 254. l. 7. Οὐχὶ
 τῶ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῶ vult Palm. l. 12. Θανατωθη-
 σθ) θανάτω θήσθ discretim B. 4. Pag. 255. l. 6. Τύχοι) τύ-
 χη) Fl. l. 9. Φλαῦρον) φλαῦρου Fl. male. Pag. 256. l. 9.
 Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως L. l. 10. Ἐτερεῖον) Et sic Fl. cum cett.
 l. 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoscunt C. Pag. 257. l. 11. Ἐσκο-
 πιάζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus
 decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit.
 Pag. 258. l. 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu di-
 gnum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Confer
 Afin. cap. 16, & Cyn. c. 13. l. 17. Τὰ) καὶ male in editis.
 Emendavit Solan. Pag. 259. l. 8. λευκάδα πέτρην) Λευκάδα
 πέτρ. litera maiuscula, B. 4. vertens etiam, Leucadem petram.
 Male. Pag. 260. l. 1. Μεσορί) Ex emend. Solani. Edd. &
 Schol. Μέσωρι. l. 5. Λώπους) λοπὸς Schol. Vulgarum tenent
 Fl. l. Fr. B. P. H. ead. Ἐσπάρασε) Sic Fl. l. P. &c. Ἐσπάρ-
 ξε B. 1. 2. (& 4.) l. 15. Ἐσκοπιάζον) Lege ἐσκοπιάζον ut c.
 19. Et si hic ω est in edd. (Ἐσκοπιάζον & h. l. B. 4.) l. 16.
 col. 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. Pag. 261.
 l. 2. Γήθησαν) ἐγήθησαν B. 4. l. 6. Ἐπὶ θέατρα) ἐπὶ τὰ θέ-
 τρα ed. Gefn. Abest artic. ab aliis. l. 14. Χαιρεσονται) χα-

ῥήσονται *B. 1. 2. (& 4.)* *Pag. 262. l. 8. Πολὺν*) Bene *Fl. Fr. H. P. &c.* Πολὺν grave *I. l. 10. λιμὸν*) λιμὸν. αὐχμὸν *Fl. puncto post λιμὸν collocato. Pag. 263. l. 5. Κατατρίχεται*) Sic pleraeque. Κατατρίχεται *I. l. 6. ἠκηκόητε*) Sic noītrae. ἠκηκόητε *Gesner. melius. An ἠκηκόατε; Pag. 264. l. 13. Ὀνούμενοι*) An ὀνάμενοι; *Pell. Pag. 267. l. 2. Ἐκλείπει*) Restitui ex *Pell. & B. 1. 2. Ἐκλείπει* male *Fl. I. Ald. Fr. H. S. Ἐκλείπει Amst. l. 7. Εἶτ')* Sic vet. *Eib' S. & Amst. Εἰτ' Fl. discretim. l. 14. Οὗτος &c.)* Haec verba exhibet *Fl. At l. Ald. H. S. B. Fr. Οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανῶν.*

I N C H A R I D E M U M.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & *Coll. cum Fl. B. Ald. Fr. P. S. l. 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.)* Ita *B. 1. 2.* Omitunt cert. *Pag. 274. l. 5. Διδόσκουροι*) Ita hic & mox constanter. *l. 7. Αὐτὴν αὐτὴ Fl. l. 15. Θύρας*) Ita plurimae bene. Θύρας *I. V. 2. Pag. 275. l. 6. Λήδα*) Sic *Fl. aliaeque recte. Λύδα I. l. 7. Ἀμφιτρίωνι*) Ἀμφιτρίωνι male *I. & Fl. Pag. 276. l. 15. Δὴ*) Δὴ *Fl. melius. Pag. 277. l. 4. Ἐκάστη*) Ἐκάστη *Θεῶν ἐκάστη Fl. l. 5. Ἐτέρ' ἀμφισβ.)* Consentit *Fl. Pag. 280. l. 1. Φίλων*) Φίλων edd. priores. Φίλον *L. Pag. 282. l. 7. Ἠγάσθη*) Constantem esse lect. ait marg. *I. Pag. 285. l. 5. Αὐτῶν*) Ita *P. aliaeque. Αὐτῶν Fl. l. 6. Οὐκ ἀπέτρ. μάλλον*) Ita edd. omnes. *l. 10. Αὐτῶν*) Cum spir. tenui *I. Fl. P. Αὐτῶν H. S. aliaeque. ead. Αὐτοῦς*) Adspirate *Fl. H. P. S. Αὐτοῦς I. Pag. 286. l. 9. Διωκισμένους*) Sic & *Fl. cum I. Fr. P. &c. l. 13. Γεγεννηκόθ')* Recte sic *P. ut Ienf. voluit. Γεγεννηκόθ'* male *I. H. S. Fl. Fr. B. Pag. 287. l. 12. Ἄλλον*) Ita *Fl. H. B. 1. P. S. Ἄλλο I. Pag. 289. l. 2. Αὐτῶ*) Sic *Fl. & pleraeque. Αὐτῶ I. Pag. 290. l. 2. Παρόντας*) πειρόντας grave *Fl. l. 7. Περίστιν*) περί ἐστιν *I. V. 2. Fr. Pag. 291. l. 2. Οὐ)* — ἴσως *L. Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur. ead. Πραττέμενα*) πράττομεν, σχοῖν edd. antea male. *l. 6. Ὑπακούσαι*) ὑπακούσαι edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως *L. Pag. 292. l. 3. Γραφεῦσι*) Sic plurimae cum *Fl. Γραφούσι I. Pag. 293. l. 4. Τοῦ παντὸς τιθ.)* Ita omn. edd. habere, adiecit *Solan. l. 6. Ἀνδρείας*) Sic iam edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23 &c. *l. 9. Δὴ*) δεῖ male *Fl. Pag. 294. l. 13. Οὐδ' &c.)* Non habet haec Graeca *P. (neque B. 4.)* Habent *Fl. I. H. B. S. &c.*

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B. 2.* haec duo verba omit-
tit. (Desiderantur etiam in *B. 4.*) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald. & H. 1.*
L. 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B. 1. 2. (& 4.) P.* Aliae
omittunt inscript. person. *L. 9. Εὐνήραι*) *Ξυνείρη P. l. 13. Κά-*
κισιναις) Bene sic *Ald. P. H. &c. Κάκισιναις* male *S. & Amst.*
Pag. 297. l. 5. Τοῖς) Bene sic vetr. *Τὴν* male *S. & Amst. l. 10.*
Τοῦ) Sic *P.* ut *Marci.* voluit. *Καὶ* edd. cett. *l. 12. Ἀρχὴν*)
Legi etiam potest *ἀρχὴν*, *Pell. Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμητι — καὶ*
πέμπτην) Sic esse in edd. omnib. notat *Solan. l. 3. Οὐκ*)
Reitziana οὐτῶ, mendose. *l. 10. Θαλῆς*) *Θαλλῆς* edd. hac
prior. (excepta tamen *B. 4.* quae recte *Θαλῆς.*) *l. 13. Ὡς*
τῶν ἐκείνης) Nihil varietatis invenio. *Pag. 299. l. 11. Μὲν*) *μὲν*
edd. *Μὲν (ἴσως) L. l. 13. Τοῦτον*) Nihil mut. edd. *l. 14. Αὐ-*
τῷ) *αὐτῷ* edd. prior. *Pag. 301. l. 10. Αὐτῇ*) Sic *Pell. Αὐ-*
τῇ edd. vulgo. *Pag. 302. l. 12. Εἰ δὲ*) Personam *MEN.* edd.
hic ingerunt, quam delevi cum *Solan. & Gesn. ead. Τραγῶ-*
δίας) *τραγωδίας* edd. antea male. *Pag. 303. l. 2. Ὁ δὲ με-*
ταμῶς) Persona *ΜΟΥΣ.* his praefixa in edd. At necessario
omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ὡ Κρόνος — σοι τέθνται) Saturno sacra fiebant; de quibus inprimis Macrobi. L. 1, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνος dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addidit: a 16 igitur coepta, in 23 desinebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. Τό γὰρ νῦν εἶναι) Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ.

ead. l. 8. Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, qui, ut lucrum faciant, iniurias inferunt. Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐδ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείψει μὴδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque permulta, satis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀναγνώσσω) Non agnoscitur a S. & B. 4. illud ἄν, quod ante v. ἀναγνώσσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 2. l. 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Al-dinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter venit Erasmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. Fl. & Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπαυῶσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus alter ego*, quod Graece Eustath. de Ismen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philop. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Ap. Aetop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμούσα διὰ τὰν σῶν αὐτῇ γούτων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπᾶσω. Fab. CIV, αὐτῇ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. Il. H, 332, Τῷ σὲ χρῆ παύσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne bis sine ulla necessitate repetatur αὐτὸν, tum ne αἰμοῖρος sine casu transiret, qui recte pr. Epist. Sar. legitur additus, μῆνος αἰμοῖρος τῆς ἑορτῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπτά) Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. SOLAN.

ead. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non est opus. Vid. Ἰστ. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcenties, omit-tendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. Marcilius. Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuto. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronos. c. 17, πρὸς χάριν μηδὲν μηδέν. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς) Interp. si quis universi imperii vim expendat. Illud potius vertendum erat, si compararentur cum totius imperii potentia. VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ἐπισπίσαντα, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινύσει) Certissimum est mendum in ἐπινύσει. Legendum omnino ἐπινύσσει neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. IENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) Φορὸς ἄνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum urebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare lensus iubet in ἐπινεύσει. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum lensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lectr. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde supra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μηδὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας: ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχᾳ εἴτεται, οἷαν με οὕτως ἀπολείπει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐτι καὶ βασιλέα) La royauté de la sébue. Horat. Non regna vini sortiere talis. GUYET. Versus Horatii satis notus est I Od. 4 f. Noster iterum infra cap. 9 post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοῖα ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epiſt. I, 25: ἐν Σατορταλίοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παῖξαι ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ἄσον, σὺ ἀπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδία. SOLAN.

Pag. 5. l. 13. Ἀμφίμη σοι τὰ χρέα) Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I, pag. 10, ἐκ τετταλῆς λίθου, sed pag. 13, λίθος ὁ τετταλός. Aristoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἑρακλεία. sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11, idque usitatus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim particippia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Asin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὀρέξας — ἐμμηκεώς. Aët. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aelop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βουὲς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεῖς ὠλοκαύτωσεν. REITZ.

ead. l. 13. Ἡσιόδος) Hesiod. Θεογ. 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὕγίς τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδὲν τι — πρᾶξαι τι modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte disiunctim FL. & B. 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὖ ποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἷος) L. FL. V. 2. P. & sequentes implelli. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἄσπαρτα καὶ ἀνῆροτα) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Nisi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπερα Lucian. etiam supra Rhet. Praec. cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ . .) Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. Ἔργ. 109. Vid. Cler. Art. Crit. pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἵκαζον οἷς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιῶν σε) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, e fabula ista coniiciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros.* VITRNG.

ead. l. 7. Παιδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatiores substituerint quidam librarii. Retinuit tamen παιδοτρίβας Hagen. 1526, 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt*; nisi quod boiae ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius Pers. III, 3, 15, *Compedum tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιῶν σε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traiectionis foret, de qua paulo supra, Mort. Peregr. c. 45 pr. Nec displicet: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ τάλαντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae demencia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem rango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras exspectant, id quod erat opum misere perdidierint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Τὸ ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι δ' οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concrevit gelu. Sed pro ἔτι mallem ἔστι. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) Rois de la fébuc. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τούτοις) & ἕσσι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσοῦ χοίνικὰ γε ἡμῶν πάντων κατασκευάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα) Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Θὺκ ὄναρ ἐπιστὰς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐπιστάναι, exemplis docet L. Elsn. ad Aët. Apost. XXIII, 11. De vulgarissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrobo. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἔστι) Scribendum fuit εἰν. SOLAN. Obsequeretur Solano εἰν rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla defunt dissimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infinitiv. & Imperat. sic iungit Hom. Il. 2, 273 — 4, 68 — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Nostr. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαίρόντων &c. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus alia. Subiunctiv. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Asin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μὴτε ἀποθῆσκε, μὴτε — δὲ σσεαυτόν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνείλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV, p. 7, ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπερόησε, — καὶ ἐνίκησε καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἶν θυγάτηρ καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. Ptol. Heph. l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοί. Mox ibid. praemisissos optativos excipit indicativus, ὡς ῥᾶλοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοῖν δ' Ἑλένη, κλέβει δ' αὐτὸν — ἀτέλοι δ' — ὧς Ἥλιου θυγάτηρ καὶ Ληδας Ἑλένη, ἐκατέϊτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσῃσθε. Dissimiles casus Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων (sic enim lego pro ἀνηκέστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατελιηφότεων, καὶ ἀμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessell. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elfner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτίων) Μονοχίτων ὧν. An μονοχίτων ὧν scribendum pro μονοχιτίων. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una V. 2. reliquae edd. μονοχιτίων. Non puto tamen cum Baifio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amicus tunica, qui μονοχίτων dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οιοχίτων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elfin. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) An προσπελάζειν legendum? GUYET. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20, & Έρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum προσπαιζειν, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet προσπελάζειν, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι) Infra N°. 21, μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαστον. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est μὴ μάτην &c. SOLAN.

Pag. 16. l. 2. Ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine versas conspici, ut *Cybelae matri sese adiungant*? cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλὰ μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυονὶ ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyr. differt. tertia μὴδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείροντων διαφέροντα, οἱ δὲ οὖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinsius, *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt*. At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες τε καὶ ἐνθεάζοντες verterant, *eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt*. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin; esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Cresfollius in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μὴδὲ τοῦτο ἐξέστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalia, ne id quidem fas esto*. Quid enim? an putant, Lucianum construere verbum ἐπιμελουμένοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκχοι γινόμενοι) Non modum huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Mf. τυμπάνοις. Nam quamvis & cym-

Lucian. Vol. IX. X

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Propheræ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota hæc sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. l. Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecynthio Cornu ΤΥΜΠΑΝΑ*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάνοις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vett. l. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui l. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, & conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit, plura addere supersedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρῶτοι) (Distinguendae hae leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripserat etiam Aristoteles *νόμους συμποτικούς*, teste Athenaeo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non existet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξέταζέτω, μὴ δὲ ἀναγραφέτω &c. μὴ δὲ λ. ἀσχεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. *A. W.* adscriptum erat *ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι*, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus hæc verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias fecit) posterus tamen suspicor, quia *γυμναζέσθω* intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. l. 4. Γραφόντων — ἐχόντων) Recte, pro *γραφέντων*, *ἐχέντων*. Vid. similiter *ἀποτραχόντων*, *ἀπαιτούντων*, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. *ἀπερρίφθων* pro *ἀπερρίφθωσαν*, & Solani ad *Ἐπισκ. f. Contempl. c. 14*, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis *ἐπαιρέδων* pro *ἐπαιρέδωσαν* frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciph. II, 1 f. *ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων*. Ac III, 30 f. *φθονούντων δὲ οἱ ποτῆροι τῶν γειτόνων*. Ibid. Ep. 52 pr. *ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται*. Lucianum rursus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciphr. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περι-
τὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non abfimilis est Aristophaneae,
Plut. 694, τῆς ἀδάρας πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit.
Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χώρας πολλὴν, ubi
alia etiam addidit Wesseling. docuitque, modo τὴν πολλὴν,
modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240;
IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς) Ceterum ante solemnitatem.
Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ
πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem.
Verre ceterum die ante solemn. Nam clare distinguit inter lon-
ginquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. l. 7. Ἀποτρεχόντων) Recurrunt, ad domicilium
scil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοιρίτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ
μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc
Luciani locum haec commentatur: Ammian. Marcell. L. 27:
— adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant;
milites vero διμοιρίται nuncupati, dupla stipendia merent, ut
docent nonnulli. Aeliano διμοιρίτης καὶ ἡμισιοχίτης ὁ ἄρχων
τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. Lucianus: ἐρυμάτιον ἐφρουρεῖς
διμοιρίτης ὢν. Rursus in Chronosol. — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶ-
ναι. Artianus: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκα-
τάστηρον, οὕτως ἐνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἣν τινα
μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευο-
μένων ἔφερον. Curtius L. V: Itaque delectis equitum VI milli-
bus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi
graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum
res locusque posceret, pedestris acies erat. Nescio, an hic Di-
moiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos
nullis paene armis instructos fuisse, literis mandat. — Sed in Curtio
recte iam Dimachas editum, qui & ἡμιπτοι Graecis dicuntur,
aliique sunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priorē
loco Diognitae legendum, ex Salmasio monuit Freinsheim. ad
Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter,
quater, & Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid.
ad Dial. Meretr. IX versus fin. ita ut rem nitidis notam pu-
rem, quam ut multa addam. Origo est a διμοῖρα. Ita διμοι-
ρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, Dionys. Halic.
VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθής) Sic recte scribitur in Fl. B. 2. & P.
In reliquis prave ἀπαχθής. SOLAN.

Pag. 19. l. 11. Αὐτοῦ) In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. l. 8. Τὸ στοιχείον ἐξαπουν) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἀλ. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, quae de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut hic inferatur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a. p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Iuvenal. — *Quamvis solida hora supersit Ad sextam.* Tertullianus in Apol. Saturnalibus non labor diluculo, sed honesta & salubri hora. Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & παχυμερῆς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variarum autem erant coenarum horarum: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, Casaub. ad Ath. 425. SOLAN. Quid sit στοιχείον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τὸ σκιᾶ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἢ καὶ στοιχείον ἐκάλου. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχείον est. Quae ad hunc ipsum locum Kuhnius; quae ad Athen. VI, 10, Casaubonus, ex Schol. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin. pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II, initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis solariis paulo operosioribus, de quorum aetate inprimis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse annotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis muturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen vel maius admittit. Add. supra *Oreisp.* cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομήν) I. e. *προνομήσαν*. Vett. Codd. consuliendi. GUYET. Mallem *προνομίαν*, *praerogativam*, cum Pell. quam *προνομήν*, *praedam*, *pabulationem*. REITZ.

ead. l. 14. Μοίρα) Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Παραπεμπέτωσαν) *Προπεμπέτωσαν* legisse videtur interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum est. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄλων &c. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferrebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adstent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ὅστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅπως χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, *comitor*, *adsto* &c. Vid. *Ἑρμ.* cap. 72: διαναστάντα δὲ ἀξιώ πρᾶττει τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde *Εὐχ.* c. 1, παρέπεμψε χειραγωγῶν & *Δικ.* c. 1, ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rursus si *Fl.* editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπομαι enim non est *comitor* &c. sed *reūcio*, *amando* &c.

Vide locum ea de re apud Nostrum luculentum 'Ετ. Δ. XII, ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἶσθα ἰσους ἐραστὰς παρεπελάμην &c. Μηδὲ παρὰπεμπί-
τωσαν itaque erit, πενέ iam cō praetereunzio, & sic opponitur
τῷ, μηδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans adiungatur.
Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori senten-
tiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum
iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὁπῶσα χρὴ ἀποφέ-
ρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἐτι ὀξύτερον
ἀλουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢ ἐθέλωσι, προπίν-
τες τοῦ πλουσίου) An non scripsit αὐθὼρ, πάντες πᾶσι;
Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pau-
peribus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint ca-
lices, sed & remittere id possint. Utique πάντες non oppo-
nuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πέντες)
Gronovii coniecturam in textum recipere visum est, quam-
vis omnes libri nostri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gro-
novianum πέντες Solan. recepit. Nihil contra nitor; sine
auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπινόντες) Erasmus videtur legisse προπίνοντες, dum
vertit, ubi praebiberit dives. Sed vix potest locum habere:
nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bi-
bendo praeire, quomodo iam eodem spiritu addi poterit, di-
vites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic solent Graeci. Sic etiam usurpa-
tur haec vox Aθ. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἢ
τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἀλυπον; GUYET.
FL sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν.
ἄρτι μαθάνοντα ἐξέστω, ἢ τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον
ἔστω. τὸ ἀλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττευέσθωσαν &c. B. 1. vero:
εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν
ἄρτι μαθάνοντα ἐξέστω, ἢ τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον
ἔστω, τὸ ἀλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευέσθωσαν &c. Iun. autem
sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς
ἀγειν ἄρτι μαθάνοντα. ἐξέστω, ἢ τις ἐθέλῃ, σκώμματος
καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἀλυπον, cum qua Pag. fere consentit. So-
lanus distinctionem Iuntinae mutavit. Gesnerus aliter: hunc
igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca re-
spondeant. REITZ.

IN EPISTOLAS SATURNALES. 343

Pag. 22. l. 4. Οὔτε λοιμὸς) Obversabatur menti scriben-
tis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic
cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. l. 3. Ἐν οἷς εἶναι) Recte vertitur, *in quo statu esset.*
Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διορύσιον ἐν τοῦ-
τοις ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist.
ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἶμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L.
Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap.
16, ἐν ἀπασιν ἀφθόγοις ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἀνίστον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequa-
tionem Platon, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III
Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum forf. ὥς γὰρ νῦν. Ed. Basf.
ὥς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest
tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & so-
lemnibus permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rur-
sum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit No-
stro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic
infra c. 23, ἰσορτήν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύ-
να δὲ — τὸν νῦν δὲ — μάλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

*ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία
φασὶ &c.*) Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint
inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omni-
no careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis
altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc
valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur
proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editio-
nibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud vi-
deo, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus du-
bito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος,
atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de re-
bus maxime inaequalibus. Quae enim ἀριστέρα, quam for-
mica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait:
Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes
ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tan-
ta est inter universos conditionis & fortunarum inaequali-
tas. IENS. *H) Iensii emendationem confirmant L. Coll. & Fl.
In reliquis impressis prave legitur ἢ. SOLAN. Plus certe salis

ineſt, ſi iam cum lenſio ñ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ñ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane reſpondebit ſequenti, *modo excelfus, modo humilis*. Quare ñ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiffimae lenſii coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ñ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. l. 3. Οἷοι) Sic recte *Ven. 2.* ut N°. 24, ne te longius amandem. In reliquis impreſſis *οἷον*. SOLAN. *Οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται*) Nondum recipio Venetarum *οἷοι εἰσιν*, licet *τραγικοὶ* ſequatur. Supra *Iov. Conf. c. 18 med. οἷον ἀνδρεφόνους*. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaeppiſſime fungatur. Verum quia infra *c. 24, οἷοι εἰσιν* omnes praeferrunt, poſſit & hic ita legi. Solan. *ἐμβάδες* corrigit: ego nondum; nam & mox rurius *ὑποδησάμενοι ἐμβάτας*. *Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et Iov. Trag. c. 41*; ubi tamen male in textu operae dedere *τοὺς ἐμβάδας* pro *ἐμβάτας*, & ibid. in nota ad Schol. male *αἱ ἐμβάται*, pro *οἱ*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. *'Or. c. 16.* SOLAN. Sed *ἀνυπόδντος* Lyf. p. m. 511. REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Heſiod. *'Erg. 116.* SOLAN.

ead. l. 14. Ἄσπερος &c.) Homer. *Od. 1, 109.* SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe *ἀσπαρτα καὶ ἀνίροτα πάντα φύονται*. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et *φύω* ita recte tranſitive conſtruitur. Long. *Paſt. III, p. 103 ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἐφύσας ὦραι*. Noſter ſupra *Icarom. c. 28, φύει πώγωνα*, alit *barbam*. Et ipſe Hom. *Odyſſ. H, 119, Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν φύει*, *Zephyreus ſpirans haec crefcere facit*. REITZ.

Pag. 25. l. 2. Χρυσοῦς εἶναι) Heſiod. *'Erg. 109.* Primo obſerva, *εἶναι* de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦτου) Ed. *P.* mutavit hanc vocem, fecitque *τούτων*. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γοῦν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro *certe quidem* acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in *Commentt. p. 475. Conf. mox c. ſeq. ἀρτων γοῦν*. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An *τόσας*; pro *τοσαύτας*. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, si-
ve exclamantis more mialis, parum refert, prorsus ut in
Dial. Mort. II fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσῃ δ' ἐγὼ τρυ-
φῇ. Neque ὅσας hic nectendum cum praemisso τοσούτον,
quasi tantum, quantum significaret, ut saepe solet; idque
Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον
legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separa-
tionem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Insulas*. GUYET. Bene. At supra,
vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum
interfit. REITZ.

Pag. 26. l. 6. Θύμον) *Cepam agrestem, bulbum*. GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτράγοντες) forsan. GUYET. Non
capiō, cur derivatum a τρώγω, *comedo, arrodo*, hic sit mu-
tandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc
longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura
tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων
absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9 vers. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave veritas κοιτί-
σι, *cubilibus*: sunt enim *arculae*, in quibus mundus mulie-
bris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi so-
lebant. Hesych. Κοιτὶς, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ἣ γυναικεῖος
κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. BOS.

Pag. 27. l. 13. Ἡμῶν) L. & Fl. recte. In reliquis impressis
ὑμῶν quamvis in versione sit nostrum. Quam supine! SOLAN.

Pag. 28. l. 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc
absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum
Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & usus est Ci-
cero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione ab-
furda. In ἀναισθήτου caractere apud Theophrastum est φα-
κὴν ἔφω δὲς ἄλλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλον ἀβροτον ποιῆσαι.
Communis ergo valde cibis lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc glossema viderur. GUYET.

ibid. Παρεισπείουσιν) Hic certe nolim παρεισπείουσαν
reponere, quod alii vellent, qui ἐπείσπείας ubique in ἐπεί-
σπείας mutant. Vid. supra Dial. Meretr. XV. Adde Diod.
Sic. IV, pag. 256, παρεισπείων ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem
XII, c. 43 a. m. παρεισπέσεν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51,
p. 682, παρεισπείοντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκούν-
τες ἤδη κυριεύειν. Item cap. 53, παρεισπέσεν εἰς τὴν πόλιν.
Ac persaepe alibi. Quin & alia composita a πίπτω ἰπνάδα-

di, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata;
 quae a *παίω* corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III;
 4, 9, *παρορμώντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν προθυμίᾳ δὲ*
πᾶσιν ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίως ἐκείνης μάχης. Aelian. V.
 H. XII, 23 f. *ὄπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι,*
ἰππῶντι, ἰνφίλιοντι in fluctus, armisque contra eos pugnant. Ne
 reperam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr.
 l. d. Unde & intactum maneat Nostri Tim. c. 33, *ὁ δὲ ἐμ-*
πῶν ἀθρόος ἐς ἐμὲ, ille irruens &c. ne plura ex eodem con-
 geram. Cum & Long. Past. II, 78, *λύκος ἐμπῶν lupus in*
ovēs ἰππῶν dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Et si fre-
 quentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Asin. c.
 20, *ἐμπῶν εἰς τὰ ῥόδα,* aliaque, quae obiter ibid. in-
 dicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. *μετὰ*
τῶν ὀπλῶν νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον. Ubi rursus pro
 hostili invasione. REITZ.

ead. l. 14. "Ομηρος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a focis Ulyssis
Solis boum. Ὀδυσσ. M, 395:

Εἶπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
'Οπταλία τε καὶ ὀριά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. GESN.

Pag. 29. l. 2. Ὀχῶνται καὶ ταῦται) Ex praecedentibus, &
editionibus antiquis legendum ταῦτας. IENS.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud οἱ non satis hic commode
locum habere videtur, cum plurium numerum postulet ora-
tionis series. Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὴν
παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso Luciano esse
haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σθῆσι vel
αὐτοῖς, per distributionem. GESN. Δέ οἱ) Edd. δὲ οἱ. Ego en-
clitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab οὗ, pro αὐτῷ, quod proba-
tionem non indiget. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιρρέουσιν τῆς κόμης) Ἀπορρέουσιν τ. κ. MAR-
CIL. Ἐπορρέουσιν) In libris nostris omnibus legebatur ἐπιρ-
ρέουσιν, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide,
ne te morer, Ἐτ. Δ. XII versus finem, ubi recte in omnibus
scriptum est, ὑπέρρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) In utilitatem publicam
divitias habere. Sic Philostr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, ὁ δὲ
δαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. REITZ.

ead. l. 8. Τῷ ΤΙΜΩΤΑΤΩ) Non nimium sibi arrogat, cum
fingit se vocari a Saturno τιμώτατον. Ille apud Theophras-

ἄνθρωπος ἀνάσχυντος ad ἀκλόουθον, servum pedissequum, εὐω-
χού, inquit, τίμιε. GESN.

ead. l. 13. Πέπαυμαί τοις) Inter has voces in omnibus fer-
me impressis εἰς ὧν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit.
Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed Fl. cum non
agnoscit, lubentes exfulare & nos iussimus. SOLAN.

ibid. Εἰς ὧν) Delenda videntur. GUYET. Merito Fl. haec
omittit, misere enim ὧν repetitur unica tantum verbo in-
terposito. Possem quidem coniicere πέπαυμαί εἰς αἰῶνα, in
perpetuum desitui, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis
illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius appareat, quo
Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μορίδος, λέξεως.
GUYET.

Pag. 31. l. 16. Μὴ ὁ αἶτος φθειριζήσῃ) Benedictus: ne fru-
mentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos
φθειρίζω. Sed est dispescenda, ut in Mf. φθειρὶ ζέσῃ, hoc est,
verme scateat. Sed tamen puto legendum φθειρὸν ζέσῃ, ut
alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, vermibus plenus: quam-
vis & φθειρὶ possit ferri. GRAEV.

Pag. 32. l. 1. Φθειριζήσῃ) Φθειρίζω, an φθειρίζω; GUYET.
Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάω quidem ap. Steph.
in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec ta-
men dicere habeo, num a ζάω vivo, adeoque quod vermi-
bus quasi vivat, an a ζέω serveo sit derivandum, utrumque
enim aptum. Verum quia tum φθειρίζῃ potius formaret,
& supra etiam σκωλήκων ζέσας, vermibus scatiens, habuimus,
ita & hic forsitan φθειρίζῃ scribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἑλλειπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα.
GUYET.

ead. l. 16. Ἴσως) Hic pro saltem usurpari videtur. Omnes
autem libri nostri agnoscunt. SOLAN.

ibid. Ἐκότερον) Σύντες καὶ πλακοῦντες. GUYET.

Pag. 33. l. 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ
ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet.
GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) Libido, quod nota. GUYET. Nota hic
τράγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pa-
teret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam
quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea scribebatur *συνεξελλέξαντο*. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμένοι) Συγκεκριμένοι legendum videtur. Το συγκεκομμένοι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττυμένοι) Quid vulgatum συγκεκομμένοι sit, nemo credo edisserat: idcirco reiecimus, & hanc vocem Luciano alibi usurpatam, peropportunam, & reiectae fatis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituímus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος. SOLAN.

Pag. 34. l. 3. Ἐστὶν αὐτὸ) Ἠδὺ legit interpres. GUYET. Ἐτι ἐστὶν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἐτι legeretur ἡδὺ. Sic enim oritur sententia, quam dedī, quamque Erasmo etiam placuisse observo. GESN.

ead. l. 5. Ὡσπερ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde suspicamur, excidisse in eius ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥσπερ & σὺ, quod habent S. & B. 4. adstipulante Mf. Reg. 2934.

Pag. 35. l. 1. Εὐ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδαιπνίσιν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit interpres. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mentas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἶσι τὸν ἀντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνώνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diversa, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem & sine teste suam felicitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu remotam mentis pulchritudinem & domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari. IENS.

ead. l. 7. Ἀξίων) Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabant, scilicet scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. l. 16. Προκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. l. 3. Δείπωνν περί) Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμεν γράψαι πρὸς ὑμᾶς περὶ δειπνῶν. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσεὺς ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. l. 5. Ἰσοδαίτης) Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδαιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδαίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Αἰατα δαιτάω descendat ὁ ἰσοδαιτητής, ut mox c. 36 habebimus συνδαιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epitheton esse docet Plutarchus de El pag. 692 ante med. H. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ἰνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς εἰσης, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitia dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, combibium dixere, non canvinium, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud Harpocrationem & Suidam, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημῳδῇ γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocration hic Hyperidem pro Phryge. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurf. Att. lect. pag. 50. Luciano quidem restituendum τὸν ἰσοδαίτην, mihi indubium est. GESN.

ead. l. 15. Πολλοί, καὶ) Οἱ πολλοὶ legisse videtur interpres. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἰστώσαν) *Discant*. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, δς) Sic libri omnes nostri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπαρθεῖ) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non scripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam produnt. Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μοιοὺς τῶν λύκων) Censebat vir clarissimus Godofredus Malwynus legendum esse μοιοὺς τῶν συῶν.

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incedere, at apri *μοιοι* dicantur, ut apud Lycophr. *πόροις μήνῃρας*, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnīs: *καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σὺς εἰσι μοιοι, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὴν κατὰ τοὺς λύκους σύντομον*. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus (post med.) statuit sibi *μονήρην τὴν διαίταν καθάπερ τοῖς λύκοις*. Immo etiam *μουνίδς* proprium videtur esse lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. *Μουνίδς ἐκ δάμωνος Δορὸν λύκος ἀσποκὸν ἄνδρα Ἑκταρον*. Hinc etiam apud Suid. *μουνίδς* est *μόνολυκος*: pro priori parte stat Hesych. Contra omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. l. 4. *Παρασκευάζουσι*) Vel contra omnes libros legendum arbitror, *παρασκευάσουσι*; né abhorreat ab *ἐάσουσι* & *συνέσουσι*. GESN.

ead. l. 6. *Εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζουσιν, ὑποδάμνα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας ἐσθῆτας &c.*) Ait Saturnus divitibus, Si pauperiores taciti irent, (singamus enim ita) nonne id maxime vos irretet, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes? Sed τὸ, *ἐπιδείξασθε* hic nihili est. Scribe *ἐπιδείξαίτε*, vel, quemadmodum habet Florentina, *ἐπιδείξετε*. IENS. Perperam vertitur, si pauperes abirent taciti. Nam *μύοντες βαδίζουσιν* dicuntur, qui clausis oculis incedunt. *Μύειν* hic est *claudere oculos*, quod aliter *καταμύειν* & *καμμύειν* dicitur. Recte itaque Schol. hic *μύοντες, καμμύοντες, τούτέστιν ὀφθαλμοὺς κλειόμενοι*. Atque ita optime cohaerent sequentia: Nonne id vos irretet, cum sic non habereis, quibus purpureas vestras vestes ostentareis? Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. *Ἐπιδείξετε*) Fl. vid. Iens. In reliquis *ἐπιδείξαθε*. SOLAN. *Ἐπιδείξασθε*) Forte blandior medicina, & magis Graecismum olens fuerit, si legamus *οἷς ἐπιδείξασθαι*. GESN. *Ἐπιδείξασθε* legendum videtur. GUYET. Idem coniicit Iens. nec improbem; sed quia Florent. *ἐπιδείξετε* longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. *ἐπινύσσει*, pro *ἐπινύσει* sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. l. 1. *Ὀπτόμενοι μεταξὺ*) *Μεταξὺ ὀπτόμενοι* mallem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatum est. GUYET. Ψύτταν) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in *Fl.* & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex *Λεξ.* cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψήττα *Ἀναβ.* cap. 49, & confer *Ἰστ. Α.* c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνας) Ψήτται habet Aldina posterior, quasi de anathibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ἰσθίων modo fit mentio παχειῶν, id est, gallinarum pinguium, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellet. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνοματοποιούμενον, illi σίττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras haec minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem *Λεξισ.* cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obsecundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est; sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiā apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγη Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γὰρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53, L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciphr. l. d. REITZ.

Pag. 42. l. 10. Ἰσοδίαίτοι καθεστῶτες) Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Ms. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὥς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare. GRAEV. Ἰσοδιαίτητας — συνδιαίτητην) In impressis omnibus legebatur ἰσοδίαίτοι. Ms. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαίτητης affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas,

διαίτην de alio dictum, quam de *arbitro*? Quod miror fugisse hactenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis *συνδιαίτην* prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. l. 2. ὥστε δυοῖν δάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προΐεμένους, αὐτίκα μάλα πίνεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Vitiosissima oratio. Emenda ociosus προΐεμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiger. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. *Adco*, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium. IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum *inveniri* &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. GUYET. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. l. 2. Ὑφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 1. ΣΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasmus, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphron. III, Ep. 55, N°. 1: Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus: & Lucianus ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ, (quem videbis cap. 21) per allusionem a κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21 in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ) Idem haud dubie, cui suum de Histor. Confr. librum inscripserat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταίνετον) Huius Dialogi personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Ἐτ. Δ. X & II memorantur Aristæneti, fictitii esse videntur. SOLAN. Ἐν Ἀρισταίνετον) Scil. οἶκον, ut supra Philop. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρίνος) De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Διονίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παρεγένοιτο) B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. Φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. seu Ox. Codice legi φθάνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθάνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθάνοις in eius locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN.

Pag. 47. l. 1. Ἐμπαρόρησαν) Ni viderem, eiusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hūc puderet. In omnibus legebatur ἐπαρό — in Mf. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἐκφ.) Strenue efferre in vulgus. GUYET.

ead. l. 5. Ἐπεξίέναι) Stilo persequi. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. l. 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασχέδ' ἄσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, & multa contumelia aspersit philosophos; quam cum interprete, & pridianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noster post adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Asin. cap. 42 f. μακρῶν τῶν λόγων. Alciph. III, 390, πολλὴν τὴν φιλικανδρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν) Sic Demosth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Ὑποδόλοικον Luciani stili pro-
Lucian. Vol. IX.

perantis. MARCIL. ^{Ὁς ἀκριβῶς οἶδα}) Scripturam Mf. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γιγνώσκον palam corruptam esse nemo non videt; pro qua B. 2. & P. reposuerunt ἀκριβῶς γιγνώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. ^{Ἀκριβῶς γιγνώσκον}) Illud δὲ ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γιγνώσκον exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γιγνώσκοντα potius ex P. ac B. 2. reciperem; sed & has ex coniectura sic dedisse suspicor. Iens. ad Reviv. c. 13 f. soloecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, *qui scio*. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. *quantum ad Indiam &c.* Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιόκοντες — οἱ μὲν ἀπώλλονται. Ad priorem locum Wessel. duo similia addit, & ad Commentit. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subiungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνεχόμενοι, & Κρονίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente) etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Act. Apost. XX, 3, Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyf. Or. de Aristoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδίδουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ Ἰππονίκου — τότε τούτου τοίνυν τίμημ' αὐδὲ δυοῖν ταλάντοις ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. *Nominativi pendennis*. Adde Kust. ad Aristoph. Plur. v. 277, ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudson. Et Du-

ker. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maïttairium de Diale&tr. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. 8, 681, & 2, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123, quem cum Salmasio de modo Usur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque, in poëtis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλεόν ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι) Πολὺ πλεόν ἐπιθυμοῦν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: *Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire &c.* MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adscripsit. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ quod unde habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξῆς) Sic, ut conieceram, *Fl.* In reliquis est ἤξῆς, & in O. Mf. SOLAN. Quid est vulgatum ἤξῆς, *venies?* quare lubens Florentinum ἤξῆς arripui, & retinebis in versione reposui. REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἄλλ' ὅπως) Pro ἀλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δέσση) Vides iam, nihil peccatum esse supra sic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio: significat enim ἀγασθαι νύμφην γυναῖκα, uxorem despondere filio. Exempla passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτῳ) Τῷ Χαίρῳ infra. GUYET.

Pag. 50. l. 7. Ζηνοθέμις) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincit utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζηνοθέμις ἦν ὁ πρεσβύτερος) Alciphron etiam Ep. 54, III. senem Stoicum primo loco nominat: παρὴν οὖν ἐν τούτοις Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκός, οὗτος ὁ πρεσβύτερος. REITZ.

ead. l. 8. Διφίλος) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ὢν τοῦ Ζήνωνος υἱός τοῦ Ἀρισταίνετου. GUYET. Διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου, υἱός τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, *Aristaeneti Zenonis filii praeceptor.*

Quo quid obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaeonem filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto praeclarius Erasmus, *quod esset Zenoni Aristaeoni filio praeceptor?* Id retine, & tolle ex Graecis importunum comina. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciphir. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plur. 1899, 2, docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chrysippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ νῦν Χρῦσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulyssē primus, si fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrium Φιλοφ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἑρμῶν) Hanc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. l. 2. Ἰστιαῖος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. καὶ ἐδεξιούγτο ὡς τινα τῶν κρείττωνων) Et ut Deorum aliquem exceperunt; non vero, ut ille verterat, & ut quamquam ex praestantioribus salutarunt. Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοί, ut recte Hesych. Sic passim Graeci auctores & Lucianus noster in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο, ubi itidem perperam, qui potiores habentur. Sequitur ibi μοχ οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonaet. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἴων) Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. τὸν κλειτήρα) Hesych. Κλειτήρες. δῖφοι, κλειται. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26.) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος, sed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Oik. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, αἶτ, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὁμήρος ἐρεθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni *ἢν* ad *ὑπερθύρην* referas; & cum paulo post *ὑπέρθυρον* & *ὑπερθύριον* neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario *τεῖχος* intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianuae oppositam significat, ita quando de loco ianuae opposito usurpatur, neutrum fit, & *μέρος* forte intelligitur, aut *τείχος*, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatus masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte *ναὸς* intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque *ἡ ἀντίθυρ*, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret *τὴν ἀντίθυρα*. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut *διάθυρον*, *ὑπέρθυρον*, *πρόθυρον*, Stephanus indicat, de *ἀντίθυρος* nihil ferre habet. Nec ego alia praeter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς — ἀξίας εἶχε) De *πρωτοκλισία* vid. Buleng. & Stukkii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum *ἀξίας* genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. l. 4. Τοῖν ἀνάκων) Mausacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam *Δίοσκουροι* alii a Castore & Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πᾶν) Lege *Ἐπικούρου τοῦ πᾶν*. LA CROZE. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. Εἴτ' ὅγῳ) Philosophorum uni & Rhetori anteponitur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Γέροντα Ζηνόθεμιν) Similia habet Alciph. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba *ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πληθμοῦς ἐρεγχεῖν*, haec inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεισεν) *Μαλὴν ἐπεισέπεισεν*. Vide Suid. v. *ἐπεισέπεισαι*, & paroemiogr. in *Μυκωνίου δίκην*. Vid. etiam supra *Ἐτ. Δ.* ultimo. KUSTER. *Ἐπεισέπεισεν*). In omnibus libris nostris erat *ἐπεισέπεισεν* Kusteri emendationem in textum recepimus. SOLAN. *Ἐπεισέπεισεν*) Bergl. ad Alciph. III, p. 408, corrigit *ἐπεισέπεισεν*, quod ap. Aristoph. Pluto v.

804 recte legatur, Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισπένταίκεν. Conf. omnino supra Dial. Metetr. XV bis, nempe init. ubi ἐπισπέντας, & med. ubi ἐπισπέντασαν dedimus, licet edd. ἐπισπένσαι, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia exempla, quae pro —σαι, a πίπτω, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum ἐπισπέντασαν sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & παρῆσπεσούσα legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a πίπτω composita, irruendi potestate sumta, affero. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλκιδάμας) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN.

ead. l. 10. Μενέλαον) Αὐτόματα δ' ἀγαθοὶ &c. GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) Ὑποκρούω, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic ὑπέκρουον est ἀντάχουν, ἀντεφάνουν. A cithara metaphora. GUYET. Ὑπέκρουον) Id est, ἀντεφθέγγοντο, ἀντέλεγον. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino f. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, ὥς ἐνίοτε προσιδόντας τὰς ἀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὥς ἐν χορῇ τινι προαποδιδόναι τὴν βᾶσιν, quas iam animo praecipiant consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiiciant ac praeceant dicentibus &c. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicanibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii alios inter se memorare ineperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficiebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Orx. cap. 16. GESN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ἄλλ' οὐκ — Ἀγαμέ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ms. Ox. & Fl. recte. In reliquis ἰδεδοίκεσαν. SOLAN. Solan. iota deletο ἰδεδοίκεσαν fecerat pro vulgato ἠδεδοίκεσαν. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 f. ἤλπιζαν δὲ καὶ ἰδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII sub initium similiter ἀναβεβήκεσαν. Ita διεπρώγεσαν App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquamperfecti, iuvat addere Nostrium supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. *κατεπεπλήγεσαν*, & paulo post *ἰδεδόκεισαν*. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur & infra c. 28, inter *ἦδεσαν* & *ἦδειςαν*. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόνῃν ἀγαθὸν ὄντα) Sic impr. omnes & O. Ms. Εἰς βόνῃν ἀγαθὸν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Ms. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυῶν) Ita Ms. O. In impr. Κυρικῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιντήρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen affidere. GESN.

ead. l. 8. Καθίζεσθαι) Non opus est καθέζεσθαι cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. Ἐστιαῖσθαι) In Ven. utraque mendose hic legitur ἔστιασθαι. SOLAN.

Pag. 56. l. 1. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν) Adleverat Hemsterh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: οὐ τοῖνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχου τις Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνακτα. Ad quae Iebb. Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympos. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom. REITZ.

ead. l. 12. Εὐμεγέθη σκύφον) Εὐμεγέθη κύλικα Alciphr. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναδούναι) Ita Cod. Ms. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. l. 3. Ὁ παρὰ τῷ Φέλω Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est huius putidi commenti origo. Nam doctior Erasmus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyæn. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum esse, vid. Hemsterh. ad Somn. sive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περισοβεῖτο) Hoc verum esse, adeoque Th. Magist. emendandum, vid. supra. Alciph. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβουμένης, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσειε) Iterum ὅ, τι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpres, quid rideret. IENS.

Pag. 58. l. 11. Παραστηναί) Praesto esse, apparere. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστησαί μοι πλείους ἢ δέκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elia. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Nostrum supra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρεστάναι τῷ Διί. REITZ.

ead. l. 12. Ὀρεοκόμον) Lege ὄρεοκόμον. GUYET. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed statuit differentiam, ὄρεοκόμον montium, & ὄρεοκόμον mulorum custodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσαν) Cave cum P. quidquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis eiusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Etsi φθάνω fere perpetuo cum participio construitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἔφθην συμμιξας. Noster Vit. Auſt. cap. 26, Tox. 2, Diff. cum Hes. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciph. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem P. non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpres, sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad

οἱ πάντες permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. BOS. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴν commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιὼς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετον τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia*. Consideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, *tolerante Aristaeoneto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεως τε καὶ παροιμίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τοσούτων ἦνεσχόμεν. GRON.

Pag. 59. l. 1. Ἐπεπτόκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi malorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτόκει. Sed nihili hoc. Quid statuum, nescio. Tamdiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Διὸς, ἔφη, σωτήρ ἦδε σοι. Legi autem, si usquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas, ab iis *sanitatem Beatæ virginis strenue potari solitam*. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis &c.* Hoc Scholium cum olim Praefuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigorniensis Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλικα. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτρεπτος) Mf. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἀτρεστος, Luciano alibi etiam usurpatum Μυία cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN.

Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρει) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἑρρα-φώδει satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. II. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὅ-ψα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. l. 3. Ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi, ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὕλῃ πλὴν Αἰγυπτίων θῶν ἱερεῦσι καὶ γελοιοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μωρὸν ὄρεε φαλακρόν. BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 3, haec verba (ἔξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam eiicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est; quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. Mss. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN. Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, κεκαρμένοι τὴν γυμν. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rastos fuisse, pistrinarios & ustores semiratos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mf. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτεῖν) Συγκροτεῖν χορόν. Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. GUYET. Constructio illa transitiua in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Past. IV, 127, (al. 135) & πανηγυρεῖς Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciph. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοιτες, σκωμμάτων ἀλυσκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχων τὸ βῆμα. & Et. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Advers. 319. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συγκεκροτημένου) Ab homuncione comparo, *ramassé*. GUYET.

Pag. 63. l. 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ τῆς
 φεταγωγῆς εἰς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem extem-
 plo per fenestras in aream proiecit.* Ἐπιρρίπτειν hic non pot-
 est locum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod & Mf. prae-
 se fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικλεῖσθαι τοὺς γείτνας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων
 τὸ θύριον, σωθῆναι αὐτὸν) Benedicī interpretatio haec est: vi-
 cinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus. Quid Grae-
 cis sit ἀνασπᾶν τὸ θύριον, & Latinis revellere feram, nec ego,
 nec quisquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam
 esse revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum:
 Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae*; loquitur
 de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροσ-
 διόνυσα, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt.
 In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θύριον, sed
 veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua ve-
 rissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θύριον, revulsis, effractis
 foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paulo ante
 Lucianus ostendit: τὸν δὲ τάχως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαι τε
 τὴν θύραν, at illum statim surrexisse, & fores clausisse. Hae fue-
 rant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius fu-
 riosi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θύριον) Ut apud Petronium,
tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo,
 ut hic de tibicine. BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θύριον) Lectionem hanc ed. Fl. tuetur etiam
 Mf. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θύριον legitur. Ἀνα-
 σπᾶν quid hic notet, optime te docebit c. 57. τοξ. SOLAN.
 θύριον) Lege θύριον. LA CROZE. Optime; quare, accedente
 etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ
 πάντῃ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένος) Interpres legit
 γεγενημένοις, ut qui vertat, immo prorsum usui futurus ad ea,
 quae postea contigerunt; & forte id γνήσιον Luciani est. Possu-
 mus tamen vulgatam scripturam retinentes, commode ex-
 ponere. *Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed & prorsus utilis
 factus ad sequentia.* Loquitur de Dionico Medico, quem op-
 portune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium
 istud in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur,
 inter eos autem sponfus gravissime, vulneribus obligandis
 tempestivus adesset. IENS.

ead. l. 15. Γεγενημένοις) Fr. & Cod. Bar. In reliquis γε-

γενόμενος. SOLAN. Iens. vulgatum defendit. Sed si ad χρήσιμος pertinet, potius γένόμενος dixisset. REITZ.

ead. l. 16. Ἑτοιμοκλέους) Scripturam hanc constanter tuen-
tur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem
esse cum eo, cui suum de Mercede conductis &c. libellum
scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἑτοιμο-
κλῆς. vid. Mισθ. c. 2 &c. SOLAN. Ἑτοιμοκλέους) I. e. quasi
paratus. si vocetur, ut supra dictum cap. 1. Alciphroni III,
Ep. 55 sub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero
Ἑτεοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus
esse. Sed quid deum refert? REITZ.

Pag. 65. l. 3. Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemsterh. videndum
Kust. ad Aristoph. Ecclef. v. 420. Ibi invenio, ad verba Ari-
stophanis ἐς τῶν σκυλοδεψῶν, commentarium, οἶκον intelli-
gi, & post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prola-
tum, non vero de hac posteriore locutione sedulo adum;
sed vid. si quid opus, eund. Kust. ad Pluri v. 435, ubi ἐκ
& ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Nostrium su-
pra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philop.
c. 25. Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 174 suspicatur,
ne ellipsi quidem τοῦ οἴκῳ, τόπῳ aut similibus opus esse in
his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Aristid. Or.
Eleuf. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσσεσθε, item T. II,
p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν
αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis & numero longe potiori-
bus, ἐν & eis Ἀρισταινέτω, ἐν Ἀμφιλόχῳ, (quae vide
Symp. c. 1, & Philop. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo
negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quaeso, eandem ana-
logiam hic statuisse? Et cum omnes fateri cogantur, in La-
tinorum phrasi, ad Dianae, ad Cereris, ac similibus, aedem in-
telligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum rege-
re, cur idem non agnosceremus in Graecis? quando eadem
est ratio. REITZ.

ead. l. 6. Ἄ παρ') Sic omnes impressi & Cod. Ox. Suspe-
ctus mihi & hic locus est. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. Εἶπω τι) Pone comma post τι. KUSTER. Scri-
be, εἶπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et sic malam vulgatae inter-
punctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν) Quintil. I. Ceratinae. Stoici in his multi
erant. Diog. Laërt. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep.
& A. Gell. Noster etiam saepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum po-
tis. Chrysippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrard. 392, Brod. 471, & Creff. AG. X, 73. Noster etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρείτην) Satis commodè enarrat Scholiast. De hoc vid. Diog. Laërt. I. cit. SOLAN.

ead. I. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερρίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. I. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὀναίο) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. I. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Ms. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. I. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. I. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι) Interpr. atque his quidem de rebus haec responderem. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, de his rebus, quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπίταις. Iusserrat enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

ead. I. 14. Ὀμηρος) Il. I, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Diapae iris τραγῳδαί Noster etiam Π. Θυσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. I. 1. Ἥ λάβει) Hom. Il. I, 533, ubi δὲ ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. I. 3. Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπάρθοις πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec terra Calydon Pelopii soli soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens; Erasmus, Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

tolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distingue & verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρῳμοις, πεδὶ ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec ierita est Calydon, Pelopiae terrae in transmarinis, obiacens Peloponneso trans fretum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip. Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρῳμοις) Calydonium fretum apud Heliod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μεираκίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν) Benedictus vertit: iucundus enim est adolescenti, & cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γάρ, ὃ Πρωτογένης, ἢ τοῦ Δήλεος ὑπείξῃς τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, πρὸς Πρωτογένης, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic & χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρίσασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ ὑπὸ συνουσίαν αὐτὰς ἐκδιδούσαι. Χαρίσασθαι est dare. Dicuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam faciunt. Hinc puella ἀχαρίς, cuius flos virginittatis nondum est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est, laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta calumnia. Sic πρὸς ἡδονῇς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192 AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem paedagogum inducit, III Epist. 57 pr. scribens: ἐσκαψάμεν τὴν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζωπυρον· ubi malim τοῦ νεανίσκου pro τὸν. REITZ.

Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulgatum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Aët. Apost. XX, 30, & quae I. Elsner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, adderem. REITZ.

ead. l. 12. Ἡδεῖσαν) Sic Mf. O. In reliquis ἦδεσαν. SOLAN. Saepe in ultima in εσαν an εισαν terminanda fluctuant auctororum editiones. Grammatica postulat εισαν in temporibus plusquamperf. Licet ἠδεδοίκεσαν, non εισαν frequentius in auctoribus reperiatur. Vid. supra cap. 12. Ira Scholiaf. Aristoph. alio loco Euripidem ἦσαν pro ἠδεῖσαν dixisse ait, alio

loco id esse pro ἤδεσαν scribit, modo bene descripserit Maitr. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἤδεν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἤδεσαν, ἔτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἤδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquamp. dicas, sive ab antiquo aoristo ἤδεσα, qui certe formaret ἤδεσαν, quem tamen in usum esse non credo. REITZ.

Pag. 69. l. 15. Διεῤῥήγνυτο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν, ἐσθ. Adde Evang. Luc. V, 6, Διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Elstner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὡς πρεσβυτικάι) Verterat Erasmus, *videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles*. Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae*, contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impressi & O. In Fr. H. & P. Καλυδονίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος: is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμῶν. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἑνός) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur*. Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio*. Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἱερεὺς τοῖν ἀνάκοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἀνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Maufacus, qui ad Harpocratonem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἀνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστροπῆς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄρχω) Vid. *Ερμ.* c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. l. 4. Ἐτυχε γὰρ πίνων) Ita Mf. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ἂν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἀξιος ἂν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil haecenus ab Ione admissum lectum est, quapropter hoc sit meritum. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἀξιος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτίος, aut ἂν ἀξιος. Alias ad frequentiam respexisse putandus est, quod haud remere admiserim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξέτετο) Sic Fl. In reliquis ὑπεξέτετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc sententia Menandri canentis, ὥς οὐδὲν ἢ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic monentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui profiteretur & doceret, nihil eorum praestaret, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μή τις) Post haec verba in edd. praeter Fl. omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἢ ἄρα &c. Nos iubente Mf. Reg. 2954. illud delevimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβοιμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. observat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύμμα χαλάσας καὶ καθέως τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ Θαυμάσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: *Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidamas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam meicentem in convivio introduxit Cynicum.* REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμπεσίῳ) Ex Ms. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 9. Το μῆλον) *Discordiae malum.* GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse Guyetus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. l. 4. Ἀποκρ. εὖν μοι) Ex Ms. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθιόντες, τοσαῦτα) Φυσιούσθε, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. nec *Fl. ed.* & omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀπορρίπτειν) Absunt hic & ista a Ms. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impressi. existant. SOLAN.

Pag. 76. l. 13. Ἀπαλλάξασθαι) Ms. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Το ἐντελὲς — δεῖπνον) Ultimus, credo, missus, (*δεῖπνον* alias etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon. ad Athenaei. IV, 20 extr.) sicciores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto esse *Ματτύαν*, quam *ἐπιδόρπισμα* Articis, aliis Graecis *ἐπίδειπνα* dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc suadent ista Athenaei verba: *Ματτύνῃ ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτά, καὶ τρυφὴν πλακούντων.* Vides hic in Mattya perdices, anserculos assos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in solemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum *τρυφὴν πλακούντων*, & convertitur *placentarum lauticiae*, non videbatur mihi ulquequaque accuratum, legendumque purabam *τρυφὴν πλακούντων*, frustra *placentarum*. GESN.

Pag. 77. l. 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγίνου) Insigne exemplum, ut error soleat augeri, & quotidie invalescere. Verterat Erasmus *piscis Tagenicus*. Id eodem modo retinuit Benedictus: sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem postremam quoque incipere ab maiusculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγίνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est *τηγάνου*, quod in Coll. etiam legitur. Vid. *Δεξ. c. 6.* SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hisce connotat. Quod addit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca frequentia *Κρον. N°. 17.* SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων
Lucian. Vol. IX. A a

των, f. bellariorum? Sic puto, & sic ipse interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, quae haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videretur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρειν illud autem ταῦτα plane omis-
surus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hesychio con-
iicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖν, ἐντραφεῖν. Ἐντραγεῖν,
ἰσχυρίζεσθαι, ἰσχυρίζεσθαι. Vidit hoc etiam Kuhnus ad Polluc.
VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de tragematibus, & id
genus aliis scitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῶ) Quae iuxta se erant. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Μὴ δεῖσθαι γάμων) Ἀκαίριας huius meminit
in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείων) Depravata haud dubie vox, & nihili
prorsus. Lege ἐχρήν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία) Bergl. ad Alciphr.
III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poetis, Pin-
daro, Hesiodo, & Anacreonte confarcinata. Bene, quan-
tum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum,
ut Lucian. profitetur: quare ad id emendatio infutenda.
REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adicere, po-
ni & ἀπὸ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocra-
tion & Suidas. CLER.

Pag. 79. l. 1. Ἡ οἴη πότ') Monitus iam ab ipso Luciano de
huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem
deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἢ οἴη scribendum
esse, ad quod proxime accedit Fl. οἴη idque Hesiodi imita-
tione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod
ἡσίας & Ἡσίας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot frag-
menta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali
poetae pessimos versiculos nimis bona interpretatione dona-
verat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa
causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere,
quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἴη
πότ' ἄρ' ἢ γ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροις.) An ἢ οἴη dixit allu-
dens ad ἡσίας Hesiodi? vid. Casaub. Guyetus. Nihil obloquor.
Sed quod praemittit οἴη, quasi sic legeretur in edd. Luciani,
nescio unde habeat, cum illae tamen οἴη laevigent. Sed vide
not. sequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege μεγάροιςιν, & ἤγ' pro ἤγε, si verius velis hexametrum: ac torum potius sic refinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἡ οἷν πότε ἄρ' ἤγε Ἀρισταίνετ' ἐν μεγάροιςι. Et vid. L. Bos Obf. Crit. p. 114 seq. Guyetianum πόιν, παυ-
μια, relicientem, ac nobiscum ἡ οἷν probantem, i. e. μία, μόνη, sola, praecipua, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. REITZ.

ead. l. 3. Προῦχουσα) Προῦχουσ' ἀλλάνων πασάνων παρθεν. GUYET. Optime: nam sic verius constabit, qui iam claudicat, cum media in προῦχουσα corripitur. REITZ.

ead. l. 4. Ἡδ' αὖ της Σελήνης) Corrige ἥδ' ἅμα τῆς Ἑλένης. Placet. GUYET. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrefcere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere, immo vel Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere, aut certe Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. REITZ.

ead. l. 5. Κατερῶν) Καλῶν. GUYET. Non video quare: nam prima in καλῶς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, ἀκρατύς. Tumque subsequentem habebis pentameterum, si mox παιδὸς relolvās, ut fiat trisyllabum παιδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισώμεθα) Lege ἀσώμεθα, vel πολλάκ' ἀεισώμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphōne. GUYET.

Pag. 80. l. 3. Πατρόκλου) Hom. Iliad. Π, & P, 389, & Σ, 155. SOLAN.

Pag. 81. l. 11. Κάκεινου μὲν ἅμαρτε) Iliad. Α, 233, & Ε, 187. SOLAN. Manifeste nimis παρωδεῖ ad illud Iliad. Α, 233, Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχεος. Quare hic etiam ἅμαρτε & παρ, quod habent editi, immutandum censeo. GESN.

ibid. Παρὰ) Cod. Ox. παρὰ. Impressi omnes παρ'. Homerus παρὰ, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφρ. cap. 27. SOLAN. ἅμαρτε παρὰ) Illud παρὰ pro vulgato παρ' Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἅμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἅμαρτε mutavi. REITZ.

ead. l. 12. 'Ες δύο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. l. 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciph. III, p. 408. REITZ.

ead. l. 13. Αἶμα' ἐμέων) Hom. II. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. l. 6. 'Ανατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατετραμμένας. SOLAN.

ead. l. 7. 'Ριπτουμένους) Cum ῥιπτέω aequè dicatur ac ῥίπτω, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπηρεται συρέντες — ἐῤῥιπτουῦντο. REITZ.

ead. l. 10. Εὐπόρησαν) Forſan πύπορησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὐ, quam πύ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

ead. l. 12. 'Αλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciph. III, Ep. 55 fin. Non vero exstincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

ead. l. 13. Συνεγεχθῆναι) Ἀπ συνεῖναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμειχθῆναι; REITZ.

Pag. 84. l. 7. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim conversa, Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus, Solanus ita emendat: Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed & Gesn. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat L. Bos de Ellipsi pag. 185. REITZ.

ead. l. 8. 'Επειλημμένος) Ox. P. I. & A. In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐμελλε) Videtur & Erasmus sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abducturus. REITZ.

Pag. 85. l. 1. Καθευδήσαντες) In omnibus legitur καθευδήσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδιδόντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡ) Ex Ms. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

ead. l. 8. Πολλαὶ μορφαὶ) Tres versiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alceſtidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus ſubiiciuntur iſti, Τῶν ἀδοκῆτων πόνον εὖρε θεός. Τοῖον δ' ἀπεβη τόδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνό τε) Legendum puto leviffima mutatione ἐκεῖνό γε, & ſic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα ſυνεſτιᾶσθαι — φιλοſόφοις) Ad-dam, quod Hemſterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obſ. Crit. p. 79, qui verſionem Eraſmi, *Non eſſe tutum, cui non ſit opus, cum eiufmodi philoſophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: *Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non ſit opus.* Ἀπράγμων Atticis ſcriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non eſt: πρᾶγματα enim ſunt lites, ut alibi pluribus oſtendam. Atque ita Lucianus hic etiam uſus eſt vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum, non eſſe tutum ei, qui litium amans non ſit, convivium agitare cum huiufmodi philoſophis. Depin-xerat enim hoc Dialogo philoſophorum mores pravos, utpote qui in conviviiſ ſaepe, poſtquam mero incaluerant, pro ſua quiſque ſecta inter ſe verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnere quo-que pervenerint, adeo ut ſaucii ac mutilati nonnulli e conviviiſ ablati fuerint. Haec ille: πρᾶγματα vero lites eſſe, ita in vul-gus notum, ut nesciam, numquid opus ſit exempla adde-re. Vid. modo Ariſtophan. Plur. ſub init. ἀλλὰ σοι παρέξω πρᾶγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenſet opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarte, ſeu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe co-lebatur: addit & ſacra & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἰρὴ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀſίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Ae-lian. de anim. XII, 2. Quod & Noſter mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέειν) Saepiffime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. re-ctius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SO-LAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem ſenſum habet. Aliud enim eſt infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα δεῖν· male δοκέει rurfus c. 29. Sed cap. 10 viciffim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκέειν, pro ὡς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Luft. § 5. Adde Philopfi. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκεῖν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὃ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδ' ἐν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὐνομα) Sic scribi iubet Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. Το ὄνομα) Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλις) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil mut. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσεων II, 105 C. Ἐρχομαι λέξων ibid. D. Ἐρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut σιμανέω indicabo II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι per-manebunt IV init. Adde mox ιστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένον) Εἰσαμένων ab ἔζομαι statuo, instituo. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) Syrium veritas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. l. 1. Ὅσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ιστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio, an Micyllus, quem postremus fere expressit, Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ιστορέω putat verti posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοῖς μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερώων ἰδὼν, ὅσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ιστορέω, ac verte: & ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Wesseling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμέες Ionicè? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδέξαι) Cum varietates marg. A. 1 W. hic & Dial. seqq. fere omnes ex *Fl.* sint desumptae, quas iam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδείξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίας ἀπδείξας ἡδς. *Ibid.* pag. 7 D. ed. Steph. ἀπείδεξαιτο δ' ἔργα quamquam & προσδείξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἰρὰ) Prioris vocis scriptura ex W. est. In impress. οὐνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri. ἰόνων ἰδίων — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον &c. Noster infra c. 14, μητρί — οὔνομα c. 19, οὐνομα ἢ κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & modo τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἶδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσις νομοτεβήματά ἐστι &c. nisi haec omnia ex negligentia nara dicas. Sed quia hic studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet, id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὔνομα & τοὔνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256 A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: licet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγον Ἀσσύριοι) Λόγον legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιόν) Observandum hoc inprimis est, antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simulacra numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2 D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπωπα) In marg. *Bas.* adscriptum: Hoc itaque non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29, ubi rursus bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling. Latin. Achill. Tat. I. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: unicuique etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Astartes.

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem: BOURD. V. Caf. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737. SOLAN.

Pag. 88. l. 6. 'Ες) Minime auscultandum lectioni *Fl. is* enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ σὺός) Vid. Bionis ea de re Idyllium. SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακέσται) Alias παρακέσται in singulari. Ut Διακέσται & προσκέσται ibid. 134 D. & κέσται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέσται bis recte, item cap. 10 &c. & cap. 29 ἐπικέσται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adificiit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὐνομα ἐπικέσται, & cap. 27 ἀνακέσται αἰτίν, & cap. 34 κέσται θρόνος, & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεσται. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Κεφαλὴν ἐκάστου ἑτέρου) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Etsiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dissi capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, invenum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑπτὰ ἡμερέων) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐρεός) Cur οὐρεός non aequè Ionicum esset, atque ἑτεός, πάθεός, modo praemissa, & πελάγεός, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscuè scribunt, hi semper σσ, in τα-

ράσσω, ἀπαλλάσσω, θεσσάλων, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσω, πλάσσειν, περισσόν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρησι) In vet. ed. Hippocrat. iora in his non subscribitur. In Herodoti ed. Steph. vero subiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγχοις &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Esaiæ non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante δάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένη. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνησι τῆς ἡμέρης) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτησι τῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. IENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀδὸν) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδὲν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδῶ ibid. paulo ante legimus, & ὁδὸν ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsitan in culpa est, veluti plus centies ἱρὸν in Herod. bis, ter tamen ἱερὸν.) Ita fere aequè frequenter ὀρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἱρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, fatis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblos venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρας) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Πητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget; vid. Herodot. IV sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μείζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maitt. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἰδρώεις γὰρ) De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heins. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elsn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatæ Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. καὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἐστὶ). Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quæ novi, præcipue sunt opes*. Cum sensus sit, *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quæ ego novi, primum vel præcipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορέουσι suspicor; verum nihil muto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etsi & φορέουσι eadem hac historia in verbis composit. Φέρειν & φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati*. At φορέειν pro *afferre, portare*, unde φορεὺς *baiulus*, usitatus Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16, Ἀποκέκριται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἔορται) Forſan ὄρται, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδεδέχεται) Pro ἀποδεδογμέναι εἶσι, i. e. admissæ, receptæ. An ab ἀποδείκομαι, seu ἀποδείκνυμαι; *designatæ, consiliatæ*. GUYET. Est ab ἀποδέχομαι, i. ἀποδέκομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. l. 5. Δέκομαι) Bene. Sic & δέκεσθαι Herod. VI, 382 C. δεικώμεθα IX, 586 E. præter illa, quæ Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adspiratio servata. Nam ἐτιδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεσθαι III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δουκαλίωνα τὸν Σκύθεα) Scytham cur faciat, nescio, cum Theſſalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuunt. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθεα) Pro Σκύθη. GUYET. Sed bene: nam & sic deinde cap. 15 f. Ἀττεα pro Ἀττην. cap. 25 a. m. δεσπότηα pro δεσπότην, quod & Herodoto sic scribi, veluti & Καμβύ-

στα, vide apud Maitt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστεύς & Ἀριστεάς, Βορεύς & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. l. 4. Πολλὸν) Satis iam audivi πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὺ enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πολλαὶ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. seq. Πολλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὺ III, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλῶν p. 9, 43, & πολλὸν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: minor tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε δὲ πάντα — ὄλοντο) Antea legebatur ἔστ' δ — ὄλοντο & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capitis. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχει) Ira Homerus fere perpetuo; sed poënice. At cum & Iones quoque augmenta saepe negligant, nihil quidem muto; licet suspicer ἔσχει forsan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχε ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἶχετε &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, & cap. 24, ubi & ἔχε vulgo; in W. & Fl. tamen rursus εἶχεν. At cap. 17 rursus ἔχε, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de rali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihiq; cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN.

Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem φέρουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 96. l. 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος &.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ξένον) Malim ξεῖνον. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, ξεῖνη γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνή) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmas. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱδὼν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβειν Ἥλιόδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις. BOURD. Vid Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyr. de abst. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διὰ τινὰ

αὐτῶν ἀκρυσίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα

οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὁδὸν

ἑκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν

ἑξίλασαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν θεὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἃν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγη, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἔλκεσι τὸ σῶμα πιμπλᾶται, συντήκειν τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱδὼν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας οὐ σιτεύονται, id Herodorus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὐ σφί ἐξέστι πάτασθαι. Plutarch. Sym-

pos. quæst. L. VIII, Quæst. 8, de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Ad-
dit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam
Dercetus, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero,
ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plu-
tarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὥς ἀσύμ-
φυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει
τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363 :
Διὸ τὴν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυ-
φῶτος ἀφρὸν κελοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἐνεστὶν αὐτοῖς
ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσ-
αγορεύουσιν, ὅτι χρωῖνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θα-
λάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθῦν ἀπὸ ταύτης
προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθυῖ γράφουσιν. L.
Bos. Adde Wessell. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem,
alios causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II
Poët. Astr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in
Porphyr. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Illustravit ex hoc etiam
loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hy-
peridem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versifi-
culos: Τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ· Ὁ λοφάγος γάρ·
ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc
simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium
aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille
multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hy-
perbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare
Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a pi-
scibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios.
GESN.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισσότερην ἀπῆκετο) De
eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed ori-
ginem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτήν·
ἐνιοὶ δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ
πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων
καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. recte. In P. δέκομαι, in
reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. GUYET.
Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοὶ εἰσι οἱ) Prave antea in omnibus im-
preſſis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & Fl. melius
παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic satius viſum locum re-

figere, ex utrisque aliquid decerpendo; quo facto nitet iam sententia. Absurda enim & *σολοικίζουσα* scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. l. 4. Ἀττις δὲ γένος Λυδῶς) Vulgatus Ἀττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat, Ἀττις a Lacedaemoniis vocari Ἀττις, τὸν Ἀττην φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἀττις dicitur. GRAEV. Vid. Hesych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημίᾳ δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Πένυ ἀπικέσται) A Belgicissimo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro similis est. Sed ut Latini *prope accedis*, pro fere simile est, ira & Graeci verbo ἤκω utuntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἦκει. Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον ἤκοντας ἠνεγκον. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπαλθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Συρίην ἀπῆκετο, non movi vulgatum ἀπικέσται, etsi hic forte ἐπικέσται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φέρουσι) Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. l. 2. Ἀττια) Pro Ἀττην. Conf. supra c. 12 Σκύθια pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἡρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23; & Plut. Crass. 1011, ἦν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἷδε Ἡραν, οἷδε τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κεῖνν) Pro ἐκείνν, recte, ut rursus infra § 60. Ita κείνους Herodot. VI, 385 B. Κείνων IX, p. 584 E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrium ἐκείνους reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκείνου L. II sub init. ἐκείνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκείνον IV, 256 C. ἐκείνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίνν) Ald. Basf. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίνν, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones *μειζοβαρβαρίαν* defendendam, ut utus est illo ἀπὸ τὴν Ταύγετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiastes modo, sed etiam Alex. Helladii, tum in sua Grammatica p. 438, tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantumtribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

fit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίας· nam in reditu suo hic fuisse Baccum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεικε. GRESN.

ead. l. 10. καὶ ἐλεφάντων κέρα) Et elephantum cornu. Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulat, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petitus,

Dum facilem tolli sic elephanta putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur; cornuto ardore petitus. Mss. cornuto dore: hinc facile videre licet scribendum esse cornu potiore, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes Boves Lucas vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. ἤνεικε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Hæod. VI, 391 A. Ἀπήνεικε VI, 390 A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέγκω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρείται τὸ γ, καὶ — ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοί) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Φαλλούς &c.) Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὗτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστὶ τις ἑρπὴ τῷ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλούμενη, ἥ τις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ Φαλλούς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσω ἐγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τὰδε, habet καλέεται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoto promiscue legas, ἐστὶ φορέειν potius eidem sit portare, φέ-

πειν *sufferre*, *pati*, & suspicio quaedam resideat, ubi contra consuevit apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. Ἄνδρες μικροῦς) Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur mox, *μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας*, & paulo post *ἔχων αἰδοῖον μέγα*. Sic apud Helych. *νανος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γὰρ νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα*. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum *δυσειδῆ καὶ βαθυαἰδῖον*, lege *βυθυαἰδῖον*. BOURD. Disertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαία ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κόμας γυναικες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῶ τέω ἔλασσον ἐν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέεται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἔπονται ἀείδουσαι τὴν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, satis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiscue scribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsan factum suspicere, ubi aliud σμ & σφ praecedit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἔόντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἔόντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. βασιλῆα V, 330 C. & 389 B. bis. βασιλῆες V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. βασι-

λῆ semper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

cad. l. 2. Στρατονίκη ἐκείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

cad. l. 3. Ἰντρού) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

cad. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίησε. Ego distinctionem inutavi. REITZ.

cad. l. 11. Ἐχε) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

cad. l. 15. Ἀρξάτο) Quia ἡλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἶχετο, & ἄρχετο iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indullerint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege ut volueris: nostrum est in re non satis certa fervare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φεύγεσκον 270 B. ἀλουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἴκεον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθη &c. vid. ap. Maitt p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ὑπείγοντο 588 C. ἤγε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. l. 2. Τὴν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἦν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

cad. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) Si φρενοβλαβὴν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

cad. l. 6. Τοιᾷδε) Sublato puncto subscr. malim τοιᾷδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐφεύδατο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

cad. l. 11. Προξένεες) Προξένες legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Et si προξένες magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mures quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

aoῖστο iunctum fuit in μή μοι παῖδα δλέσης, & προξέσεις pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐρέω, dicam, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in ἐώ carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praesens contractum. REITZ.

Pag. 102. l. 6. Γυναῖκα καὶ βασιλῆιν) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφράτη) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, §22 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimurne, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passus sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* esset Εὐφράτη, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutens aliter rem habere vidi. Εὐφράτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα — τελευτῇ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐθνήσατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδέμιν ὥρην ἐποιέετο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

spiritu, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἁρπασθεϊσέων, *nullam raptarum curam habere*. Adde Nostrum supra de Astról. c. 27. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Ἐπεδέξαο) Ἐπιδέξασθαι pro ἐπιδείξασθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. λίσσεται) Ἐλίσσεται, ut supra. GUYET. Etsi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22 med. λίσσέτω τε καὶ γούνων &c. Poffis tamen coniciere, augmentum a scribente omisum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἐλίσσεται, credibile est, & hic ita dedisse auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἔχρην, recte & usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

Pag. 104. l. 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYET.

ead. l. 9. Χρῆν) Pro ἔχρην, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ.

ead. l. 13. Τρώμα) Ego τρώμα verum credo. Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac saepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αὐ eidem sit αὐ, ut Δωύμαστὰ pag. 1, & sexcenta similia, vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασιλῆα) Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & sexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. l. 1. Ἀπεκίατο) Etsi ἀπικέτω supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio ατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπεκίατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περιεκαθάτο VI, 388 C. Περιβαλλάτο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἐχειν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronof. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐθις editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. Ὡν) Pro οὖν millies apud quosvis Iones & Nostrum supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοεῖ Ὡν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχετο) Vid. supra c. 17 f. ἄρξατο, & mox εὐκοδόμησον c. 22; αὐλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem sine augmento; & c. 24, ἀρχετο rursus. REITZ.

ead. l. 16. Νῆδν) Non ausculto Codici W. νῆδν scribenti. Νῆδς Herod. II, 170 D. & paulo post ib. quater. Et ita bene Noster infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. l. 4. Ἦν) Iam contracte: at supra ἦν, c. 18 post med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐν apud illum I de Morb. pag. 11 pr. ἦ I Aph. 3. Plura huius farinae addere caeder. Nisi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἐὰρ ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiusdem Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δειπνου) Proba phrasis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et sic supra c. 19; cumque & ἄπτετο adiungatur, non ἦπτετο, nihil muto. REITZ.

Pag. 107. l. 2. Ἦνεκε) Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὐποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὐτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἑλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque destituit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum potuisset agere. Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo destituit, nunquam tamen amoris oblita est. Pro eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὐκοτε, non οὐποτε, scripsit Ἰωνικῶς, ut supra c. 14 med. οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι. IENS. Certe οὐκοτε leg. etsi ὁπότε quoque in Herod. VI, 387 C. pro ὁκότε, quod mihi pariter suspectum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανίης — ἔσχετο) Ad verbum, tenuit se, consiliis furoris, vel, quantum ad furem. Homerica dicendi ratio, id est, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή, vox faucibus haesit. Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἄλμυ, consiliis mare. Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσδε φίλοι, ut nostri, halt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι βίης & Il. N, 747, μάχης σχήσσεσθαι οἶω. Servemus itaque eruditi scriptori suam elegantiam, a qua nec Herod. neque Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica litterula paulum immutata, μανίης μὲν οὐκ ἐκείνης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil terigisse. GESN.

ibid. ἔχετο) Vid. Ienf. In omnibus impress. & M. ἴσχετο. Sed idem Mf. Cod. & ed. *Fl.* οὕτω non agnoscunt. SOLAN. ἔσχετο) Solan. diserit ἔχετο scripserat. At si hoc sensus patitur, possis & ἴσχετο legere. Verum non *servandi, perseverandi, sed desinendi, cohibendi*, sensus requiritur, unde Ienf. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod scil. magis perspicuum esset. At cum verba cohibendi, desinendi, genitivum ament, ut notissimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρὸς, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac potestate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Gesnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam, cursum*, utrovis more Latinis dici, modo pro *sistere*, modo pro *pergere, obtinere*, ut monstro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et sic ὥς εἶχεν ἱργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μάχης significat. Vid. Steph. Thes. T. I, p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἱργῶν, opus strenue aggreditur, vel proprie, gnaviter urgebat coepta, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non semel deinde. Quae opposita verbi ἔχεω vel σχέσθαι notio in dubium impulsit viros eruditos, ut non crederent vulgarum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse, Gesn. satis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἄνδρα) Conf. supra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σθενεβοῖος) Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155, & seqq. SOLAN.

Pag. 108. *l.* 7. Ἥεν) Sic M. In plerisque impress. ἥεν. Sola *Fl.* ἥεν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐχε) Conf. supra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. *l.* 5. Εἶνεκα) Non audiendus W. Εἶνεκα & εἶνεκεν vere Ionica sunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἶνεκεν seq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. observatur discrimen, quin & εἶνεκα sequente vocali, & εἶνεκεν sequente consona edatur contra euphoniā, ut in Aph. Hipp. I, 3, τοιούτων οὖν εἶνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἶνεκεν hic rescriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδειξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προσδείξαντα, non προσδείξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότεια) Pro δεσπότην. GUYET. Conf. supra c. 12 Σκύθαι pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. *l.* 10. Ἐσαγγελῆος) Ab ἑσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc nescit? REITZ.

ead. l. 17. Αὐθις) Scribe αὐτις. Quod vid. ap. Maïtt. p. 133; ut κατότι apud Herodot. VII sub init. & alibi. Ita αὐτις recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diff. Sed cum & alibi hoc Dial. αὐθις editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὐτις S. & B. 4.

Pag. 111. l. 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Afri. Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas. Barth. SOLAN.

Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδύσατο, SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Ἀποκρίνται) Sic M. & impr. omnes, (excepta I. quae ἀποκρίται.) Nisi quod Fl. prave ἀποκέρνται. SOLAN. Iunctinae lectio forsitan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μεγας) Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων ὀργυίων) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpres ita vertit: *etiam hi statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam ὀργυία est τετράπηχυς vel ἑξάπους: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, Palmeri, Ionice) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attraherat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

ead. l. 6. Τριηκοσίων) Τριήκοντα forsitan. GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάση) Ex variatione Fl. & W. facile colligitur, ἀγαθὰ ζυμπαση legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοῦς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Σειρῇ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἶδε τὸ λέγω) Hic locus apprimè facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infeliciter, summus vir Salmasius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur:

Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus austrioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebeant, utilem sibi arborisque induvis circulum mira pernecitate tum homine subeunte. Pollices austiores vocat Plinius amputatorum vel decidantium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protruberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus chicots. Hinc Plinii locum sane salebrosum & mendosum ita debere legi contendit Salmasius, utilem sibi aborique industis circulum. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, vitilem sibi arborique indutis circulum, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attolentes, celerissime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo

suo scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavisus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, &, ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. frequentia verba. ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. esset, uti Iensius emendare iusserat & ex W. restituiamus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμετέων) Puto, Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὧν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28 med. dictum) quorannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προφυλακίαις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. IENS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egregie Iensius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Νομίζουσι — ἀπιδῶσι) W. & Fl. aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσδε κείμενον κατὰσι. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Καταγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. l. 7. Ἐπικέται) Sic M. & Fl. In reliquis ἐπικέεται. SOLAN. Et si vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optimae notae libri —έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. & ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur Ἐδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς, μέγας &c. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγας) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in Τ, tum maiusculae huius formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permurentur, intuenti constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 16. (Ὁ πρόννος) Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se convenient; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrrens, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronaï*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἡσκηται θύρῃσι χρυσεῖσιν, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriorē ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic & minor est θάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille νεὸς, s. σηκὸς ἀμφίθυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Ἔρωτ. c. 11 ὀπισθόδομος, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c. GESN.

Pag. 116. l. 1. (Θύρῃσι τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. ἡσκηται) *Elaborata est, instructa.* GUYET. Habuimus crebro supra, ut Amor. c. 3, ἡσκημένη κόμη. Ibid. cap. 10, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο. Rursus *ibid.* 33. Imag. 11 post m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος. Plurarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον. Diod. Sic. IV, c. 77, πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημένας. REITZ.

ibid. χρυσεῖσιν) W. recte. In impress. omnibus χρυσεῖσι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐνδοθὲν) Τὸ ἐνδοθεν hic pro ἔνδοθι, ut & supra. GUYET. Verum est, ἔνδοθι proprie esse *intus*, ut Hom. II. A, 243, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἐνδοθεν eidem familiare eodem sensu, ut Z, 247, — ἐνδοθεν αὐλῆς Δάδεν' ἔσαν &c. Exemplorum satis habet Seberus. REITZ.

ibid. Οὐκ ἀπλῶς) Nihil opus est emendatione. Adspiratio-
nem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως,
& οὐκ ὡς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag.
133, & satis patet in compositis ἀπικνέομαι & similibus. Ita
ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρης IV, 272 B. Licet in Hip-
pocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὀκοίων I de Morb.
pr. & ἐφ' ὀκοῖα ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλή ib. p. 9; ἀφ' ἐνυ-
τοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἐνυτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen
rursus ἀφ' ἐνυτοῦ, & ἐφ' ἐαυτήν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f.
Sed desino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. Ων) Sic W. & B. 2. recte. Sic enim postulat
haec Dialectus. Nec unquam in eo Mf. ea in voce pecca-
tur. Reliqui impr. οὖν. SOLAN.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore.
Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦτε Ἡρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἔοντα) Interpretan-
dus hic locus est de Iove Dolicheno, auctore Luca Holste-
nio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἄμφω δὲ χρύσειοι) Adscripsit la Croze vid.
Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero satis designa-
verat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum
non possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Φορέουσι) Recte hic habent plerique im-
pressi. M. & Fl. φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim.
255, & Holst. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. ex-
cepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 3. Εἶματα) Scriptura haec ex W est. quam nos lu-
benter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὄμματα.
SOLAN. Potius εἶματα scripsi, ut habuimus non longe ake,
ac bis deinceps, & c. 51, etsi εἶματα laevigavit Solan. ex
W. Forsan imprudens, ut interdum in accentibus & spir.
manus eius erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Ho-
mer. & in Herodoto L. II, 134 B. constat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἡρη — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes
libri nostri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Σύμπαντα) At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτίνάς τε φορέει) Bene monuit
Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. Ibi is
docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare,
statuarum capitibus apud vet. lunulas addi solitas fuisse, ne
avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

rem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vet. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pareret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστὸν) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. II. 3, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περικέεται) Cur iam non etiam *περικέεται* emendat Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, *κέεται* — *ἔρνος*, & ibid. iterum &c. Et *ἀποκέεται* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κέεται* plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi *ἀναποπέεται*, *παρέρχεται* sunt. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiant. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδες) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: *οἱ δὲ ὑδατώδες πολλοὶ δὲ οἰνώδες πολλοὶ δὲ πυρρώδες*. Sed nescio, an illud *οἰνώδες* lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *οἰνώδες* etiam in W. esse, sed ante *πολλοὶ*, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 15. Φορέουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN.

Pag. 118. l. 6. Θωυμαστὸν) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέη) Mallem *ἑσορέη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN. Cum *ἱστορεῖν* sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *ἑσορέει*. GESN.

ead. l. 12. Σημήιον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. Ὀρν. 514: — *ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἔστηκε ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὢν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαυχ' ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων ἱέρακα*. GESN.

Pag. 119. l. 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: *Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῶ ἐσιόντων. ἐν ἀριστερῇ κέεται &c.* REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιέουσι & ποιῶνται dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum persæpe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενεήτεω) De barbato Apolline Macroh. Sat. I, 17 & 18. Plane πολίδε, *canus*, est apud Pausaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γενεήτεω) In nullo nummo barbatum unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. l. 4. Ἐν) Ita emendandum esse videram, nondum conspēcto Cod. M. in quo ἐν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλω, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφετέρῳ. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἐν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro οὐθ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodori Thucydidem etiam dixisse οὔτε ὑμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, optio- neque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱρὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἰδίον &c. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφητέων) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. l. 1. Ἀρχιρεὺς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχι-ρεὺς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προσφ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) An συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto Gish.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo
ἐκότε καὶ ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέετο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κάταται) Taedet hoc rursus tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutis usitata; vide Hesiodi scur. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinques ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe πῶτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἰερών) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Balha coniectura, pro ἰρέων legentis ἡρώων.

Pag. 122. l. 1. Νεώ) At hoc potius Atticum est: quare mallem νῦνς, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τοίνυδ) Sic rescripti, cum invenirem τοίνυ δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me movet, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀπίκνται editum, & ἀφίγμεται I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφίγμενον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορῇ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμολόγηε) W. SOLAN.

Pag. 123. l. 6. Χειροῦθες) In omnibus impress. χειροῦθεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) Ἀπ τοῖς Ἱεραιολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδεδέχεται) Ἀν pro ἀποδεδειγμένοι εἰσί; supra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδεδέχεται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδεδέχεται aequae ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγρῶσται, τετρίφεται &c. Herod. & Aret. Vid. Maitt. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδηφορέουσι) M. & Fl. In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) Ἀν τοῖς ἱεροπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιερεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρη) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνονται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et μοι γίγνεται c. 50 f. & γίγνονται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinques p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχονται καλούμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσειον αὐτέῳ ἀνακτάτο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀνεκέστο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποίημα χρύσειον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicina, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύνη, ut apud Nostrium αὐτίς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχε) Ita M. In Fl. εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. *Ἐχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεστειδὺς) Legendum arbitror ἐφεστειδὺς, certe sic transtuli. GESN.

Pag. 125. l. 16. Ἀλεκτρυὸν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρυὸν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & γαλ-lum Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto coniugali. Nam ut Ἥλεκτρα dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτρον μείναι χόλῳ Κλυτμηναίστρας: sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed dumtaxat in feminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. l. 3. Ἀπαιτέται) Ἀπαιρέται dedisse arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἑορτέων) An ὥρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam sacra. Ovid. Met. X, 696, Sacra retorserunt oculos, de simulacris. Iustin. XXXVI, 2, 13, de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι) Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνίεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset incendere, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πολλοὶ legi: An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) Sacra. De φορέουσι saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsan, tamen quia id c. 48 & bis 52 &c. non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Differt. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros auctum. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 127. l. 11. Ὀργια) In omnibus impressis & Mf. M. legitur Ὀρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi Ὀρκια hic velint, non intelligo. Ὀργια postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιέουσιν, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέαται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέαται Mf. Reg. 2954. legit ἀπικνέαται inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δὲ) In eos enim asservantur usus. Ego τὰ δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἱσως, τῷ. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. l. 8. Ὑπερθε) Anne ὕπερθε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) *Observato septem dierum numero.* Mf. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, *novem dierum numero.* GRAEV. Primo ἑπτὰ praestare credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινα, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. l. V, & φυλάττεσθαι ἄκοσμα XIV, 19, vitare indecora, & Aesop. fab. 23, τοῦτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Act. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἀμαρτίας Plutarch. Car. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse observare, expectare, ut obeas eum. Long. Past. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & observata, captata pastorum incuria. Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὲ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphr. similiter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δειπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus postulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. l. 5. Δικαιέουσι) Sic V. 2. M. & reliquae δικαιοῦσι. SOLAN. Δικαιοῦσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Mairt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deerat, cum sententia postularer, inserui. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὑδάσι τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioseph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iussit. Sed non solum locutio convenit; verum & ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Iosepho deferuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεώμενος) In M. *χρεόμενος*, sed a recentiore manu est litera χ, unde contat, primo scriptum fuisse *ρεόμενος*. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμοκοιτέων) Florentinae lectionem veram suspicor, & licet in aliis compositis saepe α in ο migret, & vicissim, tamen hic diphthongum αι servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut *χαμαιβατος*, *χαμαιγενής*, *χαμαικλινής* & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Helychio, qui *χαμόκοιτος* cum ω scribit, non etiam *χαμαίκοιτος* sit scribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Ita recte M. Fl. & B. 2. Nam Fr. hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τὸδε πατρίθεν οἶκος δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, & quod ex patria cuiusque venit, id denno apud se recipit; citerior, atque hoc e patria domi recipiunt. Immo atque id ab patribus, maioribus, in domibus & familiis suis retinent. Tesserā illa & coniunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumis libamentis ἐπισπείσας*, sed datis & fufis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, οἶκος δέκεσθαι significare in familia sua retinere. Est sine dubio οἶκος δέκεσθαι opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque τὸδε πατρίθεν significare puto, quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est. GESN.

Pag. 131. l. 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invifunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulcri, alius alterius alicuius rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore coniuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae abstergantur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρπός) De carpis, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπός etiam *fructus*, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, labores fructuum tuorum manducabis; cum sit, labore manuum tuarum vescitor, bene observante Gatakerō, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοις) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρῶμὴ citat locum huius encomii, ut Lucianeum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοις, καὶ τοῖσι ἡμέτεροις) Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminaciones, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita iungentem p. 262 D. τοῦτοις ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποις κατοικημένοις εἰσι τοῖσι. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel εἰς γάμον· ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paus. p. 259, 9 ed. Fr. referente Maittair. p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω invado significat, potest quaecunque invadam etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλει scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut saltem πόλει corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puro. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοις) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοις, nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a iuniore scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. NB. edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum κακοζηλοῦντος. Marci. Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fore, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non impuranda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani charactere iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Maii & Iun. 1733, p. 368. Nomina personar. Graecis addidi, quae Gesnerus versioni inseruerat. REITZ.

ead. l. 3. Βαδίζοντί μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκτὴς ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obisse Demosthenem, auctor est Plut. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lussit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemst. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum itidem nominativus legatur, ὁ θεός, ἰλάσθητί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit*: Hic Therfagoras poëta est. *Debebat*: Therfagora poëta, quonam, & unde? — At Gesnerus vel sine hac admonitione pristinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20 f. & 33 pr. Adde, si vis, Aesop. F. 129 f. τῶν ἐδείκνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocui natalitia Homeri, & quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. l. 4. Ὅπερ οὖν ἔφη, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmuriensis interpres accipit, ac si muretur persona, & cum antea locutus fuerit Therfagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo*. Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione*. Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therfagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τοῦτου δέοντος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans*. GRON.

ead. l. 7. ἴστε δῆπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyeucho factam tradit Plut. in eius vita. Meurs. Ath. Att. 23, AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ) *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse*. Mf. τούτου Πτολεμαίου νεῶ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεῶ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandriae collocat, nescio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. I. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. Τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένην, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένην. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην, ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in *ην* terminatur, quam in *η*. Vid. eius Orat. contra Ctesiphontem pag. 420 D. edit. *Par.* Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. & c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen *ibid.* pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiaf. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἄρη. Rursus quae ad Scholiaf. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio usitatius esse, quam Ἀριστοτέλην, notavi, etsi Διογένη, Σωκράτη, & similia occurrunt *ibidem*. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi *Fl.* tamen Ἀριστοφάνην. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλοῖμην ἄν σοι) Legendum puto συμβαλοῖμην. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 134. l. 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὀμηρὸν ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitiose ibi εὐρροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeris venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum verbum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῷ Ἑγκλιτικῶς & Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem dolichum. Sic & statim, καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum, & tu mihi videris in carminum studio vicisse. GRAEV.

Pag. 135. l. 1. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc scripturam supeditavit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δὴ σοι) Δὴ τοι forsan. GUYET. Ὡς δὴ σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & Fl. σὺ, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορρώδουσι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae causa legerem μικρόν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμὶ) Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμὶ, totus sum in eo; ita hic potior sum, pro, magis eo inclino, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὀμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet pro, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemsterh. reddit, *e re mea partus*, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie est, ab aliquo dicere, ut ab aliquo stare, i. e. a partibus alicuius. Ira & hic τετάχθαι γινώμην πρὸς Ὀμήρου, erit: sententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθέν.) Subaudi τετάχθαι. GUYET.

Pag. 136. l. 1. Ἐπεὶ γε μὴ) Ἀν μὴν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forlan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰοῦσάρες) Hom. Il. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέθας) Demosth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμούς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμούς coniungit. Ibi Ulpian Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχροῦ καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. l. 5. Μίμων) Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum Hesychius nos doceat, Κορδακισμούς esse τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripsisse videtur μήρων. SOLAN. Quidni ergo κηρῶν; REITZ.

Pag. 137. l. 1. Εἰς οἶωνδ' ἀριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἰς οἶωνδ' ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς. Idem Od. 496: — οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πατρὸς Τεθνάμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praestantiam mox integrum exhibebimus ad πέραις μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

ὅν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ
γενναίως. GESN.

cad. l. 4. Ἦκε μέγ') Hom. Il. H, 125. SOLAN.

cad. l. 6. Πηλίκον) Perleſtis Ol. & Phil. aliisque multis, haec
verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53:
*Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moe-
nia Carthaginis bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos
consules, consulareſque exercitus, in media Italia paventes intra
castra?* SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πηλίκον
ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθε-
ρίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἐργῶν ὑπομνήμα-
τα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσθοῖντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρε-
του σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε. GESN.

cad. l. 8. Ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m.
172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ'
ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit & Phi-
lostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur:
unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus
commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor.
c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νεφάδας) Hom. Il. Γ, 222. Cetera vid. Il. M,
323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

cad. l. 12. Πέρασ μὲν) Πέρασ μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις
[ἔστι] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρ-
ξας τηρῇ· δεῖ [δε] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν
αἰ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ'
ὅτι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae
terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se te-
nuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet,
bona interim spe munitos: quidquid vero Dii voluerint, ge-
neroso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28:
Πέρασ μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo
dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰ-
κίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρ-
ων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Λέγει οὖν, ὅτι καὶ
μεταβάλλῃ τις τὴν δίαίταν, καὶ ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀπα-
θανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμε-
νος. Itaque caveam vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

cad. l. 13. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron toridem ver-
bis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens:
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poëst Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M, 322, cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bella parato, quae minime distant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτω τε "Εσσεσθ', id est, quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus &c. REITZ.

ibid. Μυρίας) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομή, ubi corrupte legitur κυρίας, & deest vox αὐδῖς. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρίῳ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καιρίος vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. l. 1. Τὸ τοῦ τρ) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παρρησίαν — ἀνειμένος) Petita phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναΐδειαν ἐπτεϊμένος. Ἀνειμένη ψυχὴ aliud est. Vid. Philostr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαΐδας vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφρονοῖν) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. l. 1. Τὴν σὺν) Lege σήν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ μὲν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἦν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτο καλὸν ἐφ' ὅσον δ' ἅμα, οὐκ ἦν ἂν ἐμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Canteri ed. sine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic H. Baf. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυππίαν, & quod mireris, P. & S. quae Στυππίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegypto vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἴωνικὸν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundelianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. l. 2. Ὅπου γὰρ) Aut haec loco mora sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce περιστενὸν scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραί) Pindar. Isthm. II, § 4, λιπαραῖς ἐν Ἀθῆναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἰσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . ἔξ Ὑμηττοῦ τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ῥῆσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiamsi disertis in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Immo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tr. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Νεφ. 298, cuius Lyrici loca pluscula laudat Spanh. ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum λεπτόγεων sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγεως. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεία, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττική. Add. Cerda ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραί Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuae. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑπο-
 δουλεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὖρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς
 λιπαρὰς, ἀφ' ὧν τιμὴν περιέλας. Vid. Casaub. ad Athen. V,
 3. Interim *niudas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicun-
 tur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ὁ
 Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων,
 ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit.
 min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53,
 qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achil-
 les aliique Heroës patriae vocantur *munimentum*, *turtis*, *mu-
 rus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.
 REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) Ἀν ὑπὸ; GUYET.

ibid. Ἐρωτας θεῶν) Vid. Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. κρίσεις) Neptuni & Minervae lis nota, quam
 tangit etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quin-
 que celebria Atticae iudicia recenset, tum Areopagum eo
 nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δι-
 κας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἤξιωσαν, καὶ δικασταὶ γενέ-
 σθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν
 ὑπὲρ Ἀλιρρόβιου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἀρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμείρισι
 καὶ Ὀρέστη οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII &
 XXIII, conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Κατωκή-
 σεις intelligo praeter ipsam Minervae in arce commoratio-
 nem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accuf.
 p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεὰς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. l. 3. Οὐδ' ἂν εἰς) Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἰς ταῦτα φά-
 σεις c. 39, οὐδ' ἂν εἰς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba haec apud Demosth. π. τῶν
 συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit
 haud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui contra Persas
 fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant affecuti
 immortaltem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπείν οὐδεὶς δεδύνη-
 ται... ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐλαίων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν
 εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως τίς ἐγκώ-
 μιον. οὐκ ἂν ἀκαρτῶν ἐνομιζόμεν) Turpis macula ex Salmu-
 rienfi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae, τὸ δ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, idque encomium non distrahendum putarem: neque enim ἀπαρτᾶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, idque encomium non existimarem praetermittendum esse. Sic ex eadem Salmuricensi paulo ante video editum monstrose Στυπτίαν pro Σμύρταν. GRON.

ibid. τὸ δ' ἐγκώμιον — δν) Sic interpungendus hic locus, quod in sola B. praestitum est. In varia reliquae abierunt, & absurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτᾶν) Verte annexere. GUYET. Ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμεν) Etiam haec Demosthenica formula, pro Coron. c. 18 extr. Καί με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἢ αν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπίσω. Ne quis me putet a causa & accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῆς Ἑλ.) Vide Isocr. Ἐλεν. εἰκ. hodieque exstans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦπίσγραμμα) Erasmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN. Τοῦπίσγραμμα) Placuerat mihi quoque illud ἐπίσγραμμα Erasmi & Wolfii: sed reduxit me in viam doctissimus Hemsterhusius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus moneret, ut pittracia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent faccis. GESN.

ead. l. 13. Πατήρ) De quo iam ad Ἐνυπν. c. 7 dictum est. SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρηπίς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φαινὰν κρηπίδα ἐλευθερίας & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themistocle 210 f. Perit hoc Pindari opusculum. SOLAN. Χρυσέα κρηπίς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 pr. patriam & genus Megacis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus eius subterni scribit. Iam respexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiusmodi ἐδραίαν κρηπίδα laudum Homeri esse. GESN.

Pag. 142. l. 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστρατος) Hunc oratorem cum audiisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum sectari coeperit, & eloquentiae studio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes motus, demulctus & captus oratione Callistrati Demagogi, nobilem illam τὴν περὶ Ὀρώνπου δίκην dicentis, ut eum inde seclari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit. GESN.

ibid. Ὁ κατάλογος) Oratorum scil. i. e. eloquentiae exempla. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδάμας) Is est, quem Cic. Tusc. I nobilem Rhetorem appellat; nisi quod ibi prave legitur Alcidas. Plutarchus Alcidasantem, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidiensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολισθαίνειν) Potest verum esse, quod FL refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. διολισθαίνουσιν etiam legimus, ubi Schol. διολισθαίνουσιν idque crebro permutari, ibi obiter diximus REITZ.

ead. l. 14. Κομᾶν) I. e. τρυφᾶν, luxuriari. GUYET. Immo κομᾶν prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Φρύνης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur ἐπ'. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11, & Ἐτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλξεν) Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσαι Ζητῆς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πρόριμα) Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquosque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρά) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. l. 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἡμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον) Benedictus: Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit. Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

thiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινῶ-
 σθαι σεαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν
 οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον
 οὖν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσιν ὅγκῳ, & quae sequuntur. Sicuti
 praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud,
 Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod
 sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, si-
 ve sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est
 in Ms. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, vivam &
 solidam orationem edidit. Utraque vox, qua laudat orationem
 Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim
 vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic
 facta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animan-
 tia. Claudianus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur
 de vestibis acu pictis:

Vivit opus, multaue ornatu iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὀλοσφύρα & ὀλοσφύρατα, sunt
 solida, compacta, plena, non conflata. Plinius Histor. Nat.
 XXXIII, c. 4: Aurea statua prima omnium nulla inanitate, &
 antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyrat-
 am, in templo Anaitidis posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος
 oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est
 inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sen-
 tentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον) Obsequamur Graevio, id est;
 libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi vide-
 batur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, viva & spi-
 rans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur. GESN. Et ob
 hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschilo dictum narrat
 Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non lau-
 dat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 525:
 Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acrio-
 ris naturae. Valer. Maximus, eius patrem cultellos vendidisse.
 Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino absti-
 nebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
 beret, causam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον
 πεπωκέναι ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius, καὶ
 μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγοροῦναι μᾶλλον παρ-

έχεται τὴν δίανοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. *Nec eius pater cellos unquam vendidit: fuit enim καλὸν κάγαθὸν ἀνδρῶν*, (αιόρε apud Plutarch. Theopompo) &, ut temporibus illis copiosus plane & locuples. Indicat ipsius Demosthenis κατ' ἀφ' ἑξῆς οὔτος: ὁ γὰρ πατήρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρᾶς, ἑκάτερον μαχαιροποιούς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus (non enim hoc curabit ipse) cui ex libertis eius quispiam, aut attrienfis praeesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam & probrium, μαχαιροποιουῦ υἱός, vocatus est, cui Satyrus adscriptus Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου· εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχύσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. Ὑδωρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum Demadis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπος εἰμὶ τις ἀνθρώπος. Philocrates etiam, teste ipso Demosthene, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν) Hemsterhusius notarar, videndum Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 164, i. e. ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsydram dicendi allegat Scholiaften Aristoph. in Acharn. v. 693, & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Synesium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Πυθέα) Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένειδης (λόγος) ἔξω πάντος ὠραϊσμοῦ καὶ παιδιᾶς εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλλυχνίων ὁδῶδεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὕδροποσίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ συγνότης· pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέξεων. KUSTER.

ead. l. 6. Μετείοις) An μετίοις; GUYET.

ead. l. 11. Καταπλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, & ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quom pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 extr.

interpretetur Tollius, *fovere, & amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire*. Ceterum ipsa haec Demosthenis *κατορθώματα* repetitis se videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi *τειχισμὸν καὶ ταφρείαν* commemorat, cap. 81, *εἰ τίνας ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, εἰ τίσι θυγατέρας συνεξέδωκα* κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) Πρεσβείας correxerat Gesn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis *πρέσβεις* reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & *πρεσβείας* eligerem. Sed & iterum *πρέσβεις* c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. l. 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum *σὸν*. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Iensii *σὸν* sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus Iensii emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia & *σοῦ* possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Iensio. REITZ.

Pag. 147. l. 5. Περὶ τὸν λόγον αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρίας) Etsi Florentinae *ἀνδρείας* forsitan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia *ἀνδρία* frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. l. 8. Ἰσμενὸν—ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ἰκανὴ γοῦν σοὶ ἦ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γὰρ τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξη παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἔμμορον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit cum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadellae quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse.* Quam multa hic sunt in

Latinis infarra, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt verba! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικὴ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πειβοὺς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Μοχ, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρῶμεν, sed *ipsum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compositum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Mf. & editio Florentina, nec non Basileensis, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἔμμονον ἔχοντες. Salmurienſis: *Unde constat, eius nihil praeter opinionem stitisse.* Peius Melanchthon: *Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem*, sc. orationes. Et sic Latinus quoque interpretes videtur legisse. Num φαντασία est actio, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mf. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἔμμονον ἔχουσαν, οὐδ' οἷαν ἐξαρκέσαι quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit susſinere temporis examen & iudicium; quamvis ἔχοντες aequae ferri possit, ac ἔχουσαν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν ἂν λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῆς, καὶ ὑπ' ὁψιν τιθῆς τοῖς ἀκουουσιν, cum scilicet ea, quae dicis, quasi entusiasmo & vehementi motu correptus, videtis cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἷαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV.

ibid. Γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ) Sic recte Ven. utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἡ ἡ. Fl. vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἡ ἡ) Lege εἰν. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decreta superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae firma dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, constare scripta Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est, Cic. Or. 9. Vide autem Νίγρ. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Τὸ κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἐχουσιν) Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B. 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν . . . ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ Fl. inserit οὐδ' ἐν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἷαν, quod mox sequitur, in Fl. legi οἶον, quod responder suo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἷαν) Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit, cumque & Fl. confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrupti orationem. Therfagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. l. 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciphr. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἀπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit enarrare beneficia, vehementer dubito. Suspicio post Wolfium, legendum ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. GESN.

Pag. 152. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi male narras, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noſter in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Annicerj narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congeffit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teste Men. & Laëtantius III, 25, ubi & pretium addit οὐλο σέσσην. Pro ἡ male *Fl.* & *V.* 2. ἡ. In *l.* autem ἡ, nisi quod mendose ἡ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἡ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum puto. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρματοτορχίας ἀλλεΐνειν) Hom. dixit, ἀρματοτορχίας ἀλλεΐνων, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Πάσσωνος) Menagius ita emendandum esse viderat, & Mf. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, surripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aeliano Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσσωνος. Guyet. Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσσωνι. Eius emendationem, ne quid dubii super sit, firmat Mf. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. l. 2. Μίμψασθαι) Καὶ μίμψασθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inferam. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἐτῶν) Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita infit, ne orationis quidem perspicuitas. Iuvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηναλώσει) Forfan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκισαν pro ἀνέβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλώματα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestit servasse. REITZ.

Pag. 154. l. 4. Παρεῖς τῇ ἐπηρετημένῃ φροντίδι) Vertitur, dimissa ex animo impendente cogitatione: malim, demissa, suspensa.

ſa illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἀπληρημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμας. SOLAN.
ead. l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat ſcriptura etiam ſupra
Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Diſſert. & mox cap.
27. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. l. 1. Ὑπομήμασι) A M. Aemilio capros regum
Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. con-
ſcripta; ſed ab hoc viſos &c. non credo. SOLAN. Vid. Miſc.
Obſ. Brii. Mai. & Iun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκαδε) Pro οἶκοι poſitum. GUYET. Ita viciffim
οἰκοθεν fere pro οἶκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἰκοθεν ἢ
αὐτῷ τῶσάντα χρήματα, ὅσα ἡλαζυνεύσατο. Sed poteſt vul-
garis ſignificatio & ibi ſalva manere; ut ſit, *domo*, vel *de ſuo*
non ſuppettebant opes. Sed pro οἰκαδε forſan hic οἰκαθι ſcri-
bendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidiſſe vider-
tur: petit enim, quod ſequentia indicant, ut reliquum poe-
ma ſibi peragat. SOLAN.

ibid. τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legiſſe videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. l. 3. Ἀλισοδήμου) Hunc poëtam ab aliis lauda-
tum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripſerat ergo & Sophocles hy-
mnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐλέλαιπται) Huius ergo aetate neque Tragoe-
diae, neque Comoediae novae Athenis ſcribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δράμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ
προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρω &c. Τὸ δράμα
τοῦ βιβλίου inſtitutum videtur. GUYET. Quid in his veri ſit,
ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto
Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur,
τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemiſſo etiam puncto ante τὸ δέ.
Sed parentheſi addita, diſtinctioneque mutata, & pro τοῦ
βιβλίου, reſcribendo βιβλίον, Gefnerus vulgatum emendavit,
cui obſecundavi, quod vulgatum ſenſu carebat, nec aliter
ex Codd. reſtitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. pec-
catur hac in hiſtoria: pro Calauria enim ubique Calabriam
libri impreſſi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετίωρος ὁ Ἀντίπατρος) Conf. ſupr. Iov. Trag.
cap. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὑστέρων) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατελήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obs. Britan. Maii & Jun. 1733, p. 370. Aliquid deesse videbat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. parebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensi 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. l. 9. Οὐκ εὖγε ὑμῖς οὐδὲ μελίψαρτες) Additum videtur. GUYET.

Pag. 159. l. 2. Ἰμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἰμεραῖον τὸν Φαληρέα) De Himeraeo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Aiakis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi periisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινούς — ἐπιτολάσαντας) Τὰ, ταπεινούς, ἐπιτολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 8. Δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam verspertinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δειλὴν πνεῖ, πρῶτ' δ' οὐ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπαρίδην) Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀφίλον δημόλακα) Sic vitiose Salmurienfis: peius Amstelodamensis δημόλακα. Scribe δημοκόλακα sic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. Ἀπ' Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ ὡ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. l. 1. "Ἦν ἔχρησ' δ' ἡκού) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne confcios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 7. Βούλει) Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερβίης dicitur, qui hic Σπέρχης. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερβίης ibi vocatur. GESN.

ead. l. 14. 'Ο Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in oratt. meminerunt. GUYET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδιὰ παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Adenda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi eis τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. l. 2. Ἀποδείξων) Quidni arriore Ionismo ἀποδείξων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ: nam in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἢ δυνάμει τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In B. 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῷ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὁρθῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, δς ἔφη, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεῆς, καὶ καταδύσσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὃ Πότειδας, ἰσθι ὅτι ὁρθῶν τὰ ναῦν καταδύσω. Dum clavum restum teneam, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exilio illo Demosthen. similemque Cicero-
ni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. l. 3. Ἐφ') Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inserti vult I. Pellet. locum mox a me commodius inferendum. Ac Pelletus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

ruisse tamen & viro docto in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον) Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmurienſi verſione ſic prioribus annectuntur, ac ſi Archiae eſſent, cum ſint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda ſunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum ſcil. potuiſtis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si ſana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demotheſenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi poſſe Demotheſenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι) Haec ita apparet arcte cohaerere, ut ſine iniuria & internecione ſententiae divelli non poſſint: & tamen longe erant diſtracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae poſuimus, in quibus multa varie tentata per hoſce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & noſtris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, ſed δεκάταις minimum φρονησίῳ acquieſcere mihi viſus ſum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad diſtributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in poteſtate Philippi bis fuiſſe conſtat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus ſ. veſtigalia, pecora, praedia dare & assignare ſuis illis amicis mercenariis poſſet, ſemel in bello ſacro, & deinde poſt pugnam Chaeronenſem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, δρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας, δὲ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea ſententia, quam interpretando expreſſi, ſeu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unusquisque ſcriptus eſt auro — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse*. Ita ſanari poteſt locus diſſicillimus, nulla litera immutata, niſi illa negatione, quae orta videtur ex ſtudio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo poſſunt. Niſi poëticum eſſet, (cerre non ſatis attendi, an etiam in ſoluta oratione adhibeatur) poteramus etiam ſuſpicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, ſententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος) A qua urbe capienda depul-
sus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de
Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athe-
naeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uti homo ala,
ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384
GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ, τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec
erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me
reperitus, qui saltem conquestus sit, abrupti subito in iis
Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minimo
enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cu-
ius subito verba Parmenioni dicta, & alia multa infercian-
tur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo
invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remoris,
suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sex-
to & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet
Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus,
locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem
hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me re-
pertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice
viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigiensis Prae-
fecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem
proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his
verbis: [*reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci
sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa
feceris, & in alio illo loco inferas, quae nunc mire perturbata in
omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*]
(Quibus literis Moslem Solanum intellige, quo Latino no-
mine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamen-
ti* edidisse, quae in Rhenferdii syntagmate conspicitur) & ite-
rum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. li-
nea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniu-
ngito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag.
1090 ante τοιαῦτα &c. lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae
supra notavimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.]
Hinc autem liquido pater, hunc libellum ex uno Codice
Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingeba-
tur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tandiu
indeprehensus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προεῖπεν δὲ) Obiecerim, ut canibus, ut latroni-
bus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de
Ariōne inter nautas latrones constituto, Τῶν δὲ συνιστα-

τοῦτο λίσσασθαι, χρήματα προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παρα-
τεόμενον. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum
commodius non possem, satius visum est, quam prorsus
omittere. SOLAN.

Pag. 163. l. 9. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους) Pro quo scripta
exstat oratio Demosthenis de Cherfonneſo, ex qua Diopi-
thes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. l. 7. Τὸ γὰρ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν,
οὐκ Ὀλυμπον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχμεν) Manifestissimum
mendum non vidit doctissimus interpres Phil. Melancthon.
Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Phi-
lippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remo-
tissimus fuit ab Antipatri dirione & Macedonum negotiis.
Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emenda-
tionem firmat Demosthenes ipse in oratione de Cherfonne-
ſo: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et
in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτε
τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τε
ἀπὸ Θηβαίων ἀδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν
δὲ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν.
Is locus, qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat
Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus
Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo
saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit men-
tionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquen-
tem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχμεν)
Sic quidem etiam Ms. Sed Palmerius vidit scribendum esse
Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in
posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem resti-
tuendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. Fl. uti Palmerius emendare ius-
serat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palme-
rius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde
est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo di-
ci: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab
Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissi-
mo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus
pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi δία. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συντηγορικόν, h. e.

pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum τὸ δίκανικόν, s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. l. 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) Ἀπὸ τοὺς δικαστικούς μισθοὺς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. f. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτακότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. Lyf. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοὶ καὶ Νεμέα. L. Bos de Ellipsi. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῶ quoque pro ἐν ἀγρῶ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat f. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν ταῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστέλους) I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίος τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum τοῦτο. Quod priscis Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. lenius τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum censeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. l. 2. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Satisfacere, lector, haec olim miserum in modum distracta, ira iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμαχίσταται. Ἐγὼ δὲ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας) Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἄφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μιᾶς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνοι ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, an enim ideo minus magnum periculum &c. Blandius forte sic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicimus. Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probò unice. GESN.

Pag. 168. l. 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσπεπόνθειν scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet: Et quam facile est Γ in T mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte Fl. & Veneta utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκότων) Malit Wolfius συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiscipuli: & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἴλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρόνωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. l. 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὡ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθαπμένοι, διαφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicio ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. Ita scilicet stupenda est maximi viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsis nostrum oculis diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστία ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διαφέρομεν) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρώντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valeamus, parum feliciter expressit, etiam si cum Iensio διαφέρομεν legas; vide tamen Eik. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων) Forfan legendum, τῶν μὴ ὁρώντων. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus οὐχ, vel μὴδὲν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. l. 8. Ἐφύλαττον) Iens. διαφύλαττον sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 429

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae responsum. GUYET.

Pag. 172. l. 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δόξα hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξα παρ' Ἀντιπάτρου δεδωρδεμένην. GUYET.

ead. l. 9. Μὴδ' ἢν ἑμαυτὸν ἑταῖρα, τάξιν λιπὼν &c.) Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem *eis*, legendumque *eis* ἢν ἑμαυτὸν ἑταῖρα τάξιν λιπὼν. Ira certe Epictetus c. 29, τὸν δὲ βελτίστων σοι φαίνομένων οὕτως ἔχου, ὥς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος *eis* ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἄλλειψιν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. IENS. (Ἦν ἑμαυτὸν ἑτ.) Sic absque *eis* usurpat Ἀποκρ. c. ult. Aliter Xen. ed. *Baf.* 373, & a Iensio laudatus Epict. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. *eis* ἢν cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschini in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνην τε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἢν τεταχθεὶς ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγὼ) Χορηγός, id est, praebitor, fuerat Demosthenes Liberalibus, i. Διονυσίοις ἐν Ἄστει. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. l. 1. Πολλάκις ἐστεφανώκων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσήλθον, ἐδόξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα εἰσῆσαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρὰ. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις *Fl. & V.* utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praeber argumentum orationis *de falsa legatione*: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιδυσάμην) Phil. Melancthon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedictus vero: aut quos dandis contributionibus iuvi. Sed vereor ut recte, aī

Iac. du Port in praelectt. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύσσαι, concise & eleganter dictum, pro debita dissolvere *erani* nomine constata. Vertendum igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, *erani* nomine, quem ab amicis collegerant, contracta. Tanta molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos ἔρανον nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, ἔρανον fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακὰς pro sua virili conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse ἔρανον, satis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ αὐθιᾶς. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσπνεύχειν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine *erantum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιαλύσάμην) Simul solvo. GUYET.

ead. l. 7. Τουτουὶ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθίου) Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθίου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσσαι) Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) Ἀν τῆς ζωῆς; ut iungatur ὅψις τῆς ζωῆς, i. e. etiam sera aetate mores mutare, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσσαις τῆς ψ. valeat μεταρμίζειν αὐτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Et si enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμόσσαις, ut Aelian. XIV, 7, εἰς τὸν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσσηται: neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθίσταί τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεθίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ἔταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ χρόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἄρματος, & similibus solet: quod tamen in μεθαρμύζεσθαι nondum definio. Ideoque ψυχῇ, quod Gesnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθέως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. l. 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena mactata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμων) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμων. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη, monente Wetsten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπεὶ δὲ τὴν αὖ, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὦν) Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiarius Menagius. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex Plut. & Pausan. narrat Freinshem. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: & ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo. REITZ.

Pag. 175. l. 12. Εὐκτήμενος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθείας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κἀ-

ραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσγεύοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβων περιίοντες οὐκ εἰσὶν ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις Δημοσθένους δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίζας ἑαυτῶν ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθῇσονται τοῖς Πιακεδέσσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pythæ & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 1. GESN. *ibid.* Ἀριστοχέιτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN. *ead.* l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. l. 4. Δὴ ποτε) Et si cum Fl. δὴ omitti queat, cum iam satis particularum adsit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπῶν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμιεύσθαι) Cautè Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wech.* vel ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρμα περιβραχιόνιον illi fuisse τῷ χρίκῳ) quem Plinius XXXIII, 1, s. 6, in annulum digittalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. πετ.) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule sane. Famæ Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένους Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. Plin. 1556, & in fine vitæ Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. l. 3. Ὅσαδός τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτὰς ὅσαδός ἦδ' ἡ καὶ συνεδρός ἐστὶ θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Δίδος) Qui colebatur præter ceteros apud Plataenses, post liberatam proelio ibi facta Græciam. Auctor Pausan. Bocot. p. 283, 33. GESN.

in Schol. Ναίωμεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Mf. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 3. Τονθορίζετε) *Τονθορίζω & τονθορίζω* utrumque usitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συντρεφόμενοι) *Conglobati*. KUSTER.

ead. l. 10. Ἄκουε, σίγα) Legitima verba etiam apud Aristoph. *Θεσμοφ.* 379: Ἄκουε πάς. Ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιώπα, πρότερος τὸν νοῦν. Add. Kuster. ad *Ἑκκλησ.* v. 130; it. *Ἀχαρν.* 45. Ipse Demosthenes de *Coron.* c. 53: Ἡρώτα μὲν ὁ κηρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi *perfectos Deos* esse *τελείους* docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipse Noster τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morie Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De *μετοίκαις* vid. Flor. Christ. ad Aristoph. *Lyfistr.* 580. GESN.

Pag. 179. l. 9. Μετὰ παρρησίας — εἰπεῖν) Adde supra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Elfner. ad Aët. Apost. IV, 29, ubi similiter: καὶ ὁδὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. l. 9. Νέμονται) *Participant, possident*. GUYET.

Pag. 181. l. 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic *ἐμπορον* Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae eum notat, qui mare traiecit, speciatim aliena navi, quem *ἐπιβάτην* postea dixere, cum *ἐμπορος* mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiastes ad *Odyss.* B, 319. Huc respicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἰν δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *vesforem* interpretatus sum. Neque enim puto *mercatorem* ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. GESN.

Lucian. Vol. IX.

E e

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc supra *Ἀνδρομέτρης*, quod vide *Διογ.* cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φατρίαν) Sic *Ven. 2. B. 2. & P.* In reliquis prave *φατρίαν*. Vide *Έρμ.* c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνόν) Omnes impressi hic prave *Σειληνόν* habebant. Vide supra *Διον.* ubi frequenter occurrit & recte scribitur. SOLAN. *Σειληνόν*) Non dubitavi & hic ita rescribere, invitis edd. quia sic *Bacch. c. 4*, item *c. 6*, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. l. 1. Φαλακρός γέρον) De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura *Perizon. ad Aelian. Hist. III, 18*, ubi *Lucianum* inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἷα) *Οἷα* ad *κεράσται* simul & *κέρατα* referri, vid. supra dictum *Bacch.* sub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. *Hygin. 224.* SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Θυγατέρα) *Τὴν Ἡριγόνην.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης) *Tatian. p. 37.* Et *Apollod. III, 100 A.* SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξύνθετος ἐκείνο καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον) *Th. Mag. v. κυνίδιον.* SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀντάξιός) *Hom. II. A, 514.* SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Τάφον) Vide not. ad *Τιμ. c. 4.* SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγισῶσιν) In marg. *A. 1 W.* adscriptum: *Αἰγισῶ* urbs *Achaeae*, hinc *Αἰγισῶς* *Steph.* REITZ.

ibid. Ὑποβολιμαῖον) Unde habeat, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. l. 1. Ψέλλιον) *Th. Mag. v. ψέλλιον*, quod a *ψέλλιον* differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Λεάρχος) De hoc eiusque cum *Baccho* cognatione, vid. *Loyd. Lex.* & iterum in vit. *Athamas.* SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδ'ε τὸν Ἀγχίστην, καὶ τὸν Τιθωνόν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpres, &, licet obvium sit emendare, *Iasonem* iis accenset, qui *Dearum* concubitu potiti sunt, & *Medeae* ἀποθέωσιν parat. Lege *Ἰασίωνα*, qui ob *Cereris* amores a *Iove* zelotypo fulminatus est. *Homer. Odyss. E, 125*:

Ὅς δ' ἔκοτ' Ἰασίῳ ἐὺπλόκαμος Διμήτηρ
 ὦ Ζῦμφ' εἴξασα μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Νεῖω ἐνὶ τριπλόῳ, οὐδ' ἔδην ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀγρῇ κεραυνῷ. *PALM.*
ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) *Ἰασίωνα* legendum videtur. *Iasiona*,

Iovis & Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. 'Ιασίωνα) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. 'Ιξίωνα. Fl. vero 'Ιάσωνα. Reliqui impressi 'Ιάσωνα, prave. SOLAN. 'Ιασίωνα) 'Ιάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poëtis. 'Ιάσωνος etiam & 'Ιάσωνι in prosa recte Ptol. Hephaest. L. II, med. *Iasionem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. 'Ιασίονος quoque o brevis; sed quia & Aelian. cum Homero 'Ιασίωνα per o scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. L. 10. 'Ο Κορύβας) Iasonis, seu potius Iasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Pott. 396. SOLAN.

ibid. 'Επεισεκυκλήθησαν) Sic Fl. ed. optime; ut Φιλοφ. c. 29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa Fl. corrupta est. In reliquis hic legitur *ἐπεισεκυκλήθησαν*. SOLAN.

ead. l. 12. 'Ο τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν) Habitus ille Mi-thrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, riam autem pileum antrorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. 'Ορῶντες αὐτῶν) Τῶν ἡμιθέων scil. GUYET.

ibid. Μακρὰ) Fl. fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. l. 5. Ποικίλος) Rescribitur ab H. Prideaux P. I, L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλα πολλὰ γὰρ.) Sic *crocodilum* adorabant Om-bitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Tr. c. 42. *Felem* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. l. 8. Μητραλοίου υἱός) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat factio pius & sceleratus eodem*. Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δνοῖν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἄλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitori suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡρόδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scoruffaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuum quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. l. 2. Θεαγένους) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῶ δύειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἑτέρωθι ἐν τῇ Ἑλλήσιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγάλματα ἰδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματα τὰ αὐτῶν ἱόμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμὰς. GESN.

Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Praescriptio solemnitas in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸς τῆς βουλῆς καὶ πρὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ceterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανεύουσι φυλῇ observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 Ald. ubi legitur, Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐὰν τις ἐπρυτάνευε, Κλειόγενης ἐγραμμάτευε, Βονθὸς ἐπεστάτει. Quod summus vir Ezech. Spanh. Diff. XI, p. 715, ita convertit, Si quis Prytanin agebat &c. Legendum absque haesitatione

videretur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυ-
τάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem
venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione De-
mosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ψη-
φίσματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυ-
τανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, vester GESN.

ead. l. 4. Προῖδρευσ Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla prae-
cessit. Sed puto, quod clamorosus est admodum ille Deus,
& plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribuit.
Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam
Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος
λέγοντες τῷ δήμῳ Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλευσασθαι. GESN.

ibid. Ἐπιστάται Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere popu-
lum in suffragia, quod ἐπιψηφίζειν est, ut luculenter otien-
dit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam con-
grue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII,
96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς
τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeses literarum
&c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. Thes-
moph. 379: Τιμὸς κλεῖ ἐπιστάται· Λύσιλλ' ἐγράμματαυεν· Εἰ-
πε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγραμμάτευε Μῶμος) Etiam hoc apposite. Γραμ-
ματεύς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῷ τε δή-
μῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firma-
ri posset, si hoc ageremus. Nam quae de Prytanum, Pro-
edrorum, Epistatarum, Scribarum munere diximus, eo modo
allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui
non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. l. 4. Περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς) Cum longae no-
ctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem
praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεούς) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρκον, τὴν Στυγα) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἠρία) Humilium volunt hac voce designari se-
pulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. l. 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθη-
νᾶς Ὑγείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p.
31, 3 Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseu-
domantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est ta-
bula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιδὸν χρησμοῶδεῖν) Alexandri Abonoteichitae
oraculum petere huius videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι) Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuum vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἴστημι derivari videatur, ἴστημι vero sit *statuo*, tamen statua Latinis dicitur Graece ἀγάλμα, ἀνδρίας, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippus* debebat verti. PALM.

ead. l. 14. ΖΕΥΣ.) Delevi supra Iovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiatur, & hic suo loco reposui ante Δικαιοτάτον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Isque adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. SOLAN.

Pag. 194. l. 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in ed. *Iunt. Ald. Fl. Fr. H. & B.* 1. ac 2. (non in *P. S. & Amst.*) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν θεῶν quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam suo loco insertus est Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chrysostomus, vir plane sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus est, inferere. COGN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χρῆσιν κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομᾶν, c. 16 & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad *Περ.* c. 15. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπόδετος πολυλάκεις καὶ ἀχίτων πρόαι. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam (verbis utor Salmasii ad Tertull. de pallio p. 70) habere consueverant. Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχίτωνες. Vid. *huc*

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτῳρες pingi dicuntur. Non semper veteres Graeci calceati erant, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Πολιτεία. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: & ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαῖαις tantum ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ἰδένειν κείνους τοῖσιν ἵχυν μάλιστα, δυσδερκέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἀρμόδιον ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πῶς ἔγγυς τὸ ὑποδέσσαι τῷ δεδέσσαι. Nota est & Romani Caionis ἀνυποδησία: item Neronis; vide Suet. c. 51. — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. 1, — τῆ καὶ ἀχίτων διατελεῖς. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερμῇ) Ἀν γυμνοδερμῇ, α γυμνοδερμοῦμαι, i. e. cute nuda sum: GUYET. Idem rursus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando securus sum. GESN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 l. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδετος. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἐναντίοις) Locus mendosus videtur: vett. Codd. inspicendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαγρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian, plurib. locis; atque interficio significat. Ver- te igitur: tu corpus contrarius rebus enecas, i. e. crucias duriter habendo, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 8. Ξηροῦ) I. e. ἀστράτου, sine strato. GUYET.

ead. l. 9. Ἀσιν) Ἀσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσιν fastidium, hic squalorem luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) Ἀν παμπόλλην; GUYET. Ne credas, le- θος, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχοι, adiecerat Gesne- tus. Idem habet Guyet. in nott. Mss. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius fit, utrumque recte coniicere. REITZ.
ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεές) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. 'Ενδεές apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obiicitur Cynico, vivere illum in defectu, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* &c. GESN.

Ραγ. 197. l. 11. Οὐχὶ σκέπης) Σκέπη legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. χάριν & εἵνεκα, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Ραγ. 198. l. 2. Εἵνεκα) Non itaque poëticum est εἵνεκα. Habuimus id crebro apud Nostrum, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἵνεκα. REITZ.

ead. l. 6. Μάθοις τί ποδῶν ἔστ' ἔρχον;) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post μάθοις mora. Solae B 2. & P. hoc observarunt, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) Vulgatum *ei χεῖρον* nihili esse; bene etiam sententia Gesnerus, qui pro οὐδ' *ei* rescripserat οὐδέ. At cum L. & Fl. οὐδὲν habeant, quod verissimum, quodque mox repetitur, in οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. οὐδὲν cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum οὐδ' *ei* hinc natum esse. REITZ.

Ραγ. 199. l. 10. Οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦ μόνον, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δήλον γάρ. ΚΤΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, *ei κακῶς ἐτρέφετο*) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἶν, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὐρωστον εἶν, *ei κακῶς ἐτρέφετο*. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur peius nutrirī, quod nutritur ab rebus vilibus.* (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutriretur.* IENS.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὐρωστον) Gesnerus etiam adleverat: supple εἶν. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, *ei γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον*, pro εἶν καὶ ἀσθενέστερον. REITZ.

Ραγ. 202. l. 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δέομενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων) Benedictus, *paucisque, ut pau-*

riatur, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis*, si multa deglutierit, *futurum sit ut enecetur.* GRON.

Pag. 204. l. 11. Ἐριφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. l. 8. καίτοι ῥᾷδιον σεραπύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag. 206. l. 4. Μὴ) Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta Fl. ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est ἢ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *recte sane utuntur*: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuisset, *non per Iovem.* GESN. in Addend.

Pag. 207. l. 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculis novi sumserint. Pluscula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκείνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυσμέμου, πάσης ἤρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων πάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Et si enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. l. 4. Ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πόρος ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιίέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum & egentem; utitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus, peragravit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero, pergit, tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis & calcis, ac ob illud circumerrasse? Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, οὐ δοκεῖς περιίέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab tersissimo scriptore speret? IENS. Περιίέναι τοιοῦτον) Etsi περιίέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum οὐ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac Iensio obsecundare. REITZ.

cad. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus sum Fl. In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi εἷς γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

cad. l. 16. Ἀναιδέστατος) Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim inverecondum, ut assolet, sed quod pudorem incutere valet, hic necessario significat. Sed sapientum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod impudentissimum notat; neque quid interpretes, qui pudendum vertit. Puto corruptum esse inter distantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνδίστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἄτιμος: quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκαλάστοις fuerit habitus, cuius minime participes esse velint homines luxuriosi. GESN. Forte ἀνδίστατον, vel ἀειδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. l. 3. Κομᾶν) Dixi iam supra ad cap. 1, & ad Παρ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δῶν τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδαῖοις ὀσμὴν ἔχοντας) Imperite verſum: & quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debut: Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum) qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide, quae dixi in Ellipſi praepoſ. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos de Ellipſi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. l. 8. Ὑμῖν δὲ) Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgarum praestat, quod I. P. S. &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Καπεῖτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non ſemel haec verba inſpexi, & congruentem rei, qua de agitur, ſenſum in iis perſpicere conatus ſum. Sed fruſtra. Interpres vertit, *Atque haec ita cum ſint, iam nos in vitam veſtram traducere aequum cenſetis, noſtramque corrumpere, cum ſaepe male conſulta ſint, quae faciatis, ipſique veſtris in negotiis minime circumſpecti ſitis.* Satis patet, interpretem non ſecutum eſſe vulgatam leſionem; idque me de alia leſione, alibi forte exiſtante, cogitare fecit. Et, ecce, ſic dederunt Florentini, Καπεῖτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιούτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta ſcripturae diverſitas nata ſit, non divino. Alium haud dubie Aldeus, (quem ſecuti ſunt editores reliqui) quam Florentini, expreſſit Codicem. Sed nec Florentina ſcriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu eſtis perditii, multiſque morbi ac infirmitatis generibus ſaepe affecti, aequum cenſetis, nos Cynicos com- ponere nos ad veſtram vivendi rationem; vos, inquam, qui ſaepe de iis, quae nos agimus, ſecus cogitatis, rerum veſtrarum conditionem ipſi non habentes perſpectum & exploratam?* Nam & per interrogationem haec prolata eſſe, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιούτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic Fl. niſi quod L. & Ienſii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων ſcribere iubentium, ſecutus ſum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adſcripſit ἵσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba ſic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων) Florentinam leſionem interpretatus ſum, quae ſola ſententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων ſervandum eſt, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔστι & IV, 4, 14, νόμους, οὓς γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ δέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθονται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατάρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωρύντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾶστα πρὸς τουναντίον. Lucian. Ion. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοὶ ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευομένοις) Ἀν βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. l. 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) *Interdum aliud quidpiam huiusmodi vos auferre videtur.* Mf. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμεῖς γε) Cum P. haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus inveni, excepta B. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. l. 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in V. 2. abest οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituendum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat fallis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc restatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὴν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Im-

mo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur, quippe quae & alii probati auctores, Atticisismi non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit Duker. quem allego ad c. 7, v. *τεθνήξει*, quodque pluribus post Graevium ostenderem, nisi notarum iam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè *ὑπερ-αττικίζειν* necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis insulsius fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec iraque, quam non sine molestia & pudore quodam damus, interpretatio non potest iuvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnet. Expressi autem in illis, quae stribliginem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcumque positis in parenthesi verbis explicare studui. GESN.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμός ab antiquis Latinis vocabatur *stribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen usurpat; Plutarchus saepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici essent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, τὴν εὐγενὴ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγηροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν, ut Eustathius loquitur in Dionys. de situ orbis. LEED.

Pag. 217. l. 6. Ἄρτι δὲ σολοικῶ) Hoc est, modo soloeciffabo. Quae locutio iam soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἦζω, inquit Thomas Magister, οὐκ εἶπης, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικέμεν. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἀρτι ἦζω μηδέποτε εἶπης ἐπὶ μέλλοτος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρῳχημένου, ἄρτι ἦκα,

καὶ ἄρτι ἀφικόμεν. Ubi male doctissimus interpres Ioannes Nunneshius, ἄρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nuper veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμεν *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, ceterum praeterito & praesenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampridem enim soloeciffare gessit*; quippe qui putarit, *σολοικιῶ* hic desiderantis vim habere, & esse praesentis temporis, cum a themate *σολοικίω* sit futurum Atticum. Secundam huius futuri *σολοικιῆς* infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse iungi praesenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι *πεποίηκα* scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praesenti iungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ ἤκεις ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογύου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὁ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὁ ἐστὶ ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μάλα *σολοικιῶ* dicendum. Sic & *modo* futuro iunctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo, ut appareatur dicam, atque huc renuntio*. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In Avibus: οὐκ ἄρτι δύνω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγὼ καὶ τοῦνομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην. Idem in Pace: ἴθι νῦν ἀκουσον οἶον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. A, p. 75, male putavit ἥδη δὲ *σολοικιῶ* hic legi. Τὸ δὲ ἥδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιούς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπημερίζεται, τῷ παρωχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἥδη γὰρ ποτε ἐγὼ καὶ τῷ δ' ἥδη δυο γενεαὶ ἐφθίντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἥδη γὰρ μαι εἰκοστὴν ἔτος ἐστί, καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεσθαι, ὡς τὸ ἥδη λοίγια ἔργα τάδ' ἐσσεταί. εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἐσταί ἀντὶ τοῦ, ὅντως δὴ. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὁρῶν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιανέιον *σολοικισμόν*, τὸν λέγοντα ἥδη *σολοικιῶ*; qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidae locus versus est & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησε, *modo defuncta* est, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*: quae & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde,*

ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6: *Nero natus est Antiū &c. XVIII Kalendas Ianuarias, tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep. 13: *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Eustath. p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. l. e. ad Iliad. A, 260, ubi docet, ἥδη tribus temporibus iungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἥδη, sed de ἀρτί agit, adeoque lapsus memoria Eustath. REITZ.

ead. l. 11. Παίσεις ἔχων) Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra ad Asin. c. 20. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic Fl. & B. 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. Ἄ μὲν οἶδ', ἃ δὲ οὐκ οἶδα) Hunc locum exponit Thomas Magister: Ἄ μὲν ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ λουκιάρχος λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδασκαλός. Ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προΐοντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι. Διδούς ἅπανσι τοῖς δεομένοις, ὃ μὲν πέντε δραχμὰς, ὃ δὲ μῦθον, ὃ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν & in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐν-επίμπρασαν. Ioséphus: οὓς μὲν πατρώα φίλια προσῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτίτρωσκον, οὓς δὲ παρέλκον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαίων. Apostolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. GRAEV. Verum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν συνέτριψεν, τὰ δ' ἐκαύσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonstravi. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ὁφελον δυνήσῃ) Hic rursus Thomas: Ὁφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε ὅπερ ἀεὶ εὐκτικῶ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, ὅφελον κατευθυνθείσαν αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι δὲ ὡς τὸ παρὰ Θεολόγῳ ὅφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρμυφάτῳ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μῆτε ἰδεῖν ὅφελον quo significat, ὅφελον semper cum optativo iungi, quando significet utinam, & ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἐμελλον accipiat. Vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὅφελον δυνήσῃ soloecismum: hic enim coniunctivo coniungitur. GRAEV. In Epist. ad Gal. V, v. 12, ὅφελον ἀποκόψονται & sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὅφελον ἐν ᾧ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Psalm. CXVIII, 5. Apud Aristoph. ac Demosth. vero ὅφελον, ὅφελες, verbi figura potius usitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς ὅφελον Homerus iungit, & cum praes. infin. construit. Vid. Odyss. A, 217, Δ, 97 &c. REITZ.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Gesn. hic & deinceps personam *Soph.* quae in edd. non compareret, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio *Pseudosophistae* id suadeat, & editores priscos pro arbitrio quoque *Soloec.* personam ubique inseruisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servaram, qualia inveni in *P.* Nam in *I.* ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum *Σολοικιστῆς* integre. Vid. *Leßt.* var. ad init. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Gesner. sic voluit. REITZ.

ead. l. 13. Ὅλους ἀρτιγενεῖους) I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγεννήτους nuper natos, sive recentes dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον pro quo alibi νεογνόν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: καὶ χέ-

λυσ ἢ τ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίαν Ἑρμείας ἐτόρη-
σεν. Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.*

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδουσίως in stinis fabrica-
tus. Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν
ἔχων ἀμφ' αὐτὸν ἀρτιγενέους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi
ἀρτιγενήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενέους) *Adultos*, qui nuper barbam emisserunt.
GUYET.

Pag. 219. *l.* 1. Ἐγὼ δέ σε) *Ex B. 2. & A.* est illud *σε*. In
reliquis deest. SOLAN.

ead. *l.* 5. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἄν) Hic μέγα ἄθλον
dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus,
ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis,
τρισκαίδεκατον γοῦν ἄθλον εἶου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν.
Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἰση ἀνα-
γνοὺς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium signi-
ficet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι.
Et in Saturnaliis, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἄλντα. Quod
autem Lucianus ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secun-
do de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἄθλα,
βραβεῖα, ἀριστεία, γέρα, ἐπίχειρα, ἐπαθλα & νικητήρια
idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad
Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν
ἐπίχειρα τῶν ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius,
ἄθλος, inquit, & ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶ-
να δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπαθλον. Paria his scribunt Mo-
schopulus & Thucydidis interpres ἀνώρυμος. Ἄθλος, inquit
Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἄθλος δὲ ἀγών. GRAEV.

ead. *l.* 13. Συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας) *Intellexisses utique,
siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusita-
te, pro quo Atticus dixisset συνῆκας ἄν. Medius scilicet ac-
tivistus pro activo. Micyllus tamen συνήσω putavit esse futuri
activi primam personam, & in εἴπερ θελήσειας verbo optan-
di modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴ-
περ indicativo iunctum omnino usitatus est. GRAEV. Mi-
cylli rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus
Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praeuntem,
id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permu-
tatis vicibus iam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid

dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἠδελήσκειας, pro εἴπερ ἠθέλες. Quin etiā συνήσω ἂν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GESN.

Pag. 220. l. 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam et si κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auditoriras accedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγῶ) De hoc accusativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δ' εἶ φησι, τὸν λαγὼν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξύτονος, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀπόλλωλα, τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυρηναϊκῇ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένος, ἐπὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς περ γὰρ ναὶ λαγόντων ἡμῶν ἐκείνοι φασὶ νεῶν, καὶ λαὸν λαῶν, οὕτω λαγὼν ὀνομαζήτων ἐκείνοι λαγὼν ἐρούσι. τῇ δὲ τὸν λαγὼν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκολουθὸς ἐστὶν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῃ Σατυρικῇ πλῆθυντικὴ ὀνομαστικὴ.

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί. Τῇ δὲ λαγὼν ἢ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγῶ, καὶ γυναῖκες εἰλίπαδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλγῶς κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξύτονοι τὴν λέξιν. ἐπεὶ δὲ τὰ εἰς os λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὶς, κάλος, νεῶς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήσας, εἰτά ἐστὶ τὸ μὲν ἰακὸν λαγός.

Λαγὼν ταραξας πείθει τὸν θαλάσσιον.
Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς.

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί.
Τὸ μὲν τοι ἢ πτώκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. Tryphon inquit: Aristophanes in Danaïdibus τὸν λαγὼν accusandi casu acuto notavit accentu, addita ν littera. Sic pedicis solum fortassis leporem nobiscum ille rapit. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit absque ν, accentu circumflexo. Nos enim λαγός nominandi casu dicimus, & accusandi casu λαγὼν, veluti ναὶν, λαὸν, quod Athenienses λαγὼν, νεῶν, λαῶν, cum ω. Accusativo singulari λαγὼν respondet

apud Sophoclem in Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγῶι Grues, cornices, noctuæ, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγῶν pluralis nominativus λαγῶ scriptus per ω apud Eurolidem in Assentatoribus: ubi aderant raiae, lepores & feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quæ vocabula in os finiunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut νᾶς, κᾶλος, νῶς, κᾶως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγῶς. Ut λαγῶν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγῶν (h. e. leporem) marinum edit. Λαγῶς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγῶς per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγῶι. Quod vero dicunt πτωκα λαγῶν, id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat ω, sin Atticum, redundat ο. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγῶν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγῶν. Herodotus, λαγῶν μηχανωσάμενος. Ibid. διδάττα τὸν λαγῶν κύρῳ. Idem in Polyhymnia, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγῶν. Herodotus in Thalia etiam λαγῶς dixit, & in Melpomene λαγῶν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit, Xenophonem τὸν λαγῶ dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ἔταν δὲ περὶ αὐτὸν ὥσι τὸν λαγῶ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἀνευ τοῦ εὐρίσκειν τὸν λαγῶ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: αἰτὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἰσιος ὡς κατεῖδε τὸν λαγῶ. Quæ omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in δεῖν pro δεῖν ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in ἀντιρήντικῳ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιδέειν ἀνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum inveſtiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς δεῖν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἄρα παρῆξαι, lege ex Mf. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ, ἄρα παρῆξεν, sane præterit. GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticæ dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac præcipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticæ locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio expectet simi-

les, quorum salivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in *Δεῖν* pro *Δέειν*, *ὑποσολοικίζειν*. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur. Sic in Quom. Hist. c. 57, καὶ τοὶ ποιητὴς ὧν (Ὁμηρος) παρα-
Δεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὄχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαρεθεῖν. In Amoribus c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 post med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. Demosthenes I contra Philipp. συμπαρεθεῖτε ἄνω καὶ κάτω' nisi quis malit (ita certe ego suspicor) & hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαρεθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur) *ponere sequi, comitari*: ap. Demosthenem vero, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur sensus τοῦ *una circumferri, circumagi, circumcurrere*. Ita enim ad Athenienses suos orator, *Vos si Philippum audieritis agere in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pylis, illuc; sicubi alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum*. Porro & ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν εἶδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amoribus c. 53 post med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipsum *Δεῖν*, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum, desideret; ipse Lucianus in Pseudomanti cap. 14 pr. εἴτ' ἔσθι δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσθμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ Δεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19, Δεῖ φέρον' in Bis Accusato c. 1 med. εἰς Κολοφῶνα Δεῖ. Sed & Aristophanes ita in Vespiis pag. 458 ed. Genev. Ἀλλὰ δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici huius Scholiasten in Ἐκκλησ. v. 109, Ὁ-
 πον ἀργύριον ᾧ, πάντα Δεῖ κάλαύνεται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a me prolata sunt exempla, ubi *Δέειν*, eiusque composita per contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat, promiscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, habere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem huius verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινον, ait de Assyriorum rege I Κυροπαίδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὲν βο-

᾿δῶν, εἰ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταβέοντας· τοὺς δ' ἐπι-
τηδεύς ἀφῆκε κατὰ φυλάς ἄλλους ἄλλοσε καταβῆν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas sita est, quod cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit, quod sensum perturbat, & alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo vertitur, *leporum fivi*, aut *permisi*, quod sane optime θεῖν admit-
tit; sed *leporum e manibus elabi fivi*, quod additamentum θεῖν respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna copia unico ero contentus. Soph. in Aiace (apud Constantinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poetam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θανεῖν. Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ). Hic λαγοὶ dixisset Sophocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶ δὲ καὶ ἑλαφοὶ, & εἰ λαγῶ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγῶ dixit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγειν αἰρουῦνται οἱ λαγῶ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσέρατα ἐνπετάγνυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδω. Quae male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic cassis visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum incidens convinceret.* Sed quis haec intelligit? Verte: Quaeque ad loca lepores fugere insliterint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus enim φεύγειν αἰρούμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἀγαν παιδείας διέφθορας) *Corruptus es, vel periisti, passively; cum tamen hoc verbum proprie perdidisti significet.* Sic sane docuit Moschopolus: διέφθορος ἦτος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις· διέφθορος τὸν ὄρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορός. Ὀμηρος· φρένας ἢ διέφθορας, (id est, διεφθαρτὸς τὰς σφαιροῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορός αἷμα· εἴπεις ἀτεχῶς σολοικιεῖς. Phrynichus: διεφθορός αἷμα τῶν ἀμαθῶν τινος ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. Δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορα, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Politicis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in praeceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα καὶ χολὴν τιθεῖ. Idem in libello εἰ προσβυτέρω πολιτευτέον· διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocio: Ἡ Κάτωνος ἀργαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διεφθορόσι. Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἥδη, *corruptum lac.* Synesius: Ἦν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίκαιαν,

nisi iudicent, qui corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum, qui in diversa est sententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὸς τὸ σῶμα. ἅπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθεῖρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ τὰς οὐσας τέ μου καὶ τὰς ἀποῦσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρῆσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἶπ διεφθαρκός. Ioseph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμούς συναρμασμένος, id est, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας τὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῷ διεφθορότα, passive. Utraque significatione unitur Philostratus. In Critia: Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano: ἐκέλευσε τοὺτους λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῷ τὸν υἱόν, iussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Polemone: φοράδην δὲ ἐσεφοῖτα διεφθορότων ἤδη αὐτῷ τῶν ἀρθρῶν. Et in eodem: ὄνομα δὲ τῷ μειρακίῳ Οὐαρος, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾠσμάτων quod active & passive potest accipi, audiens corruptas cantilenas, aut corruptantes. GRAEV.

Pag. 221. l. 1. Οὐ γὰρ πρόσθεστιν αὐτῷ τὸ τινα) Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit Ammonius: διεφθάρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διεφθορὸς δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινα & τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διεφθορὸς cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινα putat referendum ad λαγῶ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irreperisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διεφθορὰς intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, satis ostendunt. GESN.

ead. l. 5. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίττας θηλάζοντων) Hoc est, nutrices lactentium, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschorum, quorum haec sunt verba: θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἂν ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, id est, mulier quos peperit, & lactent nati absolute. Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἡδεῖσα τῷ βρέφει ἄθλασεν αὐτὸ, delectata infante ubera ei praebeuit. Et Philostratus Sophista in Imaginibus, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλους θηλάζειν τε αὐτὸν & ἔτε-

κς. Et Lyfias, ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, ex ore infantium & lactentium. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στεῖραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακάρια ἡ κοιλία ἡ βλαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον, de Hippocentaurο agens, pullorum instar sugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὄφθησαν τὸ θῆμιον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδίσιον τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παιδιά γυναικας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κηύσειεν ἡ θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lyfias in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδιά σολοικισμὸν ποιήσει) Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενός ἐγὼ παραδόσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμῖν ἀθανάτῃ θνητὸν προσυφαινόντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ καὶ γεννάτε, τροφὴν τε δίδόντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem atexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptos sinu recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est satus. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero satus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: Sic igitur, ut ab his tra-

ditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satum, Terraeque conceptum, generatos eductoque memoremus. Ibid. Haec vos, qui Deorum satum orti estis, attendite. Tusc. quae. lib. II: Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicitus, & praeparat animos ad satus accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὐξάνειν δ' οἶκους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς πορνεὺς μήποτ' αὐξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur castigatius, αὐξάνειν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἀνευ δίκης. Et in illo Zoographi: μὴ σύγε αὐξάνε τὴν εἰμαρμένην. Synesius περὶ φιλαλάκρας passive dixit: ὅτι τρίχες κἄν τοῖς ζώσιν ἐστὶ νεκροί, ἀλλ' ὅτι τεθνεώτων αὐξοῦσι, id est, crescunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν κἄν αὐξήσειεν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξολεστώτων κατάλκγον. Synesius idem περὶ προνοίας αὐξάνειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρει ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Tragiis, Τὸν Καδμογενὴ τρέφει, τόδ' αὖξαι βίотου πολὺπονον, id est, *Herculem alit & auget industria*, interpret Graecus ita interpretatur, αὖξαι ἀντὶ τοῦ αὖξεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitiosis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλῶς ἐπύτισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠύξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστὶ τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae subiiciemus, exemplis, passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Coloss. II, 19, II Thess. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Iosephus in quarto antiquitatum: πολλῶ μάλλον αὖξαι καὶ φύεσθαι. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentire a Luciano, quem operae pretium est audire. Τὸ αὖξαι, inquit, ἐπὶ ἐνεργητικοῦ, εἰς αὖξαι ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος σεραπεύειν, ταύτας αὖξαι, καὶ τὰ ταύτων εἶναι. Καὶ αὖξαι ἀν-

τὶ τοῦ αὖξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἠύξησεν ἡ ἀρχή, αὖξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὖξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξησιν δέχεται καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ὃ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὐκ οὖν ἐπείγει καὶ ἡ πατρὶς ἠύξαντο. Hic docet, αὖξειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat: αὖξανειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὖξάνομαι. Haec quidem Thomae sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὖξω, & αὖξάνω, passive vero αὖξομαι & αὖξάνομαι, tamen si elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιολογίας passive dixerit, καὶ αὖζοντες τοῦ πάθους. Et eodem capite active: τὴν οἰκίαν αὖζουσιν εὐδαιμονίαν. Et in οἷστῳ ἀλώσεως rursus passive: φιλία ἀπὸ τούτων ἠύξησε. Nec nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 12. Προσδῆναι) Lege προσδεῖναι. Et confer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave observata erant. REITZ.

ibid. col. 2. l. 13. Σολοικισμός) Novum incipere hoc Scholium existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. l. 1. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Lucianus in Amoris: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς περαίνειν, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus familiarē, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου) Quis hic Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Grammaticus laudatur in Etymologico M. An a Mopsō patriam signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόψου) Grammatici huiusce nominis meminit auctor Etym. v. Εὐβοίς. Hinc autem liquet, scriptum hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum ex Aegypto. Quaere apud Iosium L. I de Histor. Phil. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πνίκα ἔξεις) Hic soloecismus in hoc vertitur, quod πνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum Atticis significet tantum qua hora? Docet Suidas: Πνίκα ἐστὶν ὥρα (leg. ἄρα, vid. Kusteri Suidam, & Aristoph. Av. pag. 610) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. Πνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; Το δὲ ἀνταποδοτικόν, ὁ πνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημέ-

βρίαν. Τὸ δὲ Πνίκα ἄττ' ἀπώλετο; οὐκ Ἀττικόν, οὐδὲ ἀρχαϊκόν, οὐδὲ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἔπει οὔτε τὸ τινα σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀρμύζει τῷ ὀπνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste Aristophanis, cuius haec sunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαιρως. Apud Suidam vero male legitur ἐζήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. quota est hora diei?) Horas enim sic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egressus est? Quod vero huic respondet, est ὀπνίκα, (id est, illa hora) paulo post meridiem. Illud vero: Πνίκα ἄττα ἀπώλετο, (quando perii?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινα significat, neque ἄτινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπης ἐπὶ χρόνου· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τίνος, πνίκα ἀποδημήσεις; ἂν εἴπης μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἔρῃς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὐρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὥσαύτως καὶ τὸ πνικαῦτα καὶ τὸ πνικάδε, καὶ πνίκα λόγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί πνικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῶτ' ἐτι ἐστί; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὅρθως βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδρῳ· Μὴ αὔριον πνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεῖς. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὔριον κείσθαι πνικάδε; id est, cras hac hora. Phrynichus fere eadem omnia. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπης ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τίνος· πνίκα ἀποδημήσεις; ἂν εἴπης ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ἄρῃς ἔρῃς. Male Ioannes Nunneseus ὥρας exponit hic horas anni, & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο δὲ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πνίκα εἰη ὅτε τῆς σκηπῆς ἡλᾶνθ, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὔσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ πνίκα ἥδη λελοῦσθαι δέοι. Et Aristophanes in Avibus, Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὀπνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro πότε dixit Lucianus in *Electro* πηνίκα. Ἄλλ' οἷγε κύριοι πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἔδουσιν. Et in *Timone*, ac *Aristophanes* ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πηνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πηνίκα ἔξεις; sit qua hora exhibi? & sic recte Nostrium dixisse in Gallo, πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέει. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῇσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πηνίκα est simpliciter quando, πότε. Similem ex *Electro* locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod *Timon* apud Nostrium c. 4 f. rogat *Iovem*, Ταῦτα τοῖνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμολῶς παρορώμενα; Quando tandem erit, inquit, ut non amplius negligantur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires? Hic πηνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de *Merc. Cond.* [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δειπνόν] πηνίκα exponerem qua diei hora? licet verba videantur ἀνακόλουθα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convivio suo habeant ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, audiunt quidem illae; sed quando? iam quasi ipse sibi respondet, vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam. Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰξὺ κοσμούμεναι &c. IENS. Breve horarum spatium indicat πηνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρώα) Hoc est, acquiesco patriae legibus & consuetudinibus; cum proprie & Attice haec verba significant, habeo satis amplum patrimonium. Πατρώα, inquit *Thomas*, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατρώοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως εἶδη. *Divus Basilus* contra foeneratores: Ὑστέρων καὶ τῶν πατρώων ἐκστῆσι, postmodum etiam cedes & everteris patrimonio. *Laërtius* in *Solone*: Ὅ τὰ πατρώα κατεδῆλοκώς. Idem in *Anaxagora*: Ὅς γε τὰ πατρώα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. *Lucianus* in *Dial. Metric.* Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρώων. *Ammonius* eadem omnia, nisi quod πατρικὸι φίλοι & ξένοι cenfer dicendum, non πατρώοι, ut *Thomas*. Pro *Ammonio* facit illud *Aristo-*

phanis in Avibus, Ὡν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατρῶν, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένευμε τοῖς πατρώοις φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατρώους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basiliius contra foeneratores, καὶ που καὶ πατρώας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopulus: πάτρια ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατῶος κληρὸς. Opera pretium est, & Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτῆσις πατῶα, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατῶα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικά, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomae & Moschopulo consentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθνη scribendum esse dicunt, notandum est, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, praesertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατῶα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέβαινε τῶν πατῶων ἔθνη, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατῶων προσκυνησθαι ἡξίου, καὶ δίαίταν τὴν Μυδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μῆτε ἐκ πατῶων, μῆτε ἐξ ἐπιγορίας τιδὸς, ἐκστῆναι, ac ipse vivens, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit. Ubi male πατῶων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptirae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία 1β. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κε &c. De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonicae &c. Eumolpidarum πάτρια. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατῶος & πάτριος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet Graevius. Πατῶων nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πάτρια ἔθνη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo Iosephi, Luciani ipsius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πάτριος usurpavit πατῶος. In Scythia cap. 4 ait Anacharsis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμύλξιδος, τῶν πατῶων ἡμῖν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεῶς τίμιον τὸ τῆς πατρίδας ὄντα

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥς καὶ τοῦτον τὸν Δεδν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὖν ἕκαστῳ νομίζεσθαι πατρῶον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου Δεαν. Locum integrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgari interpretis versione. Verro, *Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque unusquisque primum ex patria solem videt; adeo ut Deus ille (Sol) etsi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit.* Patet clarissime, πατρώους θεοὺς hic esse πατρίους, sive πατρικούς. Iterum Noster in Eunucho c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσας, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρώιον ἔθος pro more patriae, non patris. IENS. Plut. 306, 1. SOLAN. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, vers. fin. τὰ πατρῶν βασιλεία, ubi West. N°. 81, πατρικὲς φίλος praefert. Ita πατρικὲς ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρώους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρώους νόμους *leges paternas*, i. e. a patre suo latas, Aelian. VI, 10 f. non *patrias*, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in *patria potestas*, quae ad solum parentem spectat. Verum πατῶν φίλοι Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατρῶων φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατρῶαν αὐτῷ εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο· ubi paternus affectus non adeo qualis *patris defuncti*, sed qualis *patris* esse solet, generaliter significatur. REITZ.

eud. l. 9. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι) Pro civis meus est, cum dicendum sit *πολίτης ἐστὶ μου*, vel *μοι*. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus Pollucis, Hesychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθαι μόνῃ μηχανᾷ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hesychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικόν ἐστίν. ὥς γὰρ φάμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

την τὴν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ Ξηλοκοῦ ἡ πατριώτης στολὴ ἢ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic Lucianus in Scythia: Ἡ στολὴ αὐτὴν ἐπέσπασατο πατριώτης οὔσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δούλος δούλων. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἔρεϊς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολίται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *conciuis*, *coequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, *conciuis* esse vocabulum Latinum. Noravit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἡ χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὃ συμπολίται τῇδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercudit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολίται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνηλικες. Λησταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teste Polluce. Sicut apud Isocratē in Panathenaico συμφυλέται. Τοὺς δὲ προκριέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου & epistolae ad Thessalonienfes: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythæronem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων δὲ Κιθαίρων οὐκ ἔση τὰν αἰμιον πανσέληνόν με οὐ σέγε καὶ πατριώταν Οἰδῖπου καὶ τροφόν, καὶ μητέρ' αὔξειν καὶ χορεύεσθαι, dies crastinus haud

abibit, quin se ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicostri Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aequè vitiosa est, ac Graeca συμπατριώτης. quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps*. Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphel. & Elsn. ad Ephes. II, 19. REITZ.

ead. l. 11. 'Ο δεινὰ ἔστι μεθύσης) Soloecismus in eo ver-
fatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος
vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utun-
tur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστο-
φάνης ἐν Νεφέλαις. Γραῦν μεθύσιν, τῆς κέρδακος ἑνακα. Θεό-
πομπος ὁ Κωμικός. Πρεσβύτης φίλοιος μεθύση. Μέθυσος δὲ
ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ Δημοκῷ
Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς ἀλάου μελέτῃ. Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι
μέθυσος. Σὺ ταῖνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ με-
θύσων λέγει καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου
βίῳ. Ἐώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνήτως ἐρῶντα. Ἐπὶ
δὲ Δημοκῷ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Eccle-
siasten cap. XXVI, ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen
XIX, πῶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνόκοπος πτωχεύσει. Pollux
Menandrum etiam de viro μέθυσος dixisse auctor est. Non
caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad
Corinthios cap. V, ἡ λοιδόρος ἡ μέθυσος ἡ ἄρπαξ. Et VI,
αὐτὲ μέθυσοι οὐτε λοιδόροι. Nam Lucianus etiam in Timone
de viro μέθυσος καὶ πάροιος dixit; quamquam & Phryni-
chus scribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός. γυ-
ταῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσιν. Barbari igitur, ut supra dixi,
etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum
est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen
in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἰρηκεν τὴν
μεθύσιν Ἀλεξίς. Ubi recte Casaubonus notavit, male non-
neminem emendare μέθυσος. Et apud Arrianum lib. IV, c.
2, ubi tamen pro πότερον μεθυστής εἶναι θέλεις, legendum
μεθύσης. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur,
ἐτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo
unquam deprehenderit soloecismum. Locum esse corruptum,
dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec
facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Abſque excerptis illis vetuſti Codicis, quae modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim reſpuunt ἐκλελοχός. Vide, quae ſupra notavi de λέλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελοχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam leſionem, eamque interpretari utcunque conatus ſum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praefentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum conſuetudinem, qui pro λε & με ponunt ει. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Πόρους) Abſurdiſſima haec; incorrupta tamen: reſpicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, ſed vocem *συνεγενόμεν*, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἡμερον) Lege σήμερον. Sed abſurdum eſt Scholium. Idem mendum eſt in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικὰ) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 6. Τὸ πατρίω) Lege τῷ πατριότης. Ex mendosa ſcriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριότης vituperatur, ſed συμ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὡσπερ) Hic videtur deſſe vox πατριότης, licet nullum lacunae veſtigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. l. 1. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ) *Lucum adest illi*, cum λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique praefentia vel obſtinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμμα & λῆμμα auſtore Ammonio διαφέρει. Λῆμμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μὲν τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (ſic enim legendum eſt, non τῶ χης, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μὲν hoc eſt, λῆμμα animi praefentiam ſignificat, λῆμμα quidquid accipitur. Si Heliodori Epifcopi Codex emendatus eſt, λῆμμα ab illo dictum eſt pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείω δὲ λῆμματι. Iosephus VII ἀλώσεως. Καὶ πολλοῦ λῆμματος πλήρης γενόμενος. pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In Naophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibuſdam libris. Κάτισχε, inquit, λῆμμα καὶ σθένος θροστυγές, *compesce ferociam & vim*. Ipſum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philoſtrati Heroicis λῆμμα

impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda est. Ἐπὶ λήμματος καὶ προθυμίας ὡσάμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέθρῃξε, pro λήματα. Heliodor. tamen in sexto recte dicit, γενναῖα μὲν τὸ λῆμα, συνετὰ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μένελας παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Idem in Iphigenia: ὦ λῆμ' ἀριστον ὥς ἀπ' οὐγενούς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἷδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὀρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, saepissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς. Iosephus in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπ' αὐτῷ τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δι' ἄλλην σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nubulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἄτολμον. Idem in Raris: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἡμ' ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, spiritibus freti, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα ἀριστον. Idem in Alceste: Κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὸ εὖν. Idem in Medea: Ἡκιστα τοῦμὲν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξέναι καὶ λῆμα δοῦριον φορεῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, & interpretatur & lemma ferre vehemens, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentia & praestantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιᾶς βούσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ Ῥώμῃ οὐκ ἔσσαντες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque significat, & syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero sumtionem vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctororumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Λημμά-

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, id est, *contemptus magnorum & multorum emolumentorum*. Iosephus in I' Ἀλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσεις. Idem in XIV Ἀρχαιολογίας. Ἴνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, ne tamen *qualium pecuniae extorserit, cognosceretur*. Ubi exemplaria *τολμήματα* habent; & male Gelenius vertit; ne tamen *fraus deprehenderetur*. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχροῶν λημμάτων τοὺς πλείονας

Ἀτωμένους ἰδοὺς ἀν' ἧ σσεσσμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μεῖραξ οὐμὸς φίλος) Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μεῖραξ dixerunt, non ὁ μεῖραξ vel μεῖρακίσκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonastis: Ἦκεν οὖν τις μεῖρακίσκος ὠραίος, αὐτὸς ἀπολαλκέναι λέγων, venit igitur *quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma*. Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς ὁ μεῖρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praestit, haec ita sese habere, ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister. Μεῖραξ, inquit, καὶ μεῖρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μεῖρακίον δὲ οὐδ' αὐτέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μεῖραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μεῖρακίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Σὺ δ' ἅπθι χαίρων συλλαβὴν τὴν μεῖρακα. Καὶ πάλιν· Ὡ μεῖρακίσκη πυθνᾶν γὰρ ὠρικῶς. Σὺ δὲ μεῖρακίον καὶ ἐπὶ θήλειος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεῖρακος. Idem in Νεκρικοῖς· Δύο ἦδη ὁ μεῖρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζούσαις· Ἀγνισέ καὶ ταύτας μετὰ σου τὰς μεῖρακας. Idem in Pluto: Ἄλλ' ὦ νεανίσκε οὐκ ἔω τὴν μεῖρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ramis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μεῖρακίσκης. Lucianus in Merced. Conduci. Τιμώμετος μεῖρακίσκος, id est, *masculum scortum*. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μεῖρακίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μεῖραξ καὶ μεῖρακίον καὶ μεῖρακίσκος διαφέρει. Μεῖρακίον γὰρ καὶ μεῖρακίσκος ὁ ἀρσεν· μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii sententia de μεῖρακίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μεῖρακες καὶ μεῖραξ. ἡ μὲν κομψοδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μεῖρακος

ἐπὶ θήλειῶν τὰ ττουνσιν· τὸ δὲ μεираκίσκος καὶ μείρακιον καὶ μεираκύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunnesius vertit: *Meirakes* καὶ *μείραξ* *adolescentuli* & *adolescentulus*; cum sit *puellae* & *puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Etymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in *Alino*: Τῇ μείρακι συνευναζόμενον. Et Heliodorus in primo: Ὑποδεχεται αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ συν αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάττων, *excedens ex ephebis*, vel ἀρτι μὲν τὸν ἐφηβον παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in *Ἑκκλησιαζούσαις* de masculo dixit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμία καὶ βούληται τοῦτον σκαλαθῦραι, id est, συνουσιάσαι, ut Scholiaſtes inquit, *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare*. Ubi Scholiaſtes: Μείρακα δ' ἐντανθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius retulimus, subiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μείραξ Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere*. Micylus ingenue fatetur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. Μείραξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. Eccl. v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in Dial. Mort. IX commisisse contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μεираκίσκος masc. gen. dicat; quam notam editioni majori non inseruit. At si videris, *princernam* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a se dissenſerit Lucianus. Sed & est ὁ μεираκίσκος apud Alciph. I, Epist. 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φύγω) Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro μετuo, cum sit κττοο. Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δεῖνα ἦγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β Ἰλιάδ. Δαίμόνι' οὐ σε ἔοικε κακὸν ὡς δεδίσσεσθαι. Aristoph. Scholiaſt. ad Plutum notat, δέδοικα poni pro μετuo, δεδίττω autem esse

ιστεο. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus de Lucretio: Κύων τῷ χάσματι δεδίττωμένος, canis fissu fene oris hiatus terrens. Idem in Philopso. καὶ δεδίττωσθαι καὶ ἐλπίζων. Et in Bis Accusat. καὶ μὴν οὗτοι με, ὦ Ζεῦ, δεδίττωσθαι, terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττωσθαι. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδίττωμεν τοὺς χειμῶνας' ubi aliter δεδιότα, metuenem, legitur. GRAEV.

ead. l. 7. Φίλον ὁ κορυφαῖοτατος) Amicorum summiffimus, ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγει τελευταῖοτατος δὲ ἀδόκιμον, ὥς καὶ κορυφαῖοτατος. Idem alibi: Οὐ κορυφαῖοτατος δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερβόσει καὶ ἑτέραν ὑπέρβειν δεῖ ἐτάγειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζειν λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. Δύο μὲν ταῦτα κορυφαῖοτατα οἰκοῦν ἔχοντα. Negat hic Thomas, superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζότεραν τούτων οὐκ ἔχω χάριν. Phrynichus summopere improbat hanc vocem. Κορυφαῖοτατος, inquit, ἐνεκαλυψάμεν εὐρὴν παρὰ Φαβορίτη. λέγει οὖν κορυφαῖον. Suppridui me, cum κορυφαῖοτατος reperit apud Phasopium. Tu dic igitur κορυφαῖον. Simile huic est ἰσχυατότατος a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατος, quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς Κολυτίαν Περιπατητικῶν ὁ κορυφαῖοτατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὁν Περιπόντας ὁ κορυφαῖοτατος. Idem ibidem: Κορυφαῖοτατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνασταῖς καὶ τιθηνοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib. VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαῖοτάτου τῶν προστεκτόνων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αἰδέας. Nec Ioseph. συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαῖοτατοι. Idem in VIII Ἀλώς. συνελέγοντων δὲ τῶν κορυφαῖοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustin. Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri secundi: τὰ κορυφαῖοτάτα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σοβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Paedagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴν τὸ κορυφαῖοτατος, quod est supremum omnium. GRAEV. Errat Thomas Magister, cum a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec solus, ut ex Graevii nota videre potes, id facit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) Ἐξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus, Ὀρμᾶν ὀρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. Philostrat. certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: Ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καίτοι χρηστὸν ὡς ὄρεῖς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque significationem coniunxisse videtur, activam & passivam: Κλήθρων ἐξόρμα· ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodor. in secundo: Καί μοι τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὃ δὲ τὰς μὲν κβρας ἔφρασκεν ἐξωρμημένα. Et sic saepius ille scriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam Lucianus huius praecepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πάλιν τῶν ἄλλων προεξορμήσας, ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: Ἐγὼ γοῦν μετ' ἁλόντων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐξ ἐπιπολῆς δὲ τις εἰπὼντος) Cum quidam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. Pausan. in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ τελευτᾷ καὶ ἐπιπολῆς μάχην. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔτεστι ἀκοντάτω γραῦς. ἢ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἔκεισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἀναθεὶ ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. Herodot. Ἐπιπολῆς δὲ ἔτεστι αὐτὸ τὸ ἐλλυχνίον, id est, superne inest ipsum ellychnium. Valla hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, cum multo lychno. Locus exstat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον ἐαυτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλῶν. Theophrast. in primo de causis: Εἰ καὶ τις εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ' ὅντως καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πρότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· παραπετήμεναι φαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἁνοίων· οὐκ ἐπιπολῆς φαύουσα τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντα διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plurarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὕρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφοράς quod etiam apud Dioicoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσιν οἱ τινες εἰσόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίρῳ. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίρῳ, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐπειδὴ σοὶ διὰ βραχείων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἑκτῇ, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συνετάξατό μοι) *Iussit mihi*. Sic interpretor; non, ut Micyllus, *composuit*. In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro καλεῖν, cum συντάσσειν proprie sit ordinis instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὸν τῆς Ἰσίδος οὐπὲρ συνετάξατό μοι πρὸς τὸν ξένον ἡρμῆσα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμιν τὴν κόμην οὐ τῷ Θεαγέει συνετάξατο ἔσπευδεν. Diodor. saepe συντάσας pro iussit, & συνετάξατο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλὰς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes*. Lucianus alio sensu in Asino dixit, συντάττοντο ἐπ' ἔργον, *accingebantur operi*; & Plutarchus, συντάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, *ad negotium componebatur*. Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτος εἰμι, *imparatus sum*; illudque Plutarchi de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τοῦνομα, *paratum subiicere nomen*. Demosthenes, οὐ συντέταγμαί, *non sum paratus, meditatus, instructus*. GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. l. 1. Περίστην αὐτὸν) *Circumfusi ipsam*. Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἶπες περιίσταμαι τὸν δαίνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινὰ περιίσταται; ἀλλὰ περιίσταμεθα. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιίσταμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιίσταμεν αὐτὸν ποτὲ κράτους. Περιίσταμαι etiam fugio, vito,

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυτῶντας τῶν κυνῶν, πορσεus ac rabiosos canes fugiam, & vivabo. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περίσταται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταραξῶσι τὸ πλῆθος, id est, verebatur. Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκείνος ἀεὶ καὶ τοὺς δορυφόρους περίστατο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περίστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, cavere, declinare. In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadversf. lib. XV, 5, & Andream Dunaeum ad Io. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) Iudicio experiebatur, vel contendebat, aut etiam cum eo comparabatur. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascobatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro iudicio experiri dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνακρίνετο. Συνακρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡνούτο, ὥς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὁ φάμεν ἐν τῇ συνήθειᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τὸνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὐρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν ἀλλὰ ἀντὶ τοῦτου παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chrysost. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατερράθυμμένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καὶ τοὶ Νηρείσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκείνα ἡζίουں ταῖς Ἡρώιναις παραθεωρεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαίδραν. Ibid. Αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκείνος τὸ ευμηκές τε καὶ ὀρσιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγίον παντελὺς ἂν εὐτελές τι φανεῖν πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucia-

nus in Parasit. Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι & Philo: Ὅς ἕνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, *nobilissime cum nemine mortalium comparandus*. Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοὺς τισὶ τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγράμμα τι τῶν αὐτοῦ, συγκρίσις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ Δαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφειγμένος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὃ, τι ποτὲ ἔστιν ἡ σύγκρισις, ἐχρησάτο ἀδοκίμῳ φωτὶ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ δέ, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λόγῳ. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophranes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est*. Male vero Plurarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut soloecismo soloecismum explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶϊν, nobis, dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θανμαστὸς τόγε ἀκούσαι νῶϊν πάντας ξυνδοκεῖ. Idem in Sympof. Πράξομεν ὃ ἐν φαίνεται νῶϊν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἑρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν) Tu etiam nobis peccamus *aices* pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: Tu, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ. Herodot. in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίῳ ἰζομένην εἰς ἰερόν Ἀφροδίτης ἄπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. Io. Chrylost. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ ὁ τῆς στοᾶς πρεσβύτης φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιχθεῖς ἐν φιλότῃ, frequentissime. Homer. hymno in Lunam: Τῇ βὰ ποτὲ Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ. Quin & Esdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. GRAEV.

ead. l. 8. Μιχθεῖσα) Falsa est Scholiastae observatio: nam de feminis aequè frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112: Καὶ τιτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Aelian. V. H. I, 15: αἱ θῆλαιαι — ὅταν τῆς πρὸς ἀρρενα μίξεως ἀτυχήσωσι. Homer. Odyss. A, 72, Φόρυκος θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγείσα. Et A, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοίῳ Διὸς μεγάλοιο μιγείσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ μιγείσα Μημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δέ τις ἐπίδητος) Cum quidam pro κείρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο καταικτιθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάντιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σου τιτιμῆσθαι Καίσαριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἦν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἀξίον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ περὶθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους. Phrynich. assentitur Luciano & Thomae: καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείρασθαι autem de hominibus. Et Moschopol. Ἐκάρην, δ' αἰὲν τὰττεται ἐπὶ ἀτίμου κούρας. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa tonsura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γελοιοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit Tertullian. de spectaculis: Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis alaparum obiiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre. Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

ead. l. 10. Ζυγομαχεῖν δέ τις λέγοντος) Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, Thomas: Οὐδεὶς λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τις ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἡμφισβήτην, ἥρι-

ζον, ἐφιλοτείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμεν. Οἷον ἐδικαζόμεν τῷ δέϊνι, περὶ τοῦδε. Hefych. in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι, cum familiaribus contendere; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budaeo in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & Demosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. GRAEV.

Pag. 225. l. 2. βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα) Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζουσιν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subiicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eisdem & Thom. redarguit inficitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήπασται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τάληθες διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίτακι δίσσας, κρεμάσας ὑστερηχίδι μαστιγῶν, δέρον, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς εἷνας ὄξος ἐγχεῶν, πλίνθους ἐπιτιθεῖς. Quae profecta omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocration, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. GRAEV. βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tenso verberantur, si non satis notum, vid. I. Ellner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumpta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere soloecismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν)

Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progressiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προύκαπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Parasit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐνβριζον ἄχρι παιδείας ἱλαρὰν τὴν ἐπὶ ἡμῶν προκόψαι. Aristid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψαι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀνταφαιροῦσι μεγάλα φρονούντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσθήκη, αὔξησις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Hesych. in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut Plin. ait. Tale vinum Theophrast. VI de causis plant. cap. 24 διηθικόν, quod male vertit Gaza *moralis vini genus*, cum sit faccatum, colatum, ἀπὸ τῆς νήσεως, ut pulchre docuit Thom. Reinesius, magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa plaga videntur elatae esse. In Hesych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑπεσακκισεν, ὑπῆθαι τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, sacco colabat, aut praecidebat. Apud Eustath. ad Iliad. V, καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σακκου. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I voce passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus procedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προκοβέτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα

προκοπτόντων, id est, nobis augentiūbus illorum imperitiūm. Προδοιοποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἤγουν προκοπῆς καὶ ἐπίδοσιν ποιοούντων. Haec Thucydidis interpretes. Eodem sensu Lucianus in Saltat. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα· non olim initio factō tantū incrementū in eam pulchritudinē, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς αὐτὶς αἰσδοῦτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim a nomine προκοπή. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἀνέσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπιδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἥττα καὶ ἐνδοσιν ἢ ἀπύλλυται ἢ προκοπῇ, ἢ καὶ σώζεται. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' αὖ ἦν ἀλώσιμος ἢ πύλις, εἰ προύκοπτε τὸ τεῖχος ὥς ἤρξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si minus processisset, ut coeperat. Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προύκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I' Ἀλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρη μελζοντος προκοπῆς αἷτιος. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργων διετέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπὴν. Cicero XV ad Attic. Epist. XVI: Sed mehercule litterae πεπινυμένως scriptae, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod dixit Apostol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερά ᾖ. Et Epistolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐβλήθην. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσitteλῇ προστιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Nesto δάτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, δάτερον pro τὸν ἕτερον, & ἄτερον pro δάτερον quae omnia invenias in Heliod. Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλευάσας δατέρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ τῶν ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro δάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poetarum, δυοῖν οὖν ἄτερον ἢ τοιαύτη ποιήσει παραβέσις dicit, pro δάτερον. Vide & Thom. Magistrum. GRAEV. Προ-

κατὰ, pro progressu in literis, Ciceroni adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16, aequè ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elfn. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσῃ δὲ δεῖνα) Vitium est in μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabis*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tametsi futurum medium usitatus habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostrat. in Marco Sophista: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθαύμασεν καὶ θαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δειπνῇ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδύτως. Et in Demona&. Ῥήτορι δὲ τινὶ κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δὲ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam Atticorum actulus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζον καταρώμενον. Hoc est: praestaret vel hic te non Atticissime mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris. Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγγυανὸν τεθνήξει, tu morieris. Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omissa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει. Τεθνήξει οὗτος ἐν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος. Εἰ μὴ τις ἄρτου μεταδοίη, τεθνήξει. Ὑπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona: subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel petendie significat. Synes. εἰς τρίτην ἤκειν ἐπὶ ἡμέρας. Aristid.

καὶ ἦκεν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικὸι εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lysistratē: ἀλλ' εἰς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζουτος) Id virium ὑπεραττικίζουσιν ἰδέαν vocat Philostrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucyd. VIII, c. 74 f. cum & Aristoph. Ach. v. 324, ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε habeat, quod forsan frustra suspectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in *ei* terminatione, quae Atticis est secunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, στοχάζομαι, φείδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι & ἀλεῶ, praeparare esse & misereri, quod an hic locum habear, periculis. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχάζομενος, id est, parcens, vel misertus, vel consulens, ut vertit interpretes illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστᾶν δέ τις ἐπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾶν & ἀφιστάνειν pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίστων καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basil. in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ' αὐτοῦ ἀσκητάς. ὅτι αἰὶ πρὸς τὸ ἰδίον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλουσιν τινὰς ἢ συνιστᾶν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὄρη μεθιστάνειν legitur in sacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro 18. Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκούοντων ἐπετίμησεν ὥς διίστανουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνου φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστατε τὴν συνακολουθήσαν εὐνοίαν σφισιν. Quo verbo idemtidem ita utitur Apollolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est Phrynichus. Ceterum Thomas est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε,

εἰ καὶ Φρύγιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή. Ὡς περ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκίανός ἐν τῷ βίῳ πρᾶσις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδείκτεον. Κρεῖττον μὲν τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φης, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κάκεινον τις; μοχ- que, πλὴν εἰ μὴ ἀποχερὴν σοι. Idem in ratione Conscr. Hist.: Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτὸς εἰ μὴ εὐξα- σθαι δέον. Idem in Imag. Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀ- θηνᾶν ὑπέστησας. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μὴ τίνα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piscat. Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὐρυτον εἶη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνῳ πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ πε- ρὶ τῆς τύχης βοῦθειά γεγονυῖα. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν εἰ μὴ τις θαυμαστοποιία ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Corio- lano, πλὴν εἰ μὴ τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειό- τερον στρατηγόν. Idem in Demosth. Ἐκτὸς εἰ μὴ νῦν Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἀλονήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. Apo- stolus I ad Timoth. V, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύη. Et cap. XV, ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notarum in- venio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ· oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perin- de esse, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλη aliaque secun- dam person. in ei formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνή- ξει Lucian. dedisse, certum. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Διπλᾷ χαρίζοι) Haec, inquit, gemina gra- tificaris, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienfis edi- tor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τις εἰπόντος) Cum quidam dixisset χρᾶ- σθαι pro χρῆσθαι, uti vel oraculum consulere. Philostr. in He- roicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιοῦς. Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ οὕτω αὐτοὺς τε εἶπεν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυ- θίη οἱ χρᾶ αἰρήσειν, respondet. Idem in Clio: Τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶ- το ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

(schop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρεῖται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχὴ χρῆσθαι ὀφθαλμοῖς Τειρεσίᾳ, *consulturus*. Liban. in Antirrhenco: Τῷ Θεῷ χρῆσθαι, *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cic. IX ad fam. *Cum adhibuisset domi meae Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Scio arbitror; id est, cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcesserat, consulisset*. Id. III de Offic. Gratidianus cum praetor esset, collegiumque praetorum tribuni plebis adhibuissent, id est, in consilium vocassent. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus*. Florus l. I, Gemini erant, uter auspicaretur & regeret, adhibere placuit Deos, id est, Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves, χρᾶσθαι Θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non sic habere edd. verr. testatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πάνυ. Vulgo male, *adhibere oracula*. Cic. IV ad fam. 7, *A tuis reliquis non adhibemur, hoc est, consulimur*. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac sollertissimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, exstinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus curae, candor autem & morum sanctitas amoris sunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico odendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγουσι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἐκτοτε κατὰ μὲν ἕνα τρόπον εἶπες, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθέλου δὲ ταῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προβάσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκταλαι, ἔκτοτε, ἀποτέρωσιν, ἐκτέρωσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιού, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκεύεται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἰστασιάζω πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ τούτου ὁ Κύρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἶποντό τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν pro quo Lucianus in Demonaθ. καὶ τοσπεκεῖνον ἀρχάμηνος τιμῇ καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πέσιδος. Invenies

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρυσι. Pollux in primo, προπέρυσι, inquit, τρίτον ἔτος τουτί. Lucianus omiffa praepositione in Hermo. Μακρῶ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσι. Demosthen. in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσιν πρεσβεῖαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσι. Plato in Euthydemo: πέρυσι δὲ ἢ προπέρυσιν οὐδέπω ἦσθην σοφῶ· male προπέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρυσι quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen προπέρυσιν etiam in epistola quadam Libani. Ἀναμνησκόμενος, inquit, οὖν, ὅπως ἤλγεις προπέρυσιν. Ἐκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἑκπαλαι. Utuntur etiam D. Basilus & Plutarch. Ille quidem ad Athanasium scribens, ἦν, inquit, ἑκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακῶς ἑκπαλαι Πισίδας. Et περὶ βραδείας τιμωρομένων· ἑκπαλαι δὲ ἠγανάκτουν. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθσαυρισμένων ἐκ παλαιού. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιού ἄρα εὐδόκimon τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. ἐκ παλαιού, ξένε. Herodot. Ἐπεῖγε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μανθίων ἐκ παλαιού ἰδρύμενον. Idem in Urania: ἥπερ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιού. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Aristophan. in Equitibus: Τρίπαλαι καθῆμαι βουλόμενος σ' εὐεργετοῖν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γὰ καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι. Iam vero de illo ἑκτοτε quid mirum, a scriptoribus facris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinuerit? Ἐκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου. ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου πιρακύψας. Athen. in Dipnosophistis: καὶ ἑκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοὶ Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. Ἰαβάς. καὶ ἑκτοτε οἱ Σιδίται ἐβαρβάριζον. Ioseph. Ἐκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpres? Hoc promptissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, si iuxta se Graeca & Graeca possunt? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcumque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & cohaerentiam sermonis aperiat. GESN.

ibid. Ἐκτοτε) Ἐκ τότε scribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, five I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τῶθεν ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέρας ita componit Thucyd. II, c. 66, καίτοι ἀντιπέρας Ἥλιδος. REITZ.

ead. l. 4. Τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε) Cum quidam ἰδοῦ pro ἰδε uteretur. Haud scio, an velit Lucianus, ἰδοῦ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eos ufos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδοῦ Attice dici pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδοῦ, de quo Thomas agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἰδε. Εὐριπίδης Ἐκάβη Ἰδοῦ με κἀνθάρος οἷα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι affirmit, pro συνίημι intelligo. Sic tamen Ioseph. VI Ἀλῶς. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβεῖσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, se sensisse, audisse, intellexisse. Suidas dictione κογχύλη, κύνας τῶν ὁσίων ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes Sophocl. in illud in Aiace Mastigophoro, καὶ ξυναρπάζω φρενί, ἦτοι, inquit, ὅξως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphrodisie locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, & ex Basil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δὲ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον ποιητικὸν γάρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἠμέραις βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φασινεῖ. ἐκείνου δὲ μάρτυς Διόφαντος ἐν ἐπιστολῇ καὶ σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τούτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγον βράδιον τε παρ' Ἑλλήνεσσι φασινεῖ. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucydid.

In II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς ρυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. Plato in Timaeo: Θάττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προίοντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιίοντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἕλκη διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προίεναι τὰ βραδύτατα ἀπὸς ἀφ' αὐτῆς οὕσης ταχίστας ὀγγύτατα ἀπέφαινε. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helices inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerissimo. Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπακούοντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III, & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον εἰ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum esse θάττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θάττον ἐξίοιμεν. Idem, ἐκεῖνος μὲν δὴ καὶ λόγου θάττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου ταχίον ἀποδειχθεῖσα. Thomas, θάττον, inquit, Ἀττικοί, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θάττον ἢ ὥς το εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. Θάττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θάττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάβοιτο, & mox, καὶ θάττον ἐνδῶσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἂν τάχιον ἔρχηται ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῶν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μὴ τις ἑτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Ἀναλίσκομένων τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθούσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύστες qui tamen alibi fere θάττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνιστὰς ταχίους ἢ φορημώτε-

ροι. Herod. in Melpomene, τάχιον συμμίσοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. Diod. Sicul. in XX, καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρων. Idem in eodem, τάχιον τῆς προσδοκίας ἀπάντων ἐπιτελουμένων, id est, *expressatione celerius*. Arrian. in Periplo: Οὐδὲν δὲ καλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥ γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρπούς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα· quod & Diodor. Sicul. imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὐτανδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 8. Βαρεῖν δὲ τινος εἰπόντος) Idem Thomas docet. Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακεμένου, οὐ βεβάρηκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστοτέλης ἐν τετάρτῃ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἦκον οἶνον βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato tamen in Symposio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ πόρος μεθύσδεις τοῦ νέκταρος (οἶνός γὰρ οὐπω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος αὐδεν. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος. Οὐδὲ ἀλλήν τινα κλίσιν ποιῆσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυτέμενος. Πολύβιος: Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῖχε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀφροσύνης, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυτέμενος. εἶχε γὰρ ἐβδομηκοστὸν ἔτος. καὶ αὐτίς. Ὅρων δὲ τοῦτο βαρυτέμενην τὴν σύγκλητον. Improperie igitur Lucianus in Aëtionē: ἐπότε δολὸν φέροντας βαροῖτο. GRAEV.

ead. l. 10. Λέλογχα δὲ τὸ εἰληχα λέγοντες) Cum quidam pro εἰληχα dixisset λέλογχα. Ἐξείληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χαμικλῆς ἐλελόχησι. Tamen si idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι σύγκληρον εἰληχα τάξιν. GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adscripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecismum Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων) Cum multi dicerent ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Netaflo.

Ἐγὼ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μνησθῆναι, καὶ τὸ ἀντιπα-
 μία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέ-
 ταμαι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic
 pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπτα-
 μαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexipha-
 ne. Locus infra referetur. De πέτομαι vero. & ἵπταμαι
 Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ,
 Οἶδα ὅτι σὺ εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος
 ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις. πετόμενος δὲ αὖτις
 ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παροι-
 νητόν, εἰ καὶ ὥραξ εἴη που κείμενος, ἢ δε πέτεσθαι δὲ λέγε.
 Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ
 πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἦδη πρόσγειος
 πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ' ὧδης πέτεσθαι.
 Idem in libello de ratione Conscri. Hist. Καὶ τοῦ Περσέως ἔτι
 σὺν τῇ Μεδούσῃ τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Idem ta-
 men in Amor. dixit, ἐλάττονι βροτῷ διἵπταμεθα. Et in Deor.
 Iudic. ἐξ ἐφάνους καθιπτάμενοι. Ibidem: ὅπερ ἦδη ἐν τῷ
 αἰτῷ ἦν, συμπαραπτάμενη αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μορονόου
 διἵπταμένῃ τὴν ὁλόκληρον παρημεύοντα. Gregorius Theolo-
 gus Basilio: Τοὺς τε ὠδικοὺς ὀρθῶς ἄδοντας μὲν ἀλλὰ τὴν
 λυμὴν, καὶ παραπταμένους μὲν ἀλλὰ τὴν ἑρμῖαν. GRAEV.
 Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Basf. 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammati-
 cus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi huius intel-
 ligo, a πτήσῃ derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu ver-
 bi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Ery-
 mologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum di-
 xi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte
 orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέ-
 σεως ὀνομάτων disputant. GESN.

ead. l. 13. Περιστέρῳ δὲ τινος εἰπόντος) Adversatur Lucia-
 no recta Athenaeus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς
 περιστέρῳ καλοῦσιν. Ἀλεξίς Συντρέχουσιν. Ὁ λευκὸς Ἀφροδί-
 τῆς εἰμὴ γὰρ περιστέρως. Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι φησὶν, ἀπὸ
 πεμ-φον ἀγγέλλοντα τὸν περιστέρῳ. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Χρῆσθαι) Recte. Sic Lyf. p. m. 182,
 τοιαύτη τύχη χρῆσθαι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι
 vero Herodor. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios pro-
 miscue. REITZ.

Pag. 227. l. 1. Φακὸν δὲ τινος εἰπόντος· ἐδνησθέναι) Cum
 quidam dixisset, se edisse φακόν, id est, vasculum olearium; cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὴν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9, λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· moxque, λήψῃ τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubon. ad Athenaeum observavit Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθίνειαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὖλαις τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, rugis, *lentiginibus* & *cicatricibus* *similitudines referunt*. Quid praeterea φακὸς significet, pete ex Hefychio. Nunc Ammonium, si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακὸς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὁμοὶ οὐχ ἐνικῶς φακὴ δὲ ἡ ὑψημένη. τετάρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula: pro vasculo autem φακὴν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρδων ἐντετηκῶτα ἔξει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὴν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὴν non esse *lentiginem*; & discere poteram significationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lentii* vel *lenticulae* non minus, quam φακὴ est φακός. GESN.

ead. l. 5. Τὸς βελτίστους) Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cuiusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, & hic indicat, se reliqua non iam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ δύρα σχεδὸν ἀνέωγέ σοι) 'Ανέωγε male dicitur pro ἀνέφκται. Phrynich. 'Ανέωγε ἡ δύρα, σολοικισμός, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέφκται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέωγε passively posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχω καὶ δύρας ἀνεφγυίας. Lucianus περὶ Γυμνασίου, καὶ ἀνεφγύοσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἢ πως ἀνεφγυῖαν ἔτι τὴν παλαιστράν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύρρῳ πellas εἰδὺς ἀνεφγμέται πρὸς δάσκα-

των. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Histor. Ecclesiast. οἱ καὶ ἀνέωγσαν κατὰ πόλιν. Ioseph. in III Originum: Εἰκοσι μὲν πῆχεις ἀνέωγσαν κατὰ πόλιν. Apostolus I ad Corinth. 16, ὅρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallō, ἀνέωκεται αὐτῇ ἡμῖν ἡ πόλις. Thomas Magister hic dissentit a Phrynich. Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν παρατατικού ἀπὸ τοῦ ἀνοίγειν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ ἱερὰ τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης ἢ γράμματα ἐκλεπτεν ἢ ὑπανεώγειν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέωγεν ἀπὸ τοῦ ἠνεώχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, Ἀγαθὸν πεποιθέσθαι ἐπὶ κύριον τίνας οἰκίας τοῖς λησταῖς ἀνέωγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικύλλος ἢ Ἀλεκτρῶν, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνέωγόντι τοῖς ὀφθαλμοῖς &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecrate in Crapatallis & Amiphiam in Moechis, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic & Homer. Il. Π, Κηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέωγε. Et Herodot. in Clío: Εἰ μὴ ἀπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδῆς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέωγες. Apostolus passive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορινθιοί. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat nescio: ἐπεὶ autem legendum existimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. WETST.

Pag. 228. l. 6. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in εὐς apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiusdem notae scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Ilocratem, Platonem, Lysiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitatorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios eius aetatis scriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium, sine contractione fere in εας, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magist. Ἑρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συννημένους ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτη εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἰπ-

πείς esse soloecismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo *eis*, modo *eas* dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro *ἵππεις* accusativo semper *ἵππας* habet. Plutarchus ip̄ Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὀπλίτας καὶ διακοσίους ἵππεις. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὀπλίτας, ἵππας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἵππεις δὲ φ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἵππας δὲ πεντακοσίους Sic & alibi Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἵππεις κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἵππεις potastī, vel animadvertistī?* Pro quo interpretes, *tu vero equites cogitastī.* Aristoph. in Equiribus: Μῆτ' ἐν γῇ μῆτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἵππας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὥς ἐγανώθην καὶ φυλῶ τοὺς ἵππας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἵππας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὗς αὐτὸς ἔχων ἦκεν ἵππας καὶ πεζοὺς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἵππας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐμφορίζαντο τὴν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἵππας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἵππας ἡκόντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demosth. I Philipp. Μετὰ ταύτων ἵππας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλοὺς, ἵππας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἵππας προύδουν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliiod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀλώσεως, Pausanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἵππας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam dicti auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur *ἵππεις* καὶ *ἵππας* in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: *ἵππας*, inquit, *εἰς τοὺς ἵππεις*. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant *νομέας*, *βασιλέας*, *φορέας*, *σθαγέας*, *τροφέας*, *γονέας*, *τοκέας*, *σείας*, *κουρέας*, *κραφείας*, *σκατείας*, *ιερέας*, *ἀρχιερέας*, *ἐρμηνείας*, *ἀμφορέας*. Sic gentilia Ἐριτρίας, Ἀχαρνείας, Φονείας, Μακτινείας, Χαλκιδείας, Δωριέας, Πλαταιείας, Μεγαρίας &c. Apud Herodianum semper *βασιλέας*

leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, τροφείας, φονείας. Apud eundem etiam & Ioseph. recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Isocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλείας, praesertim in ad Nicoclem παραινέσει, siue hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, siue alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione; qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονείας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινούς δεῖ γονείας τοὺς συμπαύτας ἡγεῖσθαι. Sic τομείας apud Herodot. Clío cap. 194, & aliis locis ponitur, *costus* navium significans, non *pastores*, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his *costis* vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in Votis: Ὡςπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοί, pro quo alibi semper βασιλείας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλείας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλείας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλείας ἀθροῖσαι. GRAEV. Ἀναβ. c. 9, singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Bas. 85, 1: ἱππέας εἰς πᾶσιον προκαλεῖ, Σακράτη εἰς λόγους προκαλοῦμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας; ἀλλὰ) Videtur post κατενόησας insistere paululum, & responsum expectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθουεν) Luculentus solocismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, eos iniuria afficiunt. Et Thucyd. καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, iunxerunt verbo tertiae personae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργοὺς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἀμείνον σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. l. 1. Μαρτεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαρτεύσθαι dici proprie de

consulentiſſimis. Aeschines: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύοντες μαντείας ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρία τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Herodot. Μανθία εἰς τὰ ἱερὰ μαντεύσμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαίρεφ' ὃν ἐτέλμεν τοῦτο μαντεύσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moschopul. hoc paulo aliter. Χρῆ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρέπαι βαρύνεται. Χρῆ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησὸν δίδωσι, καὶ χρᾶ ἀπαρέμφατος. Χρᾶ γάρ ἐστι καὶ τροπὴ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸς μαντεύεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probō, ut contra censuram omnino χρᾶ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, idem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀκαρῆς, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὅς οἱ προσὶόν χρᾶ ἐν ἑξαμέτρῳ τένω. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθάδ' ὦν χρᾶ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σοι χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τένω. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾶ, ὡς Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moschopulo stat Eustath. ad Iliad. I, p. 625: Ἰσως δὲ ὁξυτονόη πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῆ, ὃ ἐστὶ μαντεύεται. εἰς χρῆ μοι τοιαύτ' ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύσθαι revertamur, nota semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντεύομενον. Lucianus in Demonaste: καὶ μάντιν δὲ τότε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντεύομενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῃ τὸ τοῦ λόγου μαντεύομενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollō dicit: Πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναρρεῖν. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεός περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνέειπεν. Liban. in Antirrhethico: Ὁ δὲ ἀνέειπε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἰασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ἦν μὲν δὴ ἀνέλημιν βασιλεία εἶναι. Chrysost. in Babylā martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαστῶν καὶ ἀξίων ἀναρρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. Urgebat, inquit, daemonem ab oraculis peroscens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat. GRAEV. Μαντεύεται) Aristophan. Av. 594 & 597, de consulentiſſimis adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε περιῖον) *Nam singuli soloecismi tibi latent circumteuntes.* Sic legendus hic locus & vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἓνα, Micyllus hic putavit καθεῖς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12: 'Ο δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: 'Ο καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων στυβρωπῶς ὑπεκρέων. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῶ εἰς καθ' εἰς, μὴ τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, exhibens singuli. Ubi Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴτα εἰς: inde & in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθεῖς perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἥρωας, singulos heroas. Dicit idem in eodem opere εἰς ἓνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα, publice & privatim. Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μνᾶν καθ' ἓνα, singulas minas. Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόντες ποτέ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἓνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γάρ σοι ἥδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς. Basilii Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἓνα σοι προσάγων τοὺς Κακπάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 5, πλην καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεύειν. Demosthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον οὕτως περικόπτειν. Idem ἀνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἀνδρα. Thom. Magist. οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide Budaei commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δόγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρώως ἀνευφημούμεν. Ad eandem formam factum ἀπὸ εἰς pro ἀν' ἑνα. Ioannes Theologus Apocalypsi. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἑξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἑνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἑνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari *καὶ δάσει*, at Soloecismum coniunxisse cum plurali *ἐοικασί*, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. *Ei ἄρα καθ' εἰς*) Sic L. & Fl. Leopard. *εἰς ἄρα κ...* 37. Plerique libri *εἰ ἄρα καθ' εἰς*. SOLAN. *ead. l. 8. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον*) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρὶ. Moschopolus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, *μνᾶσθαι* proprie esse *ambire* puellam, sive feminam, & dici de viris Attice, *μνηστεύεσθαι* vero de puellis & feminis, quae despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: *Μνηστεύεισθαι γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῇ Ἰωσήφ*. Proprie etiam Lucianus in Nefas: *Πρὸν γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας*. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: *Ταύτην μνῶνται Στράτον Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος*. Herodot. quoque in Clio: *ταύτην πέμπων ὁ Κύρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλον γυναῖκα ἣν ἔχειν* ὃ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτὴν μιν μνῶμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cuiusdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxor nubere nolo meae*. Οὐ γὰρ ἀπορρίψασα δόξας, inquit, καὶ γένῃ τῆλικαῦτα καὶ πλούτος ἐμνᾶτο μεράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόχρον. Improperie igitur Lucianus in Toxari: *καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι*. Ibidem: *Δεῖ δὲ τῶν μνηστῆρων ἕκαστον προσαγγείλαρτα ἑαυτὸν διότι μνηστευόμενος ἦκει*. Et paulo post: *Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν*. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, *ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τράχοντα νεανίας*. Moxque in iisdem: *μὴ μνηστεύεσθαι τινας τὰς κόρας*. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioseph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce *μνηστεύω γάμον* legitur apud ve-

tustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῷ*. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidenſi Achilles dicit: Ἄλλ' ἢ πέπονθα δεῖνὰ μνηστεύσαι γάμους οὐκ ὄντας. Isocrat. βουλευθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην. Diodor. XX, ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστεινον. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiatur, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Terulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos iam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant. GRAEV.

Pag. 230. l. 1. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Et hunc soloeisum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις: Ἀπολιπούσα γὰρ αὐτὸν ὄχρετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς λαλῶν: Ἐκβάλλει τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divor- tit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimat exegit*. Eleganter igitur Iosephus, ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιπούσαν αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Elfdra: λογίζομενός δ' ὅτι ἂν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμφ γαμετήν. Ibidem in Bis Accusato, τὴν νόμφ γαμετήν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarch. in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ τις τὴν γαμετήν ἀπολιπὼν ἐταίρα δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδούς γυναῖκί ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδούς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, ἀποπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista, ἔξοστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν οὔσαν γυναῖκα. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴ τις γὰρ τῶν σοφῶν τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξίον κῶπτοι) Haec verba bene vertit interpres per *concepit ostium* & *pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat* & *pulsatur*, idem est apud Graecos inter κῶπτειν & σοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur, qui foris erant, cavere sibi,

atque abfistere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis *φορεῖν* cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Graecis *κόπτειν*, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset *κόπτοι τὴν θύραν εἰσὶν ἢ φορεῖν ἐξίαν*. Lucianus in Philop. *Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη*. Idem in Fugitiv. *Ὡστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν*. Aristophan. in Ranis: *Ἄγε δὴ τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω*. Moxque: *Οὐ μὴ διατρίψης, ἀλλὰ γούσαι τῆς θύρας*. Et in Nubibus: *Γούσαι τῆς θύρας*. Lysias in Apologia de Eratosthenis adulteri caede: *Ερομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτας φορεῖν*. Heliodorus in I: *Τὰς τε θύρας ὅτι πλείστον ἐφόφασεν*. Phrynich. addit, male quoque *κρούσαι τὴν θύραν* pro *κόπτειν* poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Symposio: *Φίλιππος δὲ ὁ γελοιοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι*. Et Evangelista: *Μὴ ἀρξῇσθε ἐξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν*. GRAEV.

ibid. *Φορεῖν πὴν θύραν*) Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. Et supra Icar. c. 22. Quod ad *κρούσαι θύραν*, de quo Phryn. vid. Elsn. ad Apocalypf. III, 20. REITZ.

ibid. *Θύραν*) De forium aperiendarum ratione, consule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. l. 2. Νῦν δὴ γενήσομαι) Solocismus est hic, quod *νῦν δὴ* cum futuro coniungatur, cum debeat cum praeiuncti iungi. Attice enim dicendum erat *νῦν δὴ γένομαι*. Pollux: *Ἄρτι, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὃ ἐστὶ ταυτὸν*. Suidas: *Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως*. Πλάτων νόμον ἃ· *Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιτελήσμεθα*. Καὶ αὖτις ἐν πρώτῳ νόμῳ, Πλάτων διαλελυμένος εἶρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· δε δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δὴ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῃ· *Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶς, ἐπὶ θήρας πόδον ἐστέλλου*. Νῦν δ' αὖ *ἡμαρτίῃς ἐπ' ἀκυμάντοισι*. καὶ ἐν Μελεάγρῳ· *Ὅρᾳ σὺ νῦν δὴ μ' ὥς ἐπράυνας τύχην*. Homer. *Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί*. Idem: *Νῦν δὴ ἐξαπλόωλε δόμῳ κειμήλια καλά*. Eustath. *Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἐνὶ τότῳ, ὃ καὶ φασὶ μόνῳ παρῶν χημένῳ συντάσσεσθαι*. Euripid. Phoenissis: *ἀκουε*

δὴ νῦν δεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἱατρικὴν & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpretes, sed in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἄρτι σολοικιῶ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὁλίγου, ὁλίγου πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον οὐπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσσετε λάβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βῖν Τρώεσσι ἀνάξει & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι δαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: ὦ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σε προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτιθέεσσι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὰ ἔσσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismum esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμόν ποιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δέεται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν δ' ἕτερ' ἅττα &c.) Non accuratus satis interpretes fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἅττα, sed sic legenda: Τὸ ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὔρηται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἅττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἅττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται ἀεὶ ἔπεται μὲν, ὡς τὸ ἕτερ' ἅττα, καὶ πρὸς ἅττα, προηγείται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι. ἦν γὰρ δὴ ἅττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. l. 1. Ὁρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant. GESN. ead. l. 3. Ἦν με φῆς ὑβρίσαι) Puto excidisse ob soni affinitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ) Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus & iniurius sum. Moschopolus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δολονότι δὲ ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ὀπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικὰ τινα εἰς φίλον σὲν, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐνδείκνυμαι, ὥς ἀναξίρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μῆτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus subiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, αἶον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὁμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Aëcusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Ullam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, non obfervari perpetuo ab Atticis, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Aristophan. versu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὕβρ. adhibetur pro me ipso, non in meos. Adde Aristoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Nostrum de Salt. cap. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων ubi quidem possit ad eos, qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moschopol. videret nonnihil a Luciano dissentire. Ἐπαλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ποιοῦντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἄπλῶς τὸ ἕτερον ἀντὶ ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant, ut vertit Micyllus; sed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν soloecίζειν καλοῦσιν, hoc est,

enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγήν. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἰσομαι) Si superiores de ἄρτι & τῶν futuro non iungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν) Sic Ms. Graev. Forſan legendum ἴσα σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτέρου πρὸς ἕτερον) Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas permutant, & mutuo alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas popunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit assecutum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ἔστι) Λέγειν interpretes legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam & λέγειν expressit P. aliaeque plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινα) De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moschopulus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περὶ σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. l. 2. Ἐκάστῳ) Ἀν ἑκάστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσειν) Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ καθίσον, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἄλλὰ τὸ καθίσον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί) Nihil aliud vult Lucianus, quam καθίσον dici ad stantem, quem iubemus solum capere, κάθησο vero ad eum, qui iam sedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, καθίσον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ καθίσον πρὸς τινα ἰστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα κάθηται, καὶ
Lucian. Vol. IX. Ii

μη ἔξαναστῇ. ὡς τὸ παρ' Ὀμήρῳ Ἦσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ αλλοθι δῆομεν ἔδρην. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθῃσι ἡκούν σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, *αὐδὶνι τε δὶκνεντεν, im-* *peratūm καθέσθῃσι, sede, vocem esse peregrinam vel barbaram,* Luciani forte respicit verba, quae in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαρτῶμενος, καὶ τὸ καθέσθῃσι οὐδὲ μετοι- *κικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς.* Micyllus ex superioribus Lucia- *ni verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non* *invitus assensero vel propter haec verba, quae infra ha-* *bentur: Οὐκ οἶδα οἶόν ἐστι συγγραφὴς ἀνὴρ. Σολ. Πάντ* *οἶδα νῦν γὰρ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.* Nam Lucianus *de proprietate vocabuli συγγραφὴς nusquam in hoc libel-* *lo locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum au-* *diamus. Ἐκαθέσθῃν, inquit Thomas, καθέσθῃσι, καθέσθῃ-* *μαι, καθέσθῃναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε εὖν* *καθέζομαι, ἐκαθεζόμεν, καθεδούμαι, καθεδούμενος, καθίσθαι,* *καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθῃ, καθέσθῃσι, καθ-* *εσθῃσόμεν καὶ πληθυντικὰ καθέσθῃσονται, ἔκφυλα. Parum* *igitur Attice Heliodor. in IV: Καθέσθῃσι δὲ πλησίον θάρσει,* *συγάτηρ, ἔλεγον. Et Basiliius in epistola: Ταῦτα λογιζόμε-* *νοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθῃμεν. Lucianus in priore verarum* *narrationum: Ὅππῳμένων δὲ περικαθέσθῃντες ὥσπερ δὴ περὶ* *τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθέσθῃσι αὐτῷ ἐν τῷ βασι-* *λικῷ φορεῖ. Ioseph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθέσθῃσι ἐπὶ* *τινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθέσθῃσα δ' ἡ Βεθσαβὴ* *& pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas* *Magister: καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον.* *Pollux scribit, Xenophontem καθίζειν usurpasse pro καθί-* *σαι ποιεῖν. Locus est in II ἀναβάσεως καὶ ἀπαγγελλόμενα* *δὲ Ἀριαίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλεῖον καθ-* *ίζειν, collocaturus esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demosthe-* *nem & Galenum. Moschopul. καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς.* *καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, ἀεὶ μεταβα-* *τον &c. Τὸ καθέσθῃσόμεν, καὶ ἐκαθέσθῃν βάρβαρα. Alibi Tho-* *mas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθ-* *ίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτὸν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθί-* *σας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θιάτρῳ. GRAEV.*

cad. l. 10. Ἐν διαφέρειν) V. Th. Mag. v. κάθισον. SOLAN:

cad. l. 13. Ἦσο ξεῖν) Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Ho- *merum Od. Π, 44, editur Ἦσ', ὃ ξεῖν'. Notavit Barnesius,* *forte ipsius huius loci auctoritate, Ἦσο. Ceterum apud Ho-*

merum manifestum Ἦσο significat, *sede*, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδρης ἐπὶόντι πατρὶς ὑπείξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυς, φώνησέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *affide* autem pro *summi* abi: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam posuit aliter. GESN.

Pag. 235. l. 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videor, λέγω huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 6. Συγγραφεὺς ἀνὴρ) Συγγραφεὺς, inquit Thomas; οὐ μόνον ὁ συγγραφεύμενος πόλεμον τινα, ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γραφοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφεὺς ἐκάλουν. Θουκυδίδης· Καὶ εἰσήμεναι οἱ συγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραφεύμενος, ὡς Ἡρόδοτος· Συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντες) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τοῦ συγγραφεὺς putemus, facile illam quidem aliunde refarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλώ ἑμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. τοὺς μὲν συγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς βασιλείας μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. l. 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκ οὐν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλόμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum puto, illud νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum esse. IENS. Non audiendus est Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. l. 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non est huiusce Luciani, sed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae stili, cum aliae omnibus paginis, tum illae φῦ, φῦ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171, ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφαντήσας, ἐπὶ ῥήνιος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Christi 68, ad annum servatoris 171 pervivere, sive annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythis verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCIL. Spurium Spanhemius aliique multi, genuinum videntur existimare Cavus 129, & Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAN. De nomine Φιλόπατρις inter elogia honorum ac laudum posito, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inscriptionis obliviscitur, neque quod in Peregrino.... plebs illum impostorem vocat ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν. Metellus est Consul Φιλόπατρις Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquisitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In meo exemplari, quo Wesselingi beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Luciano multum inferiore. Affectata autem est Lucianae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequivit, quia sua ipse non excerpfit; auctorem vero aetate posteriorem esse, satis demonstravit Gesnerus in singulari Dissert. quam calci huius tomi adiungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Iuliano epistola. Ita vero studiose hunc Dial. pertractavit Gesnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heuman. in Poecil. p. 248 seqq. Sed p. 250 miratur eiusdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsitan in praefat. agemus.) Bis eius versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΦΩΝ) Nothus. *Ἀν Τρύφων* vel *Τρίφων*; τὸ *Τριφών* non placet. GUYET. At *Τριεφών* integre & crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας) *Λεγε συνένευκας*. GUYET.

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) *Βυσσοδομεύειν* quid sit, explicat Scholiast. minor Homer. ad Od. Θ, 273: *βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος*, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c. 24, *βυσσοδομεύει τὴν ὁργὴν*. GESN. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν πομπτήν) Il. A, 149, ubi Schol. *κερδαλέοφρον, πανούργος τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἔστι, κερδαίνειν φρονῶν*. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. *κερδαλέοφρον, πανούργος, καὶ φιλοκερδέστατος ἦγουν, ἀπατηλὴ, δολερὴ, ἀλωπεκάδης. κερδάλη γὰρ ἀλώπηξ*. Et ad Il. K, 44, *βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἢ πανούργου παρὰ τὴν κερδῶν, ἦγουν τὴν ἀλώπεκα*. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phrasi ex arte Poët. vers. 437. GESN.

ibid. Ὠχρος τέ σεν) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Iliad. Γ, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἐκάτην) Hecates, cum ex inferorum regione in

terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit adspectus, & ad mentem fano etiam excutiendam comparatus, graphice descripsit Lucianus in Philopseude cap. 24 seqq. GESN.

ead. l. 8. Τίμι θεῶν — συνήντηκας) Mirum non est, insolito aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque eius immutari habitum; cuius rei nec in sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22. Athenagoras in Legatione pro Christianis c. 15, p. 63 ed. Oxon. Dechair. ex Homer. Il. γ, 131, Χαλεποί δὲ θεοί, inquit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58. Nota sunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Miserrima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, *consulto* vertit, quamvis idem *inopinatum conspectum* dixisset. Vid. pro Laps. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡ καλὴ Κριτία) Προσφώνησιν hanc, utut Latinis paulo videatur insolentior, non putavi refugiendam, scilicet ipsum secutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco vertendum esset, *προπινὰ τῷ καλῷ Κριτία*, dixit Tuscul. I, c. 40, *propino hoc pulchro Critiae*. Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

Pag. 238. l. 1. Δυσχεραίνεις) Lucianus in Votis sive Navi c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκῶνται. GESN.

ibid. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς) Ἀπ' ἧ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς; GUYET.

ead. l. 4. Διενειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica, Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioscoride, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vinum, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboreisque sese applicant. Erit igitur *διενειλημμένος λόγος*, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμπάζω) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμπάζη τὸν ὄνειρον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege τὰντά. GUYET.

ibid. Ἀποψύξω) Gloss. Graecol. ἀποψύχω, dirigeo. GUYET. Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδινίας) Lucianus in Philopseud. c. 24, ὥς μὴ σκοτοδινίας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν. GESN.

ead. l. 10. Κλεομβρότον) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἶσας, ἦλπε χαῖρε, Κλεόμβροτος Ἀμβρακιάτης.

Ἦλατ' ἀφ' ὑψίστου τείχεος εἰς ἄλαδ' εἰ,

Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. GESN.

ead. l. 14. Ἐμβρόντητοι) Ἐμβρόντητους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I, Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. l. 2. Οὐ γὰρ παροπτέος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιίδης ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιίδης με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιόψεσθ' οὐν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φίλιου με περιίδης. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλόμην ἂν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλούμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΤΕΙΝ οἶμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προοιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπειδὴ σφι οὕτω δοκέοι περιιδέειν αὐτόν. Iulian. Or. V, quae est in Deum matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum. &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gesner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsum hoc iam notasse.) REITZ.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian. in Navig. c. 11, οὐ μικρὸν οὐδ' ἐνκαταφρόνητον πρᾶγμα ὥς δοκεῖς ἀνακυλλῶν. GESN.

ead. l. 9. Μὴ τι κακὸν παθῆς) Hemistichion veteris poetæ videtur. An Homeri? GUYET.

ead. l. 12. Καὶ πού καταπεσὼν) Lucian. in Icarom. c. 3, μὴ καὶ σύ πού τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀπεδείξῃς ἐπὶ τῷ σθαντοῦ βνέματι. GESN. Heuman. in Poecil. p. 249, verti vult *spiritu meo*, ne quis intelligat substantiam spiritualem; sed Gesner. videtur ambiguum studio servasse. REITZ.

ead. l. 15. Σοφιστῶν) Christianos notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Christum ipsum σοφιστὴν appellavit: & apud Prudentium Peristephan. X, 40, Christianis Asclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophistas error induxit novus?* GESN.

ibid. Ἐξώγκωσε) Etiam hic Lucianum imitatus est noster, nisi quod paulo modestius ille hyperbola utitur, in Philopoli. cap. 39, τοιαῦτα ἀκούσας ἤκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκου πίοντες, ἐμπεφουσημένους τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur Elihu, Job. XXII, 18 seq. GESN.

Pag. 240. l. 3. Φῦ, φῦ, φῦ) Τὸ φῦ hic pro φεῦ admirantis videtur. GUYET. Φῦ — ἰοῦ — αἰ) Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae, ne Graecum quidem illud φῦ. Forſan legendum φεῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — φουσηματός) Horum verborum omiſſa est interpretatio a Micyllo ex editione Paris. 1615, f. & Basil. 1619, 8; quem sequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem rusticus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adversum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves nisi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam οἶχεσθαι πόντον (frequenti praepositionis *eis* ellipsi) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septemtrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, § 26. GESN.

ead. l. 7. Λάβρον) Homericæ vox, Iliad. B, 148. Odyſſ. O, 293. GESN.

eod. l. 8. Προποντίδα) De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a flatu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video. Addo votum eiusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam *Nep. c. 6*; unde conicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

eod. l. 9. Κάλων) Α κάλος σχοινίον, pro κάλω. GUYET.

ibid. Τὸν Εὐξείνιον) Τὸ εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut *Il. E., 773, Τροίην ἴξον*. Plura ex *eod. L. Bos de Ellipf. p. m. 268*. Adde Nostrum supra *Dea Syr. c. ult. γάμον ἰέναι*, & *Theogn. v. 1172, — ἤλυθε ἀθανάτους*. Quare nihil inserto eis opus erit. REITZ.

eod. l. 12. Πόσος κορκορυμῆς) Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in *Neb. v. 38 seq. εἴτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν*. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est *στρόφος τις καὶ εἰλιξ*. διεκορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἢ ἐμμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητῆς, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. GESN.

eod. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam finxere. *Virg. Aen. IV, 181 seq. — Cui quot sunt corpore plumaе, Tot vigilēs oculi subter, — tot subrigit aures*. GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indicō ad *Schol. de Calumn. cap. 5*. REITZ.

eod. l. 14. Τερατῶδες) Τὴν τερατῶδη παροιμίαν, τὸ τερατῶδες ἔπος. GUYET.

eod. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. Io. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine, qui totius auris, perinde ut Argus oculis, qui διὰ ὀνύχων videbat. Quae si vera est ratio, & quidni vera sit? comparandus cum h. l. est ille apud Lucian. in *Dear. Iudic. c. 8*, ubi oporat Paris ὥσπερ Ἄργος ὅλα βλέπειν τῷ σώματι. Item Catullian. illud 13 ult. Quod (unguentum) tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum. Denique illud apud Aristaenetum *Epist. I, p. 5, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐκδύσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται*. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud

Plauti Sticho V, 5, 20, *Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis.* GESN.

Pag. 241. l. 1. Κρήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex se conceptum, confla- grantisque Semeles utero ereptum, femori suo inseruit, & exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κρήμην, *suram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκημίας nomen, in quo lascivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus sermo illum hufum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσαν) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἄλλ' ἐπεὶ σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, ὦ φίλ', ἐπεὶ σε δύοντα κίχ' ἀνα τῷ δ' ἐνὶ χάρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερον) Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philopsf. c. 35, ex quo loco illud simul discimus, non iniuria hic metuere Triphonem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύρετρον, θύρωμα Hesychio & Suidae. An ianuæ munimentum? *la barre de lhuis.* GUYET. Hesychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem θύρετρα, id est, θύρας, & θύρετρα, hoc est θυρώματα, quae tamen & ipsa vox interdum ianuam seu fores ipsas significat; quamquam etiam *cardines* interdum verti debeat, ut apud τοὺς ο 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani iam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀποργάσεται — κατάθελξίς) Ultimam hanc vocem pro κατάπληξίς substitui. Rationem emendationis, ul-

timis verbis Triephontis & cap. 9 φιλοφ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ ut ap. Lucret. IV, 1157, *Magna atque immanis* (amasia) *κατάπληξις plenaque honoris*, a saucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἐτι με ἐξεφύβ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non potest, ille non verebitur periurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ira disputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad merum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed de ira DEI Laetantius viderit: nos iam non philosophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνέμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante *ἀμπνευσον* &c. GESN.

Pag. 242. l. 4. Θεοὺς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipatum fuisse Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίου βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Gesn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. βηλοῦ) Quid sit βηλός, cum de coelo sermo est, disputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noster hic respexisse inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνεία) Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὀμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi haec voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα

Δήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκεῖνος) Ego mallet *ἐκεῖνος*, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verti, quasi legeretur ἐκεῖνο, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. Ἐπομόσατο) Ab ἐπομόω, vel ἐπομίζω, interpres. Scribo ἐπομόσατο ab ἐπομόω. GUYET. Ἐπομίσατο) Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπομίσατο ab ἐπομίζω, quamvis hanc vocem in Thef. Steph. non reperiam. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nulum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim ἐπομόσατο habent. SOLAN. Ἐπομόσατο) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium succollare. GESN. Ἐπομίσατο) Etsi ter quater ἐπομοσόμεθα & ἐπομοσσομαι deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & ο brevis; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπομῆς est superior humeri pars. Vid. Foef. REITZ.

ead. l. 14. Ἡροτρία) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπῃ τ' ἂν ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυσοχῶν τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Δίδος, ἢ ὄρμος, ἢ ἐλλόβειον ἢ μὴν γένῃ. GESN.

Pag. 243. l. 1. Κατεκεντέγγυτο) Forte κατεκεντέγγυτο α κατεκεντέγγυμαι. GUYET.

ibid. Αἰθίοψ) Vix peius de Iove suo meritis est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivium cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius invehuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum ἀμετρον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videatur, L. Bos Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. Ἡλίους) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radii sive solis: οἱ δὲ ἥλιοι, αἶτ, — καὶ τὸ πρῶτος ἐστὶ ἐλύπει. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἀέρων, Diod. Sic. III, c. 34, ter. Κεναῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίστεις ἐνόρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαί, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, Diod. Sic. II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Ὅπνους vulgatissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. Ἐλπίδων, quod & Latinis usitatum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. Basf. & passim. Θελήματα Psalm. CX, 2. Αἶθ. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. Ὑποβεβρεγμένος) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ἐνυπν. c. 1, τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκεῖς εὐχέσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἄρῳμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ. Aelian. V. H. IX, 26, Ἡξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὁμνὺς μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας. Ipse canon Homer. Iliad. B, 353, Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακλόουνδον quidem & σολοικοφανέστειρον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. Ὑποβεβρεγμένον Lucianeum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *pitissare*. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, *Ego te reddam madidum probe*. GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πώγωνα τηλικ.) Barbam etiam promissam Iovi suo obiicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo secius astragalus cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀετοῦ — Ἰδης) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum tangit Noster. GESN.

ead. l. 6. Κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.) Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. GUYET. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὐγε, inquit, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestatam. GESN.

ead. l. 9. Προφήτης) Ita etiam Aristoph. Plut. v. 11, ἰατρὸς

ὦν καὶ μάντις, ὡς φασίν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocat rat Comicus, unde est ἀμφίλοξος, quod hic apud Nostrium statim sequitur. Comparanda, quae de λοξία (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad Aristophan. l. c. & quae Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latoniae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι & in Decret. Deorum, quod ipsorum Comitii subiungit pag. 716, caveatur, ne tam multa solus faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰατρὸς) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLAN.

eod. l. 10. Ψευδόμεαντιν) Lucian. & haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διαλωλεκότα) Adscripserat la Croze: Vid. acta Achatii episcopi in actis martyr. fel. p. 140. Non vero satis distincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Ion. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminis autem, ὃ δὲ Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adiacere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt: ex Herodot. vero VII, 141 seq. Plut. in Themist. p. m. 212, & omnium copiosissime ex Oenomaο Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. V, 24, de tota historia satis constat. Quid igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periuisse dicit? Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus. GESN.

eod. l. 15. Ὅσον...) Homerus ὅσον, metri causa, quod & servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & Ξ, 148. SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. II. E, 860: ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπὶ αἶχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? II. E, 786:

“Ὅς τόσον αὐδήσασχ’ ὅσον ἄλλοι πεντήκοιτα. Ceterum ἐννοσίγαιος, & ἐννοσίχθων saepius apud Homerum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus; aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus accidere putarent, quorsum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σεισίχθων) Non est HomERICA vox, sed vere rāmen. Homero passim ἐννοσίχθων & ἐννοσίγαιος. SOLAN.

Pag. 244. l. 2. Τὴν Τυρῶ) Vide Lucian. Dial. Neptuni & Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγός) Ἀν προαγωγός; GUYET. Demagogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant, sed saepe, ut maior esset apud populum gratia, etiam qui malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Romana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui populares videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex Budaeo observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, latius patere eius significationem, & simpliciter pro concilio, seu allicio, sive emeritor gratiam, poni. Fabula ipsa est apud Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am. II, 561 seq. Amores Neptuni recensentur Clem. Alex. Protr. pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in disputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἑκλυσε) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσε; quod palam corruptum reiecimur. Sententia lecta emendationis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod terram inundat. Guyet. Nexus non admittit hanc allusionem. Sed Solani coniectura vera est: neque quisquam dubitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω, 511, — κλαίειν ἐδὴν πατέρ’ — αὐτὲ Πάτροκλον. Et Aelian. V. H. VI, 1, νεκροὺς κλαίειν. Ignoscet ergo Gesner. quod versionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἥφ.) Odyss. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse Iuppiter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051, ubi πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μή μοι) Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μὴ μ’ ἀναξ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πληρες, μὴ, μὴ μοι. Aristoph. Equit. 19: μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδίσσης. Sed reperiisse proprie videtur auctor Aristoph. Νεφ. 83 seq. ΦΕΙ. Νὴ τὸν Ποσειδῶν τοῦτον τὸν Ἴππιον. ΣΤΡ. Μή μοι γε τοῦτον μηδ’ αὐτῶς τὸν Ἴππιον. GESN.

ibid. Κακὸδουλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiae & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομαν.) Specimen eius ἀσελγοματίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. l. 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προσδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προσδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfetricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscriptit frater: *usitatus* Γοργούς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς, ἐκείνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἑτεραλκία) Schol. ad Il. H, 26: ἑτεραλκῆς ἡ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ ἕτεροι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν. & ad Il. Θ, 171: ἑτεραλκία, ἑτεροκλινῇ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιούσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. l. 2. Μηρία) Μηρία inprimis seu μηριαῖα ὅσα Diis grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. Il. A, 40, 41; quem locum false παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὔτη κόρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδερ-τομεῖν Hesiodi verbum est in Θεογον. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat, cuius si physicas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2 ad 7,

ubi totam rem ab Hesiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diss. § 25. Περιφειν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honestum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἐπαοιδίαις) An ἐπαοιδαῖς; GUYET. Ἐπαοιδὴ Homericum, quidem Od. T, 455. Sed: ἐπαοιδία Hesychio φαρμακεία, γυντεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΘ.) L. Fr. H. & B. 2. recte. In reliquis Κριτ. mendose. SOLAN.

Pag. 247. l. 3. Νῦν τὴν ἄγνωστον) Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας . .) Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam iam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob versum ex Homero concinnatum hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Urfulam ex Britannia Coloniā Agrippinā vestam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII, saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficere huius libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νῦν ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meursius in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspiciabatur Maturinus Veyssiere la Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & Asiam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimonio Zosimi, cuius I, 46, haec sunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπὰν κολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφηγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non ausum; charactera autem temporis hinc peri non patiar, (vid. diss. § 26) sed cum omnino

fit coniecturis agendum, satis quoque probabiles afferri a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipsa Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretensium & Gazaeorum cognatione Bochart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Observatt. II, 2, 6 seq. qui colonos Cretensium Gazaeos & ceteros, qui *Cretzi* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione *στυλ-
τευτική* prima pag. 87, ubi de Arethusiorum, Gazaeorum-
que in Christianos saevitia hoc inter alia refert: *οἱ τοὶ λέ-
γονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίου, ἀφάστους
μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀρρέον, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς
ἐσθῆτος γυμνῶσαντες, ἵνα τῇ θεᾷ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἰς
ἀναλείψαντες καὶ ΔΙΚΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδοῖς ὁδοῦσι κατ-
εστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἐπὶ τοῖς σπλάγχνοις συνάδῃ τρο-
φὴν ἐπισπείραντες, συνὼν τοὺς θερμότερους ἐπαφίεναι κ. τ. λ.*
Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodorus III, 6.
Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad
VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum
Eusebii, Nestabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani A-
postatae, irruente in eos turba gentilium discepti atque necati sunt.*
Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas
membratim dissectas sub Iuliano. Haec quidem magis ad h.
I. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus.
Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis osten-
tandae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum,
quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehe-
menter contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid
tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos de-
bet morari, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua
commentatione deprehendamus. GERN.

ibid. Κρήτην δὲ μιν) Κρήτην δὲ τέ μιν. GUYET. Optime. Et
sic iam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De sepulcro Iovis agit Io. Meursius
in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis sepulcro constare Noſtro, quam ex Luciano, quem ſemper prae oculis habuit, quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap. 45. GESN.

ead. l. 14. Δόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ — legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχμιν πλάγιον ſeu obliquum ſignificare, Lexicographi dicunt, quorſum equidem in verſione reſpexi; *valles*, quas interpres etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim eſſe, communiter traditur. Si quis tamen Δόχμια legere velit, Δ in Δ vel λ in δ mutato, ut eſt facilis harum literarum confuſio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes ſignificaret, quorſum ſequens Δόχμαι pertinet. Platonis L. I de Legibus principio commodiſſimam & amoeniſſimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero Diſtaeo, in quo natus eſt, diſtinguendum) a Gnoſſo ad-euntibus viam laudat. GESN. An Δόχμια; *Guyet.* Bene, & hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. l. 1. Τὰ ὄργια) Adſcribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia ſit, quae hic requiritur, *orgiorum* ſignificatio. *ORGIA* apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abuſive ſacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte. In qua quidem etym. ratione alleganda, ſi modo ipſe illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante poſuerat: utraque enim ratio ad Bacchica ſacra reſpicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἶργειν, ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis curioſorum tum aures tum oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & caerimoniis, ex Cretenſium virginum capitibus non poſſe Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid ſibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξις) Reſpicitne ad Il. E, 197 ſeq. ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, *Iovem ceſſo Veneris illeſtum, ſagrantius, quam in adulteras ſoleat, cum Iunone uxore concumbere.* Et σύγχρονος Noſtro Gregor. Nazianz. Orat. στυλιτ. I, p. 104, τίς δὲ ἡ θαυμαſία μίξις τοῦ νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἥρας, ἥνικα ἀσχημοναῖν αὐτὸν ἀναπείθει μερούς τις ἡμέρας. Interpres Gallus ad inceſtas cum fratre ſororis nuptias reſert. Sed fere eſt, ut turpius

etiam quiddam suspicer, quod hic Iunoni obiicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τὴν τε Ἡραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὴν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγκη ἀρρητοποιεῖν. Et III, 6, Χρύσιππος δὲ πῶς οὐχ εὐρίσκεται σημαίνει, τὴν Ἡραν στόματι μισθῶ συγγίνεσθαι τῷ Διί; Haec profecto ἀσελγεστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chrylippo interpretatione physica excusatam memorat Origenes contra Celsum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδῶν — ἐκτεταμένῃ) An leg. καὶ τοῖν ποδῶν καὶ χερσὶν ἐκτεταμένῃν; i. e. manibus pedibusque fuge, τὸ χεῖρ παρασείσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni suae, quod natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, & novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est Iliad. O, 18 seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἡρα ἀήρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκολογ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομβόμοι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ἑμβόω tantum & ἑμώμαι agnoscunt. GESN.

ead. l. 12. Ὑψιμέδοντα) Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inferendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, si vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula solemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent unique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἐν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epist. Ioan. V, 7, ubi haec sententia. REITZ.

ibid. Ἐξ ἑνὸς τοῦτο.) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 48, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμος Ζῆνα.) Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis existat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Ἀριθμεῖν με δίδασκε.) Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Pierre*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I., Erotem. F., § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νυκμαχος.) Huius de Arithmetica libri existant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiusque arithmetici, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volumus) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτύς.) De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδοάδα Sa. Tennulius ad Iambl. in Nicom. Geras. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum somnia fuere tetractys, ogdoas & triacas. Vid. I. Fr. Buddeus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haeresi egere. GESN. De *tetracty* Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Laps. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγν.) Senarium esse, adscribere Guyet. & Menag. REITZ.

ibid. Σίγν τὰ τέλη.) Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumpta. Vide Z. τρ. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ ψαλλῶν ἔχον.) Respicitur procul dubio ad Aristophan. Nesp. 143 seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀφ.) Quis ille Galileus in tertium coelum raptus? Priora ad IESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cuius caput & faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tri-

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.) De appellatione Galilaei expositum in diss. § 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celsus & Iulianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cypr. XII. Quae Paulo obiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. martyr. sel. p. 549. LA CROZE.

ibid. Ἐνένυχον) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀναφαλαγγτίας) *Reburtus, resabvasser.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. Ἐπίρρινος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72, hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίρρινος, nasutus. GESN.

ibid. Ἐς τρίτον οὐρανόν) Manifeste ridet Pauli ἕκτασιν, quam phrasi Aristophan. ex Neφ. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀσροβατῶ, inquit, καὶ παρέρπου τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. Δι' ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptismum rideri. GESN.

ead. l. 13. Ἰχθία) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter aurea, quae vocantur, *Pythagorae carmina* relatum est: Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἰχθία θήσει. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατευθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισώδενος) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρείσακτοι, παρεισβάλλειν, παρεισδύεσθαι, παρεισέρχασθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσεβῶν χόρον) Possis quidem ad coetum seu

communione impiorum referre, quam *πονηρὸν αἰῶνα κ. τ. λ.* nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor Lucianum suum, qui & de Luctu c. 8, & Ver. Hist. cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac *ρήσι* usus est. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid *ἀλήθεια* apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum *στολογήσαντι*. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abiecte de Diis sentiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud Demosth. de cor. pag. m. 520 f. vel *ἐπ' ἀληθεία* apud Aristoph. Plut. 892. REITZ.

Pag. 250. l. 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba sunt Euripidis in Or. v. 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀρνίθας ποιμήτια) Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod *ὀρνίθας* seu Aves vocatur, haud immerito tamen *τῶν ποιματίων* nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696 seqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκοχάρεκται) Utitur voce & Noster infra c. 17, & Lucian. in *καταπλ.* seu Tyranno c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exstant etiamnum carmina ista apud Aristophan. Av. p. 573 ed. B. quod miror fugisse eruditissimum Grotium, qui not. 5 ad L. I de ver. Rel. Christ. c. 16 ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset, quam fabulam Aristophanis exstare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad Lactant. p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Mosem haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Moyses Exod. IV, 10, *καὶ ἔλεγον* sese ipse vocat, quod *οἱ δ'* transulere *βραδύγλωσσος*, & ab his Noster ad insultandum divino vati mutuatus est. GESN.

ead. l. 14. Γῆν ἔπηξαν) Ps. XXIV, 2. Deinde ex Ies. XLIV, 24, *ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν*. Ceterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam siderum in hexaëmero creatorum mentionem a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissima pariter & absurdissima idololatrias genere averte-

ret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

cad. l. 15. *Ἀφ' οὗ*) *Τούτων* hinc forte excidit negligentis librarii. GUYET.

Pag. 251. l. 1. *Ἐκ μὲν ὅτων*) Hebr. XI, 3, dicitur *ἐκ μὲν παλαιότητων*. Nota est *Exuconiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam *ἐξ οὗν ὅτων* a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

cad. l. 2. *Ἐν βίβλοις*) Haec sumta ex Apoc. XX, 12, 13 Theff. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. GESN.

cad. l. 3. *Ἦν ἡμέραν*) Subaudi *καὶ ἦν ἡμ.* GUYET.

cad. l. 5. *Τὰ δὲ τῶν Μοῦσων*) Cum de providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcatum commenti. Ceterum quod plurium numero dicitur *ἐν ἡμετέροις*, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri enim potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostasem mentionem. Ceterum postea & hoc idem verbum plurium numero recutrit, & exemptae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero conferuntur: *ἐκπύματοι, ἐπιστραγγιστοί, κατάξουσι, κ. τ. λ.* GESN.

cad. l. 10. *Μαθητῶν*) Aristoph. verbum Nesp. 183. GESN.

ibid. *Παρά*) Sic rescripsimus ex ed. S. pro vulgato *πρὸς*. Vid. nott. ad Asin. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. *πρὸς Δευσιανόν*. Add. supra cap. 9 pr. ubi pro *πρὸς τοῦ εἰδέναι*, quod habent edd. quaedam, recte ex l. & δ. iridem reposuimus *παρὰ τοῦ εἰδέναι*.

cad. l. 12. *Μοῦσαν*) Hom. II, 2, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. GESN.

cad. l. 15. *Οὐδὲ γὰρ*) Hom. II, 2, 117 seq. GESN.

Pag. 252. l. 2. *Ἦμιν*) Quae tanquam Iovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus prosequeretur. GESN.

cad. l. 5. *Ἐπεὶ δ'*) Hom. II, 7, 128, & Od. II, 196 seqq.

SOLAN. Od. H, 196 seq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γινόμενον*, quod noster habet, est *γινόμενον*. Et ita etiam Diogenianus ap. Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem sententiam poeta effert Il. T, 127: *Ἐπὶ τὸν αὐτὸν τὰ πύσεται ἄσπερά εἰ ἀλσα Γεινομένην ἐπὶ νῆσιν ἀνὰ, ὅτε μιν τέκε μητήρ*. GESN.

ead. l. 6. Κατακλῶδες) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: *αἱ κατακλῶδουσαι καὶ ἐκταπεινούσαι ἐκάστη τὸ εἰμαρμένον*, id est, ipsae Parcae: paulo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flammium* vox explicatur, quamquam ipsa Suidae verba modo adducta Graece subiuncta sint. GESN.

ead. l. 9. Ἥδ' ὅς Αἰόλον) Ex Od. Ψ, 314, sed imputata SOLAN. Od. K, 1 seq. historia ipsa narratur, sed quos Noster adducit versus, mutata persona leguntur Od. Ψ, 314 seq. *Ἥδ' ὅς Αἰόλος Ἰκὺς, ὃ μιν πρόφρων ὀπίδεκτο, κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 13. Τὴν ὕδιν) Τὴν Σαρπηδόνα. GUYET.

ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 seq. ubi versus suppletur *νόεula δὲ* post *αἵματοῖσδ' αἵ* inserta. GESN.

Pag. 253. l. 3. Διὰ τοῦτο) Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis. GESN.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 8. Συγκυῖσαι) Epemthesis Aetolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro *συγκυῖσαι*. Infra tamen cap. 23 *συγκυῖσαι* eodem sensu a *συγκυῖσαι* formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu, *πράξαντα, ποιήσαντα*, ut paulo post pro *ἐπιβαλλομένῳ*, *ἐπιβαλλόμενον*, certe structuræ id ratio exigebat. Sed potest intelligi *μοῖραν*, vel *εἰμαρμένον εἶναι*, vel potest pendere ab *ἐπιλέγει*. GESN.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi est, an *πράξαντι* & *ποιήσαντι* culpa librarii scriptum, pro *πράξαντα, ποιήσαντα*, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel *ἀνάγκη*. Sed c. seq. *ἐπιβαλλομένῳ* aliud est. REITZ.

ead. l. 10. Διχθαδίας) Il. I, 410 seq. GESN.

ead. l. 13. Ἰκομαι) Additur apud Hom. *φίλην δ' εἰς πατρίδα γαίαν*. GESN.

ead. l. 14. Αἰὼν) Benedictus in hoc versu Homérico intercidere passus est αἰὼν, quod servant antiquiores. IENS.

Pag. 254. l. 1. Ὅς ἢ εὖ) Il. N, 665 seq. GESN.

ead. l. 2. Πολυίδος) Τὸν Πολυίδου μαντικὰν inter ea, quae saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido historia est apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολυίδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγύ.) Lego, οὐ μοιχῶ Αἰγύθῳ. PALM. Od. A, 35 seq. Palmerius legit, οὐ μοιχῶ Αἰγύ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλομένη) Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἰρηκεν & καθείμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Elestr. c. 3) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile pater; sed iam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλεσίον) Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Nekom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Nostrium de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Past. I, 15, ubi recte τὸν πλεσίον ed. princeps, πλεσίον recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara A&. Apostol. XXVIII, 4; prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσυποποιεῖσθαι hoc loco δίκην, ut saepe a multis, & a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Hesiod. intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecisse observat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, f. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὄκα δέμης) Locum Homeri qui inspexerit, facile illud δέμης expungendum esse, mecum sentiet; quod unde aut cur innectum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex II. I, 416, ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὄκα δέμηςτι τέλος θανάτῳ κίχῃ, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum δέμης posse adverbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. l. 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλῆς) Supra cap. 2 Noster, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recollere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solemnis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba ἀνακυκλῶ & ἀνακυκλῶ, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud Longinum *περὶ ὕψους* Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἴτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, ad institutum rursus sermonem re-
versum. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 4. τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Mosis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὲς) De hac voce disputatum in dissert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. Rossal. de Christo in Chrestum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem *χρηστὲς* a vulgari & trito sensu aliorum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratione novum sententiae nostrae, de *χρηστῶ* neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim *ἔθνη* seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triephton, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentes, quis negat? & notum est, Christianorum etiam multos iis gentilibus, qui honeste viverent, salutem aeternam denegare non aulos. GESN.

ead. l. 9. εὐστέμει) Ex Aristoph. Neph. 831 seq. ubi legitur *εὐστέμει, καὶ μηδὲν εἰπὴς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς*. Unde suspiceris, & hic legendum *δεὸν δεξιόν*. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi *τὴν κατὰ* omissam dicamus. Ceterum nomen *δεξιός*, Dei epitheton, illustravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Καταχούμενος) Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in Asino de animali usurpari, cum docetur; & in Z. τρ. quod opusculum certe Lucianum est, de pueris c. 39, qui locus probe observari meretur. SO-

LAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. GESN.

cad. l. 11. Ως δέρον) Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. Pl. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Es. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita et Pl. CIV, 2, ἐκτίνας τὸν οὐρανὸν ὡς δέρον. GESN.

cad. l. 14. Σοὶ οὐκίδιν κατασκευάσαι) Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicir, discat ex Comiciis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

cad. l. 15. Κατασκευάσαι — σοι δέλαθεν) Ut ἀνακλάουδον in his cum Gesnero agnosco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπεται τρυφῇ amet construi, adeoque & σοι τούτῳ ἐπιτραπέντι regulariter dicitur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα: adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακλάουδον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. l. 3. Διαδραμεῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸς ἀπὸ τοῦ θεοῦ dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Christ. p. 94 ed. Dechair. ἡ μέγας ἡ γὰρ ἐν οὐρανῷ θεὸς, ἐλαύνων στήθεσιν ἄρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκόπτει Lucianus Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (II. I, 277: Ἥλιος δ' ὅς ἐστι πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ἄρμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam Macrobius Saturnal. I, 17 seq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum consideratione, vel ex traditione, noticiam gentiles habuisse, negem. Ta-

ceo; quod per metaphoram haud insolentem locus, qui prae manibus est, aliiue id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, τέχιστον τοῦς, διὰ παντός γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) An τῷ μένει ἀνθρωπίνῳ similes? Τζετζες. GUYET. Converte *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4: *Cavebis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent*. Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho; Dii tui, o Critia, adeo contemptui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: σὲ δὲ αὐτὸν καλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν (ποιήσει.) Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum καλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Iensus in Lect. Lucian. pag. 132, qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιῶν σῶσαι. GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad Contempl. § 2. REITZ.

ibid. Ἀνθρώπος ἀναπείσθη) Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀλυσίας ἀνδραπον. GESN.

ead. l. 8. Ὡς τε τοῦτον τὴν δεῖν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriore proferat, quibus ita transactis, redit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephone sibi indicatum Deum se adice-

re tentato superius aliquoties iuriurando, ut scilicet fir-
mum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἶπερ ἐκ καρδίας) Vid. Aristoph. Nef. pag. 45.
SOLAN. Aristoph. Nef. 86: 'Ἄλλ' εἶπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄν-
τως φιλῶ. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris;
vid. Evang. Ioan. VIII, 37; Rom. VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἐτεροῖν τι) Γρ. ἑτεροῖν τι. GUYET. Alias ἑτεροῖον scri-
bi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet.
Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servant, mutare
nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehen-
derim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor arguari
voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπαμώ-
σατο. GESN.

ead. l. 12. Ἐτερον) Homericum, e. g. Il. I, 313: 'Ὅς χ' ἕτε-
ρον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. Lucian. Apol. pro
Merc. Cond. cap. 6: Ἐτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δὲ
λέγων. GESN.

ibid. Κεύσῃς μὲν) Μὲν κεύσῃς ed. Gesneri, forf. errore ope-
rarum; nam in al. edd. recte κεύσῃς μὲν ad versum. In *Amph.*
μὲν κεύσῃ, quod ad versum etiam bonum. In Hom. l. d.
est: 'Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. pro Merced. cond.
c. 6, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Sed & ego
μὲν ante κεύσῃ collocatum malim; modo in media forma
locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχριάσω) Pertinet ad illud, quod ab initio
Critiae dixerat Triepho, ὅχρὸς τέ σὺ εἶλε παρείας. Sed
quae haec est insania? prius caveri iureiurando sibi iubet,
ne malum ex auditione nanciscatur, iam eadem omnia vult
ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιοῦθῶ) Supra ὅλοι σεαυτὸν ἡλλοιοῦσας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδῆσω) Peculiarem apud Graecos vim ha-
bent dicendi verba, si cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim
abnuendi vel negandi significationem, quae prima est &
naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut
aliquis cogatur *senectute* laborem, vel longiorem etiam vi-
vendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam
in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδῆσθαι qua dixi-
mus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39, πρὸς τὴν Δερα-
σσίαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδηκότα: de Lucio sub fin. f. c. 24,
ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἡμέρῶν ἀπνυδηκότας. Ἀπαγορεύειν au-
tem idem auctor ita adhibuit: in Cataplo f. Tyranno cap.
18, οὐ γὰρ δέδιδας μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶς de Gymna-

his c. 24, πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. GESN.

ibid. Ἄλλ' ὅς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. l. 1. Ἐκπληξιν) Ut supra c. 6, κατὰπληξίς, pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, nisi respicitur ad Act. I, 8, ἀνέβη δὲ δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elfner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram tractanti ausculante. Lucianus etiam unitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἐφῴντο) Lucianus Hermot. c. 9 f. προσφὺς ἀν' ἀπέτραγε τὴν βίνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morfu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter saltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκῶψ τῶν ἀποσκοποῦντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκρυπτότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197 scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theotecnō ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτὴν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Hesychius per ἐπὶπτῆς simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφῆς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui ceteroquin ex adductis auctororum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio; in disputatione iam dictum § 28. Inscriptio etiam, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valesius, Constantini M. aeo non potest esse antiquior. Siquidem L. Atradius Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D. CCCXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinseus classe VI Inscript. 122, p. 459. Rem ipsam diligen-

528. A N N O T A T I O N E S

ter exposuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodosiani *de Censitoribus, Peraequatoribus & Inspectoribus*. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr. ἐξισῶται, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde ἐπανόρθωσιν illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, εἰς τοὺς ἀρχοὺς, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανόν, amicū suū, habuit, quem rogat, ut & alias aequum se praebeat, & speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione ἐξισωτὴν eum non vocat, sed γραφεύα. In notis monetur, alios ἀπογραφεύα legere, φόρον γραφεύα alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex Epistola autem 168 apparet, Iulianum voluisse, κοινῶνδιν sibi esse Gregorium τοῦ κατὰ τὴν ἐπανόρθωσιν σχήματος, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore ἐξισῶται, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, scripserit simpliciter ita: Peraequator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusim dat, Censitor alihi dictus. GESN.

Pag. 258. l. 1. Παραγωνισάμενος) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, Hemsterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inseruit. REITZ.

ead. l. 3. Καρίκενος) Manifesto iam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπισσευρμένον) *Traslim & languide*. GUYET. Navigio s. Votis p. 492, de Aegypto puero: ἐσθέγγετο ἐπισσευρμένον τι. Interpres: *dissolutum & incompositum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem de screante sermo est: non absurde igitur a me versum esse arbitror. In Gallo c. 10, ὑπέβητε, καὶ ἐνσχεμπτετο μύχιον τι. GESN.

ead. l. 6. Ἐπιθέγγεσαι) Forſan ὑποθέγγεσαι. GUYET.

ead. l. 7. Οὗτος ὡς προσιπῶν) Obscurissimus hic locus, &c, ut Nostri verbo utar, διενειλημμένος. Videbo tamen, an

clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte & Ascetae, de iniuriis Iuliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquarentes, & spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, & iam animo destinarint, cuius eos insinuat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta profert iam Critias, quas accuratius erunt considerata. GESN.

ibid. Καταλείπει ἐλαπσιμούς) Forſan καταλέγει. Et ἐλαπσιμούς ab ἐλλειπάω, quod eſt ab ἐλλείπω. GUYET. A poſteriore vocabulo videtur pendere ſenſus verbi prioris. H. Stephanus: ἐλειπαςμός dicitur legi alicubi. apud Lucianum, ſed perperam, ideoque Laſcaris pro eo reponendum cenſuit ἐλλειπαςμός, reliquiae. Alii ἐλλειπαςμός, ſaginato, a λιπαίνω. Ego putaverim, ſimilem vim habere apud Noſtrum ἐλλειπαςμούς, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci ſcriptores, cum dicere volunt id, quod Latine ſunt reliqua, quomodo appellantur ea, quae ſiſco ex praeterito debentur, ut ſuſe docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Uſu & Praeſt. Num. diſſ. XIII, p. 552 ſeq. ubi inter alia obſervat, quod ad rem noſtram facit, ἐλλείμματα eſſe Conſtantinei aevi, Iuliani, Themiftii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico ſimilem; non plane vim eandem. Ἐλλειπαςμός, puto, eſt continencia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in deſcribendo & peraequando cenſu. Haec de Peraequatoris ſententia, & ſpe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in poſterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant reliquationes, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλλειπαςμόν. Conſtat ceteroquin, parce ſatis Iulianum indulſiſſe reliqua, quod Ep. 47 de ſe teſtatur, Et Ammian. Marc. XVI, 5: Denique id eum ad uſque imperii finem & vitae ſciſmus utiliter obſervaffe, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc factio ſe aliquid locupletibus additurum &c. Inprimis autem Clericis du-

rum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cuius rei insignia aliquot specimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodos. *de iustitiae collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam iure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iustiniani tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in *ἐξισωτῶν* declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἑλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλείπειν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat *καταλείπειν*. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo *καταλείπειν*. *Καταλύσει* Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, *καταλείψει* a verbo *καταλείπω*, ad *abolitionem* reliquorum pulchre conveniunt; sed non ita bene ad *ἑλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν*, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. *Καταλύσει* legit Heumann. Poec. p. 252. REITZ.

• *ead. l. 8. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς*) Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

• *ibid. Ἀποδώσει*) *Lege ἀποδίδωσι*. GUYET.

• *ibid. Καὶ τὰ τε*) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

• *ead. l. 9. Ἐνοίκια*) Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. *Cronosol.* p. 617. Vid. Casaub. at Sueton. *Iul. c. 38.* Gron. de Pec. Vet. I, 2, p. 57. GESN.

• *ibid. Εἰραμάγγας*) Et hoc conclamarum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. *Λεξ. cap. 4. κατόπιν τῶν Καριμάντων*, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venire viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro *εἰραμάγγας* autem *ἱερομοράχους* Heumannus, ingeniose, ut so-

let; sed vereor, ne Iuliani etiam aeo sit illud nomen recentius. Εἰρωνεύτας Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. Ὀνειρομαγείῃς huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos syllaba truncavit? Εἰρωνάρχαι aliquamdiu mihi placebant, nec sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum εἰρωναρχία, ut ex Aristidis vita constat. Vid. Masson. ad A. 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod. de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui hic inducuntur, Christianos a successore Iuliani Irenarchias. Sed post annos XXV redeunti ad prima nostra cogitata, visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc solum φιλαυτίας vitio, inde conicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt εἰρωνάρχαι. Reponantur itaque φροντίδες πρώται, iam τρίται, atque adeo δευτέρων forte σοφώτεραι. Compositum nempe arbitror nomen ex εἶρα & μάγανον, vel μαγγανεύειν. Ac posterioris quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet. Εἶρα vel ἶρα autem concionem significat, locum, ubi conciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. Il. Σ, 531, ἶράων προπάροιθε κ. τ. λ. & Hesiod. Theog. 804. Esset igitur εἶραμάγανος concionum integrarum deceptor, praestigiator. Sed magis fere mihi arridet, quod Eustath. ad Homer. l. c. pag. 1218, 15 Basf. non ἐκκλησίαν tantum, sed μαντεῖαν etiam τὸ εἶρα ex quorundam mente ait significare, ut adeo εἶραμάγανος dicatur, qui varicina crepat, iisque tum se, tum alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime convenit, qui divinationes & mala omina Christianorum de republica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. GESN. Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hist. Franc. l. V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρωνακτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipsin praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis auctor est libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντελὲς εὐθὺς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, aestimare antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis exerceret, respiciebant in censu constituendo οἱ ἐξισωταί. Nazianzenus Epistola 197 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eisdem esse ac Peraequatores, antea dictum est, lepide illos inculsat, quod neque a Diogenis pera sibi temperaturi essent, sed & illi manum inie-

ἄνθρωποι, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τριβῶνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus expectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos impostores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illusorium est gaudium. GESN.

ibid. Τριβώσιον) Habitus ascetae, quem etiam describi putato verbis, quae sequuntur: κακοσίμων, ἐξ ὁρῶν παραγεσόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit agendi occasio. GESN.

ead. l. 15. 'Ὡς ἐπεδείξατο) 'Ὡς hic, & inferius c. 23, ὡς εἰ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγομεν, accipitur ἀπὸ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad coelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divinitus est Iohanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. GESN.

Pag. 259. l. 1. 'Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχον hic desiderari videtur. GUYET. Non desideratur, si ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. 'Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius passim meminit; ut & Plut. Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua somnia coniectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philostr. 350, ubi id notae expediunt. SOLAN. Aristander Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. Ἀναβάσ. III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. Ἀρτεμιδώρου) Artemidorum quando scripssisse putemus; in dissert. nostra § 10 dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali esse ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θυσιαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προκυροῦσι. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρῆα πληθυνθήσεται) Ita non somniorum tantum coniectores, Artemidorus II. cc, & Astrampsyclus p. 144 Mantissae Meursii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἀπρακτος ὢν θέλεις ἔσθ' sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 f. Πισcatores ira claudit: μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσεῖσιν ὀνείροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in insomniis apparere soleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δὲ τοὶ, ὅσσ' ἐν ὀνείροις φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαῖρας. Schol. ad h. l. ὥσθι ἔλεγε περιουσίαν ἄρθνον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὀμηρος,

οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὀνείροι. GESN.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως) Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀνὰ λόγον, cum praesertim notae, quibus οὐ & ως exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse & dissolvuisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην) Eurip. (pag. 568 B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην ἠδὲ παρ' ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Eustath. p. 821, 4 Βαλ. ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἔδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεί σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεί γῆς τόπους, οὓς εἰπὼς τὸν ἥλιον εἶτι διαλευκαίνειν δυόμενον. Aristarchus νεκρίαν universam, i. e. τὴν αἰὲρ βαλφιδίαν Odyss. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: ἀλλ' οὐ-

δὲ ἔοικεν εἰς ἄδου λευκὴν εἶναι πέτραν· huic respondet Scholiaſta minor ſub initium ῥαψωδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Heſychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis deſcripſiſſe videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλλογορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτῶντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα forte eſt Manalis lapis; de quo Feſtus, Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animae inferorum ad ſuperos manarent, qui dicuntur Manes. Hanc λευκάδα πέτραν Albion Inſulam ſ. Britanniam ſuam interpretatur doctiſſ. Barnesius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tætzten, Lycophronis Scholiaſten, ſuffragatorem citat. Certe hoc illud iuvare poteſt, quod δῆμον ὀνείρων ſubinde beata illa inſula & bonarum rerum ſeraciſſima emittit, e quo populo forte ipſum hoc eſt, quod de Albion nobis narrat Barnesius. GESN.

ibid. δῆμον ὀνείρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀρήκτους εἰδῶς πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων coniungit. Euaſth. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ſωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκείθεν δῆθεν ἐπιφαιτῶντων. Schol. min. τὰς νύκτα ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphy. de antro nymphaeum pag. 121 Barnes. δῆμος δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαί, αἱ συνάγεσθαι φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum conſentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναι τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν αἶρα ψυχῶν ἑμπλεῶν, καὶ τοὺς δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοὺς τε ὄνειρους, καὶ τὰ ſημεῖα νόσου τε καὶ ὑγιείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis myſteriis ne per ſomnium quidem cogitaſſe bonum Homerum, ſed per ὄνειρους ſimpliciter intellexiſſe defunctorum animas, quas εἰδῶλα, voce de ſomniis adhiberi ſolita, vocat, e. g. Odyſſ. Λ, 212, 601, Od. γ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, &c, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 ſeq. ubi umbram Anchifae patris complecti vult Aeneas, ſed *Ten fruſtra compreſſa manus effugis imago, Par levibus ventis, volucrique ſemillima ſomno.* Quod expreſſum eſt ex Od. Α, 306: Τρις δὲ μοι ἐκ χειρῶν σκιὴ ἵκελον ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩ ἔπτατο, κ. τ. λ. — Verſu 221: Ψυχὴ δ' ἦντ' ΟΝΕΙΡΟΣ ἀποπτεμένη περὶ πύλας.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e POPULO* natorum mille suorum. Sed ut tandem ad Nostrium revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi varicina, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρπεί τῆς νυκτὸς οὔσης) Lucian. Scythia p. 396 extr. ἔν ἀκαρπεί de temporis brevissimo & quasi infecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. Ἐνυπν. c. 17 de longo somnio, χειμῆρινδ' ὄνειρος, ὅτι μάλιστα εἰσιν αἱ νύκτες. GESN.

ead. l. 11. Κατεγινώσκων) Lucianus Philop. c. 8, ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ᾗσαν κατεγινώσκοντες μου πολλὰν τὴν ἀνοιαν. Ita etiam c. 32 eod. Noster paulo post τὸ ἄλσος τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγινώσκων. GESN.

ead. l. 12. Ἐξεργίνισα) H. Stephanus in Thesaurο: ἐκρινίζω ex Luciano affertur, pro naso suspendo, subsanno, μυκτηρίζω & ita Scapula & Basileenses; veteres, Pollux, Hefychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora canum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est ἐξεργίνισα, quod ἐξίχνησα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu iungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀρίστανδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. BOS.

ead. l. 14. Τελμισσία) Lege Τελμισσία. Vid. Plur. IV, 6, 24, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δ' δε) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adiicitur; ut, ἡ δ' δε ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ. GESN.

ibid. Ἐχέμυθεῖς) Ex Pythagorica disciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. l. 1. Μεσορί) Nota, scenam dialogi Alexandriae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi Μεσορί legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. μεσορί, per ω, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegypto nomine hac in re Nostrium uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philoparrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, iatis ostendimus. Ceterum si quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praelagierunt; (praeferuisse autem probabile fecimus in dissert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii extinctus est Iulianus, ut adeo mense *Μασορ* pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum *ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης*. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Notis. Epoch. Syromac. Diff. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμὺ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπέδωκε. κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. supr. Afin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτρην ποιήσασθαι) Ῥήτρα *eloquium* videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, *Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ἀνέμεινεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμούς ὄντα*. Et p. 78, *οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε μαντεῖαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν*. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, quae utitur Aelian, V. H. X, 18, ubi *synonyma* videntur *συνθήκας* δὲ *ἐποίησαντο*, & *εἶχον ὑπὲρ ταύτων ῥήτραν* πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantiorum apud Demosthenem de Corona c. 27, *Δαμάγηντος* — *ἐλεξεν, ἐκ τὰς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, facta sibi a Senatu dicendi potestate*. Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, *ῥήτραν λαβὼν, sumtis dicendi potestibus*. Id. Toxari c. 35, *σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι*. Hoc

Itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos xxv annos coniectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicenus, illud *σσημμένον γερότιον*, ut vocat c. 16, instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

ead. l. 8. Παρεκτείναντες.) Παρεκτείνας forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. Il. Γ, 211, ἄμφω δ' ἐζομένω γερασώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς, *ambobus sedentibus &c.* praecefferat: *στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους.* Adde Aristoph. *Lyfistrata* versu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὐδουσι, *cum praedictum sit.* Plato *Cratylo* p. 236 E. Laemar. de Heroibus, Πάντες δὴπου γογγύασιν ἐρασζόντες ἢ δεδς θνητοῦ ἢ θνητὸς δεδς. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία· ubi plura de dit eiusdem Perizonius. GESN.

ead. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in *Pseudologista*, quem ἀποφράδα inscribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scommata ita posse appellari. GESN.

ead. l. 12. Σιδήρεας) Versus scazon s. choriambus ex Il. Θ, 15, ubi in descriptione Inferorum: Ἐνθα σιδήρειαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός· quem laudat etiam Lucianus *Amor.* c. 32: De re ipsa vid. § 27 diss. nostrae. GESN.

ead. l. 13. Χρυστόφορον) Homer. Od. Δ, 71: Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Cave* 129, 142. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμηρος) Od. Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de *Domo* cap. 3, & in *Scytha* c. 9, τοῦ νησιώτου μετράχιου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex Ithaca insula, ex Homero apparet. Scholiastes, qui Proteσίlaus nominat, memoria est lapsus. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Πρωτεσίλαος) Errat: de Telemacho enim sermo est. V. Hom. l. c. In Exc. G. Τρωσιλάος. SOLAN.

Pag. 261. l. 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) Homerica formula ex Il. Ω, 321, & Od. O, 165. GESN.

ead. l. 3. Ὡς εἰ τίνα) Ὡς ἀφηγηματικόν, de quo ad cap. 16. GESN.

ead. l. 6. Παινοποιῶ) Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ δέωτρα) Pro ἐπὶ τοῖς δέωτρας. Ita etiam He-

siod. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβήτην Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156 ἐπὶ χθονὶ πουλυβότησιν ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud Matth. VIII, 9, ὑπὸ ἑξουσίαν ἀνθρώπου ἐμὶ. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poet. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πόθεν) Versus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam usurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diss. nostra § 20. GESN.

ead. l. 13. Χαίρουσί γε) Quorsum hoc pertineat dictum, vid. § 36 dissertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Aristoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Posterius magis placet, inprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athenienses metuebant, Christianos ab Iuliano metuisse dicamus. GESN.

Pag. 262. l. 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astronomiae peritia. Ceterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo &c. disputarent, obiecta Astrologica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Desinite coeli plagas & mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσῃ) Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12 Hoesch. Ἡ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ C. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμῖς ἤδεσθε) Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, constat. Memorabilis etiam est Livii locus XXXI, 12, ubi inter plura prodigia, ante omnia abominati semimares, iussique in mare deportari. Similia habet idem XXVII 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 seq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forsan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν aequè a κάτω ἄγειν, quam κατὰ & ἄγειν, formari potest, ut ex Plut. docet Steph. Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς ἄδου apud LXX frequentissimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item *κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ* Amos III; 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit composi- tus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non in- venirentur. Et cur non aequè descendendi significatus huic verbo inesset, quam in *καταρρίπτω*, deiicio; etsi *κατάγειν* longe plurimum pro *deducere, perducere quem ad locum*, usur- patur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Το βροντοποιὸν δεχεῖσθαι) Forte respicit ad τὰ κα- λοῦμενα ἤχεια, ὧν ὁ κτύπος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Neφ. 291) *σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήμα τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀκφορεὺς μεστὸς ψιφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβη- τα.* Quamquam si P. Victorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit τῶν ἤχειων ratio, ad augendam nimi- rum quaecunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus imple- tis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 differt. GESN.

ead. l. 16. Πρῖνος) Apud Aristoph. Ran. 883 ait ad Aeschy- lum Bacchus, *σύ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεῖς βοᾷς* ad quem locum Biferus: *ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ἴδιον ποιεῖ.* GESN.

Pag. 263. l. 1. Διάτορον) Lucian. Gallo inir. de galli can- tu, *διάτορον τι ἀναβοῶσας.* GESN.

ead. l. 2. Θήγοντες ἐδόντας) Formula Aristophan. Βατρ. 829. *Θυμολέων* Homericum Herculis epitheton. *Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλαίας*, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων) Parodia Homer. Od. Α, 266. SOLAN.

ead. l. 4. Τριφαλαίας) Lege *τρυφαλαίας*. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mutem. Et licet *τρυφ* — ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scho- liaft. ad Il. Γ, 372, *τρυφαλαίης* exponit — *τρεις φάλους ἔχου- σης* adeoque *τριφαλαίας* ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege *οἱ*. GUYET.

ibid. Κατατρίχεται) Proprie *vehere* est, *aperere*. Sed ipse deinde explicat per *ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι*. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Mathesia*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem *trattare* non negat Christianos, sed *κατωρθώνεται*, *recte tractasse, edidicisse*. Verum fuit saltem primis temporibus ista laus Christianorum, quod a coniectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrerent, infensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Terrullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic est incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii industria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tamen per posticum quasi recepta ita diu in Christiano etiam orbe vigerit? GESN.

ead. l. 9. Γραιδίον) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traduntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, coniuncta, superstitionum foecunda mater esset solet. GESN.

ead. l. 13. Κεκαρμένοι την γνώμην) Mirabilis loquendi forma, *detonsus mente sive sententia*. Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pseudomante c. 15 vocat *τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προσζηρημένους*, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subiicit, *οὐδὲν εἰκότας* fuisse illos *σιτοφάγοις ἀνδράσιν*, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, *τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες*, i. e. ἀπατώντες. Nostri Germani non modo tondere, *scheren*, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino *auro emungere*. Ira οἱ δ', quod in Cant. IV, 2, est *keder hakkezuboth*, simili ellipsi reddidere *ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων*. In ipsa autem calvitie & raso capite videtur aliquid olim fuisse contemptui obnoxium. Uade graviter adeo irascitur Elisa pueris calvitie sibi exprobrantibus. Nonius verbum *calvere deductum* putavit a *mimis calvis*, qui omnibus essent frustratui, quo loco utitur Elmenhorstius, ad illustrandum illud, quod est apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, *delectantur Dii stupidorum* (de mimis loquitur) *rasis capibus*. Quaedam etiam in hanc sententiam annotata sunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctissimo viro Almeloveenio. Add. Iuven. V, 171, Calaub. ad Pers. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen diffimulem, videtur mihi Triephon ad clericorum tonsuram respicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi κακοσίμων τις, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici constitutione elicirur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ. Et ne nugari suo more putemus Nicephorum, praesto est Theodorus, qui H. E. 4, 8, Τιμόθεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρείαν Ἐπίσκοπος — ἀπὲρ τοῦ Δαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα χειροτόνηκε κυνικόν, εὐθύς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob ξύρισμα γυροειδὲς coronatos appellatos esse clericos, & clericalis reverentiae nomen coronam fuisse iam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmas. de coma p. 158. Viderint, qui dedira opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. Ἀσιτοί) In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abstinentia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici imprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, lustrationibus, ieiuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque apras reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, προηστέουσιν τῇ ἰσὶ. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, imprimis si in censum veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Iuliano Christiani, sicut vir ἔνθεος, p. 122 seq. Orat. 11 in Iulian. οἱ τοῖς γραιδίοις συγκαθεζόμενοι καὶ συμπάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστεῖαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίονοι, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσεις παραλαβοῦντες. GESN.

Pag. 264. l. 6. Σεσηρός) De iratorum canum rictibus adhiberi solitum verbum. Aristoph. Pace v. 635, ἡγριασμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ

μεταφορά· ὅταν γὰρ ἐργίζονται, σεσθήρασιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim & σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σαίρειν, unde & σεσθρα. GESN.

- *ibid.* Ἐξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praefata somnia. GESN.

Pag. 265. l. 1. Ἐπισημαίειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *diffundere rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐνα θυμὸν ἔχοντες) Hom. Il. N, 487. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἔκχέοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, si ἔκχέοντες legas; minus recte, si vulgarum serves. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ᾧ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕβλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλεύματα; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet coniecere, ipsam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae § 35 diss. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticeret. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id iam in Triphonte producunt. Illud de morsu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἦ καὶ τὴν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλαυκῶντος πίνοντες, ἐμπεφυσμένους τὰς γαστέρας, ἐμέτου δέοντες, ἠδέως δ' ἂν πίνον ἐπὶ πολλῷ ἐπιδάμνη ληθεδανόν τι φάρμακον, ὃν ἤκουσα, ὥς μή τι κα-

κὼν ἐργάσται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐποικουῖσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6, οὐ γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπλάσιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ὑποικου-
ρουν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξεν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Ter-
tull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit,
Luciano fuisse dominicae orationis formulam, declarant ista Tri-
phontis ad Crisiam; & deinde haec verba subiungit. Cui me-
riro assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυνύμων ὦδ' ἦν) Vid. Th. Smith. de hymno
matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per
hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis domini-
cae: *quia tuum est regnum* &c. Observationum Sacrarum c.
38; quem tamen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius
l. c. & mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est
v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia anti-
quaria c. XI, p. 368, ubi de Christianorum hymnis expo-
nit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus, sive*
quisquis auctor, in Philopatride, nihil aliud est, quam doxolo-
gia &c. Ita πολυνύμων ὦδ' ἦν vocaveris τὴν μεγάλην δοξο-
λογία, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inpr-
mis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a
Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the*
Greek Church, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν
σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐ-
χαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπαδὴς πολυνύμου meminit Lu-
cian. Philops. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἀλλὰ) Fingitur interventu Cleolai sermo in-
terrumpi. GESN.

Pag. 266. l. 1. Μὴ τι παραδράμης) Vid. § 21 dissert. Stu-
dii hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus ine-
pto poetae concederem. GESN.

ibid. Μὴδὲ παράβης) Ex Tragico aliquo, ut mihi vide-
tur; nisi forsan, uti & sequentiā, huius ipsius, quisquis
demum est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυμπῆς) V. diff. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτοιεν ὄφρ' ἦν) Iterum lambi, sed interrupti.
De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 dissert. Non puto au-
tem opus esse, ut ὄφρ' ἦν peculiariter de urbe quacunque ca-
piamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diff. § 24.
Ὁφρ' ἦν, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate
superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σούσα) Quia sub Traiano a Cassio Seleucia & Ctesiphon captae sunt & incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστν) Τὸ Περσίδος hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβία anceps. Propert. *Aut si qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. l. 2. Πλαῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήψει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλήψει. IENS. Ἐκλήψει) Plerique libri ἐκλήψει· quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ὀλυμμένην, Αἰγυπτὸν δουλομένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Ἐπιστ. c. 23, & Εὐχ. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἡμᾶς) II. Z, 463, — ἀμύνειν δούλειον ἡμᾶς & ante 455, ἐλευθέρων ἡμᾶς ἀπαύρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse ignotum Athenis Deum, cum iam supra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittibat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allons trouver le Dieu inconnu d'Athènes?* GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Est vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat Thomas Magister, v: χάριν οἶδά σου quod aliquatenus verum est; exstat tamen in Arriani ad Epist. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & εὐχάριστος pag. 64 B. C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183, p. 893, τῷ παρόντι κράτει, id est, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iuber. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod est ab Erasmo explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis Lucianus conclusit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam ed. P. In quibusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an ad sequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus ad sequentem referre iuber. Sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN.
Reiciuntur haec etiam ab ed. B. 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausum contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. l. 2. Ἐν Διασίοις) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Τιμ. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. P. additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγῆν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forf. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I, Tim. c. 7. aliquid de Διασίοις dixit, ubi & Hemsterh. consulas. REITZ.

Pag. 270. l. 11. Περὶ τῶν ἀσταχυῶν) Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. l. 4. Φίλων) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. l. 11. Ἡ πάντα τὰλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri, adesse, ostendere*. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. l. 5. Διδσκούροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διδσκούροι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. Αὐτῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile tubaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo veritas etiam, satis procedit sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam suavit, sive effecit. REITZ.

Lucian. Vol. IX.

M m

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξηπασμένοις) Ita videtur conciliare velle Homeri dicta diversa. II. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχει φουσίχους αἶα

Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Λ, 299, videt apud inferos Ulysses

Κάστορα δ' Ἰππόδαμον καὶ Πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,

Τοὺς ἅμφοι ζῶντας κατέχει φουσίχους αἶα·

Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες

Ἄλλοθι μὲν ζῶντος· ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε

Τεθῆσιν, τιμὴν δὲ λελόγγασ' ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemefi s. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GESN.

ead. l. 11. Πέλοψ) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philostr. p. 788 A. Neptuno amatus currum ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemsterh. Vid. Davis. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, five c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davis. vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetuisse aut conciliasse tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θῆρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide D. xp. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαραν) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ.

Pag. 275. l. 4. Ἐκεῖσε) Eis τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ' ἐν εἶδει ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δέ, reddidit ob eam rem, & ob eandem: notat enim, cum, tum; modo, modo. Voluit igitur Lucian. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exempla videri possunt apud Vigerum & alios. L. BOS.

ead. l. 14. Ἑλλήνων ποιητῇ) Hom. II. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. l. 2. Ἀπαντας θεοὺς &c.) II. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἶον τὸν ὄρωντα προσηγαγέσθαι) Interp. & quia maxime putat intuentem alluci posse. Parum accurate; non enim οἶον est quia putat, sed quae potest, apta est. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον) Vide cap. 7, & notam nostram. SOLAN.

Pag. 277. l. 3. Παρεσχῆσθαι) I. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Porius verterem *pulchritudinis excellentiam*, *praestantiam*, quam cum interprete *potestatem*. Comicus eleganter dixit, *virtutem formae*. VITRING.

Pag. 278. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Λευκώλετος ἡ Ἥρα) Hom. II. E, 721. Haec & sequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Φίλωνα) Sic rectius legitur, quam eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile observetur. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τοσαύτην — ὥσθ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. l. 2. Περὶ αὐτοῦ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 282. l. 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὡστ' ἐτι τῆς ἡλικίας οὐσαν ἐντὸς) Legend. videatur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὐσαν ἐντὸς. Οὐκέτι, *nondum*. Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox disertè ait, μὴ πρὸ ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forsan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντὸς *intra* aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντὸς ita de tempore *nondum exacto* dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντὸς τριήκοντα ἐτῶν γεγονὸς, i. e. qui triginta

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐν τῷ ἡμερῶν εἰκοσίν, aliique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attigit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς αὐτὰς ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Iens. sed nihil tamē muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non reculare ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter frequentia, amoris propria; sed quia & ἀγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὖνουν καὶ συμπαθὲς σου ἀγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἀξίον ἐπαινεῖσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam laudare: nam gradatio est, quando ait, Ἀξίον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινεῖσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Stroph. iam notavit) ipsum ἀγαμαι praeterit. esse passivum, aequē ac ἔραμαι ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passive formeretur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ᾔστο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Ἡ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset iudicatus. VITRING.

Pag. 285. l. 1. Αὐτοὺς ἑάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέρριψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) Ἀν τοῦτον; GUYET. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν ait igitur ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, missos. REITZ.

Pag. 286. l. 4. Περὶ ταῦτα) Ἀν ταῦτά; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἰπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκούσαν) *l. e.* ὑπερενεγκούσαν. Aristid. Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emen-
dandum γεγεννηκόθ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tanta
venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in
amorem sui pellegerit. IENS.

Pag. 287. l. 2. Ἦν εἰς) Τὸ ἦν eiiciendum videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus in-
temperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur
ad μνηστήρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθείτας, ad quod
intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθούσιν forsan. GUYET. Et ego
sic malle. Verum quia statim etiam subiicitur ἡττηθέντας,
(licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil porius murassim,
sed παρελθόντας ante ἄθλοι collocando intricatae structu-
rae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit ha-
beri, i. e. si praeverterint, de quo egimus alibi, & Wessel.
ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et
Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκαίδεκα) Non concordat Pausanias
de numero procorum ab Oenomaio interfectorum: sexde-
cim epim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem
Heliacorum II. PALM. Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέ-
κα ἦδ' ἡ νόους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. l. 1. Πέλοϛ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Ly-
cophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davif. ad Cic. Tusc.
D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T.
Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἄρμα) Neptunus forma eius captus, dum in
Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc. II
ult. Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspensos
rapuisse dicuntur. SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum.
GUYET.

ibid. Πολλαχόσε) Hic pro πολλαχῇ sive πολλαχοῦ po-
situm videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ἔρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. l. 9. Τούτοις ἀπαλλάττειν με) Scholasticus au-
ctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obicit.
Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἢν τοῦτοις ἀγαπῶντα
ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opusculum, emendare talia : sed mox sensi, et ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ἐτέρωσε) Pro ἑτέρωθι, ut supra πολλαχέ-
ος pro πολλαχού. GUYET.

ead. l. 6. Τούτω δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἕκαστα δόξαν) Scio, δόξαν posse absolu-
te intelligi, cum videatur. Scio, non hic solum tenebrico-
sum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen verifi-
milis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum esse
δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui Graece
sciunt, sentient : certe sine fraude fuerit Latinam interpre-
tationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet illud
δεῖν λέγειν, pro λεγέσθαι. Sic enim auctor etiam supra c.
15 m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, ubi pas-
sivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. l. 2. Πράττομεν, σχοίη) Lege πραττόμενα σχοίη.
GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. Πρατ-
τόμενα σχοίη legendum esse, facile, credo, quisque videt,
& viderunt, puto, superiores interpretes. Τὰ πράγματα
ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαῖης) Nireus. Hom. Il. B, 672 : Νῆρὺς
Ἀγλαῖης θ' υἱὸς χαρόποιό τ' ἀνακτος· Νῆρὺς δὲ κάλλιστος
ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. l. 15. Ζηὸς πού) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεν) I. e. ἐνδοθι. GUYET. Sic & supra de Dea
Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μιλοπαρίου) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. l. 6. Ἀνδρίας) Mendose in omnibus legitur ἀν-
δρίας. SOLAN. Ἀνδρίας) Cur mendi hoc insinuat Solanus?
An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀνδρίας po-
tius invenias, teste Stephano, qui tamen promissue invo-
niri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adiectivo
ἀνδρείος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, virilis aetas, traden-
te Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272 C.
Tom. postremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut
nihil mutare ausim. Ἀνδρίας hoc Dial. saepius, item supra
Patr. Enc. c. 8, & Musc. c. 5, ubi contrariam Rhodoman-
ni opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελουῦ Epiθ. Sent. 78,
pag. 128 f. σοφία καὶ ἀνδρεία Aelian. VIII, 16 f. alique ae-
quales & posteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 8. Τῆς ἰδέας κακοινογηκότων) Ἰδέα, species, est forma,

Qualitas, notio: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ιδέας τοῦ κάλλους κοινοῦσι vel κοινῶνασι, qui sub notione & nomine, sub specie pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. l. 13. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum Iunt. haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque Fl. in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim sine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstitie Nerone, ac Luciano necdum nato, ut paret antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In Fl. ed. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀναίρεσθαι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statueretur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19, narrat, hunc philosophum inter vinctos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philo-
sophus Μουσωνίῳ ἔφασκεν ἐν τετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν,

δεδεμένῃ το, καὶ καλουσαμένην ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνυφρημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχεισθαι τῆς σμινθῆς, καὶ ἐρρωμένως τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύναντα δὲ λυτῷ σε ἄν, ὦ Δαμήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κτεβαρδούντά με εἶδες, ὥσπερ Νέροντα, τί ἂν ἔπαθες; Pro illo ἀνυφρημῆσαι, quod *lamentiari* vertitur, mallem retinuisset Olearius vulgatum ante ἀπυφρημῆσαι, *detestari*. Ceterum hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, *προσεσυνγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ*. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non conspicitur, consulto omissus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philostr. in vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοί, Μουσώνιε) Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione disserere, a Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam filii indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid. Philostr. & Orig. contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσώνιε) A Nerone in exilium missus, non interfectus est; vid. supra *Περ. c. 18.* Tac. Ann. XV, c. 71; H. III f. Philostr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187. Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianeus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ πάνυ habuisse traditur a Philostr. in eius vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, videndi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut. in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll. IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κἄκείνας ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἢν τὰ ἐπιθαλάττια εὐ πράττη) Corrige ex Aldina κἄκείναις πόντοις scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse proventusum, si floreat res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κἄκείνας ἀποχρῶν) Ἀν κἄκείνας ἀποχρῶ; *Bas. edit.* κἄκείναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

Pag. 296. l. 3. Βουλομένοις) Gesnerus videtur legisse βουλομένος, qui dedit *lubens*, pro *vobis sic volentibus*. Sed vulgatum aequè bonum. REITZ.

ibid. Εὐ γὰρ εἶδ' ὅτι χαρίζοιμην) Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in Mss. discrimine, ὡ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς ἀνδρὶς εὐτὼ φροτιστήριον) Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philostr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Absolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 14. Τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa HomERICA fossa Il. H, Nestoris suasu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omissis, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspiciari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Ceterum qui perfoffionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, f. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. l. 3. Καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῆσαι πάντας εἶσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobscure dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμιῆσαι πάντας, εἶσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. *Supra omnia autem haec*, inquit, *etiam illud putabas*, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra externos splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? ἐστιᾶσθαι est stabilitum iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκῆτος δι-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens MARCIL.

ibid. Τὸ δὲ ἄλγος) An sic legendum videtur: τὸ δὲ ἄλγος ἀλλήλοις ἐπιμίζει πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῶ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἶσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychie, apud quem est εἶσαιτο, δόξαιτο. *Permiscere, ἐπιμίζει*, est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

ead. l. 6. Ἀκούσαι τοῦτο φέγγμα) Notari debuit asterisco. hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

ead. l. 7. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ῥῆσμα) An καὶ ἄ. οὐ μ. Μελικέρτῃ τε καὶ Α. Placet. GUYET.

ead. l. 9. Ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος) Relege, Ὁρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος: quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narraui c. VIII. Ridere autem qui volent, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipsi lignonem porrexissent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent* &c. Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. l. 1. Ἐβδομήν — καὶ πέντην) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

ead. l. 3. Νέρονος μετεγνώκτος τὴν τομὴν) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare ubi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 9. Νέροντα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

ead. l. 10. Θάλλης) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θελλῆς. V. Ἰππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

ead. l. 13. καὶ ὀξύτατος ὧς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὀξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὅς τῶν ἐκείσθαι ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βινδαξ, sed Βινδιξ, *Vindex*. De ὀξύτατος non diffimulo, mihi in mentem venisse legere, ὀξύπατος vel ὁ ἑξύπατος Exconsul. s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore *Vindex*, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἑξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Propraetores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπατευκτόων ὧσι. Haecenus itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rarissima vox ἑξύπατος itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere *Vindicem* Exconsulem ausus sum. Interim nec illud diffimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἑξύπατος non dedeceat; sed non aliis adhuc, quam filii argumentis. GESN.

ibid. ὧς τῶν ἐκείνης τῶν ἀπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκείσθαι τῶν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεί τῶν. Vett. Codd. inspiciendi. GUYET.

Pag. 299. l. 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπό. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant *Vindici*; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus *Vindicis*, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑποδιδόναι) *Subsidere, fondre sous lui.* GUYET.

ibid. Προπταίσαντος) Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλέοντων) Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Λήμνῳ) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad Φιλοπ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. *μὴ* pro *μὲν* erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. *Φθγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει*) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. *βραχὺ καὶ μέλαν φάνημα ἔχων*. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguas vocis & fuscae*. Κοῖλον igitur illud s. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviolem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introrsum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον μὲν) Ita legendum animadvertenter etiam la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad *μὴ* aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένης) *Ἀν ἐγκειρισμένης*; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα) Nihil praecessit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere *κατεσκευασμένος*. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur *βομβεῖ πῶς — ἐπιλαίнуσι*. Horum verborum interpretationem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiphani *e libro de mens. & ponder. mox a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κεῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐν τῷ πρώτῳ χρυσάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειψύτητα μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, βόμβος est sonus asperior, qui dicitur iunctura λαίνεσθαι. Hoc ad nostram rem satis est. Nam βόμβον esse obscurum & raurum πικρῶν, ut apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.*

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθγγων) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter *φανήν* & *φθγγον* distinctio, quam docet Arrian. *Επιθ. III, 6: Κοινή τις ἀκοὴ λέγεται ὡς ἡ μόνον φωνὴν διακριτικὴ, ἥ δὲ τῶν φθγγων οὐκέτι κοινὴ, ἀλλὰ τεχνικὴ*. GESN.

ibid. Ἐπιλαίнуσι τοῦτο, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ) Melius *ἐπιλαίнуσι*, *ἐπεὶ μὴ θ. τοῦτο*. Nempe τὸ *βομβεῖν*. Alia erant, & quidem *ψαμμάκοσιογάργαρα*, quae in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

liacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim stilo aetatis meae verno, nunc *παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν* exscripsi. MARCIL.

Pag. 300. l. 3. Μόνου τοῦ) Lege *μόνον τοῦ*. GUYET. Non displicet, etsi & vulgatum defendi potest. REITZ.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττους) Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, & numismata. GESN.

ead. l. 14. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid sit *ὑποπαλαίειν* doceat Plutarchi Periphrasis de discr. Amici pag. 58 F. *οἱ δὲ κλάκες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι ῥωμαλίον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν*. Et — *κολακεύει — ὁ προσπαλαίον ὑποκατακλινόμενος*. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. l. 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμ.) Musicos agonas ex Isthmiis ante exfulasse, hinc observarat Casaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut suam sententiam fulciar, Philostratum vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus interpretes addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epistolam; quorum locorum primus & tertius Casauboni sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuat. Secundus Patrium Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μῆτε κομῳδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat Plut. Sympos. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse *χρυσὸν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητῆρας Ἰσθμια νενικηκυίας*. GESN.

ibid. Μῆτε τραγῳδίαν) Olear. ad Philostr. 163, a. 12 & 15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege *ἐπ' αὐτῇ*. GUYET. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. l. 3. Τοὺς αὐτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plausorum suorum numero, quos describit Sueton. c. 20: *Adolescentulos equestris ordinis, & quinque amplius millia e plebe robustissimae iuventutis undique elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent &c.* Hi quidem plausuum *ὑποκριταὶ* fuere. GESN.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) MEN. delendum cenfeo. SOLAN.

ibid. Τραγωδίας) *Lege τραγωδίας.* GUYET. Idem notat rat la Crcze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad excusandum vulgarum possit afferri, quasi esset plur. pro sing. & ellips. τῆς ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19, ἀγοραῖσιν ἔβαλε, bene habet; vel ut supra ἐν omittitur A. sin. c. 24, quod tamen & ibi suspectum dixi; vel ut ib. c. 52 f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura similis ellipses alibi allegata repetam, quibus effici posse videatur, ut τραγωδίαις sit, in tragoediarum quadam; uti, *Isthmiis, quinquatribus; Ludis, munere, Circensibus, & similibus* spectaculis dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil hic ad rem facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate sese commendat genitivus τραγωδίας. nec displicebit mediocriter peritis, sed ignorant postremae huic & parcius antea usurparae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὁρέστας τε) Versiculum proscriptum refert Sueton. c. 39: Νέρων, Ὁρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Neronis contra oraculum describit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag. 721 C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγαπηκτῆσας ὅτι λυπηρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεῖς) τὴν τε χώραν τὴν Κιρραίαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνέει, σφάζας. Ultima verba ita intelligo, interfectos, & cruentos palpitantesque adhuc homines abiectos in ostium. Eadem occasione videtur illas quingentas hominum Deorumve statuas aeneas sustulisse, de qua re Pausan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

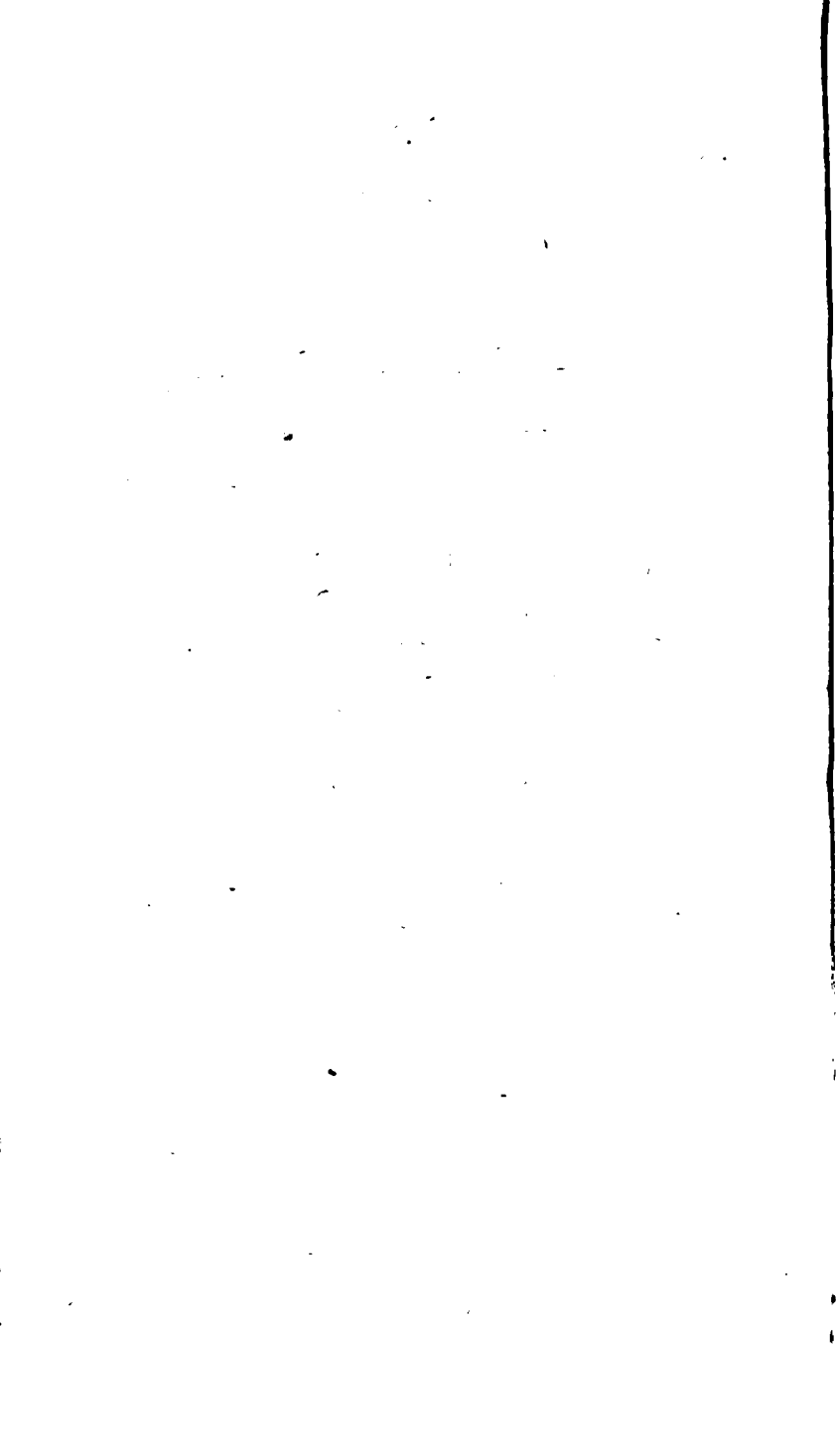
ead. l. 17. Ἀλκμαίωνας) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Respicit istud Apollinis secundum quosdam: Νέρων, Ὁρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philostr. pag. 481, & Suet. Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. l. 2. ΜΟΥΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐσθραντῶνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem. ad illud Aristophan. Plut. 765: Κάγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμάδῃ, τοιαύτ' ἀπαγγέλλεσθαι. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata iterum & castigata *Gottingae* 1741.)

IO. MATTHIAE GESNERI
 DE AETATE ET AUCTORE
 DIALOGI LUCIANEI
 QUI
 PHILOPATRIS
 INSCRIBITUR
 DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

*De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Inprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14, & Dodwello 15. Maior est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An ἡγεστὸς sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22 - 26. III) Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrolius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant ἐξιστοῦται, & voces quaedam illius aevi
 Lucian. Vol. IX.*

*propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuntium victoriat
 Iuliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gra-
 tari non licuisset 32. Res gestae Iuliani satis magnae 33. Et
 aetlæ in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in ser-
 vitutem redigenda, Arabibus ac Scythiis 35. Christiani insens
 Iuliano. De his agi, contra Basnagium 36. Male ominatos
 Iuliano ostenditur 37. Status felix imperii Iuliano imperante
 38. Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria. 39. 40.
 Licebat apud Iulianum etiam Deos gentiliū irridere 41. Qui
 in Luciani nomen perveneris? 42. 43.*

I. **Q**uo tempore, quove scriptus auctore esset Dialo-
 gus, qui Philopatriidis nomine inter Luciani libellos a libra-
 riis collocari solet, diu multumque a doctissimis homini-
 bus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud,
 quod passim ad hunc libellum in disputationibus de anti-
 quitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem.
 Operae itaque pretium esse putabam etiam paulo exqui-
 sitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque qua-
 que certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet,
 quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc pro-
 latae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tri-
 buendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensi cre-
 dere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes
 parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem
 Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut
 statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili
 ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus,
 quam fieri poterit perspicue, adiectis simul causis, quas
 vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent,
 induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel
 dici nostra opinione possint, sine cuiusquam insectatione
 modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sen-
 tentiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili
 parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclu-
 sionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem,
 videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri
 commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi
 sit, qui meliori iure eum sibi vindicet, illius esse, cuius

per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia infectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Persis, cuius sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS ¹, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS ², quem laudat FABRICIUS, *Anno Marci quarto*, inquit, *Christi 164, Macrino & Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio. nubem ademist Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre.* GEORGIUS vero BULLUS ³, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat

¹ Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.

³ Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2,

² De Episcopis & Presbyteris p. 227.

p. 73 seq. ed. Grabii.

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae **SEXTUS AURELIUS VICTOR** habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruisent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.*

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ira putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attingisse. Nimirum **THEODORUS MARCILIUS**, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babyloniiis, Aegyptiis, Persis, Scythiis, verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere possent, quavis facile lolio non vitiosus pervideris. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater est, Neronis principatib. eum suscepit. Miccyllum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam & solum vocat) pericula & clades praesagiebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

1 Quin urbis κατ' ἐξῆς mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Susis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani potestatem illis cum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micyli sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: *Ἦναι δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμαμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνακαίνισεν, κ. τ. λ.* His verisimile Paullum Divum significari, cuius proinde auditor Triphon: iam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus XL annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitem senem Triphonem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VL Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triphontis magister laudatur Γαλιλαῖος, ἀναφαλαντίας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid verat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, Noster περιφράζει. Quid verat, si concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos infestaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem paulo ante laudavimus, contra eos, quibus Galilaei, recalvastrum, nasonis, ad tertium usque coelum rapti, discipulum professus Tripho, Paullum inauere videtur, ita disputat: *His argumentis, (quae nimirum allata iam iam a nobis sunt) persuaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrin ante Luciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Pauli auditorem superfuisset largior lubens; nec Paullum Tarsi natum Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad maius Christianarum rerum ludibrium a Luciano effictum, non est quod negemus.* Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO¹ refellere ARTEMONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscri-

¹ Vid. viri magni diss. de raptu Christi in coelum §. IX seqq.

bi raptum in coelum, sententis Socinianis inserviens nimirum, putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub iugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse*. Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS¹: quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consuevit, spreta conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS² auctor est. Quidni igitur & vani cuiusdam Graeculi, Paean ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. Nec vero Traiano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus: *πέρτωκεν ὅπρως ἡ πάλας βρωμένη Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Christi CI, Traiano quartum & Paeto coff. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub iugum misit; eodemque anno, pereunte Decebal, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI, Commodo & Cereale Coff. Seleuciam, Babylonem & Cephonthem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavere eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fateatur non debellasse. At paratum est *κρησφύγεται*. SPE FAL-SUS inani, inquit, Susae & Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolaus. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videretur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, con-

¹ Annal. 13, 7 seq. c. 34 seq. l. 14, 23 seq. l. 15 init.

² Annal. 15, 18, 1. Ita in Persi 5, 4, ad Corbulonis victorias

respici ait Casaubonus, quas assentatorie in maius extollerent Poetae & Historici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor esset Persarum, Arabiae subiugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Traiano ea gratulatio accipiatur. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ ΧΘΩΝ Ἀραβίας, sub potestatem Traiani redigatur, quod parte eius iam subacta, facilior de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem videtur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitrator, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, se, cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτα γὰρ τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM ὀνειροκριτικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paulo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀριστάνδρου τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασι; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI huius, ut & ASTRAMPSYCHI, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Persicam & Antonini initia xxx minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Traiano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notus illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos

1 L. 1, cap. 28, pag. 26, & c. tur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.
64, pag. 55. Quae loca allegan-

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, ¹ suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripserit Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II & III floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat ², Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIIUS l. c. atque IO. ALB. FABRICIUS ³ Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatri scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae iam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque prorulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIUS ⁴, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetulae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuissim. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa

¹ Videndus *Ad. Spartianus Hadriano* cap. 27, & *Commentt.* ad h. l.

² Lib. de anima c. 36.

³ Bibl. Gr. 4, 23, p. 402.

⁴ In *Anti-Artemonio*, Noribergae 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 seqq.

hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη κρυψήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an iunioris alicuius, age, dispicimus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorum Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera iam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde extrurbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: iam Aldina editio c10 10XXII fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νεθεύεται τῶν Λουκισανῶν. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis reperita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus insit, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi huius partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosatensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea usus sim ad probandum, Traiani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriā de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, alique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum *αὐτοκράτορος* deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est IULIUS CAPITOLINUS ¹: iam est paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiusdem CAPITOLINI ² testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, iam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit arctissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitaris studiosus narratione coniungit, tempore ideo sunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adiiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suosque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem *πρόκλητον*

¹ In Marco Antonino cap. 8.

² In L. Vero cap. 8.

στασι nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit ¹, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbè adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infauis praedictionibus, obscoenisque ominibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profitetur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24, *πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες*, inquit, *καὶ ἔτι γε χαρήσονται*. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subiiciunt: *δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις*, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, *ὀξυδερκέστατα σοὶν* illos inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: *Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν· & paulo post: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλουτοῦς γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείπει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοίσει*. Haec

¹ In vita Marci cap. 8.

igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscriptit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione 1 de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandriae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praelussisse Lucianum, praevias persecutioni nuptias memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed *in itinere* e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Iudaeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* *Kαυαρδίας* illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? *In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mefori (c. 22.) Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c.* Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic conjecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum Grotii diss. de Coenae administratione, ubi Pastores non sunt, & aliis huius argumenti

edita Lond. 1685.

2 In Geographis *Hudsonian.* T. II.

Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem suadeant, his subiuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classem, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declaret, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam *Ἀμαλβας κίρας*, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius summo possint iure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est *ἰδιώτατος*, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cuius non historiam, characteres praecipuos, aliaque *ἐξιμνησθέντα* consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cuiuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, iuvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histriionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista dispuem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostentandae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi so-

lemnibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci 1: εἰ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικούρειος, ἢ καὶ κατὰ σκοπὸς τῶν ὁργίων, φευγέτω. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos 2, & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitatas atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, 3 τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περιγρηνοῦ βιβλῷ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exsistat Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quominus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesisin? Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam*

1 In *Pseudom.* cap. 38.

3 Cap. 11..

2 De morte *Peregr.* c. 11.

incidit, & postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palæstina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: *τὸτε ΔΗ καὶ συλλαφθεῖς κ. τ. λ.* Sensus igitur abruptus non magis, quam *γούν* particula, deesse aliquid ostendunt. Suidæ verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum exstant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel inieceris mutilando scripto, illud relinquere, quod eiici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ultii sunt Christiani huius dialogi contumeliam, primum omit- tendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a IO. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argu- menta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum sapit, quod *ιερέας & γραμμα- τίας* vocat Christianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus *των γραμματέων* voce non semel usum ¹. Ex ethnicismo est, quod Alexandrum Christianorum *διασάρχην* vocat, & *τελευτήν* Christianorum disciplinam. *Καινὸν Σωκράτην* Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. *Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος*, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legisla- torem *ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρός* ubi distinguat Lu- cianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iussit Christus Matth. 23, 8, ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secun- dum *τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμου* vivere Christianos, pau- lo post Lucianus dicit ². Ad verba 3, *εἴτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὕφθη γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορί- ρητων αὐτοῖς*, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

¹ E. g. de *Sacrif.* p. 369, T. I, Fabr. B. G. L. IV, c. 16, p. 500; ed. Graev. it. in *Philop.* c. 34.

² Pag. 570.

² Iohannem Evang. intelligit

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migran-tem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis: Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intueretur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus referros hymnos recitant

1 Cap. 12, 13, 17.

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognosceret profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut fatis accurate omnia peruestigasset, de hac secta exposuisset.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3, 20, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen praefert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & ejectionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis. Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: Ex Christianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris. Haecenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17, ἀλλὰ μοι τόδε εἶπε· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγχαράττουσι; Respondet Tripho: πάντα, εἰ τύχοι γὰρ ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἐθνεσιν. Interpres, quem forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: si quidem & inter gentes CHRESTUS fueris. Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triphontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Tripho: ὥστε ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, reli-*

Etis illis gentilium fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipse inscribatur in coelestibus illis *BONORUM* libris. Tum Critias, εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, inquit, ὃ Τριεφῶν, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλὰ μοι τὸδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, an *Scytharum* etiam curam gerat Deus, & in librum illos *BONORUM* inscribat? Quidni inscribat, respondet Triepho, si modo *BONI* sint? Cui non apparet, χρηστὸν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, nam frugi esse apparet utique ex habitu. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρηστὸν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, si modo contingat esse inter *Scythas* aliquem &c. Nec Christi igitur, nec Christianorum, *nominatim* mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constat.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce XXV annos: versabatur enim in animo illud LONGINI s. 6, Ἡ τῶν λόγων κρείσσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae restantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, &, quantum eius potest fieri, argumentum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopattrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Istae vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infeliciter sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium *ψυχρότητα* incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poëtarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poëtis, Homero inprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσο' ἐμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad iactatam Cynicorum ἀναλγησίαν; Ἡ φρὴν, inquit, τσοῖ ἀλγῆσαι, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Quam festi-
ve illud Homeri 2,

Ὡς φρήτην φρήτηφιν ἀρήγη φύλα δὲ φύλοις,
ad philosophorum certamen traducit 3: ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν,

Ὡς πῆρη πῆρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατράγωδον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem movit: φύ, φύ, φύ, φύ, τῶν ὕβλων ἐκείνων, τοῦ, τοῦ, τοῦ, τοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἱ, αἱ, αἱ, αἱ, τῶν κενῶν ἐλπίδων; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod cavet auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim defiliat. Triumpho enim, apud quem haec eructarat Critias, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.

2 Iliad. B, vers. 363.

3 Διαβ. cap. 1.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam supellestem longissime superare: his enim singulibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse borean dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum in verae historiae libris duobus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poetica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque confarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & HomERICA pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κίχων τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπῴωμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεὶ σε δύνοντα κίχων τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδύνουσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κίχων, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis* 1 affert, constare satis superque possit. Incipit

Ἡ οἷν πῶτ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετου ἐν μεγάρῳις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, συνευαχεῖσθαι Aethiopibus,

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὄρκῳ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Ali-
bi c. 16, βιώσῃ καλῶς, inquit,

Οὐδὲ σ' ὅκα θέμις τέλος θανάτῳ κηρίῳ.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus concinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἵπῃς, semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloques. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πλειόντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας; truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγορτος ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμελεόντων, semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μῆτε παραδράμῃς γε ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμῆς γε πόδεσσιν legas, metro erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam eiusmodi quisquiliarum congerie hic nauséam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni suppellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἀνὰ καὶ κάτω περιπολεῖν,

intra versus non multos c. 1 & 2, bis ponit: ἀμπτεισαν τοῦ δεινοῦ vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν c. 1, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν c. 2, parum invicem distant: διάτορον βοᾶν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἑάσωμεν τοὺτους· ὥστε ἑάσον καὶ ταύτην· ὥστε ἑάσον ἅπαντα· ὥστε ἑάσατο τὰς φαντασίας· τοὺς δὲ λοιποὺς ληρεῖν ἑάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videtur, τῆς ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, usdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6, quam quaeso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρηα. τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεόν, τὸν Ἄρη ἀπλευθερώσεν. In illo, c. 8, τί τὸ χρησιμὸν τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ θεῶ ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter reperitur, & quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeso infania est, quod Triepho introducitur cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε δέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πάντῃ εὖ λέγεις καὶ με ἀντιστρέφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianeum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae haecenus a nobis allata sunt, singula forte in optima etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praefertim, non nego: possum enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE¹, qui, *infinitis adeo spatiis, ait, subsidere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292,) signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (pag. 362,) plura esse ait in Philopatride, damnata non in Soloecismo modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS² de verbis iurisiurandi c. 10, Sermonem, inquit, huius partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens seculum. Et p. 381, Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone priscae illius aevi, eum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347,) se non agnoscere barbarissimos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρίσις, operam dedidisse, appareret.*

¹ The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before published, in two Vol. Lond. 1726,

8, pag. 388.

² In Primitive Christianity revived, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Luciani est Philopatris; sed iunioris auctoris, & Samosarensem imitati, quod § 10 monuimus. Iuniorē Luciano suspicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suspensus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum ¹: ac postea declaravit, edita iam hac disputatione, in literis ad veterem & summum amicum meum C. A. HEUMANNUM ². Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13 ostendisse mihi videor; deinde *ex fine dialogi, Aegyptium in officio non manentem, Arabiam & Susam brevi vincendam, supercilium Persarum (Palmyram) deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianium posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur, quae excludant Aurelianium. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione iuniorē Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removet a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fecerimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani temporis repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo *αὐτοκράτορος* fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcunque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox

¹ Insertum id est Miscellaneis
Academiae Berolin. T. I, n. 4,
pag. 27 seq.

² Qui illas publici iuris fecit
in Poecil. I, 3, 7, pag. 438.

purpuræ 1; ut alia argumenta 2 taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem iam assumserat. Sunt cetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνάκτων, ut ille ait 3, fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triphontis verba relata sunt, βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὥς τὰς νεφέλας διέσπρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, βορρὴν ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κινήσας, ὥς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχίσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxinum Pontum & septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem coniectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Con-

1 Laëtant. de Mort. Pers. c. 18, qui etiam passim senem & seniore[m] circa haec tempora appellat.

2 V. G. quod apud opiscum Numerian. c. 14, miratur Diocletianus, iam eo tempore, quo Aure-

lianus adipiscebatur imperium, i. e. A. CCLXX, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi Druidae vaticinio imperium &c.

3 Dionys. Perieg. v. 355.

stantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquiseculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Pauli Apostoli in templo visam ¹: iam imagines in templis ante A. C. CCC adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philopatris. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparet. Illud forte maiorem speciem habet, quod iam BARONIUS ² templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὴ δεινόμενον σιδηρεὰς τὸ πύλας καὶ χαλκείους οὐδ᾽ αὐτὰς, ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν κ τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, iam BLONDELLUS ³ olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate & post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas maiores pretiosioresque ante Constantini imperium non existisse: LACTANTIUS ⁴ certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocleniano & Maximiano A. C. CCCIII destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissi-

¹ Quod visum est Theophilo Raynando Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

² Ad A. C. 57, § 101.

³ De Episcopis & Presbyt. 1. c. Iosephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo extrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert.

Iur. Eccl. ad Plinium & Tertull. 2, 13, p. 52, nescio quam bene, cum aurea illa tecta ironice, pro miseris & pauperibus, accipit; quod etiam ab Ablancurtio factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

⁴ De mortibus persecut. c. 12.

mum etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manucente alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed *ἀνδρας* aliquot *ἐπικεκυρβτας καὶ κατωχρῶμένους*, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex *Persarum* nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constar, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artexerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus CCCC annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit ¹, & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praefidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli pariat. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξισωταί, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO ² Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subieci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμάμφοτον, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν καταιτιώμενοι· πάλιν πάντα ὕδα θεσμῷ δικαιοσύνης ἀνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμψε, τοὺς τὸ ἀξίμιον τοῖς δεηθεῖσι παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

¹ Diff. de Isidoro Characeno ² lian. Or. I, pag. 123, 149.
 § 4. p. 62. Add. *Spanhem.* ad lu- ² De vita Constantini 4, 3.

ficii tribuere oppressis instituisse. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19, in quantum ἐξισωτήν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentioris dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod τελευτάσχος μαθηματικὴ vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae seculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a pristino candore defluentem irrepere coepit. *Εὐνοῖς* apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὁ καλὴ *Εὐνοῖς* de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, *ἡλωτὴν Εὐνοῖς* de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic *κράτος* pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere. Arbitror autem, cum multa concurrunt *τεκμήρια*, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

1 Sic deprehendi apud *Euripidem* Phoeniss. 1092, *Εὐνοῖδα* τί-
κρον. Et tamen puto, usum nostri

auctoris suo, id est, quarto senescenti seculo deberi.

& nihil ceteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum a Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certe more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriasque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc iam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae iam tum ira vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam aucturum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores¹, vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam convicii proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret²; si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus³, qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Impera-

¹ Vid. L. 6 Cod. de paganis & sacrificiis.

² Vid. tit. Cod. de paganis.

³ L. 5 Cod. de Apostatis.

tore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desuisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infelicitate adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitiis: nullumque ei contra Saporem prosperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocis militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO ¹, & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus, inquit, ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἐπικλείας καταστήσας ἐσχάτης. Et c. 18 de Bersabora urbe capta dixerat, Ἐρτεν-

¹ Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a Morello edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius in

Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi Olcar.

Δεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶν-
 τα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναις ἡμέραις
 κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublatum igitur Constantii cladibus
 Persarum supercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in pro-
 clivi etiam est illud probare, has ipsas Iuliani victorias,
 mirifice, & hyperbolicῶς etiam ab iis, qui Imperatori fa-
 verent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIAN-
 ZENUM ¹, qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ
 μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano)
 καὶ λίαν νεανικὰ ², καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούτων
 περιβεβημένα. Alio loco ³ ita insultat epiniciis & gratula-
 tionibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obscure
 ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: τοῦ Βαβυ-
 λῶν ἡ ἐνδοξος θρυσσολυμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοουμένη,
 τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ.
 Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter
 alia hoc relinquere se dicit liberis suis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα
 ἔλλυμένην. Et ipsum etiam Iulianum spe praecepisse Baby-
 lonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor
 est, apud quem 23, 3, ostento equi, Babylonii nomine, humi
 sese prae dolore pronolvens, laetior Iulianus exclamavit, plau-
 dentibus proximis, Babylona humi procidisse. Alterum vero il-
 lud, τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆ-
 δοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτον-
 κεν ὄφρως ἡ πάλαι βωυμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐ-
 σθενωτάτω κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Susa a
 Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum,
 nec Aegyptum perdomitam, illi iam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit iam bonam partem pro nobis
 Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus va-
 nas hominum spes, & praesumtas animis victorias ridet:
 inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur
 Cleolaus, ut nunc praeunte La Crozio a nobis versiculi
 illi interpuncti sunt, ut praeter *collapse Persarum superci-
 lium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis
 vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptio-
 nes, ad adulationem compositas, plerumque, si non men-

¹ Oratione σπλιτ. 11, inter *Bosius* in exerc. Philol. ad 1 *Tim.*
 reliquas orationes 14, pag. 114 II, 22, p. 13.

edit. Billii.

³ Pag. 123 *ibid.*

² De hac voce vid. *Io. Andr.*

daciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum; plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Susis aut rumore falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus affolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praecipis Lucianus memorat cap. 31: "Ἡ δὲ ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραμμένος ἦκνυσα, καὶ τὴν λήξιν Οὐλογέσου καὶ τὴν Ὀσίου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua spe persecuti sint Iulianum amici, LIBANIUS 1 indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχοοῦντας. ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem 2 ita auspicatur: ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἤλπιζον ἐγὼ το καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλεῦσθαι τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἀρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & post multa alia 3, Ἡμεῖς μὲν ᾠόμεθα τὴν Περσῶν ἀπασαν μέρος Ῥωμαίων εἶσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue a Iuliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit, 4 ἕκαστον ἡγγεῖλε μὲν οὐδείς, τὴν δὲ τῶν ὁρώτων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

1 Orat. VIII, quae est Panegyri. in Iulian. p. 250, T. II.

2 Tom. II, Xnam, p. 260.

3 Pag. 325 D.

4 De Vita sua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum *δεδουλωμένην* filiis reli-
cturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat,
cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus
potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc
ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor.
Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones
& res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec
postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare
hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum
maximarum & periculosissimarum occasionem, innocens
tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit 2.
Aerate Iuliani, inprimis Alexandriae aliquoties ingentes
turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissen-
sione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper
viventium exortae, graviter urbem illam & rempublicam
concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ec-
clesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum re-
liquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iulia-
ni ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera
editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Proba-
bile igitur est, aut agitaſſe Iulianum consilia de compe-
ſcenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad
seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optaſſe, grave
adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere super-
biae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditio-
nes, obliſcerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto
hic dicuntur, cum DODWELLI sententia (de qua § 15 dixi-
mus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Ae-
gypti procurationem sibi creditam refert 3, ut pacatae pro-
vinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum
vult DODWELLUS; & SPARTIANUS 4, quo loco persecu-
tionis adversum Christianos decretae meminit, statim gra-
tiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum
fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum* illis attribu-

1 Ita sub seculi tertii finem
Achilleo duce tota fere Aegyptus
rebellavit, ab Imperatore Diocle-
tiano ea causa pervastata, ut to-
ſtatur in Chronico Eusebius cir-
ca A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Aegy-
ptiorum ingenio *Iac. Gothofredus*
ad Cod. Theod. L. 1, de defen-

Lucian. Vol. IX.

ſoribus civit. L. 3, de his, qui su-
per relig. L. unica de his, qui ple-
bem audent, denique L. 31, de
his, quorum appellationes, magna
industria & doctrina incomparabi-
li congeſſit, quae huc transcribere
nihil attinet.

3 *Apol. pro Merced. Cond. c. 12.*

4 *In Severo cap. 17.*

tum. Sed nondum a DODWELLO discedo. Purabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrin, ut qui post Traianum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, nisi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrin, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrocinii infami, Cleolaus spondet: inprimis cum τὴν οἰκουμένην περιουμένην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS ¹, qui etiam multa collegit ², e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrin scriptum censemus, videre, quod optat Triephton, τὰς ἐνδραμὰς τῶν Σκυθῶν πανομήτας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quae Iulianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, &, ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO ³, qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adscriptimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus coelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triephtonem, qui ut Christianis sacris initiatuS introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triephton ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in postero-

¹ Ad Iuliani Or. 1, p. 164 seq.

² Ibid. p. 51 seq.

³ Annal. Eccles. ad A. C. 213, n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines ascerae, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν, aiunt, τὰ πράγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήφονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται & aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentilium multitudine gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) turc enim gentiles quidem calamitares omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, publica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta & invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedice-re. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis inprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopattin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies expectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac κομψοδία Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim 1 & HIERONYMUS 2, qui illum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contrulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum permovet; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

1 Hist. Eccles. 6, 7.

2 De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem ¹ prae-
buit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Ne-
rone ² Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Iu-
liani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat.
Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res ex-
tulerat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Epi-
scopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum au-
thoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquita-
tis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Lu-
xuriari itaque iam & insolentius efferri coeperant animi,
ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad
gentilium Deorum, Solis imprimis, venerationem defecis-
set Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam
vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam
homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane
ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christia-
ni. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce,
quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam
cruciatu atque supplicia? Quorsum multa sunt in GRE-
GORII NAZIANZENI orationibus *Philippicis adversus Impera-
torem Iulianum*, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem
nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse li-
ceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos li-
centiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita
LIBANIUS ³ sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχρεώ-
σεις τοὺς τὰς πόλεις quorum ea procul dubio sententia est,
sperasse, ut, everfis martyrum tumulis, idolorum fana in
eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum
potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est
auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam
pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pul-
sus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse
ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura* ⁴. Item

¹ Veriorem persecutionis oc-
casione ex *Tertulliano* assert
Christianus Korholtus de perse-
cutionibus c. 6, § 7, p. 260.

² Vivum nimirum asservari ali-
cubi credebant, ut Anti-Christum
aut ipse ageret sub finem mundi,
aut eius saltem praecursor esset;
quorsum videndus *Lactantius* de

mortibus Persecutorum c. 2, &
Augustinus de civit. Dei 20, 16.

³ Orat. 11, in necem Iul. T. 2
opp. p. 326. Add. quae ad eiusd.
Libanii librum de ulcisc. morte
Iuliani § 5, pag. 149, ab *Oleario*
notata sunt.

⁴ Vid. *Rufi*. H. E. 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochienſi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Chriſtum putabat) capulum Iuliano parare, reſponſiſſe traditur ¹. Hoc ut taceam, locuples hiftoriae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus feſtinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Perſicae) *obtreſſatores deſides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempeſtivas, indignum & pernicioſum eſſe ſtrepebant, ſtudium omne in differendo procineſtu ponentes: & diſſitabant his praefentibus, quos audita reſerre ad Imperatorem poſſe rebantur, eum, ni ſedatius ageret, immodica rerum ſecundarum proſperitate, velut luxuriantes uberſate nimia fruges, bonis ſuis protinus occaſurum. Quos obtreſſatores deſides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Chriſtianos eum intelligere, VALESIUS obſervat ad hunc locum, & conferri ſecundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diverſa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adverſus Perſas retinere debuiffent. Cum vero eadem ſpreverit, qui tamen alias ſuperſtitio-nibus, vaticiniis, oraculis & eiufmodi nugis ad ſtuporem eſſet deditus ², videtur haud abſimile vero, ſuſpicatum fuiſſe, Galilaeorum, ut ipſe Chriſtianos vocabat, fraude ea ſibi quaſi tericulamenta obiici, ne victor reverſus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Chriſtianos infidiarum in Iuliani caput ſtructuram, tum caedis etiam ipſius inſimulat. Qua in re ecquid veri inſit, iam non diſquiro, neque etiam ſimpliciter vera eſſe, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Chriſtianiſ inter Gentiles exiſtimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum 3 conſpiratum ſaepe in caput Iuliani dixiſſet, quaefiviſſetque, quid cau-*

¹ Theodori. H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata eſſe, narratur. De Didymo Alexandrino philoſopho ſimilia refert Sozom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Iuliani morte ulciſc. pag. 164. Maris Chalcedonenſis Epicoſopus quam contumelioſe Iulianum traſaverit, narrat Socrates 3, 2. De

tota multitudine Antiochienſium Chriſtianorum lo. Malela Chron. P. 2, p. 15.

² Vid. Ezech. Spanh. in Praefatione, quam operibus Apoſtatae a ſe editis & ex parte illuſtratis praemiſit, fere circa medium; ubi luculenta tum Iuliani ipſius, tum aliorum in hanc rem teſtimonia proferunt.

³ Or. X, p. 307.

fae subesset, quod mirissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subiicit, τοῦτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μὲν μητρὶ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est ¹, primo, a suorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat ², (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλευσिताί τε ζῶν, (οὗτοι δὲ ᾔσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνήεντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκάζουσιν, οὐκ ἔχουσιν ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὐ τὸ ἐναντίον ἐζητούν. ³ Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitiosas scilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspiciet, dubirabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt deprompta, duo iuvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe & in mundo? respondet Critias: χαίρουσι γὰρ πάντες, καὶ ἔτι γὰρ χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, testatur, dum Iulianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Cretenesium virginum caede in Philopatride c. 9 memorata, quam nec ipsam a Iuliani aetate abhorreere coniicimus,

¹ Pag. 323 seq.

² Pag. 324.

³ In libro s. oratione de vindicanda Iuliani nece, quam in Fabric. Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus,

aperte etiam Christianos accusat. Vid. inprimis § 5, pag. 149. Suspiciosa maxime sunt, quae narrat Io. Malela Chron. P. 2, pag. 21 seq.

nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causae meae & sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non uritur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paulo est altius repetenda. Sub prima rei Christianae initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, μαθηται, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, Μη και συ εκ της Γαλιλαίας ει; Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus πρωτοστάτης της των Ναζαρητινων αιρέσεως vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocari, testis praeter alios est SUIDAS 1: 'Ιστέον ότι επί Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οι πάσαι λεγόμενοι Ναζηραίοι και Γαλιλαίοι, Χριστιανοί qui id videtur sumxisse ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem 2 eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem inieciisset: πρώην γάρ, addit, Ναζαρητινοι έκαλούντο, και Γαλιλαίοι έκαλούντο οι Χριστιανοί. Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Christianorum appel-

1 Voce Ναζηραίος.

2 In historia chronica, ut est Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Usurpari ait Dodwellus de fortitud. Martt. § 2, a Celso etiam. Sed in libris quidem Originis octo contra Celsum nullum

eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in Fabricii Bibl. Gr. vol. 7, pag. 283, Των Γαλιλαίων δύο φύσεις όνομαζόντων ήχει την Χριστον κ. τ. λ. Utrum sit ipse Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

lationem iam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt, ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENSIS ¹, hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοταμίῃ*, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, & paulo post nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰσθότων. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinuit, uritur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisse, a Iuliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Iuliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus ² ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine reiecerat, quod eo discernatur, ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur; cum tamen satis constet, id nominis a Iuliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM ³. BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarsensem Galilaeum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt,

dum sit, iam non vacat disquire. Interim manemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit scripsisse A. C. 261) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instauravit, & Christianorum nomine abstinuerit. Haec in tan-

tum assumimus, in quantum fateatur tam diligens observator, nusquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

¹ Orat. 111, quae est investiva 1 in Iulianum, p. 81.

² In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56, n. 3.

³ Hist. Eccles. sec. 1, diff. xx, pag. 212,

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM 1 Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM 2 ita habent : ἀπὸ καμὸν τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπίσματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo & proprio significato poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septemtrionali, hoc est, superiori parte, & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, viciniori incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt 3. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS 4, cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὅς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανούς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπείσασθόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se incio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuisset

1 L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

2 In historia chronica p. 356. Quae de τοῦ δόγματος huius epistolae vel γνωστότης disputantur apud Basnagium Annal. Eccl. A. 117, ar. 4, ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum & verborum pluralium de uno Traiano.

3 Nam illa solemnis Palaestinae in primam, secundam & tertiam divisio aut Theodosii M. potestem, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C. Theod. de protofasia.

4 V. Τριανός.

se dicitur ¹, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit ²: quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad posteros transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quamquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίας* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo leni arbitror. Dixerat, si quis ab infania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Iam subiungit: *εἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ θεοῦ οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si infania quibuldam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducī &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatri. Sed scrupulum iniicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime priori eius parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triphontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, flosculos eius hac parte confecturus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias im-provide assumpsit: quales hodiernum errores ab ineptis ho-

¹ Merito hoc posterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7, p. 259 seq. & ante illum *H. Dodwello* diss. de aetate Peripli maris Euxini § 7 seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani an-

num xx non vixisse.

² Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto abitos, probant *Fabric.* l. c. & *Dodwellus* l. c. § 12.

minibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poetis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas ¹. Quin ipse falsis iocis in Deos illos ἀποσκώπτει ², ut adeo ab ira eius ob laesam ficulneorum numinum maiestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet animum fabularum, quemadmodum Lutheri & Calvini multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditone manserunt.

XLII. Iuliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc supereffet scrupulus, qui factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & censei coeperit, & diu adeo deliruerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, & de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Iuliano epistola, quae quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratus lectori facturus videor, si totam adscribam ³. Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτύχῃν ἀξιῶ τῶν ἰσῶν, εἰ δὲ ἀδίκῳ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδίκηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων πασῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin?

¹ E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, ἰσχυρίσασθαι αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπικρυφάνοντος τὸ πλάσμα φανθῇ, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136, ἀπίστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de συνδρασμῷ & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

² In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς indigere asserit, & Iovis exemplo (Il. E, 897) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine huius Commentarii τροφὴν & ἀσπιδίαν Deas comminiscitur &c.

³ Epist. xxxii, p. 404 ed. Lips.

nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeum esse illum, id est, Luciani imitatione scriptum, & e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sunt dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse exstantiorem sententiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse iam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo: non est enim longus dialogus, & singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, & dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos *ἐκ τῶν ὑποκρινόμενων*, in quos forte fortuna & quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem iridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti scilicet ratione, lenior. Iam occasio dialogi utriusque est occursum fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput causae, in Nigrino moras nectente ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta iurisiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos false perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morfu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, sed quae causa scribendi auctori extirrit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo,

ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque συγγραμματα inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Ienensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interiecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium: cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legere, quod a sententia me mea demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendae; ut potius magis subinde confirmatus, non iam iuvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτήμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wettsteniano, quod interatur, non penitus indignum.

I Non feci in hac dissertatione mentionem TO. ECKARDI viri sane docti, &, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo *Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed

hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemtam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. παρούσιν, leg. παρούσιν.

Pag. 226. l. 4. ἰδοῦ, leg. ἰδοῦ.